DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

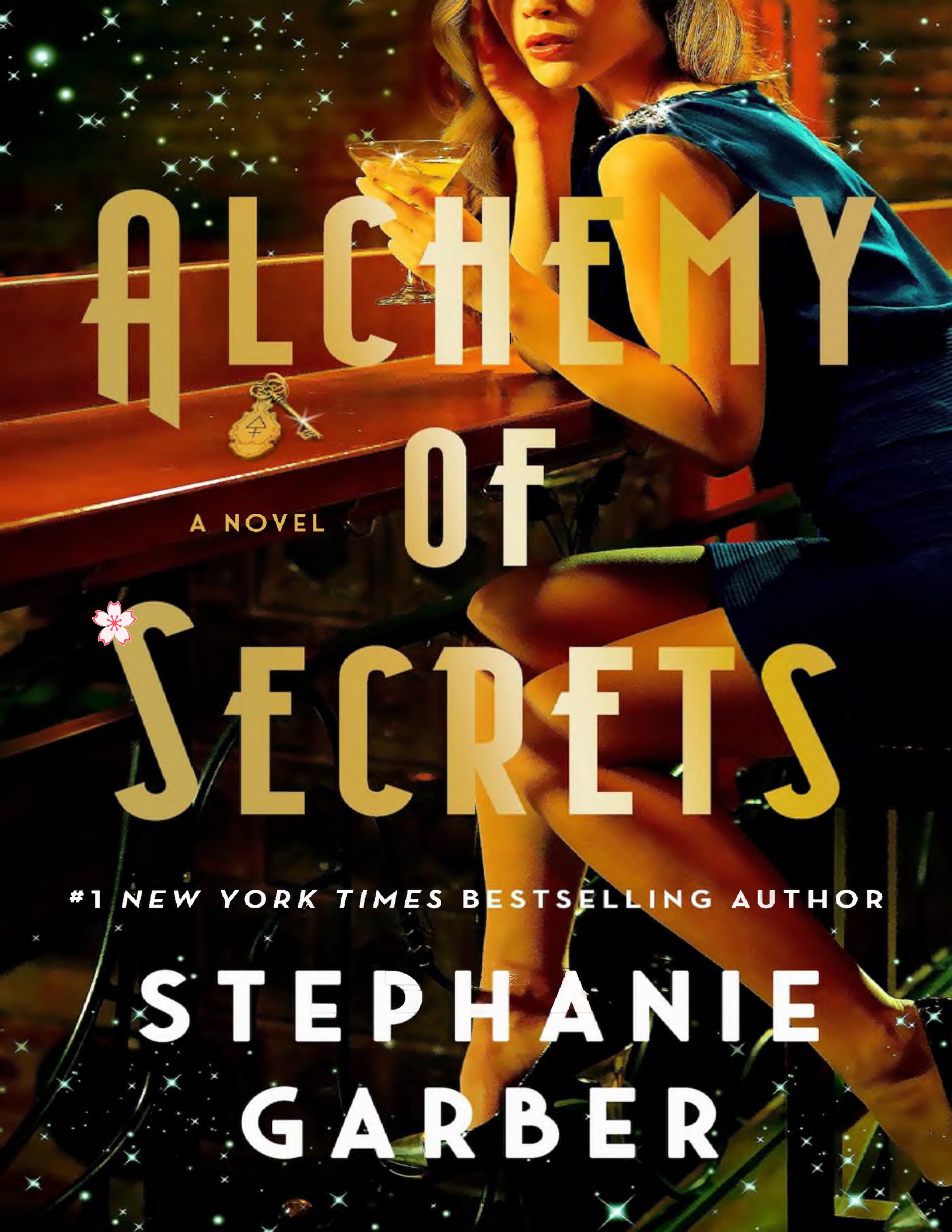
ALCHEMY
A NOVEL
OF
SECRETS
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
STEPHANIE
GARBER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ALCHEMY OF SECRETS

A Novel

STEPHANIE GARBER

FLATIRON BOOKS
NEW YORK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Okumaya Başla

İçindekiler Yazar

Hakkında Telif

Hakkı Sayfası

Bu Flatiron Books e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler
ve yeni çıkan kitaplar ile diğer harika kitaplar hakkında
bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak

için buraya tıklayın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı yalnızca kişisel kullanımınız için size sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

Bu kitap babam için.
Bunu senin için yazmamamı söyledin, ama yine de yazdım.
Seni seviyorum baba!

Folklor 517

Her şey, bir kahve dükkanında sırada beklerken duyduğun bir fısıltıyla başladı, muhtemelen görmezden gelmen gereken bir hikaye. Ama bu söylenti, bir şarkı gibi kafana takıldı, çözülmemiş bir bilmece gibi seni rahatsız etti. Ta ki sonunda seni buraya kadar getirecek kadar. Hava durumuna hiç dikkat etmemiş bir otopark.

Bu gece gökyüzünün yıldızlarla dolu ve bulutsuz olacağı söylenmişti, ama ayak parmaklarında yağmurun ıslaklığını hissediyorsun. Sandaletlerinle kaldırımda koşarken ıslak damlalar hevesle sana çarpıyor. Etrafında sokak lambaları titriyor, nemli ayak seslerine statik bir koro eşlik ediyor.

Nefes nefese değilsin, ama yavaşlarsın ve bir çadırın altında durursun. *"COMING SOON*" (Yakında) yazısı kırmızı blok harflerle parıldıyor ve retro bir kasiyer kabinine neon gölgeler düşürüyor. Kabin, çoktan gelip geçmiş olan atraksiyonların solmuş posterleriyle kaplı. Veronica Lake'in adı soluk sarı harflerle bir posterin üst kısmında yazarken, siyah-beyaz bir Loretta Young başka bir posterden sana gülümsüyor. Loretta'nın posteri A *Night to Remember (Unutulmaz Bir Gece)* filmi için ve sen bu gecenin de o gecelerden biri olmasını umuyorsun.

Hikayelerin doğru olup olmadığını kesin olarak bilmiyorsunuz, ama tiyatro kapısından lobisine adımınızı attığınızda, bir tavşan deliğinden düşecekmişsiniz gibi hissediyorsunuz.

Heyecanınız her şeyi ekstra bir parlaklık katmanı ile kaplıyor. Sağınızda, düzgün ahşap ve cam kutularda parıldayan bir dizi ödemeli telefon var. Hiç bu kadar çok sayıda telefon gördüğünüz olmamıştı. Neredeyse fotoğraf çekmek istiyorsunuz, ama çekmiyorsunuz. Çekmek isteseniz bile çekemezdiniz. Şu anda telefonunuz çalışmıyor, ama bunu henüz bilmiyorsunuz. Aniden solunuzdaki eski büfe dikkatinizi çekiyor, toz nostalji gibi görünüyor ve

geometrik güneşler ve zıplayan yunuslardan oluşan art deco bordürün altın rengi boyasındaki çizikleri zar zor fark ediyorsunuz.

Yukarıdaki tabelada şöyle yazıyor:

Popcorn 10 sent
tereyağlı popcorn 15 sent sigara
25 sent

Sinemalarda sigara satıldığını bilmiyordunuz, ama bir an için duman ve patlamış mısır kokusunu alıyorsunuz. Neredeyse tereyağının tadını da alabiliyorsunuz. Ama lobide oyalanmıyorsunuz. Bulmak istediğiniz tek bir sinema salonu, tek bir cazibe merkezi var ve doğrudan ona doğru yürüyorsunuz.

Göğsünüz sıkışıyor. Kalbiniz çoktan hızla atmaya başladı. Ve hala sizi başka bir dünyaya götürecek tavşan deliğini umuyorsunuz. Çift kapıdan içeri adımınızı atarken, gözleriniz parıldıyor ve iyimser, aşırı ışıkla pozlanmış bir fotoğraf gibisiniz.

Hala duman ve patlamış mısır kokuyor, ama başka bir şey daha var. Belki de sadece eski kadife kokusu ile kalıntı petrichor kokusunun karışımıdır, ama boynunuzu uzatıp imkansız derecede yüksek tavanı seyrederek Technicolor rüyalarını düşünmenize neden oluyor. Her şey fildişi ve altın renginde ve zodyakın kuzenleri gibi görünen art deco tasarımlarla kaplı.

Özenle işlenmiş kubbenin altında, koltukların bir kısmı zaten doludur. Yirmi beş? Belki elli? Arkaya doğru bir sandalyeye otururken, çok gergin olduğunuz için doğru düzgün sayamıyorsunuz. Sandalye sallanıyor ve yıpranmış kadife yumuşak, ama sahneden çok uzak hissediyorsunuz.

Daha yakına geçmeye karar veriyorsunuz ve bunu yaparken diğerlerine daha fazla bakıyorsunuz. İçeri giren başka kimler var, tanıdığınız biri var mı diye bakmak istiyorsunuz. Ancak okulda tanıdığınız çok az kişi olduğu için, bu yüzlerin hepsinin yabancı olması şaşırtıcı değil. Bazıları fısıldaşıyor, bazıları kıkırdıyor, birkaçı sizin gibi hiçbir şey söylemiyor, ama hepinizi birbirine bağlayan bir şey var: beklenti.

Bu olmalı. Sahnedeki perdeler koyu, canlı pembe renkte ve perdeler açıldığında nefesini tutuyorsun.

Beyler, lütfen şapkalarınızı çıkarın, gümüş perdede bir yazı belirir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra başka bir slayt onun yerini alır: *Yüksek sesle ıslık çalmak ve konuşmak yasaktır.*

Bu, elbette, bir dizi ıslık sesine neden olur. Ama sonra görüntü ekrandan kaybolur ve sağ üst köşede küçük bir yıldız belirir. Bir kez, iki kez yanıp söner. Sonra sinemadaki tüm ışıklar söner.

Dışarıdaki geceden daha karanlık. İnsanların telefonlarını çıkardıklarını duyarsınız, ama hiçbiri çalışmaz, sizinki de dahil. Sinyal yok. Işık yok. Ne kadar zaman geçtiğini gösteren dijital saat yok.

İlk kişinin ayrıldığını duyana kadar ne kadar süre orada oturduğunuzu bilmiyorsunuz. Bu dersin kendileri için uygun olmadığına karar verdiler, tabii bu bir dersse. Birkaç kişi daha onu takip ediyor.

Aynı şeyi yapmak istemenden nefret ediyorsun.

Ayak parmaklarınız artık ıslak değil, ama cildiniz soğuktan karıncalanıyor. Kimsenin göremeyeceği kadar karanlık olmasına rağmen, sanki biri sizi izliyormuş gibi hissediyorsunuz.

Zaman geçiyor ve sen, hiçbir çevrimiçi katalogda bulunmayan, hiçbir web sitesinde adı geçmeyen bir profesörün verdiği çok özel bir dersle ilgili duyduğun hikayeleri, söylentileri ve fısıltıları tekrar tekrar düşünüyorsun. Ve aniden bunun iyi bir nedeni olduğunu düşünüyorsun. Belki de gitmelisin diye düşünüyorsun. Düşünüyorsun ki...

Sahnede bir ışık yanıp söner. Çok küçük bir ışık, ama parlaklığı dikkatinizi çeker. Gözlerinizi kapatır, sonra açarsınız. Ve tekrar görebildiğinizde, o oradadır.

Sahnenin ortasında tahta bir taburede oturuyor.

Ne kadar süredir orada olduğunu bilmiyorsunuz, ama saatlerdir beklediğini düşünüyorsunuz, tıpkı geriye kalan iki düzine kadar kişi gibi. Hayal ettiğinizden daha kısa boylu. İnsanların onun hakkında söylediklerinden, uzun boylu, heykel gibi, kelimenin tam anlamıyla hayattan daha büyük biri olduğu izlenimi edinmiştiniz. Ama o, birinin büyükannesi gibi görünüyor. Kısa kesilmiş gümüş rengi saçları, yuvarlak, neredeyse hiç gülümsemeyen yüzünü çerçeveliyor ve o, tüm bu soğuk, nem ve bekleyişin değdiğini hissettiren sözler söylüyor.

"Buraya bir hikaye için geldiniz," diyor. "Şimdi size başka bir hikaye anlatacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ BÖLÜM

Holland St. James bu geceye kadar dakikaları sayıyordu. Yedi farklı elbise ve beş farklı ayakkabı denedi, saçlarını kıvırdı, hatta yeni bir göz makyajı yaptı. Ve şimdi hepsini mahvetmek üzereydi.

"Dondurma yemeye gideceğimizi sanıyordum?" diye sordu Jake, son derece nazik bir şekilde. Çünkü Jake, Holland'ın şimdiye kadar çıktığı en nazik erkekti.

Jake birkaç hafta önce Santa Monica Coffee Lab'a ilk geldiğinde, Holland onun mükemmel bir sevimli olduğunu düşünmüştü. Superman'den çok Clark Kent'e benziyordu, her zaman onun kişisel kriptoniti olan koyu çerçeveli gözlükleri vardı. Sonra ona çarpmış, soğuk kahvesinin bir kısmını dökmüş ve Holland elinde tuttuğu ders kitaplarını görmüştü. Jake lisansüstü okulda ESL öğretmek için okuyordu.

İlk randevularında, Jake'in Los Angeles Hayvan Kurtarma Merkezi ve Echo Park Time Travel Mart'ta gönüllü olarak çalıştığını öğrendi. Echo Park Time Travel Mart, aslında çocukların yaratıcı yazma becerilerini geliştirmelerine yardımcı olan kar amacı gütmeyen bir kuruluştu. İkinci randevularında, Jake'in kısa süre önce vejeteryan olduğunu ve çevre için elinden geleni yapmak istediği için araba yerine bisiklet kullandığını öğrendi.

Jake gerçekten iyi biriydi.

Belki Holland'ın içinde, onun biraz fazla mükemmel olduğunu düşünen küçük bir parça vardı, tıpkı yazım hatası olmayan bir e-posta ya da bir kırışıklık olması gereken, airbrush ile düzeltilmiş bir resim gibi. Ama bu, Holland'ın var olmayan tehlike işaretlerini aramasından kaynaklanıyor olabilirdi.

Bu sadece üçüncü randevularıydı, ama Holland iki yıldır dördüncü randevuya çıkamamıştı. Bu ilişkiyi gerçekten mahvetmek istemiyordu. Ve birkaç dakika önce, Profesörün hikayelerinden birini hatırlatan bir poster gördükten sonra Jake'i bu kirli sokağa sürüklemekten kendini alamamış olmaktan korkuyordu.

Profesörün hikayelerinden birini hatırlatan bir poster gördükten sonra, Jake'i bu kirli sokağa sürüklemekten kendini alıkoyamamıştı.

Poster, beton duvarın yan tarafına yapıştırılmıştı. Santa Monica Pier'de satılan ahşap kartpostallarda olması gereken türden eski bir posterdi. Güneşin rengini almış kahverengi ve yeşil palmiye ağaçları, fötr şapka takmış ve saatine bakan bir adamın kömür rengi siluetini çerçeveliyordu. Posterde logo ya da marka adı yoktu. Aslında posterin neyi sattığını belirten hiçbir yazı yoktu. Yüzü görünmeyen adamın kol düğmelerinde sadece iki harf vardı: W.M.

Saatçi Adam.

Bu, aklına gelen ilk düşünceydi. Sonra Jake'i bu sokağa götürmüştü. Kendini durduramamıştı.

Holland, babasının hazine avlarında büyümüştü. Çocukken, diğer çocuklar bloklarla oynamayı veya birbirleriyle oynamayı öğrendikleri gibi, o da ipuçlarını aramayı öğrenmişti. Belki de bu yüzden Holland, Profesörün folklor dersini bulana kadar hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamadığını hissetmişti. Onun hikayeleri, Holland'a sanki babasının avlarından birindeymiş gibi hissettiriyordu.

Aslında bu gece bir şey keşfetmeyi beklemiyordu. Los Angeles'taki her şey ona Profesörün hikayelerini hatırlatıyordu ve Holland her zaman onları takip etmek zorunda hissediyordu. Sürekli daha önce hiç görmediğine yemin ettiği sokaklara dalıyordu, ama sonunda aslında daha önce ziyaret ettiği bir bar, kahve dükkanı veya kitapçı buluyordu.

Ama bu gece öyle değildi. Bu gece, Holland bu sokağa daha önce hiç girmediğini biliyordu. Tabelayı hatırlardı.

Curios & Clockwork
İçeriye Sorun

Bu sözler, Holland'ın eski olduğunu düşünmek istediği, ama belki de sadece kirli olan bir kapıya parıldayan şık bir bakır kancaya asılıydı. Jake'e bir bakışta, onun *kirli şeyler* düşündüğünü anlayabilirdi. Muhtemelen bu randevuya çıkma kararını da yeniden gözden geçiriyordu. Onun fikrini değiştirmek istiyordu. Ayrıca o kapıdan geçmeyi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

o kapıdan geçmek istiyordu ve onu da kendisiyle birlikte gelmeye ikna etmek istiyordu.

"Kentsel efsaneleri sever misin?" diye sordu.

"Evet, aslında bayılırım." Jake, Clark Kent'ten çok Superman'e benzeyen bir gülümsemeyle ona baktı. Holland, tekrar doğru yolda olduğuna dair bir umut ışığı hissetti.

Yine de... tereddüt etti.

Profesör, hikayelerini sınıfı dışındaki kişilerle paylaşmama kuralı koymuştu. Kimse bu kuralı çiğnemedi. Sınıf, öğrencilerden hikayeleri bedavaya paylaşamayacakları kadar çok çaba gerektiriyordu ve Profesör, bunu yapmanın ciddi sonuçları olabileceği konusunda öğrencileri her zaman uyarıyordu. Ama Holland artık Folklor 517 öğrencisi değildi ve bu sadece bir hikayeydi. Ama...

"Başka bir şey söylemeden önce," dedi sessizce, "köpeğinin, bisikletinin veya hayatta tutmak için çok uğraştığın o ev bitkisinin hayatı üzerine yemin etmeni istiyorum, söyleyeceğim şeyi kimseye anlatmayacağına dair."

Jake daha da geniş bir gülümsemeyle, "Yemin ederim," dedi. Öne eğilip, sanki sözünü pekiştirmek istercesine, dudaklarına hafifçe öptü. "Peki, bu bir aile sırrı mı?"

Holland donakaldı.

Jake'in, onu sürekli arayan ve günlerinin en sıradan ayrıntılarını bile paylaşan büyük bir aileden geldiğini hatırladı. Aile hakkında konuşmak onun için normaldi. Bilgi toplamaya çalışmıyordu.

Yine de, umduğu gibi şakacı bir şekilde gülümsemek için birkaç saniye geçmesi gerekti. "Aile sırrı değil, ama konuşmamam gereken bir şey. Lisans eğitimim sırasında Folklor 517: Yerel Efsaneler ve Şehir Efsaneleri adlı bir ders aldım. Bu dersin kendisi de bir tür yerel efsane. Bu derse kayıt olamazsın. Hiçbir web sitesinde yok. Ağızdan ağıza yayılan bilgilerle bulmak zorundasın. Dersi geçersen, dönem sonunda transkriptinde görünür."

Jake çok ilgilendi. "Yani, bu dersin gizli bir topluluk versiyonu gibi mi?"

Holland gergin bir şekilde başını salladı, ya da belki heyecanlıydı. Bu küçük sırrı paylaşmanın kimseye zararı olmayacaktı. "Her hafta, profesör farklı bir yerel efsane veya şehir efsanesinden bahsederdi ve biz de bunları asla paylaşmayacağımıza yemin etmek zorundaydık.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Profesörün anlattığı efsanelerden biri, Watch Man adında biriyle ilgili. Söylenene göre, Los Angeles'ta ona giden işaretler var. İşaretleri takip edip onu bulursan, ona saati sorabilirsin ve Watch Man sana ne zaman öleceğini söyler."

Jake'in yüzündeki ifade değişti, kaşlarının arasında küçük bir endişe çizgisi oluştu.

"Kulağa geldiği kadar ürkütücü değil," diye aceleyle ekledi Holland. "Profesör, onunla daha fazla zaman kazanmak, normalden daha uzun yaşamak için bir anlaşma yapabileceğini de söyledi."

"Ve sen buna *gerçekten* inanıyor musun?" diye sordu Jake. Sesinde Holland'ın tam olarak anlayamadığı bir şey vardı, ama aniden onun efsanelere olan ilgisi konusunda biraz fazla iyimser davrandığından korktu. O, muhtemelen çok normal randevulara alışkın olan normal bir adamdı. Ve büyük olasılıkla çok normal bir kız istiyordu.

Tabii ki hayır.

Sadece eğlence

için.

Hayır, hiç de bile.

Bunların hepsi onun sorusuna mükemmel cevaplar olurdu; bunlar normal bir kızın söyleyeceği şeylerdi.

"Sadece benimle içeri gel," dedi Holland.

"Tabii," dedi Jake. Ve iyi bir adam olduğu için, elini uzattı ve *Curios & Clockwork* tabelasının olduğu kapıyı onun için açtı.

Diğer tarafta her şey süt beyazı cam ve altındandı. Altın kordonlara asılı süt beyazı cam lambalar, süt beyazı cam fayanslarla döşeli mükemmel bir zemini aydınlatıyordu ve zeminde parıldayan altın fayanslar *"tick tock*" kelimesini oluşturuyordu.

Ayak izi yoktu, leke yoktu, sadece parıldayan kelimeler vardı, camsı ışıkların altında saniye ibresi gibi göz kırpıyorlardı.

Neredeyse *sihir* gibi hissettiriyordu. Büyük, mucizevi bir sihir değil, zamansız şeylerin basit sihri. İki dolarlık banknotların, el yazısı mektupların, daktiloların ve çevirmeli telefonların sihri.

Holland bunu yüksek sesle söylemiş olabilir. Ama Jake, garip bir sokağın arkasında bulunan bu tuhaf odayı nasıl yorumlayacağını bilemiyor gibi görünüyordu. Dondurma yemeye gidelim dediğinde aklında olan bu değildi. Instagram fotoğrafında iyi görünecek bir randevu istiyordu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Instagram fotoğrafında iyi görünecek birini istiyordu, Dating Hell Reddit'e çıkabilecek birini değil.

Holland bu sefer kesinlikle yanlış değerlendirmişti, ama artık geri dönüş yoktu. Bu, Profesör'ün efsanelerinden birini gerçek hayatta bulmaya hiç bu kadar yaklaşmamış gibi hissediyordu.

Karşılarında iki kapı vardı ve bunlar da süt beyazı camdan yapılmıştı, parlak beyaz, altın renkli kulpları ve ortasında basit dikdörtgen altın plaketleri vardı. Bir plakette *"curios"* yazıyordu. Diğerinde ise *"clockwork"*.

Holland, *saat mekanizması* kapısına uzandı, umarım bu Watch Man içindir diye düşündü. Eğer bu randevuyu mahvediyorsa, bunun iyi bir nedeni olmalıydı.

Kapı kolu hareket etmedi.

Tekrar çekti. "Sanırım kilitli."

Jake omzunun üzerinden uzanıp kapıyı çaldı. Parmak eklemleriyle iki kez yüksek sesle vurdu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Ses diğer kapıdan geldi. Üzerinde *"curios"* yazan kapıdan.

Şimdi kapıda bir kız duruyordu. Pixie kesim platin saçları ve küçük bir burun halkası vardı ve süt camı renginde dar beyaz bir elbise giyiyordu. İlk bakışta genç görünüyordu, ama kızın duruşu ve bakışlarında Holland'ın onun görünüşünün aldatıcı olabileceğini düşündüren bir şey vardı.

Holland, onun arkasını görmeye çalıştı, içerideki antikaları görebilmek için, ama sadece daha fazla beyaz ışık vardı.

Kız, kare şeklinde tırnaklarıyla kapı çerçevesine sabırsızca vuruyordu.

"Watch Man'i arıyoruz," dedi Holland.

"Üzgünüm. Size yardımcı olamam." Kız hemen geri adım atarak kapıyı kapattı.

"Sadece ona saati sormak istiyorum," diye patladı Holland.

Kız donakaldı. "Bundan emin misin tatlım?" Sorusunun ardından, Holland'ın hemen oradan ayrılıp sevimli çocuğu da yanında götürmesinin akıllıca olacağını ima eden bir bakış attı.

"Emin," dedi Jake. "Ben de saati bilmek istiyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu Holland.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kolunu onun omzuna doladı, cildi onun cildine sıcak bir şekilde değdi. "Sen yapıyorsan, ben de varım."

Onun fikrini neyin değiştirdiğini sormak istedi, ama aniden çok heyecanlı ve gergin hissetti.

Beyazlı kız fısıldayarak bir şeyler mırıldandı. "*Aptallar*" gibi bir şeydi. Sonra kapının arkasında kayboldu.

Holland kızın geri gelmesini beklerken, süt camı salonun içinde zaman yavaşladı. Jake'in kolu omzunda sıcaklaşmaya başladı. Bu sefer, kızın gerçekten geri dönmesini umarak, rahatsız olanın kendisi olduğunu hissetti.

Sonunda, *antika* kapı yeniden açıldı. Kız, arkasında karbon kağıdı olan kalemler ve kağıtlar tutarak ortaya çıktı. Dudaklarını büzdü. "Eğer ikiniz de emin iseniz, isimlerinizi ve istenen bilgileri yazın, Watch Man sizinle iletişime geçecektir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah, yapmaktan bıkmış olduğu işi yapmak istemeden yavaşça geldi.

Holland yoğun bir sessizlik içinde uyandı. Kuşların cıvıltısı, caddeden geçen arabaların sesi, evinin uyanışıyla birlikte gıcırdayan döşeme tahtaları yoktu. Bir an için, kalbinin bile atmadığını yemin edebilirdi.

Sonunda yatakta otururken başı döndü. Birdenbire belirsiz bir mide bulantısı hissetti. Bu bir akşamdan kalma değildi, en azından öyle düşünmüyordu.

Dün gece ne yaptığını hatırlamaya çalıştı. Ama bir an için günün hangi gün olduğunu bile hatırlayamadı. Kendini, bir önceki sayfaya hafifçe yapışmış bir kağıt parçası gibi hissetti.

Holland sersemlemiş bir şekilde telefonuna bakmak
için eğildi. Perşembe günüydü.
Dün Çarşamba günüydü. Jake ile
üçüncü randevusu.

Detaylar, eski ev videolarını hatırlatan, grenli, kirli beyaz resimlerden oluşan yavaş bir geçit töreni gibi geri geldi. Sokağı hatırladı... süt bardağını... Jake'in omzuna doladığı kolunu... karbon kağıtlarını... zamansız şeylerin basit büyüsünü... Saatçi Adam'ı...

O anda her şey çok heyecan verici gelmişti.

Ama şimdi olayları tekrar yaşarken, o gece garip bir şekilde sıkıcı ve uzak geliyordu.

Sokaktan ayrıldıktan sonra, Jake ile sonunda fıstık ezmeli ve pastırmalı dondurma almışlardı ve sonra Jake, arabasının yanında onu öpmüştü. Bir süre öpüşmüşlerdi. Ama belki de Jake, öpüşme konusunda ondan farklı hissediyordu

çünkü onunla tanıştığından beri ilk kez sabah uyandığında ondan bir mesaj almamıştı.

O kadar geç değildi. Hala **"Günaydın"** mesajı atabilirdi**.**

Telefonu, sanki işaret almış gibi
çaldı. Ama mesaj Jake'den
gelmemişti.

14:00 Adam Bishop ile toplantı

Holland telefonunu yatağa bıraktı.

Adam Bishop, UC Berkeley Folklor Programı'ndan yeni gelen yeni bir öğretim üyesiydi. Holland onunla gerçek hayatta tanışmamıştı, ama diğer yüksek lisans öğrencilerinin onun hakkında konuştuklarını duymuştu. Herkes onu seviyor gibiydi.

Pazartesi günü ona gönderdiği e-posta kısaydı ve öğleden sonra gelmesini istiyordu. Nedenini sormak için geri döndüğünde, Adam Bishop gizemli bir şekilde yüz yüze açıklamak daha kolay olacağını söylemişti.

Adam'ın bir öğretim asistanı aradığını ve profesörün ona Holland'ın adını verdiğini düşündü. Holland tezini bitirmekte gecikmiş olabilir, ama mükemmel bir asistanıydı. İki yıl boyunca profesörün öğretim asistanı olmuştu — bir yıl lisans, bir yıl yüksek lisans sırasında — ve herkes bunun çok sabır gerektirdiğini ve özgeçmişlerde genellikle bulunmayan bir dizi beceriyi gerektirdiğini biliyordu. Aslında o işi gerçekten özlüyordu. Ama şimdi başka bir işi vardı. Harika bir iş.

Her cuma gecesi, Holland Santa Monica Coffee Lab'ın çatı katında klasik filmler gösterir, ardından bir tartışma yapardı. Not verme olmadan öğretmek gibiydi ve herkes içki içebilirdi.

Bunu çok seviyordu.

Coffee Lab'i seviyordu. Her hafta gelen insanları seviyordu. Ama en çok da eski filmleri seviyordu.

Holland, dört yaşındayken babası onu ve ikiz kız kardeşini *Oz Büyücüsü* ile tanıştırdığından beri filmleri seviyordu. Film bittiğinde, kız kardeşi bir süpürgeyle kaçmış ve Holland hemen bir çift yakut terlik istemişti.

Babası, "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim, Hollybells" demişti. Sonr slippers already waiting her

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

evin bir yerindeydi; sadece onları bulması gerekiyordu.

Bu onun ilk hazine avıydı.

Babası her zaman avlarını filmlerle ilişkilendirirdi. Coffee Lab'da eski filmleri göstererek, şimdi ona yakın hissetmesini sağlıyordu. Şu anda bir film noir serisi yapıyordu ve filmlerin arkasındaki tarihi çok seviyordu. Filmlerin, dünyada gizli bir siyah-beyaz köşe olduğuna, sokaklarda fast food restoranları yerine özel dedektiflerin sıralandığı ve en az haftada bir kez, peek-a-boo saç stiline sahip bir femme fatale kapıdan girip birinin hayatını karanlık, dolambaçlı bir yola sürüklediğine inanmasını sağlayan yönünü seviyordu.

Adam Bishop onu asistanı olarak işe almak istiyorsa, bununla ilgilenmeyeceğini düşünüyordu. Ama Holland hala meraklıydı. O her zaman meraklıydı.

Kalktıktan sonra koşuya çıktı ve Adam Bishop'un ondan başka ne isteyebileceğini hayal etmeye çalıştı. Ama koşu yürüyüşe dönüştüğünde ve sabah öğleye dönüştüğünde, düşünceleri sürekli Jake'e dönüyordu.

Hâlâ mesaj atmamıştı.

Holland, onu o sokağa götürdüğü için pişman olmak istiyordu. Her şeyin farklı olacağını ve sabah uyanınca güzel bir mesaj alacağını düşünmek istiyordu, eğer doğrudan dondurma yemeye gitmiş olsalardı ve o, ölümle ilgili bir şehir efsanesinin peşine düşerek her şeyi mahvetmemiş olsaydı.

Ama Holland'ın gerçekten istediği şey, Jake'in ona rağmen
ya da belki de efsane yüzünden onu sevmesiydi. İronik olan, Watch Man'in Holland'ın en sevdiği efsanelerden biri bile olmamasıydı. Ne zaman öleceğini bilmek umurunda değildi, sadece efsanelerin doğru olup olmadığını bilmek istiyordu.

Toplantısının başlama saati yaklaşmıştı. Holland telefonunu son bir kez kontrol etti.

Hiçbir şey yoktu.

Bunun her şeyin bittiği anlamına gelmediğini biliyordu, ama o anda, hiçbir şeyin değişmeyeceği hissine kapıldı. Jake'e mesaj atmayı düşündü, ama dün gece eve döndükten sonra mesaj atan son kişi oydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Keşke January orada olsaydı.

Holland ikiz kardeşinin ne diyeceğini biliyordu: "*Seni istemeyen erkekleri unut."* Sadece January, *unutmak* yerine farklı bir *F* kelimesi kullanırdı.

Kız kardeşler görünüş olarak birbirlerine çok benziyorlardı, ama diğer birçok yönden birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Yine de January, Holland'ın en iyi arkadaşıydı. Her şeyi anlattığı tek kişi.

Holland, toplantısına gitmek için merdivenlerden aşağı koştu. Holland'ın sevdiği pek çok şey gibi, evi de eskiydi, 1940'larda inşa edilmiş, gerçek ahşap, beyaz duvarlar ve ışığı içeri alan çok sayıda pencereyle doluydu. Merdivenlerin yarısına geldiğinde kız kardeşini aradı.

Normalde Holland ve January her gün konuşurlardı, ancak Ekim ayının başından beri January'nin işi onu her zamankinden daha meşgul ediyordu. Son üç haftadır, İspanya'dan sadece ara sıra mesaj veya fotoğraf geliyordu.

Üniversiteden hemen sonra, January nadir kitap koleksiyoncusu olarak bir iş bulmuştu. İnsanlar, başka kimsenin sahip olmadığı bir şeye sahip olmak için fahiş fiyatlar ödemeye hazırdı ve January'nin işi, bu şeyleri bulmaktı. Bu, onun için gerçekten mükemmel bir işti. Her zaman dünyayı gezmek istemişti ve Holland gibi, babalarının hazine avlarında büyümüştü. Ama Holland, o yokken onu özlüyordu.

January'nin telefonu bir kez çaldıktan sonra sesli mesaja geçti. "Merhaba. January St. James'e ulaştınız. Şu anda yurtdışında seyahatteyim..."

January telefonu açınca kayıt kesildi. "Merhaba..." Nefesi kesilmişti ama tamamen uyanıktı.

"Şu an uygun değil mi?" diye sordu Holland.

"Hayır, ama sadece bir saniyem var." Arka planda trafik gürültüsü duyuluyordu, bu da saatin gece yarısından çok öğleye yakın olduğunu gösteriyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Holland.

"Sıkıcı işler. Kendi sesini duymayı çok seven bir müşteriyle görüşmeyi yeni bitirdim." January, muhtemelen Holland'ın kıskançlık duymasını önlemek için işini olduğundan çok daha az ilginç göstermeye çalışırdı. Ama bu gece, January gerçekten biraz yorgun geliyordu. "Seni özledim, evlat."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

January hiç "*seni özledim"* dememişti.

"Ben de seni özledim," dedi Holland. "Sen gelmediğin için evim çok temiz kaldı. Seyahatin ne zaman bitecek?"

"Yeterince çabuk değil..." Telefon bir saniye sessiz kaldı. Holland, January'nin telefonu düşürdüğünü düşündü, ama sonra January, "Keşke seninle birlikte olsaydım..." dedi. Sesi o kadar yumuşaktı ki, sanki o değilmiş gibi geliyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Holland. "Sesin neredeyse duygusal geliyor." Genelde duygusal olan Holland'dı.

"Sadece yorgunum," dedi January, ve gerçekten yorgun olmalıydı çünkü *duygusal* denilmesine bile alay etmedi. "Burada saat geç oldu ve daha uzun konuşmak isterdim, ama gitmem gerek. Ben..."

Holland'ın kapı zili çaldı ve January'nin son sözlerini bastırdı. Sonra kız kardeşi gitti.

Holland kapısının yanındaki pencereden dışarı baktı. Ara sıra haşere ilacı veya güneş paneli satan kişiler dışında kimse kapı zilini çalmazdı. Ama bu beyefendi bir şey satıyor gibi görünmüyordu.

Şapkasından gümüş rengi saçları görünüyordu ve açık kahverengi yanaklarında kırışıklıklar vardı. Gömleği beyaz, pantolonu haki rengiydi ve pantolonunu, Holland'ın sakin sokağındaki her şeyi sönük gösteren parlak kırmızı-beyaz kareli bir pantolon askısı tutuyordu.

Holland, toplantısına zamanında yetişmek istiyorsa kaybedecek dakikası yoktu. Ama pencereden dışarı baktığında, bir deja vu hissi onu sardı. *Onu daha önce görmüştüm*, diye düşündü. Sadece nerede gördüğünü hatırlayamıyordu.

Belki de pantolon askıları, doğmadan önce vefat eden büyükbabasının eski bir fotoğrafını hatırlatmıştı.

Her ne olursa olsun, kapıyı açması için yeterliydi.

"Merhaba, Holland." Beyefendi gülümsedi, parlak ambalajlı sert şekerleri ve abartılı yatmadan önce anlatılan hikayeleri hatırlatan rahat bir gülümsemeydi.

"Sizi tanıyor muyum?" diye sordu.

"Hayır, korkarım tanımıyorsun." Gülümsemesi devam etti, ama kahverengi gözleri, kahverengi kağıt ve ip ile sarılmış bir paketi uzattığında parıltısını biraz kaybetti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu ne?" diye sordu.

"Bu ne?" diye sordu.

"Kapının önünde buldum."

Holland pakete bir kez daha baktı. Gönderenin adresi yoktu, sadece köşede turuncu renkli, blok harflerle yazılmış *"Mutlu Cadılar Bayramı"* damgası ve ortada, eski moda, lekeli harflerle yazılmış tam adı, Holland St. James vardı.

Profesörden gelmiş olmalıydı. Paket göndermek hoşuna giderdi ve elbette, gizemli olmasını sevdiği için gönderen adresine asla adını yazmazdı.

Holland, kahverengi kağıt kutuyu elinde tutarken avuçları karıncalandı. Profesörün bu sefer ona ne gönderdiğini merak ediyordu. Genellikle, Profesörün Holland'ın tezine yardımcı olabileceğini düşündüğü, şeytanla ilgili ezoterik kitaplar veya el yazmaları gönderirdi.

Ne yazık ki, Holland'ın şu anda paketi açacak zamanı yoktu. Paketi koridora bıraktı.

"Bunu aldığınız için teşekkür ederim," dedi adama. "Ama korkarım ki..."

"Fazla vaktiniz olmadığını biliyorum, ama sadece bir dakika sürer," diye söz verdi ve ardından, folyo kaplı zümrüt yeşili baskıya sahip soluk krem rengi bir kartvizit uzattı.

MANUEL VARGAS
Kıdemli Bankacı ve Miras Uzmanı
Centennial City Birinci Bankası

Altında bir telefon numarası vardı.

Kartın diğer yüzünde, bankanın yerini yıldızla işaretleyen bir harita vardı ve altında "*Sadece Randevu ile*" yazıyordu.

"Bu bankayı hiç duymadım," dedi Holland. Profesör derslerinde, yine *sadece randevuyla hizmet* veren bir banka hakkında bir hikaye anlatmıştı. Ama bu, Holland'ın bir türlü hatırlayamadığı tek hikayeydi ve nedense, bu adamın o bankadan olabileceği düşüncesine heyecanlanmak yerine, Holland alışılmadık bir şekilde şüpheci davranıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu adamın bankasının bulunduğu iddia edilen Centennial City, gerçek bir şehir bile değildi. Holland oraya hiç gitmemişti, ama buranın Los Angeles'ta çok eski, çok zengin bir mahalle olduğunu biliyordu. Mahalle, çoğunlukla özel bir güvenlikli site ve zenginlerin polo oynamak gibi zenginlere özgü şeyler yaptıkları geniş bir parktan oluşuyordu. Bir zamanlar Centennial City'de bir butik otel olduğunu duymuştu, ama mahalle sakinleri kolektif servetlerini ve iradelerini kullanarak oteli kapatmışlardı.

"Mektuplarımı almadın mı?" diye sordu.

Holland kaşlarını kaldırdı. "Bu bankadan hiç bir şey almadım."

"Çok üzgünüm. Mektuplar kaybolmuş olmalı. Özür dilerim. Onları görmezden geldiğinizi düşünmüştüm, bu yüzden bugün son bir çaba olarak uğramaya karar verdim." Bay Vargas somurtkan bir şekilde şapkasını çıkardı ve kabarık beyaz saçları daha da ortaya çıktı. "On beş yıl önce, müşterilerimden biri bir kasa kiraladı. Kısa bir süre sonra bu kişi vefat etti. Kasa satın alınmış ve ücreti ödenmişti, bu yüzden hiç dokunulmadan kaldı. Ama kiralama süresi şimdi dolmak üzere." Bay Vargas saatine bakmak için durakladı. "Kiralama süresi yirmi dört saat sonra sona erecek. Bu süreden önce kasa talep edilmezse, orijinal sahibinin sözleşmesine göre kasa ve içindeki tüm eşyalar yakılacak."

"Dur tahmin edeyim," dedi Holland, "bana bu gizemli kasayı alabileceğimi söyleyeceksin, değil mi?"

Bay Vargas ciddiyetle başını salladı ve alnındaki teri sildi.

"Biliyor musunuz," dedi Holland, "bu harika bir hikaye." Ve öyleydi. Holland'ın genellikle karşı koymakta zorlanacağı türden bir gizemdi.

Ama aniden neden şüpheci davrandığını anladı.

Dün gece, Profesör'ün şehir efsanelerinden birini takip ederek bir yabancıya kişisel bilgilerini vermiş olması ve bugün de başka bir şehir efsanesinin kapısına gelmesi, çok büyük bir tesadüf gibi görünüyordu.

Belki de bu yüzden dün geceki kız *aptallar* diye mırıldanmıştı. Holland ve Jake gerçek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

efsane ve büyüyle uğraştıkları için değil, onlara olan inançları yüzünden kişisel bilgilerini paylaşacak kadar aptal oldukları için.

"Sana gerçekten inanmak isterdim," diye devam etti Holland. "Ama tüm bunlar, bana uzun zamandır kayıp olan bir amcamın ambargo altındaki bir serveti olduğunu ve bunu elde etmek için tek yapmam gerekenin sana sosyal güvenlik numaramı, banka hesabı erişimimi ve beş pint kanımı vermem olduğunu söyleyen Nijeryalı Prens e-postalarının gerçek hayattaki versiyonu gibi geliyor."

Bay Vargas kaşlarını çattı. "Ben dolandırıcı değilim."

"*Dolandırıcı* dedin, ben demedim." Holland kapıyı kapatmak için harekete geçti.

Bay Vargas şaşırtıcı bir hızla kapının kenarını tuttu. "Dikkatli olman akıllıca. Ama ikimiz de, sen ve kız kardeşinin neredeyse on beş yıl önce gerçekte kimi kaybettiğinizi biliyoruz."

O gün ikinci kez, Holland kalbi durmuş gibi hissetti.

Bu adam bir sahtekar.

Bir dolandırıcı.

O bir yalancı, diye düşündü Holland.

Çoğu arkadaşı ikiz kardeşi olduğunu biliyordu. Ve on beş yıl önce birçok insan öldü. Bu Bay Vargas, dramatik olmak için o yılı seçmiş olabilirdi. Bu, onun kimi kaybettiğini gerçekten bildiği anlamına gelmezdi.

Holland, kız kardeşinin sesini neredeyse duyabiliyordu, ona sert bir şekilde kartviziti atmasını ve kutunun içinde ne varsa yakmasını söylüyordu - tabii bir kutu varsa. *Ölüleri oldukları yerde bırak*, derdi January.

Sorun şu ki, Holland anne babasının ölüler arasında olduğunu hiç hissetmemişti. Belki bu adam bir yalancı, bir dolandırıcı ve bir sahtekardı. Ama Holland sormadan edemedi: *"Eğer* bankaya gidersem, bu kutuyu açmak için benden ne isteyeceksiniz?"

"Sadece kimliğini doğrulamaları gerekecek. Ancak..." Bay Vargas durakladı ve sesini alçaltarak devam etti. "Randevu alırsan, lütfen bana bir iyilik yap. Kimseye söyleme. Bu numarayı aramasan bile, ziyaretimden veya bu kutudan kimseye bahsetmemen en iyisi olur."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Centennial City'nin First Bank'ının bir web sitesi yoktu. Holland, Bay Vargas'ın e-posta adresini de bulamadı.

Holland, Adam Bishop ile randevusu için çıkması gerektiğini biliyordu, ancak kafası çok dağınıktı ve araba kullanacak durumda değildi.

Genelde ipuçlarını takip etmeye meraklıydı, ama bu kesinlikle bir dolandırıcılık gibi geliyordu. Yoksa bu Bay Vargas neden ziyaretinden kimseye bahsetmemesini söylüyordu? Ve eğer bu gerçek olsaydı, gizemli bir ölümden bahsetmek yerine, gerçek soyadını veya ebeveynlerinden birinin adını söylemesi yeterli olurdu.

Holland, ebeveynlerinin isimlerini asla yüksek sesle söylemezdi. Los Angeles'ta onu tanıyan herkes için adı Holland St. James'ti. Gerçek soyadı, en iyi sakladığı sırdı.

Neredeyse on beş yıl önce ebeveynleri öldüğünde, soyadını değiştirmesi teyzesi ve amcasının önerisiydi. Herkes ebeveynlerinin kim olduğunu biliyordu. Ölümleri, insanların bugün bile hala konuştuğu sansasyonel bir hikayeydi. Holland ve January'nin ebeveynlerinin kim olduğunu öğrenenler, onlarla tanıştıklarında tek düşünecekleri şey, ebeveynlerinin nasıl öldüğü ve ölümlerinin bu kızlara ne gibi etkileri olduğu olacaktı. Kız kardeşler asla kendi kimliklerine sahip olamayacaklardı. Sadece başkalarının tekrar ettiği hikayeler ya da medyanın özel haberlerinin konusu olacaklardı.

Dün gece, sokağın köşesindeki kıza aptalca adını ve numarasını verdiği anı hatırladı. Belki de kız, profesörün eski öğrencisiydi ve Watch Man efsanesini duyduktan sonra, kişisel bilgileri kâr amacıyla kullanacak kişilere satmak için bir dolandırıcılık planı yapmıştı. Efsanelere inanan öğrencilerin, kapılarına gelen yabancılara, kendilerine gizemli bir emanet kasası bırakıldığını söyleyenlere de inanmaları mantıklıydı.

Holland saf olmak istemiyordu. Ebeveynlerinden biri ona bir şey bırakmış olsaydı, bunu bugünden önce öğrenmiş olurdu.

İstese de Bay Vargas'ın numarasını arayamazdı. Holland kendini çok iyi tanıyordu. Bir kez tavşan deliğine girmeye başladığında, sonuna kadar gitmekten kendini alıkoyamazdı. Düşmek, gerçeği bulamamaktan daha fazla korkutmazdı onu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Folklor 517: Şehrin En İyi Sidecar'ı

Dersin ikinci gecesi.

Yine eski tiyatrodasınız. Bu gece, hafif tatlı bir koku var. Karamelli mısır mı, yoksa Cracker Jack mi?

Koku o kadar yoğun ve güçlü ki, en yakınındaki öğrencinin klasik şekerlemeyi munching yapmasını bekliyorsun. Ama herkes sahnede olanlara kilitlenmiş durumda. Kimse kahvesini içmiyor ya da dizüstü bilgisayarında yazmıyor. Tabii ki dizüstü bilgisayarlar yasak, sadece kalem ve defterler *izinli* - *çok teşekkürler* - ama kimse onları da kullanmıyor.

Profesör çoktan başlamış.

Küçük bir tıklama sesi yankılanıyor ve gümüş perdede bir slayt belirirken o gülümsüyor. Bu, dikdörtgen bir kartvizitin fotoğrafı. Siyah, kenarlarında bir dizi altın art deco tarzı çizgi var. Kartın ortasında bir zamanlar bir yazı varmış gibi görünüyor, ama şimdi bulanık. Bir sonraki slayt açıkça daha eski; altın ve siyah renkler daha mat. Kartvizitin tasarımı kesinlikle aynı, ancak ortasında bulanık ya da başka bir şekilde herhangi bir yazı yok gibi görünüyor.

Birkaç slayt daha gösteriliyor, her biri bir öncekinden daha eski. Ancak her resimde altın ve siyah renkli kartvizit hep aynı.

Daha önce art deco'ya ilgi duyduğunuzu hiç düşünmemiştiniz, ancak slaytlar siyah beyaza döndüğünde kenarlığın zarafeti sizi büyüledi.

Bir slaydın altında 1942 yazıyor. Sonra

1936.

Ardından 1927.

Profesör tüm bu süre boyunca konuşmuyor.

Bir şeyler söylemesini bekliyorsunuz — bir hikaye anlatacağına söz vermişti — ama o sadece Mona Lisa gülümsemesiyle orada duruyor.

Sonunda biri elini kaldırır ve söz hakkı verilmeden, "Bu kartlardan birini bulmamız mı gerekiyor?" der.

Profesör kuru ve kısık bir kahkaha atıyor. Pek de eğlenmiyor gibi. "Bu kartları bulamazsınız genç adam. Onu elde etmenin tek bir yolu var." Sonunda hikayesine başlıyor. "Los Angeles'ta bir dizi perili otel var ve şeytanın özellikle sevdiği bir tanesi var. Onun orada sidecar içmekten hoşlandığı söylenir."

Yanındaki kişi fısıldayarak, "Sidecar nedir?" diye sorar.

"Sanırım bir içki," diye mırıldanırsın.

"Bir kokteyl," diyor Profesör, sana bakarak. "Konyak ve narenciyeden yapılan sidecar, yüzyılı aşkın bir süredir var ve şeytan için bunlardan bir tane alırsan, sana kartvizitlerinden birini verir. Her kart, şeytanla randevu için sadece bir kez kullanılabilir, burada istediğin her şeyi için bir anlaşma yapabilirsin ve sonra..."

Profesör, bu yüzden kartların hepsinin boş olduğunu açıklarken, evrensel olarak *sihir* anlamına gelen bir hareketle parmaklarını sallıyor. Kartlar şeytanla anlaşma yapmak için kullanıldığından, yazılar silinmiş.

Sen şüphecisin. Onun tek kanıtı fotoğraflar ve sen bunların gerçek olduğundan bile emin değilsin. Bu görüntüleri herkes yaratabilirdi.

Şeytan bir efsanedir. Senin inanmadığın bir efsane.

Ama tiyatrodan çıktığınızda, o kartlardan birini istiyorsunuz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Geçtiğimiz bir yıl boyunca, Holland'ın tüm yüksek lisans dersleri akşamlarıydı. Hala hava aydınlıkken kampüste dolaşmak farklı bir duyguydu.

Her şey taze kesilmiş çim gibi kokuyor ve parlak kapaklı bir üniversite broşürü gibi görünüyordu. Ekim sonundaki güneş, bisiklet süren ve frizbi oynayan öğrencilerin üzerine parlıyordu. Ağaçlar, buzlu kahvelerini yudumlarken gülen bir çifti gölgeliyordu, taşınabilir bir hoparlör ise tanıdık bir şarkıyı tekrar tekrar çalıyordu. Yürürken bu şarkıyı tekrar tekrar duymak biraz sinir bozucuydu, ama belki de amaç buydu?

Cadılar Bayramı'ndan önceki gündü.

Holland, Folklor bölümünün bulunduğu binaya girdiğinde müzik yavaş yavaş sönüyordu. Merdivenlere doğru ilerlerken mantar topuklu ayakkabıları fayanslara yumuşak bir ses çıkarıyordu. Holland bu sesi her zaman sevmişti. Ama yüksek topuklu ayakkabı giydiği her seferinde, neden onları giymeyi sevmediğini hatırlıyordu.

Ne yazık ki, mantar topuklu ayakkabılar, profesyonel bir görünüm için elindeki en uygun şeydi. Coffee Lab'da kıyafet kuralı yoktu, bu yüzden Holland genellikle hava çok soğuyana kadar dökümlü etekler giyerdi. Şu anda da diz boyu beyaz bir etek giymişti, eteğinin beline kadar uzanan soluk pembe bir bluzla birlikte. Omzunda deri bir postacı çantası asılıydı. January, Holland'ın iş için ilk kez İtalya'ya gittiğinde ona bu çantayı almıştı ve Holland onu her yere götürüyordu.

Holland ikinci kata çıktığında topuklarının sesi kayboldu, çünkü bu kat, tıklama sesinin duyulmasına izin vermeyen talihsiz yeşil halıyla kaplıydı. Koridor, birkaç

plastik balkabağıyla süslenmiş ve mat bronz isim plaketleri olan kapalı kapılarla çevriliydi.

Adam Bishop'ın kapısı en uçtaydı ve zaten aralıktı.

"Merhaba!" Holland kapıyı çaldı. Kapı daha da açıldı ve onu boş bir ofise davet etti. Klima bozulmuş olmalıydı, çünkü burası dışarıdan daha sıcaktı. Sanki geride bırakılmış bir yaz günü gibiydi.

Burada Cadılar Bayramı süslemeleri yoktu. Pek bir şey yoktu. Duvarlar beyaz ve boştu, çok şık ve etkileyici okullardan alınmış üç diploma hariç.

"Ya bu yeni profesör eşyalarını henüz yerleştirmedi, ya da insanların kendisi hakkında bilmelerini istediği tek şey, okuduğu pahalı okullar," diye mırıldandı Holland.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi arkasında yumuşak bir ses.

Holland arkasını döndü.

Kapıda, yırtık kot pantolon ve ekose gömlek giymiş başka bir yüksek lisans öğrencisi duruyordu. Onunla yaklaşık aynı yaştaydı ve daha iyi bir kelime bulamadığım için, *çok yakışıklıydı*. Haksızlık olacak kadar yakışıklıydı. Herkesin bir dereceye kadar çekici olduğu Los Angeles standartlarına göre bile. Başka bir bölümden olmalıydı, çünkü onu daha önce gördüğünü kesinlikle hatırlardı. Dağınık altın sarısı saçları, bronz teni ve güzel kolları vardı; spor yaptığını, kendine özen gösterdiğini ama aşırıya kaçmadığını gösteren türden kollar.

Kızın onun kollarına bakması gerekmiyordu.

Ama o da onu süzüyor gibi görünüyordu. Gözleri, bluzunun yakasının hemen üzerinde sallanan kolyeye takılmıştı. O da onun bakışını takip etmeye başladı, ama sonra kendini durdurdu.

Holland, Jake ile çıkıyordu. Ancak, bunu düşünürken bile, kısa süreli ilişkilerinin çoktan bitmiş gibi hissediyordu. Onu, Los Angeles'a ilk taşındığında tanıştığı, hayatında sadece birkaç bölüm geçiren insanları hatırladığı gibi hatırlıyordu.

"Sence hangisi?" diye sordu yüksek lisans öğrencisi, siyah lake çerçeveleri işaret ederek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Holland'ın içgüdüsü, bu diplomaları asmanın kasıtlı bir seçim olduğunu söylüyordu. Ama bu adamı etkilemek için aptalca bir dürtü hissettiği için, daha nazik bir cevap vermeyi tercih etti. "Profesör Bishop'un eşyalarını henüz tam olarak yerleştirmediğini tahmin ediyorum."

"O zaman yanılıyorsun. O kendini beğenmiş bir pislik." Yüksek lisans öğrencisi bunu bir tahmin değil, bir ifade gibi söyledi.

Holland şaşırmıştı. Şimdiye kadar Profesör Adam Bishop hakkında sadece olumlu şeyler duymuştu. "Onu neden sevmiyorsun?"

"Onu sevmediğimi söylemedim."

"Onu kendini beğenmiş bir pislik olarak nitelendirdin."

Yüksek lisans öğrencisi kaşlarını kaldırdı. "Aslında ona piç dedim."

"Hayır, sen..." *O* kelimeyi söylediğine yemin edebilirdi, ama şimdi son birkaç saniyeyi tekrar düşündüğünde, onun "*Yanılıyorsun. O kendini beğenmiş bir piç kurusu."* dediğini duydu*. Piç kurusu. Piç kurusu. Pislik. Piç kurusu. Pislik.* Kelimeler, bozuk bir müzik parçası gibi kafasında yankılanıyordu. Ta ki kafasında olmayan bir şey hissedene kadar.

Dam

la.

Dam

la.

Dam

la.

Holland parmaklarını kaldırıp burnundan akan kanı yakaladı.
Kırmızı damlalar avucuna düştü, sonra beyaz eteğine leke bıraktı.

"Al, bunu kullan..." Yüksek lisans öğrencisi arka cebinden kırmızı bir mendil çıkardı. Tabii ki mendili vardı. Mendil taşımak gayet normaldi... *altmış yıl önce*.

Holland, mendilin onun Cadılar Bayramı kostümünün bir parçası olduğunu düşünmüş olabilir. Ama Cadılar Bayramı yarındı ve onun geri kalanı normal görünüyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu.

Adam mükemmel bir gülümsemeyle cevap verdi. "Ben Adam Bishop."

Holland güldü. "Oh, gerçekten mi." Seksi ve komik olmanın harika bir kombinasyon olduğunu düşündü. Ama adam gülümsemiyordu. Bunun yerine, sinir bozucu bir ciddiyetle başını sallıyordu. Ve Holland aniden acı verici bir utanç hissetti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Belki de otursan iyi olur," dedi. Artık sesi de ciddiydi. Artık gülümseme ya da sırıtma yoktu ve onunla flört ettiğini düşündüğü için kendini gülünç hissetti. Ama...

Adam Bishop'ı böyle hayal etmemişti. Yırtık kot pantolon, ekose gömlek, seksi sırıtış. Hayır, öyle değil. O bir profesördü. Seksi bir sırıtışı yoktu. Ama aslında vardı, artık sırıtmasa da.

Kız, onun ağzına bakmamaya çalıştı. Ama sonra, burnunun köprüsündeki çillerine bakarak bir hata yaptı. Ve sonra gözleri vardı. Yeşil, altın rengi benekler ve koyu mavi halkalarla dolu ela gözleri vardı ve kız artık kesinlikle ona bakıyordu. "Gerçekten oturmalısın," dedi. "Yüzün biraz kızarmış görünüyorsun."

"Kızarmadım. Sadece şaşırdım." Ama kesinlikle kızarmıştı. Bunu hissedebiliyordu ve onun da bunu görebildiğini biliyordu.

Adam ellerini ceplerine soktu. Bu hareket, kadının durumu kesinlikle yanlış yorumladığı için ona karşı kendini kapattığını açıkça gösteriyordu. Sonra kasıtlı olarak masaya doğru bir adım geri attı. "Baştan başlayalım. Ben Adam ve seninle görüşmek istedim çünkü senin yeni tez danışmanın olacağım."

"Pardon. Ne?" diye patladı.

"Senin yeni tez danışmanın olacağım," diye tekrarladı. "Ama benim zaten bir danışmanım var."

"Bu yüzden *yeni* danışmanın olacağım dedim."

"Olmaz."

"Neden?" diye sordu masumca, ama sonra kız yine onu gördü. Kısa bir süreliğine "*Beni çekici bulduğun için mi?"* diye soran yeni bir sırıtış.

"Sanırım bir yanlışlık var," diye sakin bir şekilde cevap verdi. "Profesör Kim, programa başladığımdan beri danışmanım."

Adam, profesörün adının geçmesi üzerine kaşlarını çattı. "Bu yüzden seni buraya gelmeni istedim. İkinizin yakın olduğunuzu duydum."

"Ne demek *'yakındınız'*?" diye sordu Holland gergin bir şekilde. "Ona bir şey mi oldu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Holland, Profesörü en son gördüğü anı hatırladı. Ayın başlarına doğruydu. Holland, Profesörün nihayet Ekim ayına girildiğine alışılmadık bir şekilde heyecanlandığını hatırladı. O günden beri onu şahsen görmemişti, ama o günün erken saatlerinde ondan bir paket almıştı.

"Bildiğim kadarıyla o iyi," dedi Adam. "O zaman neden onun yerine başkasını getiriyorsunuz?"

"Gerçekten bilmiyor musun?" Aniden Holland'a acımaya başladı ve bir saniye boyunca hiçbir şey söylemedi, sanki ne söylemesi gerektiğini bilemiyormuş gibi.

"Profesör kovuldu mu?" diye sordu Holland.

"Hayır," dedi dikkatlice. "Bu konuda başka bir şey söyleyemem, ama artık senin danışmanın olamaz."

"Bekle, neden?" diye araya girdi Holland. "Profesör bu bölümün en sevilen öğretim üyelerinden biri."

"Ama dersleri yalanlarla dolu," diye araya girdi Adam.

Holland, sesindeki ani keskinlikten irkildi.

"Bunu söylediğim için üzgünüm," dedi daha yumuşak bir sesle. "Onu örnek aldığını biliyorum, ama almamalısın. O kadın bir yalancı ve sahtekar."

Bu konuyla ilgili başka soruya cevap veremeyeceğini de söyledi, ama Holland odaklanmakta zorlanıyordu. Profesörü bulup tam olarak neler olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Holland, Profesörü ciddiye almayan bazı öğretim üyeleri olduğunu biliyordu. Ama bu insanların çoğu, onun derslerini zararsız bir eğlence olarak görüyordu. Ve genellikle ona yalancı demiyorlardı.

"Peki, bu bilgi için teşekkür ederim. Sizinle tanışmak güzeldi," diye yalan söyledi.

"Bekle," dedi Adam. "Hala tezin hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Ben iyiyim." Holland çoktan geri çekiliyordu. Kalsaydı, ya onunla kavga edecekti ya da gözyaşlarına boğulacaktı, ikisini de istemiyordu.

"Bu isteğe bağlı bir konuşma değil," dedi. Arkasına uzanıp masadan bir manila klasörü aldı. Klasör boştu, sadece bir köşesinde Holland'ın adı büyük harflerle yazılmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Holland, birdenbire kendisinin de başının belada olduğu izlenimine kapıldı. Ve bu sefer nedenini sormasına gerek yoktu.

Adam klasörü açarken, avuçları terlemeye başladı ve parmakları boynundaki zinciri oynamaya başladı.

Holland yazdıklarından son derece gurur duyuyordu, ama tezi sadece kendisiyle profesör arasında kalması gerekiyordu. Tezinin bazı bölümlerini January ile paylaşmıştı, ki bu pek iyi sonuç vermemişti, ve Adam Bishop ile de işlerin daha iyi gitmeyeceğini hissediyordu.

Adam klasörü açtıktan sonra, sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi içine baktı ve sonunda, "Yazdıkların çok iyi," dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordu Holland, rahatlamış bir şekilde.

"Sen mükemmel bir yazarsın," dedi içtenlikle. "Profesörün notlarında, lisans eğitiminizde kısa bir süre Hikaye Anlatıcılığı bölümünde okuduğunuz yazıyor ve bu belli oluyor. Natalia West'in ölümüne dair yorumunuzla beni hemen kendinize çektiniz. 1950'lerdeki hızlı şöhretini gizemli ölümüyle ilişkilendirme şekliniz akıllıcaydı ve onun ölümünün tuhaf detayları ile trajik veya açıklanamayan koşullarda ölen diğer ünlülerin ölümlerinin detayları arasında paralellik kurarak zekice bir iş çıkardınız."

Adam birkaç sayfa daha çevirdi. Holland gülümsememeye çalıştı. Profesör hakkında söylediği her şeyden dolayı hâlâ üzgündü. Ama aynı zamanda Adam Bishop'ın, onun düşündüğünden daha fazla nüansları olduğunu düşünmeden edemiyordu. Adam, onun ne yaptığını gerçekten anlıyor gibiydi. Ve ona zeki demişti.

"Maalesef" —Adam dosyayı kapattı ve gülümsemesini kaybetmiş gözlerle Holland'a baktı—"bunların hiçbirini kullanamazsın."

"Ama... bekle..." diye kekeledi. "Az önce iyi olduğunu söyledin."

"Öyle. Hollywood'un en ünlü ölümlerinin aslında şeytan tarafından işlenen cinayetler olduğu teorin, kurgu olarak son derece eğlenceli."

Kurgu kelimesi ona bir tokat gibi çarptı. Adam'la tanıştığından beri ikinci kez yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. Adam'ın bunu kasten mi yaptığı yoksa sadece bir pislik mi olduğu konusunda emin değildi, ama Adam'ın onu sürekli kandırdığını hissediyordu.

"Lisans öğrenciliğinden beri bu bölümdesin, bu yüzden burada ne yaptığımızı açıklamama gerek yok. Sadece yeni bir konu bulmanı istiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yeni bir konu bulman gerekiyor."

"Bunları uydurmadığımı kanıtlayabilirsem ne olur?" diye sordu Holland.

Adam, onun böyle bir şey söyleyeceğini beklemiyormuş gibi ona baktı. Bir an için, onun etkilendiğini düşündü, ama gizemli sırıtışı gibi, bu ifade de bir anda kayboldu. "Şeytanın gerçek olduğunu kanıtlamak mı istiyorsun?"

"Evet." Holland bunu söylerken dehşet verici bir heyecan hissetti. Tezini yazarken her zaman hissettiği gibi. Bu, eski Hollywood ölümlerini araştırıp

—eski Hollywood ölümlerini araştırmak ve bunları asla geri ödenmemiş şeytanla yapılan anlaşmalarla ilişkilendirmek. Holland, uzun süre bu konuyu araştırmakla zihinsel olarak mücadele etti, bu yüzden geride kalmıştı. Profesörün tüm teşvikleri ve bu konunun Holland için kişisel olarak çok önemli olması olmasaydı, bu konuyu bırakmış olacaktı.

"Anlıyorum," dedi Adam sonunda. "Profesör çok ikna edici. Ama onun hikayelerinin peşinden gitmek tehlikeli bir fikir bence. Yani, hayır. Sana şeytanın varlığını kanıtlama şansı vermeyeceğim. Çarşamba gününe kadar bana yeni bir konu önerisi sunmanı istiyorum."

"Bu süre yetmez," diye itiraz etti Holland.

"Bu yüzden sana bir öneri hazırladım." Adam cömertçe klasörden bir sayfa çıkardı ve Holland'a uzattı.

"Hayır, teşekkürler," dedi Holland, kağıda dokunmayı bile reddetti.

Adam'ın yakışıklı yüzünde şok ifadesi belirdi, sanki Holland'ın cevabı yine onun beklediği gibi olmamıştı. "Her ihtimale karşı al," diye ısrar etti.

"Yardımını istemiyorum," dedi. Ve yardıma ihtiyacı da yoktu. Holland, Adam'ın az önce söylediklerini umursamadı. Profesör yalancı değildi. Holland saf değildi ve bunu, akıl hocası ve ailesi için kanıtlayacaktı.

Adam Bishop'un ofisinden çıkar çıkmaz, Holland telefonunu çıkardı ve Profesör'ü aradı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Merhaba, M. Madeleine Kim'in sesli mesaj servisine ulaştınız. Geri arama alışkanlığım yoktur, yüz yüze görüşmeyi tercih ederim. Bana gerçekten ulaşmak istiyorsanız, çalışma saatlerimde ofisimde bulabilirsiniz veya adresimi biliyorsanız evime mektup gönderebilirsiniz. Ofisime de mektup, telgraf veya paket gönderebilirsiniz." Son sözü uzun ve yavaş bir bip sesiyle noktalandı.

Holland telefonu kapattı ve ona bir mesaj gönderdi.

Holland, Profesör'ü tanıdığı üç yıl boyunca, onun hiçbir mesajına cevap vermemişti ve doğrusu telefonuna cevap vermekte de çok kötüydü.

O anda Holland, Manuel Vargas'ın kartvizitini hatırladı. Çantasından kartviziti çıkardı. Zümrüt rengi mürekkep, koridorun loş ışığında parıldıyordu.

Daha önce Holland, bunun bir aldatmaca olduğuna kendini ikna etmişti. Ama ya öyle değilse?

Holland'ın zihninde, Profesör'ün Folklor 517 hikayelerinin hepsi birbiriyle bağlantılıydı. O hikayelerin, Grimm Kardeşler'in masallarına benzer bir dünyada birlikte yaşadığını hayal ederdi. Eğer haklıysa, Watch Man'i bulmanın sadece ona değil, Profesör'ün tüm mit ve efsane dünyasına bir kapı açması mantıklı olabilirdi.

Holland karttaki telefon numarasını çevirdi.

"İyi günler, Centennial City First Bank'ı aradığınız için teşekkür ederiz," dedi otomatik bir ses. "Aradığınız kişinin dahili numarasını biliyorsanız, lütfen yüksek sesle söyleyin veya tuş takımı veya çevirmeli telefonunuzu kullanarak girin. Aradığınız kişinin dahili numarasını bilmiyorsanız, lütfen hesap numaranızın son beş hanesini söyleyin."

Ses, Holland'a uymayan seçenekleri sıralamaya devam etti, ta ki sonunda mesaj bırakma seçeneği sunulana kadar.

"Merhaba, benim adım Holland ve yarın Manuel Vargas ile randevu almak istiyorum," dedi. "Bankada bana miras kalan bir kiralık kasa olduğunu öğrendim ve onu açmak istiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Folklor 517: Hollywood Forever Mezarlığı

Güneşli ve hafif esintili mükemmel bir gün olması gerekiyordu, ama Hollywood Forever Mezarlığı'nın yüksek demir kapılarına ulaştığınızda esintiyi hissetmiyorsunuz, sadece güneşi hissediyorsunuz. Kapıların ötesinde her şey çok güzel: yeşil çimler, uzun ağaçlar, vitraylar ve mermer binalar.

Burası mezarlıktan çok film seti gibi. Hatta sağ tarafta bir şey çekiliyor olabilir diye düşünüyorsunuz. Bir dizi siyah çadır, birkaç golf arabası ve burayı evleri olarak gören birçok tavus kuşu gibi önemli bir şekilde dolaşan bir grup insan görüyorsunuz. Onları (insanları ve tavus kuşlarını) önünüzden atlayarak mezarlığın ortasından düz bir şekilde yürümeye karar veriyorsunuz.

Enseniz terliyor. Mezarlıkların soğuk olduğunu düşünürdünüz, ama burası sıcak, güneşli ve palmiye ağaçlarıyla dolu. Yine de izlendiğinizi hissediyorsunuz.

Kuru bir palmiye yaprağı arkanızda yere düşer ve siz dönersiniz. O anda manzarayı fark edersiniz. Bulunduğunuz orta yol, karanlık mezarlar ve ince palmiye ağaçlarıyla çevrilidir; bunlar uzaktaki tepelere doğru uzanır ve ünlü *HOLLYWOOD* yazısı ölüleri yukarıdan izler.

İkonik tabelanın manzarası harika, ama oyalanmıyorsunuz. Derse geç kalıyorsunuz.

Diğer öğrencilerden hiçbiri görünmüyor, demek ki herkes doğru mezarı bulmuş olmalı. Solunuzda, gözünüz beklenmedik bir şekilde tanıdık bir cümle yazan bir mezar taşına takılır. *Mel Blanc'ın* adının üzerinde, onun ünlü sözleri "*THAT'S ALL FOLKS*" yazmaktadır. Bu cümle size çizgi filmlerde her zaman neşeli gelmiştir, ama şimdi hüzünlü geliyor. Arka taraftaki mozoleye doğru ilerlerken bu hüzün sizi terk etmez.

Sonunda, girişin hemen ötesinde bir düzine sınıf arkadaşını görürsün. Her hafta öğrenci sayısı azalıyor. Profesörün ipuçları gittikçe karmaşıklaştıkça, dersleri bulmak da haftadan haftaya zorlaşıyor. İpuçlarını bir araya getirip buraya geldiğin için kendinle gurur duyuyorsun.

Mezarlığın kapıları zaten açık, ama kapandığında ağır zincirlerle kilitlendiğini fark ediyorsun. Sınıf arkadaşlarından biri, sen yanından geçerken zincirleri sallıyor. Hayaletlere inanmadığını söylüyorsun, ama zincirlerin insanları dışarıda tutmak için mi, yoksa ruhları içeride kilitlemek için mi olduğunu merak etmeden edemiyorsun.

İçeride ilk gördüğünüz şey tozlu bir piyano. Muhtemelen yapmamanız gerekse de, sararmış bir tuşa basmaya dayanamıyorsunuz. Ses çıkmıyor. Burada yatmakta olan tüm insanlar gibi, ölü.

Sağınızda ve solunuzda, her iki yanında bronz isim plaketleri ve uyumlu vazo aplikleri bulunan mermer karelerden oluşan salonlar var. Vazoların çoğu boş, ama taze gerbera papatyalarla dolu olan bir vazoda duruyorsunuz, etrafındaki mermerde bir dizi ruj izi var.

Bu, Benjamin "Bugsy" Siegel'in mezarı.

Bu, aradığınız Benjamin değil, ama sınıf arkadaşlarınızdan bu ünlü gangsteri fark eden tek kişi siz değilsiniz. Birisi mezara bir peni bırakırken, bir diğeri ruj izleri koleksiyonuna bir yenisini ekliyor.

Siz arka tarafa doğru ilerlersiniz.

Duvara gömülü büyük bir fan var, ama sona ulaşıp aradığınız isimleri bulduğunuzda fan yavaşlayarak maalesef durur: Isla Saint ve Benjamin James Tierney.

Mezarlar yan yanadır. Isla'nın mezarında vazo veya mezar yazıtı yoktur, ama Benjamin'in vardır.

Sevgi dolu bir baba, parlak bir zeka, çok erken aramızdan ayrıldı.

Onun hikayesini biliyorsunuz, bu yüzden boğazınızın düğümlenmesini beklemiyorsunuz, ama öyle oluyor.

"Genellikle öğrencileri Isla ve Ben'in öldüğü otele götürürüm, ama oradaki hayaletler pek dost canlısı değildir." Profesör yüksek sesle iç çeker, dönüp baktığınızda onu tozlu piyano bankında otururken görürsünüz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ağır siyah giysiler giymiş, hatta küçük bir tül peçeye sahip bir şapkası bile var. İlk başta bunun teatral bir şey olduğunu düşünürsünüz, ama sonra belki de Isla Saint ve Benjamin J. Tierney'i tanıyordu diye merak edersiniz. Onlar mezarlığın sakinlerinin çoğundan daha yakın zamanda öldüler — neredeyse on beş yıl önce — ve aynı zamanda çok daha ünlüler.

Profesör, devam etmeden önce hepinizin yaklaşması için bir dakika bekler.

Benjamin J. Tierney ve Isla Saint bir zamanlar Hollywood'un kraliyet ailesiydiler. Şöhretleri ve aşk hikayeleri 1996'da, yirmi beş yaşındaki Tierney'nin zamanı aşan başyapıtı *Mirrorland*'ın, Saint'in başrolünü oynadığı, yılın en çok hasılat yapan filmi olmasıyla başladı. O yılın en çok hasılat yapan ikinci filmi *Independence Day'i* 250 milyon dolar farkla geride bıraktı.

Bunu biliyorsunuz çünkü derse gelmeden önce Wonderpage'i okudunuz ve filmleri izlediniz.

Mirrorland'ın devam filmi *Puppet Kingdom'ın* çekimleri sırasında Tierney ve Saint, sevgililerini (Victoria Monroe ve Sebastian Friday) terk edip çekimlerin ortasında kaçarak şöhretlerini pekiştirdiler. 1997'nin sonlarında *Puppet Kingdom* vizyona girip öncülünden daha da büyük bir başarı elde edene kadar herkes bunu konuşuyordu. 1999'da, üçlemenin üçüncü filmi *Lostland*, tüm gişe rekorlarını kırdı ve bir dizi spin-off filmin ortaya çıkmasına neden oldu. Ancak, sizin görüşünüze göre, spin-off filmlerin hiçbiri orijinal film kadar iyi değil.

Benjamin J. Tierney bir dahiydi. Onun gibi bir başkası daha olmadı.

Orijinal Mirrorland filmlerinden sonra, Jericho Monroe Entertainment için başka bir üçleme yazıp yönetmek üzere sözleşme imzaladı. İlk iki film, *Price of Magic* ve *Symphony of Death,* finansal olarak Mirrorland filmleriyle aynı seviyedeydi. Ancak, yapımlar o kadar talihsizliklerle doluydu ki, birçok kişi serinin lanetli olduğuna inanıyordu. Sette yangınlar çıktı, oyuncular ve ekip üyeleriyle ilgili birçok trafik kazası yaşandı, birkaç hafıza kaybı vakası rapor edildi ve bir gün, açık hava çekimleri sırasında, bir güvercin sürüsü uçuş sırasında öldü ve gökyüzünden düştü.

2007'nin başlarında gösterime girmesi planlanan üçüncü film, başlangıçta bir yıl ertelendi. Tierney, senaryoyu araştırmak ve yazmayı bitirmek için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söyledi, ancak kimse tek bir sayfa bile görmedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uzun zamandır Tierney'nin gecikmenin gerçek nedeninin, Price of Magic üçlemesinin lanetli olduğuna inanması ve onu bitirmekten korkması olduğu şüpheleniliyordu.

Bu sıralarda, Benjamin ile ikiz kızlarına zaman ayırmak için oyunculuğa ara veren Saint, 2010 yapımı *Conclavity adlı* dramatik filmde başrol oynayarak Hollywood'a muhteşem bir dönüş yaptı. Bu film, Isla Saint'e ilk Akademi Ödülü'nü kazandırdı. Ödül konuşması boyunca ağladığı söyleniyor.

Konuşmayı internette bulmaya çalıştınız, ancak hiçbir kaydı yoktu. Arama yaptığınızda, Oscar kazanan diğer herkesin videolarını buldunuz. Ancak Isla Saint ile ilgili çıkan tek şey, aynı gece, 27 Şubat 2011'de kocasını öldürdüğüne dair haberlerdi.

Wonderpage'i okumadan önce bile bunu biliyordun. Olay gerçekleştiğinde sen daha çocuktum, ama herkes onların aşk hikayesinin nasıl bittiğini biliyor.

"Resmi suç raporuna göre Isla, Benjamin'i tam da bunun gibi bir silahla vurdu," diyor Profesör ayağa kalkarak piyanonun kapağını açıp mat siyah bir tabanca çıkarırken. "Merak etme, bu silah sadece bir sahne aksesuarı." Mona Lisa gülümsemesiyle gülümsüyor, ama ona inanıp inanmadığından emin değilsin. "Isla kocasını iki kez vurdu, bir kez kalbinden, bir kez de kafasından, sonra da silahı kendine doğrulttu." Profesör silahı kafasına doğrultunca sen irkildin. "Tabloid gazeteler bunun başka bir kadın yüzünden olduğunu yazdı. Benjamin'in ilişkisi olduğu, Jessica Travers adında genç ve tanınmayan bir aktris. Tabii ki Jessica bu söylentileri asla doğrulamadı, çünkü aynı gece intihar etti."

Bir klik sesi duyulur. Profesör tetiği çekmiştir. Kalbin bir

an durur, sonra tekrar atmaya başlar.

Silah sonuçta sadece bir sahne aksesuarı. Profesörün kafası sağlam, en azından dışarıdan öyle görünüyor.

"Merak etmeyin, canlarım. Ben ölmek istemiyorum ve Isla Saint'in de istediğini sanmıyorum." Profesör silahını tezgahın üzerine koyar. "Hollywood'un Üçlü Kuralını duyanınız var mı? Bir ünlü ölürse, iki ünlü daha mutlaka onu takip eder. Ne zaman başladığını bilmiyorum, ama bunun bir yalan olduğunu söyleyebilirim. Bu üç ölümün hepsi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gerçek nedeni gizlemek için yapılan bir örtbas, bir tür yanıltmacadır."

Profesör sesini fısıltıya indirir ve hepiniz ona yaklaşırsınız. "Şimdiye kadar, eminim çoğunuz bir otel barında şeytanı bulmaya çalışmışsınızdır ve bunu daha önce söylemeliydim: Çok dikkatli olun. Hollywood hayaller üzerine kurulmadı, şeytanın iyilikleri üzerine kuruldu ve şeytan, bu iyiliklerin karşılığını almadığında bunu pek iyi karşılamaz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hollywood Roosevelt'i ziyaret etmek, Holland'a her zaman 1920'lere geri dönmüş gibi hissettirirdi. Bunun nedeninin okra rengi ışıklar, kahverengi İspanyol fayansları, saksıdaki palmiye ağaçları, oyulmuş şampanya kadehleri mi yoksa tamamen başka bir şey mi olduğunu bilmiyordu. Belki de *zaman*, kimsenin fark etmediği kadar canlıydı ve bir parçası Hollywood Roosevelt'in lobisinde hapsolmuştu.

Roosevelt ile olan aşk ilişkisi, Folklore 517 dersini aldığı yıl başladı.

Los Angeles'taki tüm otel barlarını ziyaret ederek şeytana bir içki ısmarlamaya karar veren küçük bir öğrenci grubu vardı. Roosevelt'e gitmeden önce üç otele gittiler.

Holland, ziyaret etmeden önce, tarihini okuduğunda bu ikonik binaya biraz aşık olmuştu. Roosevelt 1927'de inşa edilmişti. Mimarisi İspanyol kolonyal canlanma tarzındaydı. Balo salonu, ilk Akademi Ödülleri'ne ev sahipliği yapmıştı. Bowling salonu olan eski moda bir oyun salonu vardı. Ve bir dizi hayaletin yuvası olduğu söyleniyordu. Beyaz smokinli bir adamın asma katta dolaştığı söyleniyordu. Ve iki yıl boyunca otelde yaşayan Marilyn Monroe'nun da zaman zaman ortaya çıktığı iddia ediliyordu.

Holland, şeytan gerçekten var olsaydı, burayı sık sık ziyaret edeceğini düşünüyordu.

Arkadaşları hemen ikna olmadılar. Roosevelt'e ilk seyahatlerinden sonra, modaya uygun çatı barları ve yanında pillerle servis edilen tuhaf kokteyller sunan diğer otelleri ziyaret etmek istediler. Ama sonunda Holland'ın başından beri bildiği şeyi anladılar

: Roosevelt özel bir yerdi ve bunu kanıtlamak için elektrikli kokteyllere ihtiyacı yoktu.

Artık her ayın son Perşembe günü Roosevelt'in lobisinde buluşuyorlardı.

Son birkaç yılda, Holland'ın arkadaşları şeytan olabileceğini düşündükleri ya da sadece flört etmek istedikleri çeşitli erkek ve kadınlara içki ısmarladılar. Holland, kimseye sidecar ısmarlamayan tek kişiydi. Sadece bir kez ısmarlamak niyetindeydi ve bunu yaptığında emin olmak istiyordu.

Her ay, sonunda onu görebilmek için Roosevelt'e biraz erken geliyordu. Bu gece, her zamankinden daha erken gelmişti. Adam ile görüşmesinden sonra, bir yabancıya içki ısmarlamak için havadaydı. Profesöre olan inancının yanlış olmadığını kanıtlamak istiyordu ve her zamankinden daha fazla, şeytan hakkındaki hikayelerin gerçek olduğunu kanıtlamak istiyordu.

Şeytanın insanlarla ölümlerine yol açan anlaşmalar yaptığını kanıtlayabilirse, annesinin babasını öldürmediğini kanıtlayabilirdi. Hikayelerini yeniden yazabilir, sonunu değiştirebilirdi. Isla Saint'i Hollywood'un kötü karakterinden başrol oyuncusuna dönüştürebilirdi. Ve belki Holland, başkalarının da ebeveynleri ve sayısız diğerleri gibi aynı hatayı yapmasını engelleyebilirdi.

Holland, hangi eski yıldızların şeytanla anlaşma yaptığını ve sonra ona borcunu ödeyemediğini kesin olarak bilmiyordu. Ama bu konuda çok güçlü fikirleri vardı. Tezini hazırlarken, Holland, Hollywood'daki bir dizi ölümün benzer trajik bir kalıba sahip olduğunu keşfetmiş ve bu durum onu tedirgin etmişti: ödüller, şöhret, insanları zengin, güçlü ve sevilen yapan türden bir başarı, ta ki her şey, kimsenin tam olarak açıklayamadığı gizemli olayların yıkıcı bir dönüşüyle çökene kadar.

Holland, bulabildiği ilk boş masayı kaparken tanıdık bir hüzün hissetti. Masa, yarınki Cadılar Bayramı partisi için dağıtılan broşürlerle kaplıydı ve şöminenin hemen yanındaydı. Ateşin yanında oturmak için çok sıcak bir gündü, ama lobinin yarısı parti için örtülü dekorasyonlarla kapatılmıştı ve geri kalanı zaten insanlarla doluydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadehlerin çınlaması, yarı katta yankılanan sarhoş kahkahalarla karışıyordu. Genellikle bu ses ona şampanya köpüklerini hatırlatırdı ve Holland, Roosevelt'in bir zamanlar nasıl göründüğünü hayal etmeye çalışırdı; şapkalı beyefendiler ve eldivenli, yanardöner inci düğmeli elbiseler giymiş hanımlarla dolu.

Ancak bu gece, Roosevelt'in büyüsünü her zamanki gibi hissetmiyordu. Lobide otururken, huzursuz ve tedirgin hissediyordu. Kalbi, onun bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi hızla atıyordu.

Holland, Profesörün aramasına cevap verip vermediğini görmek için telefonuna baktı.

Yeni bildirim yoktu. Ne Profesörden ne de Jake'den.

Ancak Holland, Jake'den haber almayı artık umutsuzluğa kapılmıştı.

Telefonunu çantasına geri koydu ve şeytana benzeyen biri gelmiş mi diye etrafına iyice bakmaya çalıştı.

Holland, Tanrı ve İsa'ya inanan Beth teyzesi tarafından büyütülmüştü ve genellikle o da inanırdı. Kutsal Kitap uzmanı değildi, ama *Lucifer* ismini araştırmıştı. Işığın getiricisi. İsmin anlamı buydu, bu da Holland'a şeytanın altın rengi olacağını düşündürdü. Ten rengi bronzdan bronz rengine kadar değişen. Saçları altın sarısı ya da sarı olabilir. Açık renk gözler - renginden emin değildi, ama güzel olacağını biliyordu.

Aniden, kokteyl bardağı üzerinden ona sırıtan Adam Bishop'ın resmi gözünün önüne geldi.

Bu görüntüyü kafasından silmeye çalıştı. Adam o kadar da yakışıklı değildi, ama... aslında öyleydi. İnce ve uzun bir vücudu vardı, ona sonsuza kadar genç ve sağlıklı görüneceğini düşündüren türden. Onunla Roosevelt'te tanışmış olsaydı, ona bir içki ısmarlamayı düşünürdü.

Holland, şeytanın takım elbise giyeceğine emindi. Yüksek lisans öğrencisi gibi görünmezdi. Ve o gece lobinin dolduğu turistlerden biri de değildi. Birçok kişi içkilerinin ve kendilerinin fotoğrafını çekiyordu, şeytan asla böyle bir şey yapmazdı.

Gözleri asma kata kaydı. Orası boştu. Daha önce görmediği bir şey yoktu, ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

cildi aniden ısındı. Huzursuzluğu intikamla geri dönmüştü. Boynunun arkasında ter damlaları belirdi.

"Hey sen!"

Holland dönüp arkadaşı Cat'i gördü, masaya doğru yavaşça yürüyordu, uzun siyah bacakları ve uzun siyah örgüleri arkasında sallanıyordu.

Holland'ın endişeli hissettiği dağıldı o gördüğünde görünüş yok sevgili gülümsemesini görünce.

"Dün geceki randevun nasıldı?" diye heyecanla sordu Cat, çünkü Cat, Holland'ın efsaneleri ve mitleri kovaladığı gibi aşkı kovalıyordu. Cat için— tam adı Charlotte Charlotte Elizabeth Davis'ti — şeytanı aramak, her zaman sadece sevimli yabancılara içki ısmarlamak için bir bahaneydi. Lisans öğrenimi sırasında, o zamanki kız arkadaşı yüzünden Folklor 517 dersini almıştı. Holland, Cat'in şeytanla ilgili olan da dahil olmak üzere profesörün anlattığı hiçbir efsaneye inanmadığını düşünüyordu. Cat sadece aşka inanıyordu ve aşkı bulmak için ne gerekiyorsa yapmaya

. Holland da onu bu yüzden çok seviyordu.

"Sanırım kaderimde bekar kalmak var," dedi Holland, şaka yaparken biraz da ciddiydi. "Gelecekte hayatımda bir erkek olmayacağını düşündüğüm için yeni hedefimin kedi alerjimi yenmek olduğuna karar verdim. Ya da belki de benim kaderimde normal, iyi erkeklerle çıkmak yok."

Cat'in gözleri hemen acıma ve öfkeyle doldu, çünkü Cat, Holland'da herhangi bir sorun olabileceğini hayal edemeyen türden bir arkadaştı.

"İyi ve *normal*, ikisi de çok sıkıcı kelimeler," dedi Cat, harika bir iyi arkadaşın haklı öfkesi ile dolu bir şekilde. "Neden bu kadar çok bu tipte birini bulmaya çalıştığını anlamıyorum."

"Bu benim tipim. Ben nazik biriyim."

"Evet, sen kesinlikle çok tatlısın. Ama..." Cat'in ifadesi yumuşadı. "Seni tanımlamak için kullanacağım ilk kelime *'iyi'* değil. Sen iyi olmaktan çok *daha fazlasısın*. Bohem eteklerin, gülümsemelerin, uzun sarı saçların ve bayat şakalarınla bir güneş ışığı gibisin. Ama yumuşak ve tatlı bir ruhun yok. Seninle ilk tanıştığımda, Profesör'ün mitlerine olan inancın beni senin biraz deli olup olmadığını merak ettirdi."

Holland'ın kaşları yukarı kalktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sadece bir saniye!" diye açıkladı Cat. "Sonra hemen senin arkadaşın olmak istedim."

Ama Holland'ın tek düşünebildiği, bunun onun sorunu olduğu idi: Profesörün mitlerini ve efsanelerini sonsuza dek kovalaması. Dün gece işleri mahveden şey buydu. Her zaman böyle olurdu, çünkü o, başka hiçbir şeyi istemediği kadar onları kovalamak istiyordu.

"Hey, lütfen kendini kötü hissetme," dedi Cat. "Senin harika olduğunu düşündüğümü biliyorsun. Dünyayı görme şeklin çok farklı ve şaşırtıcı, bu da seni çok daha ilginç bir insan yapıyor. Sadece merak ediyorum..." Cat durakladı ve kırmızı dudaklarını büzdü, sanki burada durması gerektiğini düşünüyormuş gibi.

"Sorun değil," dedi Holland. "Muhtemelen bunu duymam gerekiyor."

Cat elini uzattı ve Holland'ın elini tuttu. "Bence yanlış tipte erkeklerin peşinden gidiyorsun. Aslında güvenli ve *iyi* birini istediğini sanmıyorum. Bence seni biraz korkutan, Profesör'ün efsaneleri gibi birini istiyorsun. Ve bence, karanlık ve karmaşık yanlarını saklamak zorunda hissettirmeyecek birine *ihtiyacın var*."

Ve bu, Holland'ın Cat'i sevmesinin diğer bir nedeniydi. Holland arkadaşından sırlarını saklasa da, Cat onun içinde neler olup bittiğini çok iyi görebiliyordu.

Bir an için Holland, Cat'e nedenini söylese ne olurdu diye merak etti. Ailesiyle ilgili her şeyi anlatsa, gerçek soyadını itiraf etse ve Profesörün dersini almasının gerçek nedenini Cat'e söylese ne olurdu?

Cat'in onu dünyanın en sıkı kucaklamasıyla saracağını ve sonra da şeytanı bulmak için yeni bir mücadele başlatacağını hayal etti. Holland, Cat'in "Buradaki herkese birer sidecar alacağım!" diye bağırdığını neredeyse duyabiliyordu.

Ve bir an için, Holland'ın içindeki sürekli acı ortadan kalkacaktı. Bir an için, hayatının geri kalanını yalnız geçirmeyebileceğini, tam olarak cevaplayamadığı soruların peşini bırakmayacağını hissedecekti.

Ama Cat'in en büyük mutluluklarından biri, Holland'ın ona bunu asla söyleyememesinin nedenlerinden biriydi. Cat'in hiçbir sırrı yoktu, bu da onu başkalarının sırlarını saklamakta trajik bir şekilde kötü yapıyordu. Ve bu sadece Holland'ın sırrı değildi. January'nin de sırrıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Beni bu şekilde görmen çok hoşuma gidiyor," dedi Holland. "Ama gerçekten korkmak istemiyorum."

Cat inanamayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "O zaman neden her hafta erkenden buraya gelip şeytanı arıyorsun?"

"Ona hiç içki ısmarlamayan tek kişi benim." "Bu gece

bunu değiştirelim!" dedi Cat.

Tam o sırada lobinin diğer ucundaki bir masadan kahkahalar yükseldi. Holland ve Cat ikisi de başlarını çevirdiler. Chance Garcia gelmişti.

Evet, *o* Chance Garcia.

Chance'in elinde elbette bir içki vardı. Garsonlar, Chance lobide girer girmez hemen içkisini getirirdi.

Chance, Folklore 517 dersini neden aldığını hiç açıkça söylememişti, ama Holland bunun *The Magic Attic* ile bir ilgisi olduğunu düşünürdü. Chance, *The Magic Attic* hakkında hiç konuşmazdı. Bu, onun asla değinmediği tek konuydu.

Ancak, onu diziden tanıyan hayranlarına karşı her zaman nazik ve cömert davranırdı. Ve bunca yıl geçmesine rağmen, hala kolayca tanınırdı. Hele ki, Şükran Günü'nde gösterime girecek olan en yeni Vic VanVleet filminde beklenmedik bir şekilde oyunculuğa geri döndüğü için, şimdi daha da tanınır hale gelmişti.

Kıkırdayan kızlar onu gördüklerine açıkça heyecanlanmışlardı ve şimdi hepsi saksıdaki palmiye ağacının yanında fotoğraf çekiliyorlardı.

"Bununla nasıl başa çıktığını bilmiyorum," dedi Eileen, masaya otururken.

Holland onun girdiğini bile görmemişti, ama birdenbire Eileen oradaydı, işten çıkıp gelmiş gibi giyinmiş, özel dikim pantolon ve şık, uzun kollu krem rengi bluz giymiş, yakasının altına lacivert bir kurdele takmış ve düzgün bir fiyonk yapmış.

Eileen Cheng, lisans eğitimi sırasında işletme okumuş ve eğitimini tamamlamak için Folklor 517 dersini almıştı. Şimdi, adını vermek istemediği birinin aşırı çalışan kişisel asistanıydı. Cat ve Holland, Eileen'in işvereninin bir ünlü olduğunu tahmin ediyorlardı, ancak gizlilik anlaşması nedeniyle Eileen kim olduğunu açıklayamıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cat her hafta Eileen'in kimin için çalıştığını tahmin etmeye çalışıyordu; gizlilik anlaşmalarının aslında arkadaşlık anlaşmaları olması gerektiğini düşünüyordu. Ama Eileen bir kasa gibiydi. Herkes, bir ceset saklamaları gerektiğinde arayacakları arkadaş olarak onu seçmişti. Hatta Holland'ın telefonunda adı **"Ölümcül Acil Durumlarda"** başlığı altında kayıtlıydı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu Cat. "Sanki sihir gibi ortaya çıkıyorsun."

"Sihir çoğunlukla dikkatleri başka yöne çekmektir," dedi Eileen soğukkanlılıkla. "İkiniz de Chance ve onun yeni hayran kulübüne bakmakla meşguldünüz."

"Onu kurtarmalı mıyız?" diye sordu Holland.

Cat ve Eileen, kıkırdayan kızları kontrol ederek hangisinin güzel olduğunu görmek için gösteriş yaptılar. Chance, hayranları güzelse onu asla kurtarmamalarını defalarca söylemişti.

Chance gerçekten sağlam bir arkadaştı. Yeni bir barda içki içmek, sahilde koşu yapmak veya çok ağır mobilyaları taşımak isterseniz arayabileceğiniz biriydi. Ama biraz sığ olabiliyordu.

"Bence bu gece onu bırakmalıyız," dedi Cat. "Sana biraz benzeyen sarışına gülümsüyor gibi görünüyor, Holland."

Holland burnunu kırıştırdı. "Bence bana benzemiyor."

"Katılıyorum." Eileen sarışını bir saniye süzdü. "Hiç kötü bir şey yaşamamış gibi görünen birine benziyor." Eileen gözlerini kısarak, "Bahse girerim kitapları sadece fotoğraflarında aksesuar olarak kullanmak için satın alır ve onun haber kaynağı ünlülerin dedikodularıdır," dedi.

"Ben ünlülerin dedikodularını severim," dedi Cat.

Holland'ın telefonu çaldı. Hızla aşağıya baktı, umarım Profesör ya da Jake sonunda mesaj atmıştır diye düşündü (çünkü kendine sürekli söylediği şeye rağmen, gelecekte kedilerden başka şeyler de olacağı umudunu tamamen kaybetmemişti).

Hala ikisinden de haber yoktu.

Bunun yerine,

F**IRST BANK OF CENTENNIAL CITY**

Holland'ın tüyleri diken diken oldu.

Banka bir sesli mesaj bırakmıştı. Ama telefonunda sadece

Transkripsiyon yapılamıyor.

"Ne oldu?" diye sordu Eileen.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Üzgünüm, çocuklar. Kontrol etmem gereken bir mesaj var..." Holland hızla koltuğundan kalktı. "Hemen dönerim."

Lobi çok gürültülüydü. Holland, aşağıdaki kalabalığın sesinin yeterince azaldığı ve eski İspanyol fayansları üzerinde ayak seslerini duyabileceği asma kata çıktı.

Yürümemeye çalıştı, ama mesajın *oynat düğmesine* bastığında kendini tutamadı. düğmesine basarken kendini tutamadı.

"İyi akşamlar. Ben Centennial City First Bank müdür yardımcısı Padme Davani. Yarın sabah 9:45'te size 15 dakikalık bir randevu ayarladığımı bildirmek için arıyorum. Banka'ya ilk kez geldiğinizi düşündüğüm için, beş dakika erken gelmenizi ve geç kalmamanızı öneririm, aksi takdirde babanızın kasasını açmak için yeterli zamanınız olmayabilir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Folklor 517: Banka

Sabah. Uyanıyorsunuz, gözleriniz bulanık ve akşamdan kalma uyuşukluğuyla, ancak içtiğinizi hatırlamıyorsunuz. Duvarlar dönmeyi bıraktığında gözlerinizi ovuyorsunuz.

Şimdi hatırlıyorsunuz, dün gece dersiniz vardı, ya da dersiniz olduğunu sanıyorsunuz. Her şeyi hatırlamaya çalışmak, kaybolan bir rüyayı tutmaya çalışmak gibidir.

Profesörün kısık sesini duyabiliyorsunuz, ama söylediği hiçbir şeyi hatırlamıyorsunuz. Ve ayrıldığınızı da hatırlamıyorsunuz.

Bir arkadaşına mesaj atarsın.

Hey! Dün gece dersine girdin mi?

Arkadaşın yazmaya başladığında noktalar belirir. Dururlar. Sonra tekrar başlarlar.

Noktalar bu şekilde birkaç kez devam eder ve sonunda üç kelime belirir:

Hatırlamıyorum

Her hafta derse götürdüğün defterini açarsın. Bir önceki haftaya ait karalanmış notlar vardır. Ama ondan sonra... hiçbir şey yok.

Defteri kapatmak üzereyken onu görürsün. Silinmiş kalem izleri gibi görünür — gerçek bir yazıdan çok bir izlenim gibidir, ama silmeye çalıştığın bir hikayenin izlenimini veren bir dizi çizgiyi seçebilirsin.

BANKA.
Aşılmaz.
Dünyanın en güvenli kasaları.

Kimse oradan bir şey çalmadı. Kimse oraya girmeye cesaret edemedi.
Sadece randevuyla.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM BEŞ

Bu gerçekti.

Holland umutlanmaktan korkmuştu. Ama mesajını bıraktığında babasından bahsetmemişti, sadece bir kutu bırakıldığını söylemişti.

Şu anda babasının sesini duyabiliyordu, ona "*Aferin Hollybells, ipuçlarını takip etmeye devam et*" diyordu. Çünkü bu bir ipucu gibi geliyordu.

Holland, babasının ona ne bırakmış olabileceğini merak etti. Bunun başka bir hazine avının başlangıcı olmasını umuyordu. Ama öyle olmasa bile, babasından gelen her şey onu mutlu edecekti.

Holland kız kardeşini araması gerekiyordu. İspanya'da gece yarısını geçtiğini biliyordu ve Bay Vargas ona kutudan kimseye bahsetmemesi konusunda uyarmıştı. Ama herkes, bir sırrın varsa onu en yakın arkadaşına anlatman gerektiği kuralını bilirdi ve January, Holland'ın en yakın arkadaşıydı.

Kız kardeşinin adını tuşladı, ama arama doğrudan çok tanıdık sesli mesaja yönlendirildi.

"Selam JJ, benim. Bir şey oldu. Az önce banka aradı. Sanırım babam bize bir şey bırakmış..."

Mesajın yarısında telefonu çaldı. Ekranda Jake'in adı belirdi. *Sonunda.* Holland cevap vermek istedi. Ama bu, olabilecek en kötü zamandı. Jake'e **"Seni sonra arayabilir miyim?"** yazan bir mesaj göndererek sesli mesaja yönlendirdi**.**

Hayır, diye hemen cevap verdi. **Watch Man aradı.**

Kalbi bir an durdu.

Jake tekrar aradı. Bu sefer Holland ilk çalınışta cevap verdi.

"Bunun bir şaka olduğunu söyle," dedi Jake, Holland merhaba demeden önce.

"Ne ha..."

"O aradı," diye araya girdi Jake. "Watch Man. O..." Jake kekeledi ve Holland'ın telefondan duyabileceği kadar yüksek sesle yutkundu. "Bana bu gece öleceğimi söyledi. Tabii..." Jake sözünü kesip durdu. Bir saniye boyunca Holland'ın duyabildiği tek şey, hıçkırık gibi bir ses oldu.

Holland ona her şeyin yoluna gireceğini, bunun gerçek olamayacağını söylemek istedi. Ama bankadan aldığı mesaj, Profesör'ün hikayelerinin her zamankinden daha gerçek olduğunu hissettirmişti.

*Son*ra Adam Bishop'ı düşündü. Onun sesini duydu: "*Onu takdir ettiğini biliyorum, ama gerçekten yapmamalısın. O kadın bir yalancı ve sahtekar.*" Ve aniden Holland, onun haklı olmasını diledi.

Profesör hakkında bu kadar yanıldığını, Watch Man'in bir dolandırıcılık olduğunu, bu da bankanın da kesinlikle bir dolandırıcılık olduğu ve babasından gelen bir kutu olmadığı anlamına geldiğini düşünmek fiziksel olarak acı veriyordu.

Ama Profesör, Holland'ın inandığı her şeyse, bu Jake'in öleceği anlamına geliyordu.

"Watch Man sana ne söyledi?" diye sordu Holland.

"Saat 18:47'de öleceğimi söyledi, tabii..." Jake yine sözünü kesti. Sonra, gülüşmeler, ayak sesleri ve aşağıdaki lobide yüksek sesle konuşan turistler yüzünden neredeyse duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle: "Onun dediğini yapamam, Holland."

"Ne yapmanı istiyor?"

"Söylemek istemiyorum. Sadece... şu anda yalnız kalmak istemiyorum. Buraya gelebilir misin?"

"Ben..." Holland sözünü yarım bıraktı. Jake'in sesindeki bir şey onu tedirgin etmişti. Ama kim birinin son arzusunu reddedebilir ki? Hayır, kendini düzeltti. Jake bu gece ölmeyecekti. Ancak Holland buna gerçekten inandığından emin değildi.

Tek bildiği, Roosevelt'e adım attığından beri kötü bir hisse kapıldığıydı ve bunun nedeninin bu olup olmadığını merak ediyordu.

"Lütfen," diye yalvardı Jake yumuşak bir sesle. "O kağıdı dün gece sadece seni etkilemek için doldurdum."

Holland bir suçluluk duygusu hissetti. Bu durumun temelde onun hatası olduğu konusunda haklıydı ve durum tersine dönseydi, o da yalnız kalmak istemezdi. "Tamam," dedi. "Sadece nerede olduğunu söyle."

Telefonuna, on dakika uzaklıktaki bir apartman kompleksinin adresini gösteren bir mesaj geldi. "Acele et," dedi Jake. "Bu adam haklıysa, sadece bir saatim kaldı."

Holland merdivenlerden koşarak lobide geri döndü. Uygun bir veda etmeden gitmiş olabilirdi, ama çantasını masada bırakmıştı ve arkadaşlarını terk ederse endişeleneceklerini biliyordu.

"Lütfen bana, Cinderella gibi kaçmadan önce o adama bir içki ısmarladığını söyle," dedi Cat, Holland yaklaşır yaklaşmaz.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Holland.

Cat kurnazca başını asma kata doğru eğdi.

Holland yukarıdayken, asma kat boş olmuştu. Ama şimdi orada biri vardı. Otelin loş ışığında, alçak duvara yaslanmış, boynunda çözülmüş papyonla beyaz smokin giymiş bir adam duruyordu.

Holland, otelde dolaşan farklı hayaletlerin hikayelerini biliyordu, beyaz smokin giyen adam da dahil. Ama şimdi gördüğü adam tam bir smokin giymiyordu. Ayrıca gerçek gibi görünüyordu ve tıpkı Adam Bishop'a benziyordu.

Sırtından bir buz gibi bir şey geçti. Ne oluyordu? Adam onu takip mi etmişti? Ama ikinci bakışta, onun aslında Adam olmadığı açıktı. Kesinlikle bir benzerlik vardı, ama bu adam biraz daha yaşlı, daha sert ve daha soğuk görünüyordu. Ten rengi biraz daha açıktı ve saçı biraz daha koyuydu. O, Adam'ın aynadaki yansıması gibiydi.

Yabancı hemen başını çevirdi. Gözleri Holland'ın gözlerine kilitlendi ve atmosfer gerildi, sanki bir elektrik akımı ampulden kaçmış ve şimdi havada çıtırdamaya başlamış gibi.

Bir yabancının bakacağı gibi ona bakmıyordu. Bu bakış samimiydi. Sanki onu tanıyormuş gibi, sanki onu çok uzun zamandır tanıyormuş gibi. Ama Holland onun gibi bir yüzü hatırlardı.

Cat dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Eğer o adama içki ısmarlamadıysan, ben ısmarlarım."

"Hayır..." dedi Holland, ama sesi biraz bağırır gibi çıktı. Bir an için nedenini bilemedi. O gece erken saatlerde tek istediği

tek istediği, şeytanın gerçek olduğunu kanıtlamak için bir yabancıya içki ısmarlamaktı. Ve bu adam kesinlikle bu işe uygun görünüyordu.

Ama Holland'ın hayatında ilk kez, ipuçlarını takip etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu. Adam'ın daha önceki uyarısını düşündü: *Profesör çok ikna edici. Ama onun hikayelerinin peşinden gitmek çok tehlikeli bir fikir.*

Jake'in araması bunun kanıtı değilse, Holland neyin kanıtı olduğunu bilmiyordu.

Cat ve Eileen, biraz şaşkın ifadelerle ona baktılar. "Ne oldu?" diye aynı anda sordular.

"Ona içki ısmarlamayın," dedi Holland.

"Kime içki ısmarlamayalım?" diye sordu

Eileen.

"Asma kattaki beyaz smokinli adam." Cat'in gözleri

parladı. "Hangi beyaz smokinli adam?"

"Az önce bahsettiğimiz adam!" Holland dönüp onu işaret etti, ama adam çoktan gitmişti.

Holland o anda hissetti.

Dam

la.

Dam

la.

Dam

la.

Burnu kanıyordu. Yine.

"Holland, iyi misin?" Eileen hemen ona bir peçete uzattı.

Holland, başı dönerek mendili yüzüne götürdü. Başının dönmesinin nedeninin kanamadan mı, yoksa başkalarının görmediği ve duymadığı şeyleri görmesi ve duymasından mı kaynaklandığını bilmiyordu. Bu, bugün ikinci kez burnu kanıyordu. Neredeyse hiç kanaması olmazdı, bu konuda uzman değildi, ama genellikle halüsinasyonların da eşlik ettiğini sanmıyordu.

"Tatlım, neden oturmuyorsun?" dedi Cat.

"Yapamam." Holland peçeteyle burnunu bir kez daha sildi. Neyse ki çok kan yoktu. Hâlâ başı dönüyordu, ama arkadaşlarının önünde iyiymiş gibi davranmaya çalıştı. "Bundan nefret ediyorum, ama gerçekten gitmem gerek. Çok üzgünüm, ikinizi de seviyorum."

Arkadaşları da onu sevdiklerini söylediler.

"Yarınki partiyi unutma!" Cat, masanın üzerinde duran Hollywood Roosevelt'in Cadılar Bayramı Balosu'nun broşürlerinden birini kaldırdı. "Kostüme ihtiyacın olursa, sana bir tane ayarlayabilirim. Clark Kent de aklı başına gelirse, ona da bir tane ayarlayabilirim!"

Holland, arkadaşının sonsuz iyimserliğine gülümsemeye çalıştı. Sonra arkasını döndü ve hemen sert bir şeye çarptı.

"Hey, Holly..." Chance ellerini omuzlarına koydu. "Lütfen benden kaçmadığını söyle." O, karşı konulmaz gülümsemesini gösterdi. Holland, onun onu etkilemeye çalışmadığını biliyordu. Chance, büyüdükçe daha da güzelleşen şanslı çocuk oyunculardan biriydi.

"Senden asla kaçmam," dedi Holland. Normalde, onun peşinden koşulan biri olduğunu bildiğine dair alaycı bir cümle eklerdi. Ama bu gece bunu yapamadı.

Chance ağzını bükerek, onun sırlarını bilmiyor olabilir, ama bir şeylerin ters gittiğini anlayacak kadar onu iyi tanıyordu. "Her şey yolunda mı?"

Bilmiyorum, demek istedi. *Bir hata yaptığımı ya da bir hata yapmak üzere olduğumu hissediyorum*. Sonra, hayatında hissettiklerini anlayabilecek ve olan biteni anlamasına yardımcı olabilecek tek kişi varsa, o da Chance olurdu diye düşündü.

Profesörün herkese şeytan ve sepetli motosiklet hakkındaki efsaneyi anlattığı dersten sonra tanışmışlardı. O gece, otoparkta, Holland küçük bir grupla çeşitli otel barlarını kontrol etmekten bahsediyordu ve aniden Chance Garcia oradaydı.

"Ben de katılabilir miyim?" diye sordu ve sonra sanki komşunun oğluymuş gibi gülümsedi - tabii komşunun oğlu eski bir çocuk oyuncu ve yüzü hiç sevimliliğini kaybetmemişse. Gamzeleri, büyük gözleri ve saf çekicilikten oluşan bir gülümsemesi vardı.

Holland ilk başta şüpheci davrandığını hatırladı.

Sammy Sanchez çocukluk aşkıydı, ama bu Sammy Sanchez değildi, diye kendine söylemişti. Bu sadece Chance'in televizyonda oynadığı roldü. Chance, altın kalpli ve arkadaşlarına sonsuz sadakat gösteren bir yetim değildi. Çok karanlık bir geçmişi olan eski bir çocuk oyuncuydu. Yine de, onu kendine çeken şey, sonunda bu karanlık geçmişi olmuştu.

Bir gece, otel barında çok fazla içki içtikten sonra, herkes gittikten sonra, Chance, profesörün tüm

Profesörün mitlerine inandığını itiraf etmişti. Gülümsemesi kaybolmuş, gözleri ışıltısını kaybetmişti ve Holland, Chance'in çocukluğunu mahveden şeytanların hâlâ onu rahatsız ettiğini görmüştü.

Şimdi Holland, çıktığı adamın Watch Man'in onu aradığı için bir saat içinde öleceğini düşündüğünü ona söylemek için neredeyse can atıyordu.

Ama Chance'e söylerse, onun gitmesine izin vermeyeceğinden korkuyordu. Şu anda bile, elindeki kanlı peçeteye bakarken, omuzlarını daha sıkı kavradığını hissediyordu. "Ne oldu?"

"Sadece burun kanaması."

Telefonu Jake'den gelen bir mesajla çaldı: **Çabuk buraya gel.**

Chance'in gözleri ekrana kaydı. Bir elini omzundan çekti, ama diğer elini bir saniye orada tuttu.

"Chance, gitmem gerek."

"Biliyorum. Ama..." Omzunu sıktı ve göz kamaştırıcı gülümsemesinin son kalıntıları da kayboldu. "Bu gece buraya girdiğimden beri içimde kötü bir his var. Ne olduğunu bilmiyorum, ama bana bir iyilik yap ve dikkatli ol."

ALTINCI BÖLÜM

On dakika.

Holland, Hollywood hayallerinden oluşan, ancak gerçeğe dönüşmemiş, fitness eğitmenleri ve baristalar kılığına girmiş aktörler ve müzisyenlerle dolu bir apartman kompleksine vardığında, zamanı neredeyse dolmuştu.

Güneş batmak üzereydi, ama yürüyüş yolunu çevreleyen ağaçların gölgesi kompleksi daha da karanlık hale getiriyordu. Işıklar titriyor, yanıp sönüyor, sonra canlanıp adımlarını doğal olmayan bir sarı tonla renklendiriyordu.

Holland her zaman inandıklarından emin olan biri olmuştu. Ama şu anda tek hissettiği şey korkuydu. Jake'in mesajında yazdığı apartman numarasına doğru merdivenleri çıkarken kalbi hızla atıyordu.

On dakika sonra, Jake ya hayatta olacaktı ve Holland, Profesör'ün hikayelerinin yalan olduğunu kesin olarak bilecekti
ya da Jake ölecekti ve Holland bu hikayeleri duyduğu için pişman olacaktı.

Kapıyı çaldı.

Jake hemen kapıyı açtı.

Berbat görünüyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü, Clark Kent saçları düz ve biraz yağlıydı. Arkasında, tek ışık köşedeki televizyondan geliyordu. Anılarındaki halinden daha küçük görünüyordu, soluk kırmızı USC tişörtü onu da solgun gösteriyordu.

"İçeri girmek ister misin?" Gülümsedi, ama önceki gecedeki süper kahraman gülümsemesi değildi. Öyle olsaydı bile, Holland içeri girmek istemezdi. Bu haldeki Jake, onun çıktığı adam gibi görünmüyordu.

"Burada kalacağım," dedi ve sesini hafifletmeye çalıştı. Onun en son ihtiyacı olan şey, onun rahatsız olduğunu düşünmesiydi. "Böylece seninle sana zarar vermek isteyenler arasında durmuş olurum."

"Lütfen." Ona, şimdiye kadar gördüğü en hüzünlü gözlerle baktı.

Holland yine suçluluk duydu. Sonra, Jake'e öleceğini söyleyen biri varken onu yargıladığı için Chance kadar sığ olduğunu hissetti. "Evet, tabii ki." İçeriye temkinli bir adım attı.

"Bekle, dur..." Jake onu durdurmak istercesine elini uzattı. "İçeri girme."

"Az önce benden bunu istedin..." Holland ona sorgulayan bir bakış attı.

Jake içinden küfretti ve sinirli bir şekilde saçlarını karıştırdı. "Holland... Ben... Bence sen gerçekten iyi bir insansın. Ve özür dilerim. Çok özür dilerim. Ben..."

"Jake... beni geriyorsun."

Kan çanağına dönmüş gözleri onun gözleriyle buluştu.

"Jake benim gerçek adım değil." "Ne?" Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Yüzündeki ifade korkudan suçluluk duygusuna dönüştü. "Çok üzgünüm, Holland. Bana basit bir iş gibi göstermişlerdi."

Kafasında bir sürü alarm zili çalmaya başladı. Buraya gelmemeliydi. Ne dediğini anlamıyordu ama gitmesi gerektiğini biliyordu. Geri çekildi.

"Bekle..." Adam kolunu tuttu.

"Bırak beni yoksa çığlık atacağım."

"Sadece açıklamama izin ver," dedi adam hızla. "Sana yalan söylediğimi biliyorum, ama dışarıda güvende değilsin."

"Bana adını bile söylemeyen adam söylüyor bunu. Kim tarafından işe alındığını bile bilmiyorum!"

Suçluluk duygusu bir kez daha yüzüne yansıdı. "Seni incitmek istemedim. Ama gerçekten güvende değilsin. Biri senin ölmeni istiyor." Derin ve düzensiz bir nefes aldı. "Watch Man... ya da az önce beni arayan kişi
—bu gece seni öldürerek daha fazla zaman kazanabileceğimi söyledi."

Holland'ın tüm vücudu soğudu. Sonra kolunu *Jake*'den çekip kaçmaya başladı, aptal topuklu ayakkabıları yüzünden neredeyse takılıp düşüyordu.

"Holland!" diye bağırdı. Durmadı.

"Holland, yapma..."

Topuklu ayakkabılarını çıkardı ve otoparka ulaşana kadar koştu. Ama yönünü kaybetmiş olmalıydı çünkü arabasını bulamadı.

Titrek ellerle telefonunu çıkardı. Birinin nerede olduğunu bilmesi gerekiyordu. January dünyanın öbür ucundaydı; endişelenmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Aklına gelen bir sonraki kişi Chance'di. Otelde ona dürüst davransaydı, buraya gelmemiş olabilirdi.

Aptaldı.

Chance ilk çalınışta telefonu açtı. "Beni şimdiden özledin mi?" "Ben çok aptalım, çok çok aptalım," dedi. "Dur biraz, Holly. Ne oldu?"

"Ben... ben... nereden başlayacağımı bilmiyorum." Holland zar zor konuşabiliyordu, ama doğru otoparkı bulmak için endişeyle komplekse geri dönerken telefonu kapatmak istemiyordu.

Her şey farklı görünüyordu. Geldiğinde olduğundan daha karanlıktı, üzerindeki gökyüzü hızla maviden geceye dönüşüyordu.

Biri senin ölmeni istiyor.

Jake'in sözleri kulaklarında yankılanırken, arabasını bulmak için çaresizce adımlarını dikkatlice geri izledi. Tekmelediği topuklu ayakkabılarını gördü ve kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Jake'den ilk kaçtığı yer burasıydı. Gölgelerde saklanıyor muydu?

"Neredesin?" diye sordu Chance. "Seni almaya geliyorum."

"Arabam var," diye fısıldadı, "Sadece..." Yolu birkaç metre ileride uzanan bir gölgeyi görünce sözleri kesildi.

Ama o bir gölge değildi, bir insandı. Hareket etmiyordu.

Holland, titreyen elleri dışında donakaldı. Ellerini sabit tutamıyordu ve vücudunun geri kalanını hareket ettiremiyordu.

Koyu renk saçları ve soluk kırmızı USC tişörtü görebiliyordu. "Jake..."

"Jake kim?" diye sordu Chance telefondan.

Sprinklerlar çalışmaya başladı ve yolun yanındaki yerden fışkırdı. Su, ağırlığın altında eğilen eğrelti otlarına sıçradı. Jake'e de sıçradı, saçlarını ıslattı ve tişörtünü nemlendirdi.

Holland, nefes alıp almadığını görmek için yavaşça yaklaştı. Göğsü inip kalkıyor mu, eğer...

"Tanrım, Tanrım, Tanrım," diye tekrarladı Holland. Ama artık Tanrı bile Jake'e yardım edemezdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Yağmurlama sistemleri ona her zaman masum gelmişti. Ona çocukluğunun yazlarını, parlak yeşil çimlerde oynadığını, güneşin tüm gökyüzünü kapladığı günlerde su püskürmelerinin arasında koştuğunu hatırlatırdı.

Şimdi ise püsküren ses statik, bozuk geliyordu.

Chance telefonda küfretti ve tekrar etti, "Ne yaptı?"

"Hiçbir şey yapmadı," dedi. "O öldü."

Holland'ın görüşü köşelerden karardı, ta ki Jake'in gömleğini ıslatmaya devam eden suyu görebilecek hale gelene kadar. Yoksa kan mıydı?

Silah sesi duymamıştı. Bıçakla yapılmış olmalıydı. Sırtından kesinlikle kan akıyordu. Bıçağı görmek için yeterince yaklaşmaya cesaret edemedi. Ama bunun ne önemi vardı ki? Bunu kimin yaptığını biliyordu.

Watch Man.

Holland, uyuşmuş bir şekilde telefonunu kulağından çekip saati kontrol etti. 6:53. Gözcü Adam'ın Jake'e verdiği ölüm saatinden altı dakika sonra.

Hızla hesap yapmaya çalıştı, tutarlı olup olmadığını görmek için. En az iki dakikadır burada duruyordu ve ondan birkaç dakika önce kaybolmuştu. Jake onu kovalamış olmalıydı ve sonra 6:47'de ölmüş olabilirdi. Tam da topuklu ayakkabılarını çıkardıktan sonra.

Saatçi gerçekti.

Profesörün efsaneleri doğruydu.

Ve Holland, başının belaya girdiğini hissetti.

Profesörün efsanelerini, bir çocuğun ekmek kırıntılarını takip ettiği gibi saf bir inançla takip ediyordu, ipuçlarına o kadar takıntılıydı ki

ve hikayelere o kadar takıntılıydı ki, bunların onu nereye götüreceğini düşünmek için hiç durmadı.

"Holly, hâlâ orada mısın?" Chance telefonda bağırdı.

"Üzgünüm... Buradayım... Buradayım," diye tekrarladı. Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Vücudunun kendine döndüğünü, çıplak ayaklarının altında suyun aktığını hissedebiliyordu, ama kafasının bir kısmı uyuşmuş gibiydi, ne yapacağını bilemiyordu.

Polisi aramalı mıydı? Jake'i öldüren kişiden kaçmaya çalışmalı mıydı? Jake'in kanı, fıskiyelerden akan suyla karışarak ayak parmaklarına sızıyordu. Büyüyen su birikintisinin içinde öylece durmak onu güvende hissettirmiyordu, ama ya katille karşılaşırsa?

Holland, telefonu daha sıkı kavrayarak parmak eklemleri beyazlaşırken, *katil* kelimesinin ne kadar çirkin olduğunu düşündü. Hâlâ birinin Jake'i öldürdüğüne inanamıyordu.

Neden biri onun ölmesini istesin ki?

Sonra Jake'in söylediği başka bir şeyi hatırladı.

Bunu basit bir işmiş gibi göstermişlerdi.

Onlar kimdi? İş neydi? Aniden Holland'ın aklına pek çok soru geldi ve polis yakında gelirse, cevapları asla alamayacağını biliyordu. Tezini araştırırken, Hollywood'da kaç kişinin ölümünün alternatif versiyonları olduğunu keşfedince şok olmuştu; dedektiflik işi kesin değildi ve bazen tamamen yalanlarla doluydu.

Jake hakkında cevaplar istiyorsa, bunları kendisi bulmak zorunda kalacaktı.

"Beni dinle," dedi Chance. "Eğer biri öldüyse, tehlikede olduğunu düşünüyorsan, oradan çıkman gerek."

"Onun dairesine geri dönmeliyim," dedi Holland.

"Bunu yapma," diye homurdandı Chance. "Sadece nerede olduğunu söyle ve ben oraya gelene kadar bekle."

Ama Holland kendini tutamadı. Bu, bir tavşan deliğinden çok daha fazlasıydı. Tam önünde bir gizem vardı. Holland merdivenleri koştu, çıplak ayakları soğuk metale çarpıyordu. "Telefonda kalacağım."

"Aklını mı kaçırdın?"

"Muhtemelen," diye itiraf etti.

"Oraya girme!"

Ama çok geçti. Jake'in kapısı ardına kadar açıktı. İçeri girmişti.

"Holly, lütfen güvenli bir yere git," diye yalvardı Chance. Telefonda duyulan sesi, dairedeki tek sesiydi.

O, çılgınca odayı taradı. Neyse ki oda küçüktü, ama sessiz televizyon dışında karanlıktı ve dağınıktı.

"Lütfen oradan çık," diye yalvardı Chance.

"Hiçbir şeye dokunmayacağım."

Zaten burası, herhangi bir şeye dokunmak isteyeceği türden bir yer değildi. Oturma odası, soyunma odası gibi kokuyordu, küflü ve bayat. Halı, çıplak ayaklarının altında yapış yapıştı. Jake biraz pasaklıydı.

Hayır. Jake değil.

Jake diye biri yoktu. Holland, onun dağınık dairesinde ne kadar uzun süre dururşa, bu o kadar netleşiyordu. Kahve masası, farklı isimlerin yazılı olduğu yığınlarca posta ile birlikte, paket servis ambalajlarıyla doluydu.

"Axel Jorgenson."

"Axel Jorgenson kim?" diye sordu Chance.

"Jake'in gerçek adı. Bütün postalarında öyle
yazıyor."

"Neden onun postalarını karıştırıyorsun? Oradan çıkman lazım!"

"Ben sadece..."

Holland, yarısı yenmiş bir hamburgeri kapatan In-N-Out ambalajının altında duran parlak siyah bir klasörü görünce sözünü kesmişti. Dairenin geri kalanından farklı olarak, klasör tertemizdi ve parlak altın rengi art deco kenarları vardı.

Tıpkı şeytanın kartviziti gibi.

Bu bir tesadüf olamazdı. Holland bunun ne anlama geldiğinden emin değildi, ama Jake'in bir şekilde Profesör'ün hikayelerinin dünyasıyla bağlantılı olabileceğini düşündürdü, ancak şimdi bu düşünce onu heyecanlandırmıyordu.

Uyuşmuş bir şekilde parlak klasörü aldı. İnceydi. İçinde çok fazla sayfa yok gibiydi. Hemen açmak istedi. Ama Chance'in telefonda ona bağırmasına gerek yoktu, ölü bir adamın dairesinde takılmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Holland merdivenlerden aşağı koştu.

Jake hala yerde hareketsiz yatıyordu. Onu görünce adımları sendeledi. İlk şokun bir kısmı geçiyordu ve tüm bunlar çok gerçek hale geliyordu.

"Holland, hâlâ orada mısın?" diye sordu Chance. Ama sesi çok uzak geliyordu ve o da kendini çok uzak hissediyordu.

Daha önce saf bir korku hissetmişti, ama şimdi Jake'in yanında dururken, kederin içini kapladığını hissetti. Onun gerçek adının Axel olduğunu biliyordu, ama bu değişikliği sindirecek durumda değildi. O anda, o hala Jake'ti. Ve onu öpmenin nasıl bir his olduğunu, ilk randevularında ne kadar tatlı davrandığını, kolunu omzuna attığında ona ne kadar umut verdiğini hala hatırlıyordu. Belki bunların hiçbiri gerçek değildi, belki onun için sadece bir işti, ama o yine de gerçek bir insandı. Bunu hak etmemişti.

Holland'ın polisi araması gerekiyordu. 911'i araması, yardım için bağırması ya da birini ölü bulduğunda insanların yaptığı şeylerden herhangi birini yapması gerekiyordu.

"Chance, kapatmam gerek." "Holland, sakın..."

Telefonu kapattı.

911'i aramaya niyetliydi. Ama gözleri, elinde tuttuğu parlak siyah klasöre kaydı.

Suçlar ve cinayetler hakkında yeterince okumuştu, polis geldiğinde elindeki her şeyi alacaklarını biliyordu. Bu dosyayı kesinlikle alacaklardı ve dosyanın içindeki bilgilere bağlı olarak onu da götürebilirlerdi.

İçinde ne olduğunu öğrenmeden polisi arayamazdı.

.

Güneş ışığı soluyor, kompleksi eski VHS renkleriyle kaplıyordu, ama Holland klasörü açtığında içindekileri net bir şekilde görebilecek kadar hala yeterince aydınlıktı.

BÖLÜM SEKİZ

Holland, klasörden siyah bir kartvizit düşmesini bekliyordu, ama içinde sadece parlak altın renkli bir ataçla birleştirilmiş küçük bir yığın kağıt vardı. "*Biz medeni suçlulardır*" diyor gibiydi, ilk boş sayfayı çevirip kendi fotoğrafını bulduğunda.

Holland, Jake'in işinin kendisiyle bir ilgisi olduğu izlenimine zaten kapılmıştı, ama fotoğrafı görmek yine de onu endişelendirdi. Fotoğraf, doğal bir anı yakalamıştı. Uzaktaki bir noktaya bakarken, sarı saçları yüzüne doğru dalgalanıyordu. Belli ki, o bakmıyorken biri çekmişti ve fotoğraf yeni çekilmiş gibi görünüyordu.

Bir sonraki sayfa daha da rahatsız ediciydi, onunla ilgili her türlü bilgiyle doluydu. Doğum tarihi, gittiği okul, filmleri ne kadar sevdiği ve en sevdiği filmler, nereden alışveriş yapmayı sevdiği, ne sıklıkla dışarıda yemek yediği, her zamanki koşu rotası, kahvesini nasıl içtiği.

Holland, dosyayı açtığına pişman oldu — bu, takip edilecek bir ipucu gibi değil, kaçılması gereken bir şey gibi geliyordu — ama sayfaları çevirmeyi bırakamadı. Bir sonraki sayfada format değişmişti ve bu sayfa onunla ilgili değildi.

> **Rol:** Jacob Smith (kısaca Jake)
> **Jacob Smith, ESL öğretmeni olmak için okuyan bir yüksek lisans öğrencisidir. Okuldan sonra çocuklara ders verir, et yemez, her yere bisikletiyle gider. Dünyayı ve başkalarını önemser. Holland St. James'in güvenebileceğine inanacağı biridir.**
>
> **Amaç: Holland St. James ile bir ilişkiye girmek ve onun ve ailesi hakkında öğrenebileceğiniz her şeyi öğrenmek.**

Onun ailesi.

Jake bir aktördü — yalan olan sadece adı değildi, çıktığı kişi de gerçek değildi, onu kandırmış, kullanmıştı — hepsi ailesiyle ilgili bilgi edinmek içindi. Bu da Los Angeles'ta Holland'ın gerçekte kim olduğunu bilen biri olması ihtimalini çok yüksek tutuyordu.

Holland kim olduğunu merak etti. Nasıl? Adını neredeyse on beş yıl önce, buraya taşınmadan çok önce değiştirmişti.

Başı dönüyordu, art deco kenarlıklı parlak siyah klasörü eline aldı ve bir kez daha şeytanın kartvizitini düşündü. Jake'i tutmuş olabilir miydi?

Telefonu tekrar çaldı.

Chance, telefonu kapattığından beri defalarca aramıştı. Muhtemelen onun acısını dindirmesi gerekiyordu. "Hâlâ hayattayım," diye cevapladı.

"Şimdilik," dedi Chance olmadığı kesin olan bir adam. Sözlerin ardından bir vızıltı sesi ve bir statik patlaması geldi, bu da Holland'a eski bir radyodan gelen bir sesi hatırlattı.

"Kimsiniz?"

"Sanırım zaten biliyorsun. Dün akşam beni arıyordun."

Holland'ın omurgasından bir ürperti geçerken, yine bir parazit sesi duyuldu.

"Hala saati öğrenmek istiyor musun?" diye sordu Saatçi Adam.

"Jake'i sen öldürdün!" diye bağırdı Holland.

"Ben kimseyi öldürmedim," dedi, kırgın bir şekilde. Watch Man konuştuğunda parazit kesildi ve şık bir Orta Atlantik aksanı ortaya çıktı. Bu aksan, parazit gibi, başka bir zamandan çalınmış gibi geliyordu. "Bazı hikayelerin aksine, insanlar benimle daha uzun yaşamak için anlaşma yapamazlar. Ben sadece insanlara ne zaman öleceklerini söylerim ve uygunsa, ömürlerini uzatmak için neler yapabileceklerini söylerim. Genellikle bir köpek edinmelerini, daha fazla egzersiz yapmalarını ve internette kötü yorumlar yapmaktan kaçınmalarını öneririm. Ne yazık ki, bu tavsiyelerin hiçbiri senin için geçerli değil. Yine de, kendine biraz daha zaman kazanmayı başarırsan, bir köpek edinmeni şiddetle tavsiye ederim."

"Dalga mı geçiyorsun?"

“Bu tür telefonlarda şaka yapmam ve genel olarak, şaka olup olmadığını sormanız gerekiyorsa, o şaka pek iyi değildir, bu da şaka yapmamamın bir başka nedenidir.” Yine de, bir an için şaka yapıyor gibi geldi. Aksanı, onu eski bir siyah-beyaz komedideki karakter gibi gösteriyordu. "İnsanları korkutma eğilimim var," diye devam etti, "ama sizi temin ederim ki, sizin ölmenizi isteyen ben değilim."

"O zaman neden Jake'e beni öldürmesini söyledin?"

Watch Man iç çekince telefonda yine parazit sesi duyuldu. "Sana ölmeni söylemedim. Sana ölmenin hayatını uzatacağını söyledim. Ama bunun akıllıca bir fikir olduğunu söylemedim."

"O zaman belki de hiç söylememeliydin!"

"O bana saati sordu," dedi Watch Man sabırla, ama hattaki parazit giderek artıyordu. "Onun bilmek istediği şeyi ona söylemek benim işim. Ve şimdi sana, yarın, Cadılar Bayramı'nda, saat 23:59'da öleceğini söylemeliyim."

Yarın. Jake'den daha fazla zamanı vardı, ama çok da fazla değildi. Kaldırımdaki su birikintileri Holland'ın ayaklarına doğru ilerliyordu ve şimdi ıslaklığın derisini ıslatıp kanına karıştığını hissedebiliyordu.

"Hala benimle misin?" diye sordu Watch Man.

Holland telefonu kapatmak, çığlık atmak ya da telefonu kapatıp çığlık atmak istedi. Bu olamazdı.

"Daha fazla zaman kazanmak için ne yapabileceğini sormak için iyi bir zaman olabilir," diye ısrar etti Watch Man.

"Kimseyi öldürmek istemiyorum," dedi.

"Bunu duymak güzel. Dünyanın daha fazla katile ihtiyacı yok. Ve bu sana ekstra zaman kazandırmaz. Yarın ötesinde yaşamak için tek yol, Simya Kalbi'ni bulmak."

Holland, Profesör'ün hikayelerinde bundan bahsetmiş miydi diye hatırlamaya çalıştı. Bir an için, bu ona tanıdık geldi. Kulak misafiri olduğu bir konuşmayı, bir keresinde fısıldayarak bahsedilen bir şeyi hatırladı, ama ne zaman, nerede ve neden olduğunu hatırlayamadı. "Simya Kalbi nedir?" diye sordu.

"Sana bunu söyleyemem..." Telefonda yine bir statik gürültüsü duyuldu. "Ama... Holland... Kalbi bulmak akıllıca bir fikir..."

Telefonun diğer tarafında cızırtı ve uğultu duyuldu.

Watch Man konuşmayı kesti. Hat
yine cızırdadı.

"Alo?" dedi Holland. "Hala orada mısınız?"

"Aramanıza devam etmek istiyorsanız lütfen beş sent atın." Cılız sesler, hattın diğer ucunu kaplayan parazit sesleriyle savaşıyordu. "Devam etmek için lütfen beş sent atın..."

Uzakta sirenler çalmaya başladı ve sesi bastırdı. Sirenler bir saniye boyunca uzaktan geliyor gibiydi. Geldiğinden çok, geldiği hissi veriyordu.

"Lütfen beş sent..."

Fısıltıyla küfrederek telefonu kapattı. Hızla Google'a "*Alchemical Heart"* yazdılar, ama yararlı bir sonuç çıkmadı. Sadece meditasyonla ilgili sayfalar ve *"The Alchemist*" romanına bağlantılar buldular. Siren sesleri yaklaşıyordu. Komplekste başka biri Jake'in cesedini görmüş ve polisi aramış olmalıydı. Siren sesleri tesadüf olamayacak kadar yakındı ve Holland bu gece o kadar şanslı değildi.

Gözleri ayaklarının dibindeki cesetten telefonundaki saate kaydı. 18:59.

Cadılar Bayramı'nın gece yarısına 29 saat kalmıştı. Yoksa Jake gibi sonunu getirecekti.

Holland'ın kalbi daha hızlı atmaya başladı, soğuk kan damarlarında sıcaklaşana kadar pompalandı. Doğru olanın kalıp polisle konuşmak olduğunu biliyordu. Ama bu saatler sürebilirdi. Jake'in aradığı son kişinin kendisi olduğunu görürlerse veya elindeki klasörü bulurlarsa, ki bu ona tutku cinayeti için bir neden verebilirdi, daha da uzun sürebilirdi.

Holland yanlış bir şey yapmamıştı, ama polisler bunu hemen anlayamazdı. Ve o sansasyonel bir şüpheliydi - bu da Hollywood cinayetleri üzerine yaptığı araştırmalardan öğrendiği bir başka şeydi. Bazen en tanınmış şüpheli en iyisi değil, sadece en ilginç olanıydı.

Holland oradan çıkmak zorundaydı. Zamanı dolmaya başlamıştı. Bu Alkimik Kalbi bulmak için sadece yirmi sekiz saat elli dokuz dakikası kalmıştı ve ona bunun ne olduğunu söyleyebilecek tek bir kişi tanıyordu.

Araba kapıları çarptı.

Sesler yön tarifleri bağırıyordu.
Ve Holland kaçarken ayakları kaldırıma vuruyordu.

BÖLÜM DOKUZ

Profesörün çok eski ve çok büyük bir saat koleksiyonu vardı. Duvar saatleri. Masa saatleri. Kurabiye kavanozları ve porselen bebekler gibi, genellikle saatlerin bulunmadığı nesnelerin parçası olan saatler. Holland, Profesörün en sevdiği saatli bebeklerden biri olmasına rağmen, onu hiç sevmiyordu.

Profesör her dönem bir kez evinde ders verirdi ve saatli bebeği her zaman yanına oturttu. Cam gözleri, öğrenciler kanepeleri ve sandalyeleri doldururken hiçbir şeyi ve her şeyi izliyordu ve odanın geri kalanındaki saatler neşeyle tik tak ediyordu.

Profesör, senkronize saniye ibresi ile uğultulu bir odada, Saatçi Adam hakkında dersini böyle veriyordu.

Holland, Profesörün asistanı olduğunda, tüm saatleri aynı oturma odasına yerleştirmek, saatlerini senkronize etmek ve alarmlarını aynı anda çalacak şekilde ayarlamak onun göreviydi. Profesör, bir kişi Saatçi'ye saati sorduğunda ne olduğunu açıkladığında, tüm saatler aynı anda çaldı ve odayı, tüm öğrencileri zıplatacak ya da küfrettirecek ya da her ikisini birden yaptıracak korkunç bir tiz sesle doldurdu.

Holland arabasına koşarken o tiz sesi duyabiliyordu.

Sonunda, kalabalık bir otoparkın uzak köşesinde arabasını buldu. Arabasının kaputu neredeyse beton duvara değiyordu ve yanları, bu kadar yakın olduğunu hatırlamadığı iki arabanın arasında sıkışmıştı. Her şey olması gerekenden daha yakın geliyordu, sanki arabalar, apartman kompleksi, tüm Los Angeles ona baskı yapıyormuş gibi.

Sürücü tarafına sıkışarak kapı koluna uzandı, ama kapı açılmadı. Tekrar çekti. Kapı kilitli kaldı. Çantasından anahtarlarını aradı. Ama anahtarlığı bastığında bile arabası çalışmadı.

Uzakta bir sürü polis memurunun sesini duyduğuna yemin edebilirdi. Polis prosedürüne göre, bölgeyi taramaya başlayacaklardı. Oradan çıkması gerekiyordu.

Karanlık bir SUV yaklaştı, yolcu tarafındaki cam indirildi. "Sorun mu var?" diye sordu sürücü.

Holland başını salladı. "İyiyim." Sürücünün yoluna devam etmesini umarak anahtarlığını tekrar denedi — bu adam ondan uzaklaşsa daha iyi olurdu — ama sürücü, Holland'ın arabasının hemen arkasında durarak onu sıkıştırdı.

"O düğmeye kaç kez basarsan bas, fark etmez. Çalışmayacağından emin oldum."

Holland'ın midesi düğümlendi.

"Şimdi uslu bir kız ol ve arabaya bin." Yolcu kapısını açtı. İç ışıklar parladı ve kadınlara yabancılarla gitmemeleri konusunda uyarıda bulunulmasının nedeni olabilecek bir adam ortaya çıktı. Çekici bir yüzü vardı, kusursuz bir takım elbise giyiyordu ve kare çenesi tam da doğru miktarda koyu renkli sakalla kaplıydı.

Holland elinden geldiğince geri çekildi.

Yabancı adam gözlerini ondan ayırmadı. Gözleri karanlıktı ve biraz işkence görmüş gibiydi. Onu kaçırmaktan pek hoşnut olmadığı izlenimini edindi, ama bu onu durdurmayacaktı. "O duvar seni kurtarmayacak, tatlım. Ve itiraz ederek daha fazla zaman kaybetmeden önce, ya ben ya da polisler. Ya da erkek arkadaşını öldüren kişiyle şansını deneyebilirsin."

Jake'in erkek arkadaşı olduğu konusunda onu düzeltmeye zahmet etmedi. Bu adamın onun ölümünden haberi olması onu daha çok endişelendiriyordu. "Onu senin öldürmediğini nereden bileceğim?"

"Bilemezsin. Ama ben öldürmedim." Yabancı, yalancı olmadığını belirten sert bir bakış attı. Sanki bu günah, kaçırma veya cinayetten daha kötüymüş gibi. "Zamanımız azalıyor." Sabırsızca boş yolcu koltuğunu işaret etti.

O anda, adamın bileğinin alt kısmında bir şey gördü: antik bir gözün indigo renkli dövmesi, üstünde kalay sembolü (♢) ve altında kükürt sembolü (🜍) vardı.

Tanıdık kombinasyon karşısında nefesi kesildi. İçgüdüsel olarak parmakları boynundaki zincire gitti. "Kız kardeşimle aynı dövmeye sahipsin."

"Sence buraya gelmemi kim istedi?" dedi ve bu isteği kabul ettiği için pişmanmış gibi görünüyordu. "Bunu January'ye bir iyilik olarak yapıyorum, ama sadece otuz saniye daha kalacağım. Sonra sen ve polisler kalacaksınız."

Holland'ın içinde, yanındaki arabadan atlayıp koşmaya başlamak isteyen çok güçlü bir his vardı. Profesörün evine gitmesi gerekiyordu. Simya Kalbi'ni bulması gerekiyordu. Ama adam kız kardeşinin adını söylemişti ve aynı dövmeye sahipti.

January dövmesini yaptırdıktan hemen sonra, Holland da aynı dövmeyi yaptırmanın eğlenceli olacağını düşünmüştü. Ama January aslında pişman olduğunu söylemiş ve bunun yerine Holland'a aynı türden bir kolye almıştı. Holland'a, alt kısmında kalay sembolü bulunan antik bir göz kolye vermiş ve kendisi de aynı kolyeyi, ancak kükürt sembolü olanını almıştı. January onu asla çıkarmayacağına söz vermişti ve Holland da aynısını yaptı. Parmakları, gergin olduğu zamanlarda yaptığı gibi, kalay sembolünü sıkıca tutuyordu.

Bu adam kız kardeşini tanıyor olsa bile, takım elbiseli bir kurt gibi geliyordu ve o onun Kırmızı Başlıklı Kız olmak istemiyordu.

Adam iç geçirdi. "Yemin ederim, sana elimi sürmeyeceğim." Yalan söylemediğini söylediği gibi, sanki aşmayacağı bazı sınırlar varmış gibi, ama çok da fazla değilmiş gibi söyledi. "Seni benimle gelmeni sağlamak için arabana zarar verdim."

"Neden normal, tehditkar olmayan bir insan gibi sormadın?"

"Çünkü rol yapmada pek iyi değilim," dedi sert bir sesle. "Buradayım çünkü kız kardeşine borçluyum. January sana zarar vermememi söyledi, ama arabaya binmezsen bunu yapamam." Arka aynaya bir bakış attı. "Beş saniyen var," diye uyardı. "Yaşamak ve erkek arkadaşını kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyorsan, benimle gel."

Uzakta ayak sesleri duyuldu, ardından polislerin yakınlarda olduğunu düşündüren sesler geldi. Onu şimdi bulurlarsa, olay yerinden neden kaçtığına dair türlü türlü sorular soracaklardı. İki kötü seçenek arasında sıkışıp kalmıştı.

Kurt tarafından yenilmek ya da polisler tarafından sorgulanmak.

Holland, net düşünemediğini biliyordu. Ama bu, daha net düşünmesine yardımcı olmadı, sadece arabaya binerken muhtemelen çok kötü bir karar verdiğinin daha fazla farkına varmasına neden oldu.

Folklor 517: Zincirli Kütüphane

Hollywood Hills'ten geçerken, sadist bir şehir planlamacısı tarafından tasarlanmış gerçek bir video oyunu oynuyormuşsunuz gibi hissedersiniz.

Yollar dik ve tehlikeli derecede dardır, karşı yönden gelen arabalar her zaman çok hızlı gider. Bir de her zaman inşaat araçları veya nakliye kamyonlarının sokağa taştığı gibi görünen tüm araba yolları vardır.

Kırmızı bir top önünüzde zıplıyor. Bir çocuğun peşinden koşabileceğinden korkarak frenlere basıyorsunuz. Ama sadece top. Yol boyunca *zıplıyor, zıplıyor, zıplıyor*.

Biraz daha yavaş sürüyorsunuz, ki bu sorun değil çünkü neredeyse vardınız. Birkaç araba zaten park etmiş durumda. Sınıf arkadaşlarınızdan birinin arabasını tanıyorsunuz; üzerinde "*Kuşlar gerçek değildir*" yazan eski bir tampon etiketi var. Onu görünce rahatlıyorsunuz. Doğru yerdesiniz.

Profesör ipuçlarını giderek daha gizemli hale getiriyor. Son ipucunda "*Cadılar Bayramı'nda Çin Mahallesi'nde deprem olacak*" yazıyordu. Ekim ayındasınız ve bunun bir ipucu değil, bir kehanet olup olmadığını kısa bir süre düşündünüz. Sonra *"Deprem" kelimes*inin gereksiz yere büyük harfle yazıldığını fark ettiniz. Biraz araştırma yaptınız ve büyük harfle yazılan üç kelimenin de Hollywood Rezervuarı'nda çekilen sahneleri olan filmlerin isimleri olduğunu keşfettiniz.

Los Angeles'a ilk taşındığınızda burayı bir kez ziyaret etmiştiniz. Buranın *HOLLYWOOD* yazısının en iyi manzarasına sahip olduğu söyleniyor ve siz de buna katılıyorsunuz. Burası, koşuya çıkmak isteyeceğiniz türden bir yer. Suyun kenarında koşarken, arka planda 80'lerden yeniden canlanan bir şarkı çalıyor ve kendinizi o film montajlarından birinin içinde yaşıyormuş gibi hissediyorsunuz.

Bugün müzik yok, sadece kuru rüzgar ve sıcaklık var. Tepenin zirvesinde güneşe daha yakın hissediyorsunuz. Profesör, yüzünün yarısını kapatan yuvarlak siyah güneş gözlüğü takıyor. Sırtı suya, dağlara ve HOLLYWOOD yazısının mükemmel manzarasına dönük. Sınıfın geri kalanı onun etrafında hevesli bir at nalı şekli oluşturuyor. Artık sadece dokuz kişi kalmışsınız.

Herkes onun konuşmasını bekliyor ve o da sizi bekliyor. Siz geldikten sonra bir dakika boyunca hareketsiz kalıyor, böylece sınıfın geri kalanı gecikmenin sebebinin siz olduğunu anlıyor. Sonra, herkesin biraz daha yaklaşması gerekecek kadar sessizce konuşmaya başlıyor. "Los Angeles'ta zamanın farklı aktığı birkaç yer var. LAX bunlardan biri. Hepiniz muhtemelen bu terminallerde zamanın ne kadar yavaş aktığını fark etmişsinizdir."

Yanınızdaki öğrenci kıkırdar. Profesör onu görmezden gelir ve devam eder.

"Burada da zaman yavaşlar. İnsanlar rezervuarın huzurlu, telaşsız hissini suya ve manzaraya bağlar, ama ben size bunun sihir olduğunu söylemek için buradayım. Bugün sizlerle paylaşacağım hikayeye dayanan gerçek bir sihir. Aranızda Hereford Katedrali'ndeki Zincirli Kütüphane'yi duyan var mı?"

Üç el kalkar. Bu konu o kadar bilinmez ki, sınıfın üçte birinin bunu bilmesi sizi şaşırtır.

Profesör hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Orta Çağ'da kitaplar olağanüstü değerliydi ve hırsızlıktan korumak için zincirlemek yaygın bir uygulamaydı. Yaklaşık beş yüz yıl önce, bu zincirlenmiş kitap ve el yazmalarının büyük bir kısmı gizemli bir şekilde Hereford Katedrali'ne gelmeye başladı. Nedenini kimse bilmiyordu, ama o kadar çok kitap geldi ki, biri bir kütüphane kurmaya karar verdi.

Çoğu insan burayı ilginç bir yer, kısa ve özlü başlıklarla paylaşılabilecek fotoğraflar çekilebilecek bir yer olarak görür. Ancak sevgili öğrencilerim, tüm bu zincirlenmiş el yazmalarının o katedrale gelmesinin bir nedeni var. Hereford Katedrali iki azize adanmıştır, bunlardan biri Kral Aziz Æthelberht'tir. Aranızda onu tanıyan var mı diye sorardım, ama yine hayal kırıklığına uğramak istemediğim için size anlatacağım. Æthelberht, Orta Çağ'da hüküm süren bir kraldı ve nişanlısının ailesi tarafından ihanete uğrayıp öldürüldü."

Profesör, boğazını bıçakla kesen bir hareket yaptı. Ve siz, birinin ölümünden bahsederken bu kadar heyecanlanmasından biraz rahatsız oldunuz.

“Orta Çağ'da kayıt tutma çok kötüydü, bu yüzden Æthelberht'in hayatı tarih tarafından unutulmuş olacaktı, ancak ölümünden sonraki olaylar oldukça dikkat çekici. Æthelberht'in cesedi gömülmek üzereyken, kesik başının arabadan yuvarlandığını ve kör bir adamın görme yeteneğini geri kazandırdığını anlatır. Mezarı bulunduğu yerde daha da fazla mucize rapor edildi.

Mezarın sihirli olduğu söylentileri yayıldı. Orada bir kilise inşa edildi, bu kilise daha sonra Hereford Katedrali'ne dönüştü ve zincirlenmiş kitaplar gelmeye başladı. Ancak hikayelerin anlattığı gibi, bunların hepsi tesadüf değildi. Kütüphanede, güvenliği için değil, içinde saklı olan şeyden dünyayı korumak için kilitli tutulan zincirli bir kitap vardı. Diğer zincirli kitaplar, bu kitabın varlığını ve içinde saklı olan sihri kamufle etmek için sadece tuzaklardı.

"Ancak zincirlerle bağlanmış, ölü bir aziz tarafından korunmuş ve diğer zincirli kitapların arasında saklanmış olsa da, bu kitabın içindeki sihir varlığını belli etti. İngiltere'de, kütüphaneyi ziyaret eden insanların doğaüstü yetenekler kazandıklarına dair hikayeler yayılmaya başladı. Bunların en dikkat çekici olanı, Dewchurch'tan Mary Young adında bir kadındı, ancak bunun gerçek soyadı olup olmadığı şüpheliydi. Zincirli Kütüphane'yi ziyaret ettikten sonra, Mary Young bir gün bile yaşlanmadı. Sonunda, cadı olarak yaftalandı ve bu nedenle öldürüldü, ancak hikayesi İngiltere'nin dört bir yanına yayılmadan önce. Diğer hikayeler de yayıldı, ta ki bir gün kitap raflardan kaybolana kadar."

Profesör dramatik bir şekilde duraklayarak, hikayesinin etkisini hissettiriyor. Bu, Los Angeles ile ilgili olmayan bir hikayeyi ilk kez anlatışı. Ama siz, onun bu hikayeyi nasıl Los Angeles ile ilişkilendireceğini şimdiden tahmin ediyorsunuz.

“Bugüne kadar, kitabı kimin aldığını kimse bilmiyor,” diye devam ediyor. “Ancak kitap kaybolduktan sonra, İngiltere'nin her yerinde tuhaf büyülerle ilgili daha fazla hikaye ortaya çıktı. Zamanın durduğu, sevdiklerinin ölümden geri döndüğü, sadece sözleriyle öldürebilen genç bir çocuğun olduğu fısıltıları vardı. Yüz yıl boyunca, sıradan insanların olağanüstü olağanüstü büyülü yetenekler kazandıkları hikayeler vardı, ta ki bir gün hikayeler

durdu. Çalınan kitap, Zincirli Kütüphane'de yeniden ortaya çıktı. Ancak bu kez kitap zincirsizdi ve tamamen içi boşaltılmıştı. İçindeki sihirli nesne yok olmuştu. Geriye sadece üzerinde bir dizi sayı yazılı bir parşömen parçası kalmıştı. Genelde öğrencilerle bu kısmı paylaşmam, ama şimdi tam zamanı olduğunu söyleyebiliriz.

Profesör bir dizi sayıyı saymaya başlar. Uzun bir listedir. Sonunda, durakladığı ve "Bir sıfır iki sıfır iki beş" diyerek bitirdiği için, sonuna yaklaştığını düşünürsünüz.

Kafanızda hesap yapmaya çalışırken, yanınızdaki kişi "Bu sayılar tarihler. Aylar ve yıllar" der.

Başka biri "Sonuncusu *bu* ay" der.

Profesörün devasa güneş gözlükleri yüzünden ifadesini okumak zor, ama "İkiniz de haklısınız. Liste gerçekten bir dizi tarih ve bu tarihlerin her biri, kitabın içinde saklı olan nesnenin yeniden ortaya çıkmasıyla örtüşüyor" derken sesinden memnun olduğunu düşünüyorsunuz.

"Ne saklanmıştı?" diye sorar, sayıların tarih olduğunu ilk fark eden öğrenci.

Profesör kaşlarını çatar. "Az önce söyledim. Dünyadaki en güçlü nesne."

"Onu bulmamız mı gerekiyor?" diye cesurca soruyorsunuz.

"Aslında benim tavsiyem bu nesneden uzak durmanız, ama onunla ilgili herhangi bir söylenti duyarsanız lütfen bana haber verin."

ONUNCU BÖLÜM

Yabancı, sanki araba kazaları sadece ölümlülere olur da o onlardan biri değilmiş gibi hızlı ve keskin bir şekilde sürüyordu. Holland kapıyı kapatmayı bile bitirmeden hızla uzaklaştı. Motor gürültülü çalışıyordu. Lastikler virajları çok hızlı alıyordu.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye nefes nefese sordu, emniyet kemerini takmaya çalışırken. Araç soğuktu, agresif Kaliforniya kliması çalışıyordu. Yine de avuçları terliydi ve cildi yanıyordu, bunun tamamen bir yabancının arabasına bindiği için mi, yoksa az önce olan her şey yüzünden mi olduğunu tam olarak bilmiyordu.

Belki de her ikisi de.

Kalbi arabadan daha hızlı atıyordu. Sanki hiç yavaşlamayacakmış gibi hissediyordu. Sanki hareket etmesi gerekiyormuş gibi, her şeyden kaçması gerekiyormuş gibi atıyordu. Jake'in ölümünden, sirenlerden ve Watch Man'in sözlerinden kaçması gerekiyordu.

Yarın, Cadılar Bayramı'nda, saat 23:59'da öleceksin... Yarın ötesinde yaşamak için tek yol, Simya Kalbi'ni bulmak.

Odaklanması gereken şey buydu: Simya Kalbi'ni bulmak. "Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu.

"Güvenli bir yere," diye cevapladı yabancı.

"Hayır," diye itiraz etti Holland. "Profesörün evine gitmeliyiz." Sokağının adını ve adamın alması gereken çıkışı hızlıca söyledi.

"Evet, bu olmayacak." 405 numaralı yola girdi ve Holland'ın kolçakları o kadar sıkı tuttuğu ki tırnaklarının kırılacağından endişelenecek kadar aşırı bir hıza çıktı.

"Dinle, kız kardeşim seni neden gönderdi bilmiyorum. Ama..." Cümleyi nasıl bitireceğini bilemedi çünkü bir an için

kız kardeşi onu gerçekten göndermiş mi diye merak etmekten kendini alamadı.

Evet, aynı dövmeleri vardı ve bu önemli bir şey gibi geliyordu. Holland, kız kardeşinin bir koruma gönderdiğini kesinlikle hayal edebiliyordu. İkiz olsalar da, January her zaman daha büyük ve daha sorumlu kız kardeş rolünü üstlenmişti. Ama bu, *onu* neden gönderdiğini açıklamaya yetmiyordu.

Holland dikkatlice telefonunu çıkardı.

Yabancı, telefonu elinden aldı, camı indirdi ve otoyola attı.

Holland istem dışı bir çığlık attı. "Neden bunu yaptınız?"

Adam, sanki yanlış bir şey yapan oymuş gibi başını salladı. "January seni korumamı söyledi."

"Aramaya çalıştığım kişi January'di." Holland ona öfkeyle baktı. "Senin bir sosyopat olmadığından emin olmak istedim."

"Al." Holland'ın kucağına bir şey attı. Dokunmatik ekran yerine gerçek tuşları olan, ön ödemeli telefonlardan birine benziyordu. "Hadi, kız kardeşini ara. Kayıtlarımda
J olarak kayıtlı. Bana dair ne istersen sor."

"Adını bilsem daha iyi olur."

"Gabe."

"Soyadın var mı, Gabe?" "January
kim olduğumu biliyor."

Holland bundan şüphe duymuyordu. Gabe, unutulmayacak türden bir adamdı. Arabanın loş ışığında, Holland onun yüzünde yara izi olup olmadığını anlayamadı, ama öyle birine benziyordu; sağ yanağında, gözünün hemen altında bir yara izi olduğunu hayal etti. Çenesi kare şeklinde ve sertti, sanki taşları çiğneyerek egzersiz yapıyormuş gibi. Kaşları kalındı ve gözlerinin de kalın, koyu kirpiklerle çevrili olduğunu hayal etti. Ama yine de, "Gabe aslında oldukça yaygın bir isim ve kız kardeşim çok insan tanıyor," dedi.

Gabe'in çenesindeki bir kas seğirdi. Ve bir an için, rahatsız olan tek kişinin kendisi olmadığını fark ederek küçük bir zafer hissetti. "Cabral," diye mırıldandı.

Gabe Cabral.

Holland, bu ismi daha önce duyduğunu hissetti, ama nasıl olduğunu hatırlayamadı. January ondan bahsetmiş olabilir miydi

?

Gabe'in rehberini açtı. Sadece beş kişi vardı. Hepsi ya harf ya da rakamdı, sanki yeterince gizemli değilmiş gibi. "İsimlere karşı bir şeyin mi var?"

"Hayır, sadece telefonumu karıştıran kadınlara karşı."

Bu iğneleyici sözü görmezden gelen Holland, *J* harfine bastı. O gün üçüncü kez kız kardeşinin sesli mesajına ulaştı. En azından Gabe kız kardeşini tanıyordu. "Selam JJ, benim, Holland. Seninle konuşmam lazım. *Arkadaşın* Gabe Cabral'ın telefonundan arıyorum. Mümkün olduğunca çabuk beni ara..."

Gabe bir numara söyledi, Holland da onu tekrarladı.

O bitirir bitirmez, Gabe telefonu geri aldı. "Daha iyi mi?" diye sordu.

Holland güldü. "Telefonumu mahvettikten ve arabamı parçaladıktan sonra bir arama yapmama izin vermenin beni daha iyi hissettireceğini mi sanıyorsun?"

Gabe ağzını bükerek evet demek ister gibi görünüyordu. Sanki onun için gerçek bir insan gibi davranmak muazzam bir iyilikmiş gibi.

"Sen beni resmen kaçırdın." Holland torpido gözünü açtı. "Hey,

karıştırmayı kes," diye emretti.

"Kaçırılan biri olarak, bulabildiğim tüm ipuçlarını aramak benim görevim." Ne yazık ki, Rita Meeker'a ait bir sigorta belgesi dışında torpido gözü tertemizdi. Belgeyi ona uzattı. "Adının Gabe Cabral olduğunu söylediğini sanıyordum."

O, ona sert bir bakış attı. "İşimi bitirdiğimde arabayı ona geri vereceğimi söylersem kendini daha iyi hisseder misin?"

"Sana inansam olur." Holland, kız kardeşinin onu neden gönderdiğine dair hâlâ birçok sorusu vardı. "Bunların sadece yarısı mantıklı. Kız kardeşim benim başımın dertte olduğunu nasıl bildi?"

Trafik durdu. Gabe tüm aynaları kontrol ederken somurtarak baktı. "Kız kardeşin bana bunu bıraktı." Holland'a bir kağıt parçası uzattı. Holland, January'nin el yazısını hemen tanıdı.

KIZ KARDEŞİMİ GÜVENDE TUT.
İstediğini elde edemezse, sıradaki hedefi o olacak.

Altında daha fazla kelime varmış gibi görünüyordu, ama alt kısmı yırtılmıştı.

"Başka ne yazıyordu?" diye sordu Holland. "Bu sayfa neden yırtılmış? Ve *o* kim? Bunu ne zaman bıraktı?"

Gabe, kağıdı verdiği için pişman olmuş gibi göründü. "January sana erkek arkadaşı hakkında ne anlattı?"

"January'in erkek arkadaşı yok." Holland'ın bir daha asla bahsetmeyeceğine söz verdiği bir adamdan sonra, January flört etmeyi bırakmıştı. *Erkek arkadaşım yok. Sadece çirkin erkeklerle yatıyorum*, derdi. Ama onu bile yapmıyordu. January'in işi vardı. Dünyayı dolaşıyordu. Holland, kız kardeşinin mutlu olduğunu düşünmüyordu, ama bu şekilde ayakta kalıyordu.

"Yani sana ondan bahsetmedi mi?" diye sordu Gabe.

"Kız kardeşimin erkek arkadaşı yok," diye tekrarladı Holland.

Gabe'in kaşları daha da çatıldı. "Onunla son işinde tanışmış. Adam ona turist olduğunu söylemiş ve onu son gördüğümde bana aşık olduklarını söylemişti."

"Bu January'e pek uymuyor."

"Biliyorum," diye onayladı Gabe. Sesinde Holland'ın tam olarak anlayamadığı bir ton vardı.

"Neden sana bunu anlattı?" diye sordu Holland. "Siz ikiniz eskiden çıkıyor muydunuz?"

"Hayır," dedi Gabe hemen, sanki bu fikir onu rahatsız etmiş gibi. "Ben serbest çalışıyorum. Bulması zor şeyleri bulmakta iyiyimdir. Bazen, zor bir işte çalışırken, kız kardeşin beni arar. Geçenlerde bir iyilik yapmam gerekti, ben de onu aradım ve onu gördüğümde, bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım. Sonra parmağındaki nişan yüzüğünü gördüm."

"Kız kardeşim nişanlı değil. Erkek arkadaşı bile yok," diye tekrarladı Holland. "Bana söylerdi."

"Sadece gördüklerimi anlatıyorum," dedi Gabe. "Ama sana katılıyorum. Tüm konuşma bana, bu adam her kimse, ona bir tür zihin oyunu oynadığını düşündürdü. January ondan bahsederken, duygusal bir tebrik kartı gibi konuşuyordu." Gabe, sanki hem duygusallık hem de tebrik kartları ağzında kötü bir tat bırakmış gibi suratını astı.

Holland'ın da ağzında kötü bir tat vardı. Kız kardeşi asla duygusal biri olmamıştı, ama o günün erken saatlerinde telefonda tam da öyle konuşmuştu.

January güçlü biriydi. Holland'ın asla sahip olamadığı bir şekilde zeki, akıllı ve acımasızdı. Ama kimseyle çıkmamasının bir nedeni vardı.

Üniversitede, January yanlış adama aşık olmuştu. İlk kez aşık olmuştu ve ilişki bittiğinde, January bir ay boyunca ortadan kaybolmuştu. Holland tüm detayları bilmiyordu, sadece kız kardeşinin okuldan neredeyse atılacağını biliyordu. Sonra geri dönmüştü, ama eskisi gibi değildi. January, Holland kadar hassas bir kız olmamıştı, ama içindeki tüm yumuşaklık yok olmuş ve yerine o zamandan beri hiç kırılmayan sert bir karakter gelmişti. En azından şimdiye kadar.

"Ertesi gün, January beni aradı," diye devam etti Gabe. "Bu sefer sesi titriyordu, gergindi. Benimle tekrar buluşmak istedi, ama ben sadece o notu buldum."

Holland yırtık sayfaya tekrar baktı ve kafasında başka sorular belirdi. January neden Gabe'i göndermişti? Neden bu mesajı doğrudan Holland'a söylememişti? O gün daha önce konuşmuşlardı ve January hiçbir şey söylememişti.

Yine de... Holland, January'nin "*Seni özledim*" ve "*Keşke orada olsaydım*" sözleriyle kendinde olmadığını bir kez daha düşündü. "Bu adam bizden ne istiyor?" diye sordu Holland.

"Ben de sana bunu soracaktım," dedi Gabe. "Kız kardeşin sana bir şey gönderdi mi? Ya da sana garip veya beklenmedik bir şey söyledi mi?"

"Hayır," diye cevapladı Holland. January son zamanlarda ona önemli bir şey söylememişti. Ama...

Holland, postacı çantasından Jake'in dairesinden aldığı altın ve siyah renkli klasörü çıkardı. "Bunu bu gece buldum. Çıktığım adam, ölen adam... O, hayatımın bir parçası olup ailemi araştırmak için kiralanmıştı. Bu da bana, January'nin çıktığı kişinin de aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ettiriyor."

"O klasörde adamın peşinde olduğu şey yazıyor mu?"

"Hayır." Ama Holland'a göre Jake büyük olasılıkla bu yüzden ölmüştü, bu da onun değerli bir şey olduğunu düşündürdü.

"Ne istediği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Gabe.

Hayır demek üzereydi, ama sonra Bay Vargas ve ona bıraktığı kiralık kasa geldi aklına. İçinde ne olabileceğini bilmiyordu, ama belki de adamın peşinde olduğu şey buydu? Gabe'e söylemeyi düşündü, ama Bay Vargas ona kasadan kimseye bahsetmemesini özellikle söylemişti.

"Bana neyi söylemiyorsun?" diye sordu.

"Sana güvenmediğimi düşünürsek, pek çok şeyi."

Gabe gaza daha sert bastı ve arabayı daha hızlı sürmeye başladı. "Sadece seni hayatta tutmaya çalışıyorum, tatlım."

Ona tatlım demeyi kesmesini söyleyebilirdi, ama o *hayatta* kelimesini söyler söylemez, kulakları cızırtılı bir statik sesle ve Watch Man'in sözleriyle doldu: *Yarınları yaşamak için tek yol*, *Simya Kalbi'ni bulmaktır*. "Simya Kalbi'ni hiç duydun mu?" diye sordu.

Gabe'in bakışları aniden ona yöneldi, sanki birdenbire çok daha ilginç biri haline gelmiş gibi. "Sence onların peşinde oldukları şey bu mu?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevapladı. "Simya Kalbi'nin ne olduğunu bile bilmiyorum."

Gabe'in yüzünde şüpheci bir ifade belirdi. "O zaman neden sordun?"

Holland bu soruya cevap vermek istemiyordu, ama Gabe onu hayatta tutmak için gönderildiğini söylemişti ve bu kalbin ne olduğunu açıkça biliyordu. "Onu bulmam gerek."

Gabe güldü. Bu biraz rahatsız edici bir sesiydi.

"Neden gülüyorsun?"

"Çünkü tatlım" —kahkahası kesildi, ama yüzündeki tedirgin edici bir tür eğlence ifadesi kaldı—"herkes Alkimik Kalbi bulmak ister."

"Neden böyle söylüyorsun? Nedir o?"

"Önemli değil. Senin bulabileceğin bir şey değil," dedi kesin bir tavırla, sanki en sevdiği defterinin son sayfalarını yırtıp atmış ve artık hiçbir şey yazamayacakmış gibi hissettirerek. Gözleri tekrar yola dönmüştü ve Holland, onun fikrini çabucak değiştirmezse, Profesörü asla bulamayacağını ve

Alchemy Kalbi'nin ne olduğunu asla öğrenemeyeceğini ve yarını göremeyeceğini biliyordu.

"Dinle, Bay Arabaları Öldürmek ve Kadınları Kaçırmak Benim Hobim." "Bana bir daha öyle deme."

"Sadece beni dinlemenizi sağlamaya çalışıyorum," dedi sabırsızca. "Bu gece, siz ortaya çıkmadan hemen önce, Alkimik Kalbi bulmak için yirmi dört saatten biraz fazla vaktim olduğu söylendi. Bulamazsam, öleceğim."

"Bunu sana kim söyledi?" diye sordu.

Holland, Watch Man'den bahsetmeyi düşündü, ama bu hikayeyi anlattığı son kişi ölmüştü. "Önemli değil," diye mırıldandı. "Ona inanıyorum."

Gabe gözlerini kısarak, "Bu kişi seni öldürmekle mi tehdit etti, yoksa *ne zaman* öleceğini mi söyledi?" diye sordu. *"Ne zaman"* kelimesini özellikle vurguladı ve Holland, Gabe'in Watch Man efsanesini zaten biliyor olabileceğini düşündü.

"Zaman," dedi Holland. "Cadılar Bayramı'nda gece yarısından bir dakika önce... Tabii Alkimik Kalbi bulamazsam."

"Siktir," diye mırıldandı Gabe. "Mahvoldun."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Holland daha küçükken, okulu kaçıracak kadar hastalandığında, her zaman Beth teyzesine öleceğini düşündüğünü söylerdi. Tabii ki Beth teyze, öksürük, burun akıntısı veya korkunç kramplar yüzünden ölmeyeceğini söyleyerek onu rahatlatırdı.

Holland, Gabe'in şimdi onu sakinleştirmesini istiyordu. Az önce söylediklerine rağmen endişelenmesine gerek olmadığını, onu hayatta tutan Gabe olduğu sürece ölmeyeceğini söylemesini istiyordu.

Ama Gabe bunların hiçbirini söylemedi. January yardım istediğinde, bunun için anlaşma yapmadığını düşünür gibi görünüyordu.

"Sadece gerçeği söylüyorum," dedi. "Watch Man her zaman haklıdır."

"Bekle, Gözcü Adam'ı nereden biliyorsun?"

"Asıl soru, sen nasıl biliyorsun?" Gabe ona tekrar baktı, sanki onu pek etkileyici bulmamış gibi, ve onun bu kadar çok şeyi, hele de bilinmeyen bir efsaneyi nasıl bildiğini anlayamıyordu.

Holland sırtını düzeltti ve onun küçümseyen bakışlarına doğrudan karşılık verdi. "Suç mahallerinden kaçmak ve tüm duygularımı gizlemek konusunda iyi olmayabilirim, ama folklor hakkında çok şey biliyorum ve ziyaret etmek istediğim Profesör, şehir efsaneleri ve mitleri konusunda uzmandır. Bu Simya Kalbi'nin nerede olduğunu bilen biri varsa, o da odur. Google'da aradım ama..."

Gabe alaycı bir şekilde güldü. "Simya Kalbi'ni Google'da arayamazsın."

Holland yüzünün bir kez daha kızardığını hissetti. "*Artık* bunu biliyorum. Öyleyse lütfen bana bunun ne olduğunu söyler misin?"

Adam iç geçirdi. "Bu bir efsane."

Normalde Holland *efsane* kelimesini severdi. *Efsane* duyduğunda, dünyasının daha da genişleyeceğini hayal ederdi. Her hikayede mutlaka bir gerçeklik payı olduğuna inanırdı. Efsaneler ve masallar

bir yerden gelmek zorundaydı. Ama Gabe buna inanmıyor gibiydi. *Efsane* kelimesini, bir ebeveynin çok küçük bir çocuğa *masal* der gibi söylüyordu.

"Yine de duymak istiyorum," dedi Holland.

"Tamam," dedi Gabe isteksizce. "Paralel Şafak'ın Kutsal Düzeni'ni hiç duydun mu?"

Holland'ın zihninde aniden *"Hoş geldin, yeni üye!"* yazan parlak bir broşür belirdi. Ama bunun, gizli topluluklar hakkında aldığı dersle bir bağlantı kurmaya çalışan aşırı aktif zihninin bir ürünü olduğundan oldukça emindi, çünkü bu kesinlikle öyle bir şeye benziyordu. "Sanırım hiç duymadım," dedi. "Ama Güneş Tapınağı Tarikatı ve Altın Şafak Hermetik Tarikatı'nı biliyorum."

Gabe pek etkilenmiş görünmüyordu. "Bu gizli topluluk, diğerlerinden çok daha eskidir. Orta Çağ'ın başında, sihir içeren paralel bir dünyaya inanan bir grup tarafından kurulmuştur. Hikayeye göre, üyelerden biri öldükten sonra bir ritüelle hayata döndüğünde, bu paralel dünyayı ziyaret ettiğini ve daha sonra Alkimik Kalp olarak bilinecek bir nesne şeklinde kanıt getirdiğini iddia etmiş."

Otoyoldaki trafik durdu. Gabe'in gözleri komşu arabalara kaydı, sonra tüm camlarını ve aynalarını kontrol etti ve şöyle dedi: "Kimse Alkimik Kalbin neye benzediğini bilmiyor, ama o kadar güçlü olduğu söyleniyor ki, ona yaklaşan herkes bir yetenek kazanıyor ve dokunduğu her nesne sihirle doluyor. Kutsal Düzen, herhangi bir sihir yaratıldığında onun yok edilemeyeceğini çok geç fark etti. Sihir veya yetenek başka bir kişiye veya nesneye geçecekti. İşte bu noktada Paralel Şafak Kutsal Düzeni parçalanmaya başladı. Bir grup, Simya Kalbi'ni yok etmek istedi."

"Dur," diye araya girdi Holland. "Büyünün yok edilemeyeceğini söylediğini sanıyordum."

"Yok edilemez," dedi Gabe. "Ama Kimyasal Kalp'in tüm büyünün kaynağı olduğu söylenir ve bazı insanlar, Kimyasal Kalp yok edilirse, onun yarattığı tüm büyünün de yok olacağına inanır."

"Bu, dünyadaki en güçlü nesne gibi geliyor," dedi Holland.

Gabe ona, "*Bariz olanı söylediğin için teşekkürler, tatlım"* der gibi bir bakış attı.

"Sadece bariz olanı söylemiyorum. Profesör bu konuda bir ders verdi. Zincirli bir kütüphanede saklanan bir nesneden bahsetti." Holland ona hızlı bir özet yaptı ve zincirli kitabın içi boş olarak geri getirildiğini söyleyerek bitirdi. "Ama ona Kimyasal Kalp demedi, sadece dünyanın en güçlü nesnesi olduğunu söyledi."

"Kesinlikle o olabilir." Gabe, Holland'a sanki o kadar da işe yaramaz değilmiş gibi baktı.

Gülümsemesini saklamaya çalıştı. Onu etkilemek umurunda değildi. Sonunda olan biteni biraz olsun anlayabilmek iyi gelmişti. "Profesör neden adını söylemedi acaba?"

"Muhtemelen, Alkimik Kalbi tarihten silmeye adanmış bütün bir örgüt olduğu içindir," diye cevapladı Gabe. "Profesörün hikayesi, onların dikkatini çekmeyecek kadar belirsiz. Ama sana anlattığım hikayeyi duyduğun için seni öldürebilirler."

"O zaman sen bunu nereden biliyorsun?"

Gabe kaşlarını çattı. "Çok soru soruyorsun."

"Sadece hayatta kalmaya çalışıyorum."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama bunun şansı pek yok. Dediğim gibi, Simya Kalbi bir efsanedir. Ne zaman ortaya çıkacağına dair tarihler (aylar ve yıllar) içeren bir liste olduğu söylentisi var, ama bildiğim kadarıyla, bu liste sadece Simya Kalbi'ni arayan insanları öldürmek için kullanılıyor."

Holland böyle bir listeden hiç duymamıştı. Ancak bu liste gerçekten insanların ölümüne neden oluyorsa, Profesörün neden bunu kimseyle paylaşmadığını anlayabilirdi.

"Ölmekten korkuyorsan, bana yardım etmek zorunda değilsin," dedi Holland. "Tek yapman gereken beni Profesörün evine bırakmak."

Gabe iç geçirdi. Holland, bunun "*ondan kurtulmam lazım"* iç çekişi mi, yoksa "*aslında ölmek umurumda değil*" iç çekişi mi olduğunu anlayamadı. "Bu Profesörüne gerçekten güveniyor musun?"

"Hayatım pahasına," dedi Holland.

"Bana tekrar nerede yaşadığını söyle."

"Aslında bir sonraki çıkış." Otoyoldaki arabalar tekrar hareket etmeye başladı ve Holland hızlıca yol tarifini söyledi.

"Seni oraya götüreceğim," dedi Gabe. "Ama oraya vardığımızda, gitmemiz gerektiğini söylersem, soru sormadan gideceğiz."

Holland başını salladı. Gerçi, onun bir daha onun arabasına bineceğini düşünüyorsa, gerçekten deli olmalıydı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Profesör, her zaman taze kesilmiş çim kokan ve 1950'lerin film setine benzeyen klasik Amerikan mahallelerinden birinde yaşıyordu. Neredeyse tüm veranda ışıkları yanıyordu, tüm kaldırımlar süpürülmüştü ve çoğu ev Cadılar Bayramı'na hazırdı. Merdivenler tombul turuncu kabaklarla kaplıydı ve eski ağaçlardan çarşaflardan yapılmış dost canlısı hayaletler sallanıyordu.

Gece daha erken saatlerde olsaydı, komşular muhtemelen köpeklerini gezdiriyor olurlardı ve biri, verandası aydınlatılmamış caddedeki tek evin önüne park etmiş arabadan ayakkabısız bir genç kadının indiğini kesinlikle fark ederdi.

Gabe onun ardından evden çıktığında, tüm pencereler karanlıktı ve ev sessizdi. Arabada fark ettiğinden daha uzundu. Onun üzerinde yükseldiğini, çok yakın yürüdüğünü hissedebiliyordu. O kadar yakındı ki, bir adım daha atarsa onu yakalayıp kendine çekeceğini hayal etti.

Adamın parmak eklemleri kadının parmaklarına değdi. "Kaçmayı aklından bile geçirme," diye fısıldadı.

"Çıplak ayakla. Çok uzağa gidebileceğimi mi sanıyorsun?" Holland ayak parmaklarını tekmeledi ve kıpırdatarak gösterdi.

Gabe'in gözleri bacaklarına indi. Eğlenmiyor gibi görünüyordu, ama Holland, gözlerinin çıplak baldırında bir süre durduktan sonra eteğinin uyluk kısmına kadar çıktığına yemin edebilirdi.

Holland bir an için dengesini kaybetti.

Gabe hemen kolunu tutup onu dengeledi. Sonra, sanki ona dokunmak istemiyormuş gibi, aynı hızla kolunu bıraktı. "Sakın yapma," diye emretti. "Kaçarsan seni koruyamam."

"Arabada az önce söylediğine göre, beni hiç koruyamazsın." Sesi, istediğinden daha sert çıkmıştı. Başka biri olsaydı özür dilerdi, ama sert konuşmasının yarı nedeninin Gabe olduğundan oldukça emindi.

Holland ve Gabe profesörün kapısına vardıklarında, bir rüzgâr esintisi sallanan sandalyeyi ileri geri salladı. Komşularının aksine, profesör evini süslememişti. Minyatür balkabağı bile yoktu, sadece sallanan sandalye ve üzerinde *"Of All the Gin Joints"* yazan bir paspas vardı.

Profesör Noel için dekorasyon yapmazdı, ama Cadılar Bayramını çok severdi. Genellikle bu bayram için elinden geleni yapardı. Özenle hazırlanmış jack-o'-lantern'lar yapar ve şekerli mısır ışıkları asardı. Geçen yıl, iskelet eli şeklinde sahte kapı tokmaklarından birini bile takmıştı. Holland, bu yıl hiçbir şey yapmamış olmasını oldukça endişe verici buldu.

"Profesörün evde değil gibi görünüyor," dedi Gabe.

Holland kapıyı çaldı. Muhtemelen haklı olduğunu biliyordu. Ev çok karanlık ve çok sessizdi, ama umut etmekten kendini alamıyordu. Bu gece sahip olduğu tek şey umuttu.

"Profesör, benim, Holland," diye bağırdı. Sonra kapı zilini çaldı ve daha sert vurdu.

Ev gıcırdadı. Yakındaki bir ağaçta çarşaflardan yapılmış bir hayalet sallanıyordu.

Gabe caddeyi keskin bir bakışla süzdü. "Buradan gitmeliyiz."

"O gerçek bir hayalet değil," diye azarladı

Holland. "Ağaçtaki çarşaftan korkmuyorum."

"İyi, çünkü henüz gidemeyiz."

Karanlık bir gölge yüzünü kapladı. "Eğer gidelim dersem, gideriz demiştim, hatırlıyor musun?" Elini onun bileğine doladı.

Çekmeye çalıştı ama Holland yerinde durdu, ayak parmaklarını Profesörün paspasına gömdü. "Bir günlüğü var. Ona kutsal defter diyor. Öğrettiği her efsane ve efsaneyi, ayrıca öğrencilerle paylaşmadığı birkaç şeyi de bu deftere yazıyor. Muhtemelen Alkimik Kalbi bulmamıza yardımcı olacak bilgiler var içinde."

Gabe istemeden de olsa meraklanmış görünüyordu. "Nerede sakladığını biliyor musun?" "Kütüphanesinde, evin arka tarafında."

"Yani, oraya girmeyi mi istiyorsun?" Ceketinin altına elini uzattı. Holland ilk başta ne yaptığını anlamadı. Sonra metalin parladığını gördü.

"Oh hayır! Silah yok."

"Bir eve giriyoruz."

"Hırsızlık yapmıyoruz. Yedek anahtarın nerede olduğunu biliyorum."

Gabe tartışmak ister gibi görünüyordu, ama Holland bu kavgayı ona kaptıramazdı.

"Ev boş ve bizi bulacak olursa, muhtemelen yaşlı bir komşu olacaktır ve o zaman birinin büyükannesini öldürmüş olursun. Gerçekten öyle bir adam olmak ister misin? Büyükannesi Katili Gabe?"

Ona, daha saçma bir argüman duymamış ya da daha saçma bir insan görmemiş gibi baktı. Ama silahı olduğu yerde, ceketinin altına saklı bıraktı.

Holland, profesörün arka bahçesine girerken ayaklarına düşen yapraklar yapıştı. Gündüzleri çiçekler ve şırıldayan çeşmelerle doluydu. Ama bu gece, rüzgârın cam ampulleri birbirine çarpmasıyla çıkan rahatsız edici ses vardı.

Holland, hayatı bir film olsaydı hangi türde olurdu diye merak ederdi. Kuzey Kaliforniya'daki teyzesi ve amcasının çiftliğinde büyümesi, çocukluğunu birçok ödül kazanan ama biraz yavaş ve sıkıcı olan dramalardan biri gibi hissettiriyordu. Holland, büyüdüğünde hayatının aşırı doygun renkler, neşeli pop müzik ve bolca öpüşme içeren bir televizyon dizisi olacağına yemin etmişti.

Profesörün dersini duymadan önce izlediği yol buydu.

Şu anda hangi türde olduğunu bilmiyordu, ama renkler daha sert, pop müzik yoktu ve öpüşme sahneleri de yeterince yoktu.

Gözleri Gabe'e kaydı.

Ona bu kadar yakın durmak, tek yönlü bir caddede ters yönde gitmek gibi hissettiriyordu. Onu öpmek kesinlikle istemiyordu. Ama bir an için hayal edebildiği tek şey buydu. Yumuşak bir öpücük olmayacaktı. Kolları

sıkıca sarılırdı. Acı verecek kadar sıkı. Parçalanmasını engelleyecek kadar sıkı, ta ki o aniden ve sertçe bırakana kadar, geriye sadece parçalar kalana kadar. Gabe gibi erkekler, Holland gibi kızları kırardı.

Bu, onun istediği şey değildi. Cat, Holland'ın onu biraz korkutan birini istediğini söylerken yanılmıştı. Holland, kendisini güvende hissettiren birini istiyordu. Dünyası başına yıkılsa bile, onu bırakmayacağını hissettiren birini.

Ama o adam Gabe değildi. Birkaç dakika önce, Gabe onun bileğini bir saniyeden fazla tutamamıştı. Holland, ondan önce gitmek için adımlarını hızlandırdı.

Profesörün özel ofisine, yabani güller, dayanıklı fuşyalar ve rüzgarda çınlayan minik cam ışıklarla süslenmiş Japon akçaağaçlarıyla çevrili tuğla bir verandaya açılan iki antika Fransız kapıdan ulaşılabiliyordu. Profesör yedek anahtarını, Holland onu alırken ona ters ters bakan huysuz bir bahçe cücesinin altına saklamıştı.

"Ona ihtiyacın yok," dedi Gabe, Holland anahtarı alırken. "Sana zorla girmeyeceğimizi söyledim," diye tartıştı Holland.

"Ayrıca buraya ilk gelenler de biz değiliz." Profesörün Fransız kapılarından birine iki parmağını bastırarak kolayca açtı.

Bir saniye sonra, tüm ışıklar yandı. Ve sonra, her şey kaosa dönüştü.

Folklor 517: Bir Sonraki Duyuruya Kadar

İdrar kokuyor.

Yürümeye devam ediyorsun, toprak yollardan toz kaldırıyorsun, ama koku giderek güçleniyor. Ayrılmayı, bu dersi asmayı düşünüyorsun, ama bu dersi daha önce alan herkes bunun önemli olduğunu söylüyor.

Bu sözlerin ardından her zaman bir sessizlik gelir.

Profesörün eski öğrencilerinin gösterdiği sadakatten etkileniyorsunuz. Ama bunu anlıyorsunuz; siz de dersin sırlarını paylaşmıyorsunuz. Bu hikayeler, kazandığınız şeyler gibi geliyor ve bunları bedavaya vermek istemiyorsunuz.

Ve işte, Griffith Park'taki Eski LA Hayvanat Bahçesi'ndesiniz.

Hayvanat bahçesinin ne kadar süre açık kaldığını bilmiyorsunuz, ama trajik derecede küçük kafeslerin önünden geçtikten sonra, buranın hiç açılmış olduğuna inanamıyorsunuz. Bu kafeslerden daha büyük dolaplar görmüşsünüzdür. Bir zamanlar burada yaşayan hayvanların hala burayı musallat ettiği söyleniyor, şaşmamalı.

1900'lerin başında inşa edildiğini düşünüyorsunuz, ama o dönemde inşa edilen LA'nın diğer bölgelerinden farklı olarak, bu küçük demir ve taş kafesler hiçbir sihir barındırmıyor gibi görünüyor. Aksine, lanetlenmiş gibi hissettiriyorlar.

Bu yerde ağaçlardan daha fazla hayalet var. Piknik masasında sevişirken ölen zavallı çifti düşünüyorsunuz. Sonra yıllar boyunca buraya hafıza kaybıyla gelen tüm insanları düşünüyorsunuz. Bu yaklaşık ayda bir kez oluyor. Bazen günleri, bazen yılları unutuyorlar ve kimse bunun nedenini anlayamıyor. Kalan birkaç öğrencinin toplandığı kafeslerin arkasında dururken, dersin konusu belki de bu olacak diye düşünürsünüz.

"Ahem," diyor arkanızdan biri. Herkes yavaşça dönüyor.

Bu profesör değil. Ama bu genç kadın açıkça onun öğrencilerinden biri. Duruşu sert ve dik. Gözleri olması gerektiği kadar sık kırpılmıyor. Ve onun varlığının profesörün gelmeyeceği anlamına geldiğinden korktuğunuz için onu hemen sevmezsiniz. Profesör bir vekil göndermiştir.

Vekil, tüm gözler ona dönene kadar bekler ve sonra şöyle der: "Profesörün tüm dersleri bir sonraki duyuruya kadar askıya alınmıştır."

Siz soru soramadan arkasını dönüp gider.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çerçeveli gazeteler duvarlardan sökülmüştü. Kitaplar raflardan yırtılmıştı. Çekmeceler masalardan acımasızca çekilmişti. Minderler sandalyelerden sökülmüştü. Bütün ev darmadağın edilmişti.

Gabe bir şey söyledi, ama sesi çok uzak geliyordu. Holland, ampullerin statik uğultusu yüzünden onu zar zor duyabiliyordu — ya da belki de bu ses sadece kafasının içindeydi.

Holland, profesörün ofisini her zaman sevmişti. Süt camı odası gibi, basit, zamansız şeylerin büyüsüyle dolu mekanlardan biriydi. Profesörün hazinelerinin çoğu onun mitleriyle ilgiliydi. Kitap rafları, Hollywood'daki perili otellerin planları, özenle çerçevelenmiş sidecar tarifleri, Eski LA Hayvanat Bahçesi'nin orijinal bilet koçanları ve koleksiyonundaki kurmalı saatlerle doluydu. Saatlerden biri bozuk görünüyordu. Dakika ibresi saniye ibresi gibi dönüyor, saat ibresi ise dakika ibresi gibi tik tak ediyor ve harap odada yankılanıyordu.

"Profesörü bulmalıyız," dedi Holland. "Onun *iyi* olduğundan emin olmalıyız." Holland, *"hayatta*" kelimesini söylemeye cesaret edemedi. Profesörün Jake gibi ölmüş olabileceği düşüncesini kabul etmek istemiyordu.

Holland bu gece daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu, ama Profesör'ü kaybetmeyi kesinlikle kaldıramazdı.

Gabe, Profesörün en sevdiği komplo romanlarından biri olan *Murder at San Simeon'un* parçalanmış bir kopyasına gözleri takıldığında dudaklarını sıkıca kapattı. Yüzündeki ifade, "*Profesörün buradaysa, iyi durumda değildir"* diyor gibiydi.

"Yaralanmış olabilir," dedi Holland. Evin geri kalanına açılan kapıya doğru yürümeye başladı.

ama bacakları titriyordu ve hareketleri dengesizdi.

Gabe bileğini yakaladı ve onu neredeyse düşürecek kadar güçlü bir şekilde geri çekti. "Ben bakarım. Sen burada kal."

"Ama..."

"Hayır," dedi sertçe. "Ya böyle yaparız ya da gideriz." "Ben gitmiyorum."

"Seni zorlayamayacağımı mı sanıyorsun?" Parmakları sıkılaştı ve koluna bir sıcaklık dalgası yayıldı. "Kal," diye emretti. Sonra onu bıraktı.

O gider gitmez ışık sönükleşmiş gibiydi. Holland, tavandaki avizenin açık olduğunu sanmıştı, ama şimdi sadece profesörün devrilmiş Tiffany lambasının ışığı vardı. Lamba, masanın üzerinde, parlak yeşil bir çevirmeli telefonun yanındaydı. Telefon, ahize kaldırıldığında çıkan sesi çıkarıyordu.

Holland, telefonu yerine koymak için masaya doğru yürüdü ve o anda, kulpun altında saklanmış olan şeyi gördü: zümrüt yeşili harflerle yazılmış soluk krem rengi bir kartvizit.

JANUARY ST. JAMES
Nadir Kitap ve Eser Koleksiyonları

Holland'ın başı dönmeye başladı. January ve Profesör birbirlerini tanımıyorlardı. Hiç tanışmamışlardı. Ayrıca January Ekim ayı boyunca İspanya'daydı, yani burada olamazdı. Tabii geçen ay uğramadıysa. Ama o zaman neden ne January ne de Profesör bundan bahsetmemişti?

Holland, bu konuyu fazla abarttığını kendine söylemek istedi. Profesör nadir kitapları ve eserleri severdi. Belki de bir şeyi bulmak için January'den yardım almıştı ve ikisi de Holland'a bundan bahsetmeyi unutmuştu. Ya da Holland'ın göremediği daha büyük bir bağlantı vardı.

Gabe'i düşündü. O, Watch Man ve Alchemical Heart'ı biliyordu. Bu, January'nin de biliyor olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Ama o zaman neden Holland'a bundan bahsetmemişti?

Jake'den önce Holland, Profesör'ün mitlerini ve efsanelerini January dışında kimseyle paylaşmamıştı. Tezine başladıktan sonra, Holland tezinin taslağını kız kardeşiyle paylaşmıştı. Sonra ona

Profesör'ün şeytan ve sepetli motosiklet hakkındaki efsanesini anlatmıştı. Holland, kız kardeşinin sözleri çok acı verici olduğu için unutmaya çalışmıştı.

Büyümelisin, Holland. Onlar öldü. Geri dönmeyecekler ve onlar hakkında hikayeler uydurmak bunu değiştirmeyecek.

Tezle ilgili tartışma, ebeveynleriyle ilgili bir tartışmaya dönüşmüştü. Holland, January'nin onlardan hiç bahsetmemesine kızmıştı, January ise Holland'ın onları unutmayı reddetmesine kızmıştı. Sonra bir şekilde, January, Holland'a tezi çöpe atması ve Profesörle ilişkisini sonlandırması gerektiğini söylemişti. January, Profesörü deli olarak nitelendirmişti.

Bu, şimdiye kadar yaşadıkları en kötü tartışmaydı. Bir ay boyunca birbirleriyle konuşmadılar. Sonra, bir gece, January habersizce Holland'ın evine geldi, yanında bir gecelik sırt çantası ve üzerinde "*Özür dilerim, ben berbatım"* yazan bir şişe şarap vardı.

Tez veya Profesör konusuna tekrar girmediler. Ancak January'nin ne kadar inatçı olabileceğini bilen Holland, onun bu konuda fikrini değiştirdiğinden şüpheliydi. Bu da Holland'ın bir kez daha merak etmesine neden oldu: Profesör, January'nin kartvizitini nereden bulmuştu? Ve neden onda vardı?

Holland son birkaç yılını hikayeleri inceleyerek geçirmişti ve ne kadar karmaşık görünürse görünsün, her hikayenin merkezinde her şeyi birbirine bağlayan tek bir basit gerçek olduğunu biliyordu. Yani, ya Holland bu hikayenin tüm parçalarına hala sahip değildi ya da onları yanlış bir şekilde birleştiriyordu.

Holland, masadan uzaklaşırken January'nin kartvizitini çantasına attı. Belki Gabe geri döndüğünde ona bu konuyu sorardı. Holland'ın şu anda bunu çözmek için gerçekten zamanı yoktu.

Profesörün raflarından her bir kitap sökülmüştü, sanki bunu yapan kişi onun günlüğünü arıyormuş gibi. Holland, Profesörün en değerli eşyalarının gördüğü hasarı görünce kalbi parçalandı. Kurtarılabilecek çok az şey vardı, ama Holland denemekten kendini alamadı.

Profesörün rafına birkaç kitap geri koyduktan sonra, genellikle Profesörün duvarında asılı olan *Price of Magic* filminin afişini eline aldı.

Holland, Profesörün bu posteri nasıl elde ettiğini sık sık merak etmişti. Holland'ın babası, orijinal posterlerinin asla kopyalanmaması konusunda çok titizdi, çünkü posterlerin içine sürprizler saklamayı severdi.

Bu posterin üst kısmında, filmin ana karakterleri Red ve Sophia Westcott'un rüzgârlı bir fotoğrafının üzerinde ateşli harflerle yazılmış başlık parlıyordu. İkisi el ele tutuşuyorlardı, ama yakından bakıldığında, aslında Sophia'nın Red'e tutunduğu görülüyordu.

Arkasında, güneş batmış gibi görünüyordu, ama yine yakından bakıldığında, Red aslında gölgeli siyah bir kapının önünde duruyordu. Sophia'nın arkasında bir grup çocuk vardı. Mükemmel sarı bukleleri olan daha belirgin bir çocuk, yakasına bir dal çobanpüskülü ve bir çift çan takılı olan bir köpeği tutuyordu. Köpeğin tasmasına, *JJ* harflerinin yazılı olduğu kalp şeklinde kırmızı bir isim etiketi takılıydı.

Çanlar ve çobanpüskülü, Holland'ın takma adı Hollybells olduğu için, *JJ* ise January için idi. Babaları, Price of Magic filmlerinin her ikisinde de kızlarına küçük *hediyeler* koymuştu ve bu da onları en sevdikleri iki hazine avına çıkarmıştı. Holland şimdi posteri tutarken, belki de hiç görmediği başka bir sürpriz içerdiğini merak etti. Biliyordu ki...

Ev gıcırdadı.

Holland donakaldı.

Sonra ayak sesleri duydu.

Gabe geri dönüyordu. En azından Gabe olduğunu umuyordu. Belki paranoyak davranıyordu, ama bu ayak seslerinin farklı, daha hafif olduğunu yemin edebilirdi. Biri sessiz olmaya çalışıyordu. Holland, elinde eski bir film posteri yerine daha önemli bir şey olmasını diledi.

Ayak sesleri ofisin dışındaydı.

Holland, Adam Bishop kapıdan içeri girerken, döner telefonun üzerine atladı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Adam, Holland'ın ofisinde tanıştığı zamanki haliyle neredeyse aynı görünüyordu: yırtık kot pantolon, ekose gömlek, mükemmel kollar, burnunun köprüsünde çiller. Ona yine bir yüksek lisans öğrencisini hatırlattı. Onun gibi, güvenebileceği biri. Ama Adam'ın profesörün talan edilmiş evinde olmasının hiçbir mantıklı nedeni yoktu. Hiçbir iyi nedeni yoktu.

"Açıklayabilirim." Adam, onu korkutmak istemiyormuş gibi kapının hemen önünde durdu. Ama bunun için çok geçti.

"Burada ne yapıyorsun?" Sert bir ses tonu kullanmaya çalıştı, ama sözleri nefes nefese ve korkmuş bir şekilde çıktı.

Adam altın sarısı saçlarını eliyle taradı, saçları dağınık olmaktan çok dağınık hale geldi, şüphesiz kendini daha da çekici göstermeye çalışıyordu. "January, Profesör'ü bırakamayacağını söyledi."

"Bekle, ne..." Holland kekeledi. "January'yi nereden tanıyorsun?"

"Burada olmamın sebebi o." Bir adım daha dikkatlice attı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır..." Holland daha da geri çekildi.

"Benden sana göz kulak olmamı istedi," dedi Adam.

"Hayır," diye tekrarladı Holland. January, Holland'ın hayatına iki kişiyi birden göndermezdi. Tabii Holland için gerçekten endişelenmiyorsa ya da...

İkisinden biri yalan söylüyordu. Geçirdiği geceden sonra, bu daha olası bir cevap gibi görünüyordu.

"January, senin mentoruna bağlı olduğunu söyledi, bu yüzden benim için iyi bir rol olabileceğini düşündü."

"Rol mü?" Holland şüpheyle tekrarladı.

Adam yarı özür diler, yarı da ona gerçekten inandığına şaşırmış gibi görünüyordu ve Holland kendini inanılmaz derecede aptal hissetti. Tabii ki o bir profesör değildi, sadece onu kandırmaya çalışan başka bir adamdı.

"Sana yalan söylemek istemedim." Adam'ın gözleri artık tamamen özür diler gibiydi. "Benden seni uzaktan korumamı istedi, ben de denedim. Ama" durakladı ve yıkılmış ofise bakındı, "pek işe yaramış gibi görünmüyor." Bir adım daha yaklaştı.

"Hayır..." Holland elini uzattı ve bahçe kapısına doğru yaklaştı. "Orada dur."

"Holland, bunun için vaktimiz yok. Buradan çıkmamız lazım."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Bugün bana zaten bir kez yalan söyledin. Bu hikayeye inanmamı istiyorsan, kanıt görmem lazım. Bileğini göster." Holland'ın gözleri, January ve Gabe'in aynı dövmeleri olan January ve Gabe'in eşleşen dövmelerinin olduğu yeri kapatan kalın saat kayışına kaydı. "Bu neyi kanıtlayacak?"

"Sadece yap."

Adam saatini çıkardı ve işte oradaydı. Gabe ve January'ninkine tıpatıp benzeyen bir dövme. Adam, January'nin dövmeye bakarken sabırsızlıkla onu izledi. "Bu kanıt yeterli mi?"

Holland başını salladı. "Bu mantıklı değil. January neden seni ve Gabe'i göndersin ki?"

Adam'ın yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Kız kardeşin sadece beni gönderdi. Gabe her kimse, ona güvenemezsin."

"Bu çok komik, ben de ona aynı şeyi söyleyecektim." Gabe açık bahçe kapısından içeri girdi ve hızla Holland'ı arkasına itti. "*Koş*," diye mırıldandı.

"Uzaklaşman gereken kişi o," dedi Adam. "Kaçman lazım," diye tekrarladı Gabe.

"Onun seni dinlemek istediğini sanmıyorum." Adam ona doğru bir adım daha attı.

"Kıpırdama." Gabe ceketinin içine elini soktu ve silahını çıkardı.

Karşısında, Adam inanılmaz bir hızla hareket etti ve sonra o da bir silah tutuyordu.

"Hayır, silah yok!" diye bağırdı Holland. "Kimsenin zarar görmesine gerek yok." İki adam da aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu.

Gabe silahını, Holland'ın onun muhtemelen beşikte silahla uyuduğunu düşündürecek şekilde tutuyordu. Adam da silahıyla endişe verici derecede rahat görünüyordu.

"Sana ne söylediğini bilmiyorum," dedi Adam. "Ama tek kelimesine bile inanma."

Gabe, kahkaha denemeyecek kadar öfkeli bir ses çıkardı. "En azından bunu baştan çıkarmaya çalışırken farklı kıyafetler giyebilirdin."

Baştan çıkarmak.

Holland donakaldı.

Bu, Adam'ın kız kardeşiyle *çıkan* kişi olduğu anlamına mı geliyordu?

Adam şiddetle salladı salladı . "Sen yapamazsın dinleyemezsin onun , Holland. Seni korumak için buraya geldim." "Yalan söylüyor," diye karşılık verdi Gabe.

"Yemin ederim sana doğruyu söylüyorum. Kız kardeşin January ile çalışıyorum. O benim ortağım. Seni korumam için beni buraya gönderdi."

"Ona inanamazsın," dedi Gabe. "January'ye yalan söyledi, şimdi de sana yalan söylüyor. Kız kardeşinin gönderdiği kişi benim."

Holland ikisine de durmalarını söylemek istedi. Kafası yine dönüyordu, ona bu tavşan deliğinden çıkıp şampanya sorunlarıyla dolu hayatına geri dönmesini, bu iki adamı da geride bırakmasını söylüyordu.

"Holland." Adam, sanki onun kırılmak ya da kaçmak ya da her ikisini birden yapmak üzere olduğunu biliyormuş gibi sesini yumuşattı. "Yemin ederim, sana gerçeği söylüyorum," dedi. Sanki tüm hayatı ona bağlıymış gibi, sanki tek önemli olan onun ne düşündüğüymüş gibi, sanki ona inanması için kendini kurşuna kurşuna vurmaya hazırmış gibi ona baktı. Ve bir an için ona inanmak istedi.

Sonra her şey bir anda oldu.

Holland, silah sesini duyduğunda gözleri hâlâ Adam'ın yalvaran yüzündeydi.

Sanki dünyanın sonu gelmiş gibiydi. Yeryüzü yarılmış, dağlar parçalanmış gibiydi.

Sonra geniş eller kollarına yapıştı ve onu kapıya doğru sürükledi.

Gabe. Onu sürüklüyordu.

Dudaklarının hareket ettiğini görebiliyordu ama ne dediğini anlayamıyordu. Kulakları çınlıyordu. Oda, tek bir şey hariç her şeyin bulanık olduğu odaklanamayan resimlerden birine dönüşüyordu.

Odada odak noktası olan tek şey, odanın ortasında yere yığılmış Adam'dı.

"Hayır!" Holland çığlık attı ve dünya aniden netleşti. Arkasında kapının soğukluğunun, onu sürüklemeye çalışan Gabe'in ölümcül ellerinin sıcaklığıyla savaştığını hissedebiliyordu. "Bırak beni!"

"Buradan çıkmalıyız," diye homurdandı Gabe. Sonra Holland'ı kaldırdı.

"Beni indir." Bacaklarını tekmeledi. "Onu öldürmene gerek yoktu!"

"Merak etme, o piç kurusu sandığından çok daha zor öldürülür. Ve..." Gabe titreyerek nefes aldı ve onu kendine doğru çekerek kucakladı. "İlk ateş eden oydu."

O anda göğsündeki ıslaklığı hissetti. Kan. Adam'ın tetiği çektiğini görmemişti. Ofiste olduğu gibi, tek bir bakışıyla yüzünü kızarttığı gibi, gözlerine çok odaklanmıştı. Adam onu yine baştan çıkarmıştı. Sonra, mide bulandırıcı, içini kemiren bir hisle, kız kardeşine de aynı şeyi yapıp yapmadığını merak etti.

Holland kısa bir süre tekmelemeyi bıraktı. "Beni indir. Beni taşımamalısın."

"Ölmüyorum," diye homurdandı Gabe. Ama Holland, onun tutuşunun gevşediğini hissedebiliyordu. Dikkatlice kendini kurtardı.

Karşılarında Adam hala yerde çökmüş, gözleri kapalı, altın sarısı başı yana eğik duruyordu. Ama ikinci bakışta nefes alıyor gibi görünüyordu. Kalbinin hemen yanından vurulmuştu, ama bir şekilde hala hayattaydı.

"Gitmeliyiz!" Gabe elini tuttu ve onu kapıya doğru çekti. "Uyandığında burada olmak istemeyiz."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Komşuların evleri Holland'ın hatırladığından daha aydınlıktı. Birkaç ön kapı açıktı ve insanlar endişeyle dışarıya bakıyor, silah seslerinin nereden geldiğini merak ediyorlardı.

"Sür," diye emretti Gabe. Başı yana eğik bir şekilde yolcu koltuğuna çökmüş, kaburgalarını tutuyordu.

"Bu, konuşabileceğin arabalardan mı?" diye sordu Holland.

Gabe gözlerini kısarak baktı, ya da belki de gözleri zaten yarı açık durumdaydı. "Neden arabayla konuşman gerekiyor?"

"Seni hastaneye götürmem lazım, ama nerede olduğunu bilmiyorum." Direksiyonu kavrayan parmak eklemleri bembeyazdı. Sürmeye başladı, ama nereye gittiğini bilmiyordu. Sadece oradan uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Komşular verandalarından kaldırımlara çıkmıştı. En az biri fotoğraf çekmişti. Yüzünün karanlıkta görünmeyeceğini umuyordu, ama biri çekmişse, iki cinayetle bağlantılı olarak aranıyor olabilirdi.

"Hastane yok." Gabe uzanıp tek eliyle kravatını çözdü. "Beni benim evimde dikebilirsin."

"Oh, hayır," dedi Holland. "Ben insanları dikmem. Dikiş atılabilir şeyleri bile pek iyi dikemem."

"Sorun olmaz. Beni iğneyle bıçakladığını düşün." "Ama seni bıçaklamak istemiyorum."

Ağzının köşesi seğirdi. "Az önce yaptın." Holland buna karşı çıkamadı.

"Rahat ol, o kadar da kötü değil. Sanırım kaburgamdan sekti," dedi, ama sesi biraz nefes nefeseydi. Ve Holland, bir merminin herhangi bir şeyden sekmesinin pek de iyi bir şey olduğunu düşünmüyordu.

Gabe, ana caddeye ulaşana kadar ona dönmesini söyledi. Trafik ışıkları ve neon fast food tabelaları yerini mahalle

sokak lambaları. Holland, hem çok hızlı hem de çok yavaş sürüyor gibi hissediyordu. Her ışık kırmızıya döndüğünde, gaza basana kadar nefesini tuttuğunu hissediyordu.

Hollywood Roosevelt'in Cadılar Bayramı Balosu için parıldayan bir reklamın bulunduğu bir reklam panosunun önünden geçtiler. Görüntü sürekli yanıp sönüyordu. Bir saniye ikonik *HOTEL ROOSEVELT* tabelası görünüyordu, sonra kelimeler *HAPPY HALLOWEEN* olarak değişiyordu.

Tatil selamlaması, Roosevelt'in kırmızı neon ışıklarıyla parlıyordu ve Holland, o günün erken saatlerinde, bir kağıt paketin köşesinde bu kelimeleri gördüğünü aniden hatırladı. Bunun şeytan hakkında başka bir ezoterik kitap olduğunu düşünmüştü, ama şimdi Holland, Profesör'ün ona başka bir şey göndermiş olabileceğini merak ediyordu.

"Evime gitmeliyiz," dedi. "Hayır, gitmiyoruz,"

diye cevapladı Gabe hemen.

Ama Holland çoktan onları Santa Monica'ya geri götürecek otoyola doğru yola çıkmıştı.

"Yanlış yöne gidiyorsun," dedi.

"Az önce ölmeyeceğini söyledin ve Profesör bana ihtiyacımız olabilecek bir şey gönderdi. Happy Halloween tabelasını gördüğümde hatırladım, paketin üzerinde Happy Halloween damgası vardı. Şimdi Profesörün bana günlüğünü gönderip göndermediğini merak ediyorum."

"Neden öyle bir şey yapsın ki?"

"Ben onun en sevdiği öğrencisiyim. Kötü bir şey olacağını bilseydi, onu güvende tutmam için bana gönderirdi. Gidip onu almamız lazım. Alchemical Heart için başka bir ipucun yoksa tabii?"

Gabe, tartışmak istiyor ama yapamıyormuş gibi çenesini oynattı. "Bana söylemek istediğin başka sırlar veya sürprizler var mı?"

"Paketi sır olarak saklamıyordum," dedi Holland. "Gerçekten unutmuştum."

"Unuttuğun başka bir şey var mı?"

"Muhtemelen. Bugün çok şey oldu." Aslında son birkaç saat içinde çok şey olmuştu. Holland, hâlâ ayaklarında Profesörün evindeki ölü yaprakları ve Jake'in cesedinin yanında dururken üzerine sıçrayan fıskiyenin suyunu hissedebiliyordu. Sanki

bir gece gibi hissediyordu, geçse bile asla tamamen silinmeyecek bir gece. Yine de, sanki bazı parçalarını şimdiden kaybetmiş gibi hissediyordu.

Ne bildiğini ve ne bilmediğini zihninde bir kontrol listesi yapmaya çalıştı.

Artık Profesör'ün efsanelerinin çok gerçek olduğunu kesin olarak biliyordu. Bu da Watch Man'in kehanetinin gerçekleşeceği anlamına geliyordu. Holland, Alchemical Heart'ı bulmazsa yarın ölecekti. Ama nereye bakacağını bilmiyordu ve Profesör'ün evini gördükten sonra, başkalarının da onu aradığından emindi.

Gabe, onun yeniden ortaya çıkacağı tarihlerin bir listesi olduğunu söylemişti. Holland bu listeden hiç duymamıştı, ama eğer doğruysa, diğerleri de şimdi arama zamanının geldiğini biliyorlardı.

Adam Bishop gibi.

Adam, January'nin notunda korktuğu kişi olduğu açıktı, bu da Holland'ın onun Jake'i tutan kişi tarafından tutulduğunu düşünmesine neden oldu.

Jake'in dairesinde bulduğu siyah klasörü bıraktığı yolcu koltuğuna baktı. Art deco bordürün bir tesadüf mü olduğunu, yoksa tüm bunların arkasında şeytanın olduğunu kanıtlayan bir ipucu mu olduğunu tekrar merak etti.

Adam'ın şeytanla ilgili tez konusundan uzak durması için onu uyardığını bir kez daha düşündü. Adam, onun kimin için çalıştığını öğrenmesini engellemeye mi çalışıyordu? Yoksa onu korumaya mı çalışıyordu?

Holland son düşünceyi kafasından silip attı. Adam'ı iyi adam olarak göstermeye çalışmaya devam edemezdi. Adam sadece iyi adam gibi görünüyordu, gözleri "*bana güven*" diyordu, muhtemelen bu yüzden January'yi baştan çıkarmak için işe alınmıştı.

"Sence Adam şeytan için mi çalışıyor?" diye sordu.

Gabe yüzünü buruşturdu. Holland, onun sadece acı çektiğini mi, yoksa sorusundan rahatsız olduğunu mu anlayamadı. "Şeytandan bahsederken, İncil'deki şeytanı mı kastediyorsun?"

"Başka hangi şeytandan bahsedebilirim ki?"

Gabe cevap vermedi.

Holland yolcu koltuğuna hızlıca bir bakış attı. Adam artık kapıya tamamen yaslanmış ve gözleri kapalıydı. "Hey!" Omzunu salladı. "Uyuya kalma." Holland silahla yaralanma konusunda uzman değildi

, ama yeterince film izlemişti ve birinin vurulduktan sonra uykuya dalması durumunda genellikle devam filminde yer almadığını biliyordu.

Gaza daha fazla bastırdı.

Gabe gözlerini açtı. "Ben iyiyim," dedi, ama sesi daha da nefes nefeseydi.

"Neredeyse vardık," dedi Holland. "Bana odaklan."

"Ölmeyeceğim," diye homurdandı. Artık sesi sinirli geliyordu, bu nefes nefese olmaktan iyiydi, ama Holland sokağına girerken kalbi hızla atmaya devam ediyordu.

Holland, Montana Caddesi yakınlarındaki Santa Monica'da, insanlara hemen ayakkabılarını çıkarmaları ve sonra cevaplamak istemediği sorular sormaları gerektiğini hissettiren İspanyol tarzı bir evde yaşıyordu.

Ziyaret eden herkesin, bunu nasıl karşılayabildiğini merak ettiğini biliyordu. Yalan söylemekten hoşlanmazdı, ama aynı zamanda kimseye ailesi hakkındaki gerçeği de söylemezdi. Bunun yerine, hikayeler uydururdu. O kadar bariz bir şekilde yanlış olan hikayeler ki, yalan sayılmazlardı.

Bazen "*Hepsi kirli para*" derdi. *"Çocuk yaşta bir mafya patronuyla evlendirildim. O Katolikti ve boşanmaya inanmazdı. Onu zehirleyerek bu evliliği sonlandırdım ve şimdi cesedi verandanın arkasında gömülü."*

Bir soru daha sorarsan senin cesedini de gömebilirim diyen bir bakışla cümlesini bitirmeye çalışırdı. Ve genellikle insanlar daha fazla soru sormazdı. Genellikle insanlar güler ya da ona ayak uydurur, sonra da o konuyu değiştirirdi.

Gabe, araba garaj yoluna girdiğinde ve Holland motoru durdurduğunda hiçbir şey sormadı. Sadece "Sokağın aşağısına park etmeliydin" dedi.

"O kadar uzağa yürüyebileceğini sanmıyorum."

Gabe kırılmış görünüyordu. Ona vurulduğunu hatırlatmak istedi. Ama arabadan indiğinde oldukça iyileşmiş görünüyordu. Yan tarafını tutmasaydı, Holland bir sorun olduğunu fark etmezdi.

O, Gabe'in önünden garaj yolunda ilerledi ve evin arkasında kayboldu, sonra verandada Gabe ile buluştu. "Her şey

netleşti."

Aşırı dramatik davrandığı için onunla dalga geçmek istedi. Ama sonra Jake'in kanlar içinde yattığını, ardından Profesör'ün talan edilmiş evini hayal etti ve aniden kendi evine girmekten biraz tedirgin oldu. "Sence kaç kişi daha Alkimik Kalbi arıyor?"

"Kaç kişi aradığı umurumda değil. Sadece *kimin* aradığı umurumda. Dikkatini çekmek istemeyeceğin bazı örgütler var."

Holland, şeytan teorisini tekrar gündeme getirmek istedi, ama verandasının ışığı altında Gabe'in alnında ter damlaları parıldadığını ve yüzünün biraz solgun olduğunu görebiliyordu. Hâlâ dik duruyordu, ama arabadan ilk çıktığı zamanki kadar sağlam görünmüyordu.

"Belki de oturmalısın." Profesörden ilham alarak aldığı sallanan sandalyesini işaret etti. Kapı paspası da aynıydı, Profesörün kapı paspası gibi eski bir filmden alıntı vardı, ancak Holland'ınki *Casablanca* yerine *Oz Büyücüsü'nden* alıntıydı.

Zil Bozuk Lütfen
Kapıyı Çalın

Holland bu sözleri okurken göğsünde bir sızı hissetti. Profesörün nerede olursa olsun, iyi olmasını gerçekten umuyordu. Ayrıca onunla konuşabilmeyi de çok istiyordu. Ama umarım Holland'a gönderdiği pakette bazı cevaplar vardır.

"Anahtarlar," dedi Gabe, avucunu uzattı.

Holland çantasından anahtarları çıkardı, ama ona vermedi. Gözleri yine kapanıyordu. "Gerçekten oturman gerektiğini düşünüyorum."

"Kalmayacağız. Paketi alacaksın ve sonra..." Gabe sendeledi.

"Oh hayır!" Holland onun yanına koştu ve omzunu kolunun altına sıkıştırdı. Ağırdı. Tamamen kas gibi hissediyordu. Ve sıcaktı. Gömleği ve ceketinden ısısını hissedebiliyordu. Kesinlikle iyi değildi. Yine de kapıda onunla mücadele etti. Eşiği geçmek istemiyordu. "Ne oldu? Vampir misin? Seni içeri davet etmemi mi istiyorsun?"

"Hayır," diye inledi ve Holland *neredeyse* bir gülümseme izi gördüğünü sandı. "Sadece oraya girmemem gerektiğini hissediyorum." Elini kanla ıslatan bakışlarını beyaz meşe zeminlere ve pürüzsüz beyaz duvarlara çevirdi. "Çok *temiz*."

"Sorun değil," dedi Holland. "Yarın hayatta kalamazsam, kanın damlaları ölümümün gizemini daha da artıracak." Başka bir gülümseme, kaşlarını çatma ya da herhangi bir yaşam belirtisi görmeyi umuyordu, ama Gabe gerçekten iyi görünmüyordu. "Seni banyoya götürelim."

Onu kapıdan geçmesine yardım etti. "Hadi, çok uzak değil." "Bence burası iyi." Gabe merdiven korkuluğuna yaslandı,
omuzları düşmüş, gözleri kapanmıştı.

"Bayılma," diye uyardı. "İlaç, dikiş, bez ve..." Neden bu kadar çok konuştuğunu bilmiyordu. En yakın tuvalete koştu.

Havlular, yara bandı ve hidrojen peroksit aldı, sonra January'nin ona bavul büyüklüğünde bir ilk yardım çantası verdiğini hatırladı. Holland onu hiç kullanmamıştı. Yara bandından fazlasına hiç ihtiyacı olmamıştı. Kız kardeşine şaka yollu olarak kıyametin geldiğini mi düşündüğünü sorduğunu hatırladı. *Felaketin ne zaman geleceği belli olmaz,* diye January ciddi bir ifadeyle cevap vermişti. Holland onun şaka yaptığını düşünmüştü. Ama şimdi, Holland kocaman çantayı çıkarırken, kız kardeşinin böyle bir şeyin olacağını bekleyip beklemediğini merak etti. Kız kardeşinin hayatında January'nin ona anlatmadığı şeyler olduğu açıktı.

Holland, evin önünden gelen sesle irkildi. Gabe'i bıraktığı yer... ve Profesör'ün paketi.

ON ALTI. BÖLÜM

Holland'ın kalbi tekrar hızla çarpmaya başladı. Ya da belki hiç durmamıştı.

Banyodan fırladı ve kayarak durdu.

Gabe hâlâ oradaydı, merdivenlerde oturuyordu. Paketi arkasına koymuş, önüne oturmuş, bir eliyle yarasını, diğer eliyle silahını tutuyordu.

Holland düzensiz bir nefes aldı.

"Neyin var?" diye sordu. Ona bakarken ağzını büzerek kaşlarını çattı. "Bununla gideceğimi mi sandın?" Paketi işaret ederek başını salladı.

Ona hayır demek istedi, ama bu gece o kadar çok yalan söylemişti ki, küçük bir yalan bile söylemek istemiyordu. "Bunu düşündüm."

"Hâlâ bana güvenmiyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Holland dürüstçe. Gecenin başlarında, bu kolay bir *hayır* olurdu. Hâlâ öyle olması gerektiğini hissediyordu - Jake ve Adam hakkında öğrendiklerine bakılırsa, kimseye güvenmemek akıllıca görünüyordu, özellikle de çekici bulduğu erkeklere, sıkı bir yalan makinesi testinden geçene veya gerçeklik serumu etkisi altında tüm günahlarını itiraf edene kadar. Ama Gabe kurşun yemişti, paketi korumuştu, onu terk etmemişti.

Ve o, Gabe'in gitmesini istemiyordu.

Bunun güven olup olmadığından emin değildi, ama bir şeydi. Ona doğru adım attığında biraz gergin hissetmesine yetecek kadar bir şeydi.

Gabe sağa, korkuluğa daha yakın bir yere geçti, böylece merdivenlerde yanına oturabilirdi. Hâlâ kobalt mavisi takım elbisesini giyiyordu ve ona ne kadar yakıştığına bakılırsa, açıkça pahalı bir takımdı. Öyle hissediyordu da, ona yardım etmek için uzandığında parmaklarının altında kumaş pürüzsüzdü.

"Bunu yapmamalısın," dedi.

Parmakları dondu. "Neyi yapmamalıyım?"

"Bana güvenmemelisin. Ben iyi bir insan değilim."

"Sana iyi biri olduğunu düşündüğüm izlenimini mi verdim?" Holland, onu hala bıçaklamak isteyen biri gibi konuşmaya çalıştı, ama sonra ona bakarak bir hata yaptı. Onu gerçekten baktı. Bu, ışık altında ilk kez yaptığı bir şeydi ve haklıydı, Gabe'in gözleri karanlıktı ve sağ yanağında, gözünün hemen altında bir yara izi vardı. Tam da Holland'ın arabada hayal ettiği gibiydi.

Gabe gibi bir adamın yüzünde bir yara izi olabileceğini hayal etmek abartılı değildi. Ama o yara izinde, onu hayal etmediğini, daha önce gördüğünü hissettiren bir şey vardı. Bir an için, yüzü ona yaklaşmış, acı dolu ve kızarmış gözleriyle ona bakan yüzünü gördü.

Sonra, onun bakışlarını yakaladığında gözlerini kısarken gördü.

Holland hızla başka yere baktı ve ona ceketini giydirmeye odaklandı. Altındaki gömlek bir zamanlar bembeyazmış gibi görünüyordu, ama şimdi kanla kaplıydı. Çok fazla kan. Geniş ellerinden biri yarayı kapatıyordu ve onu kaldırdığında ne olacağını hiç bilmiyordu.

"Şimdi ne yapacağız? Ya da ben ne yapacağım?" diye sordu. Kabul etmekten nefret ediyordu, ama kanı görmekten biraz bayılmak üzereydi. "Gömleğini çıkarıp sonra elini yaradan çekmeni mi isteyeyim? Yoksa elini çekip sonra gömleğini mi çıkaralım? Bunun bir sırası var mı?"

Gabe ona karanlık bir bakış attı. Sanki ondan biraz daha fazlasını bekliyordu, sanki onun kan karşısında ya da Gabe'in elini çekmesi karşısında telaşlanmayacak olan January olmasını bekliyordu. "Gömleğimi ben hallederim. Sen iğne ve iplik bulmaya çalış."

Holland, çantayı açarken parmakları titriyordu. İçindeki her şey, "*Hastaneye gitmek istemediğinizde*" ve "*Zehirlenme durumunda*" gibi rahatsız edici etiketlerle düzgünce etiketlenmişti.

Ve aniden Holland, kız kardeşinin böyle bir şeyin olacağını bildiğinden emin oldu. "Hastaneye *gitmek istemediğinizde"*

"Hastaneye gitmek istemediğinizde" yazan poşeti aldı ve hızla açtı.

İçinde eldivenler, antiseptik temizlik ve cerrahi uyuşturma için bezler, korkutucu küçük pense, makas, iğne ve balıkçılık ipi gibi görünen iplikler vardı. Sadece onun balıkçılık ipi olmadığını biliyordu. Dikiş ipi olduğunu biliyordu.

Dikkatini başka yere yöneltmesi gerekiyordu. "Sanırım kız kardeşim nadir kitapları toplamıyor, değil mi?"

"Bu soruyu bana değil, ona sorman gerek."

"Bana bir ipucu verebilir misin? O bir suikastçı mı? İkiniz kaçırma çetesi mi kurdunuz?"

"Birlikte çalışmıyoruz." Gabe bunu sanki çok önemliymiş gibi söyledi.

"Ama bana söylemiştin..." Holland, arabada ona ne söylediğini hatırlayamıyordu, ya yolculuğun travması yüzünden ya da şu anda karşısındaki kan yüzünden. Tek hatırlayabildiği, Gabe ve January'nin çıkmadıklarıydı.

"Ben serbest çalışıyorum. Bulunması zor şeyleri elde etmekte iyiyim. Şimdi," Gabe, gelecekteki soruları kesin olarak sonlandırmak istercesine keskin bir sesle, "yarayı temizlemek için o antiseptik bezlerden birini al." dedi.

Holland söyleneni yaptı.

Gabe elini yaradan çekti ve orada çok fazla kan ve et vardı ve...

Gözlerini kapatmak zorunda kaldı. O January değildi. Bunu yapamazdı. Yapmak istiyordu, ama gözleri açılmıyordu.

"Hey," dedi Gabe. "Tatlım, bana bak."

"Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Yarama bakma," dedi, şaşırtıcı bir şekilde nazikçe. "Bana bak."

bana bak."

Gabe'in silahı bıraktığını duydu ve sonra elini elinde hissetti. "Rahatlayabilirsin." Elini yaraya doğru yönlendirirken eli sıcaktı. "Ölme vaktim gelmedi."

"Bunu bilemezsin."

"Evet, biliyorum." Sesi daha da yumuşadı. "Senin öleceğin zamanı bildiğin gibi, ben de biliyorum."

Holland'ın gözleri aralandı. "Watch Man ile konuştun mu?"

Gabe, elini antiseptik bezi koyması için yönlendirdi. "Bu gece benim zamanım değil."

Holland, kazaların başkalarına olan şeylermiş gibi araba kullandığı anı hatırladı. "Bu yüzden az önce deli gibi araba kullanıyordun."

"Hayır, ben hep öyle sürerim," diye cevapladı. Ve Holland, ağzının kenarının hafifçe yukarı kıvrıldığını gördüğüne yemin edebilirdi. Sabırla Holland'a eldiven giymesini, sonra da mendili kullanarak açık yarasının etrafındaki deriyi uyuşturmasını söyledi.

Hâlâ kurşunun onu delip geçtiği yeri görmek istemiyordu, ama Gabe'in Watch Man hakkında anlattıklarından sonra, o kadar da gergin hissetmiyordu. Şimdi sadece çok meraklıydı. Ona zamanının ne olduğunu sormak istedi, ama bu çok samimi bir soru gibi geldi. Öte yandan, Gabe gömleksiz bir şekilde evinde oturuyordu ve o da onun çıplak derisini dikkatlice dikiyordu.

"Sana ne zaman verdi?" diye patladı.

"Önemli olan tek şey, bu gece olmaması."

Holland bir dikiş daha attı. Yaranın şimdiden daha iyi göründüğünü düşündü. Gabe'in yüzüne biraz renk gelmişti. Ama şimdi gözlerinde trajik bir şey vardı. "Watch Man sana daha fazla zaman kazanmak için yapabileceğin bir şey söyledi mi?" diye sordu.

"Neden? Benim için mi endişeleniyorsun?" Sanki mizah anlayışı varmış gibi söyledi. Ama ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrıldı, sanki onun için endişelenmek çok kötü bir fikirmiş gibi.

"Sadece merak ediyorum, çünkü şu anda tüm hayatımın Watch Man'in bana söylediği şeyi yapmaya bağlı olduğunu hissediyorum."

"Daha fazla zaman kazanmanın başka bir yolu olup olmadığını mı bilmek istiyorsun?" "Var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Ama..." Gabe, düşündüğünü söylemeli mi diye tereddüt eder gibi, kelimeyi yavaşça çıkardı. "Durumun tamamen umutsuz olmayabilir." Omzunun üzerinden, Profesör'ün verdiği kahverengi kağıt pakete baktı.

Holland, Gabe'in durumu stabil hale gelir gelmez onu açmalıydı. Şimdi kesinlikle onu açmak için acele etmeliydi. Ama bir an için tek yapabildiği şey ona bakmak oldu.

"Ne bekliyorsun?" diye sordu Gabe.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Holland, Gabe'e neden tereddüt ettiğini söyleyemedi.

Eldivenlerini çoktan çıkarmış ve başka bir bezle ellerini temizlemişti, ama paketi almadan önce bir an daha durup avuçlarını eteğine sildi. Pakete dokunduğunda cildi karıncalandı.

Eğer bu Profesör'ün günlüğü değilse, Holland'ın Alchemy Kalbi hakkında başka hiçbir ipucu yoktu.

Dikkatlice sert kahverengi kağıdı açtı.

Holland, yıpranmış kırmızı deri kapağı görünce içten içe rahatladı. Profesörün günlüğü kalın ve güzeldi — ya da en azından o anda ona öyle geliyordu — yıllarca kullanıldığından buruşmuş ve açılmış sayfalarla doluydu.

"İşte bu," dedi.

Ön kapak sadeydi, ama Holland arka kapakta bir şeyin kazındığını hissedebiliyordu. Kitabı ters çevirdi. Kitabı kaplayan, yeni oyulmuş büyük bir sembol vardı. Holland sembol uzmanı değildi, ama geçen dönem, Folklorda Yaygın ve Yaygın Olmayan Semboller adlı bir ders almıştı. Ders bayat tost kadar sıkıcıydı, ama Holland konuya yeterince ilgi duyduğu için kendi başına çok çalışmıştı.

Holland, bu sembolün aslında en az beş başka sembolden oluştuğunu anlayabilirdi: labirentle doldurulmuş yanan bir kalp, içinden iki sembol çıkan antik bir gözü sarıyordu. Gözün üstünde kalay sembolü, altında ise kükürt sembolü vardı.

"Bu orta kısım, senin ve January'nin bileklerinize dövme yaptırdığınız sembolün aynısı," dedi Holland.

January dövmeyi ilk yaptırdığı zaman, ayrılıktan sonra bir hevesle yaptırdığını söylemişti. Sembollerin kombinasyonunun ne anlama geldiğini bilmediğini, ama ilginç göründüklerini düşündüğünü söylemişti. Yalan söylemişti.

Holland elini uzattı ve boynundaki aynı sembole dokundu, ama ilk kez bu sefer özel bir şey hissetmedi. Sanki yatıştırılmış gibi hissetti.

"Dövmeler hakkında bilgi istiyorum. Gerçekte ne anlama geliyorlar?" diye sordu Holland.

"Şu anda önemi yok," dedi Gabe. Sonra günlüğün üzerindeki daha büyük resme işaret etti. "Bu, Simya Kalbi'nin sembolü."

Birkaç saat önce, Kimyasal Kalp'ten sanki sadece bir efsaneymiş gibi bahsetmişti. Ama artık Gabe'in bu *efsaneye*, gösterdiği ya da kendine itiraf etmek istediğinden daha fazla inandığı açıktı. Elini çenesine götürdü. "Bunu sana göndereceğini nereden bilebilirdi?"

"Bilmiyorum," dedi Holland. "Ama şu anda bilmediğim çok şey var." Kız kardeşi Alkimik Kalp hakkında ne biliyordu acaba? Ve January başka hangi sırları saklıyordu?

Sonra günlüğü açtı. Sayfalar profesörün el yazısıyla doluydu. Holland, tanıdık şehir efsaneleri ve efsanelerle ilgili notları gözden geçirdi: şeytanın kartvizitleri, After Midnight Menu, Watch Man.

Holland, efsaneler tanıdık gelmeyene kadar sayfaları çevirmeye devam etti. Holland'ın daha önce hiç duymadığı, Regal adlı bir otel hakkında yeni bir efsane vardı.

Sonra, günlüğün sonuna doğru, onu buldu.

Sınıf #6
Zincirli Kütüphane

Profesörün notlarının çoğu, Holland'ın dersten hatırladıklarıyla tamamen aynıydı. Ama sonra, sayfanın altında yeni bir satır vardı.

Geriye sadece üzerinde bir dizi sayı bulunan bir parşömen parçası kalmıştı.

Profesör bir dizi sayı yazmıştı. Bunlar tarih gibi görünüyordu — aylar ve yıllar. Sayılar yüzyıllar öncesine kadar uzanıyordu. Son tarih, 10.2025, bu aydı ve Gabe'in Alkimik Kalp'i bulmak için yapılan ani ve çılgın arayışla ilgili söyledikleriyle örtüşüyordu. Ancak Holland'ın daha da dikkatini çeken, ondan önceki sayıydı: 10.2010.

On beş yıl önce, müşterilerimden biri bir kasa kiraladı, demişti Bay Vargas.

Holland onun bir dolandırıcı olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi onun sözleri, babasının eski hazine avlarından birindeki ipucu gibi geliyordu. Eğer parçaları doğru bir şekilde birleştiriyorsa, neden birinin onu ve kız kardeşini takip ettirdiğini anlıyordu. On beş yıl önce, babasının Alkimik Kalbi bulduğuna inanıyorlardı. Ve onu kızları için saklamıştı.

"Bir şey mi buldun?" diye sordu Gabe.

"Sanırım haklıydın..."

Ön kapıya şiddetli bir vuruş duyuldu ve Holland'ın sözü kesildi. Gabe silahını aldı.

Holland, günlüğü hala elinde tutarak ayağa fırladı ve kapının yanındaki pencereden dışarı baktı. "Olamaz," diye mırıldandı.

Chance Garcia, elleri cebinde, mükemmel film yıldızı yüzünde endişeyle verandada duruyordu.

"O burada ne arıyor?" diye sordu Gabe. "O benim arkadaşım."

Gabe hemen şüpheci bir ifade takındı. "*Arkadaşlar* gece yarısına çeyrek kala öylece uğramazlar."

"Gerçekten o kadar geç mi oldu?"

Gabe, sanki bu onun haklı olduğunu kanıtlarmış gibi başını salladı. "Biz sadece arkadaşız," diye tekrarladı Holland.

"O zaman onu gönder," diye uyardı Gabe. "Yoksa ben gönderirim." Silahını kaldırdı.

"Onu kaldır. O bu olayla hiçbir ilgisi yok." "O zaman neden burada?"

"Muhtemelen Jake'i bulduğumda onunla telefonda konuşuyordum. Polisi aramak için telefonu kapattım ve biraz sonra *biri* telefonumu pencereden dışarı attı." Holland, Gabe'e sert bir bakış attı. "Tahminimce Chance son birkaç saattir beni aramaya çalışıyor ve cevap vermediğim için çok korkmuş durumda."

"Peki," diye mırıldandı Gabe. "Sadece konuşmanızın kısa sürmesini ve onu bu işin dışında *tutmasını* sağla." Silahı pantolonunun arkasına soktu. "Oh, bunu da örtmek isteyebilirsin." Onun kanıyla lekelenmiş soluk pembe bluzunu işaret etti.

Holland hızla koridordaki dolabı açtı ve uzun bir trençkot aldı. Komik görünecekti, ama Chance'in kanı görmesine izin veremezdi. Keşke buraya gelmeseydi. Ama bir yandan da geldiği için mutluydu. O, ona değer veriyordu. O, onun arkadaşıydı. İyi arkadaşı. Bu yüzden ondan kurtulması gerekiyordu.

Derin bir nefes alan Holland, başını dışarı çıkaracak kadar ön kapıyı araladı.

Chance'in yüzündeki rahatlama, Holland'ın kalbini neredeyse kırıyordu.

"Hey!" dedi. "Ne oluyor?" Ama sesi biraz fazla neşeli çıkmış olabilir. Chance'in rahatlaması bir anda yerini daha çok hayal kırıklığına benzeyen bir duyguya bıraktı.

"Sana ne oldu böyle? Saatlerdir aramaya çalışıyorum." Kapıya doğru bir adım attı, ama Holland kapıyı daha fazla açamayacağını biliyordu. Açmak istiyordu, ama sonra Gabe ve silahını düşündü ve kapıyı açmak yerine kapıyı daralttı.

Chance'in kaşları daha da çatıldı.

"Üzgünüm..." Yalan söylemek istemiyordu. Ama bu durumu düzeltecek doğru bir şey söyleyemeyeceğini de biliyordu.

"Holly, senin için endişeleniyorum. Bana birinin öldüğünü söyledin ve sonra ortadan kayboldun."

"Biliyorum, öyle söyledim. Ama..."

"Bebeğim, kim o?" Gabe'in derin sesinin ardından, kolları arkadan beline dolandı. Onu çıplak göğsüne yaklaştırdı. Sonra, tamamen hayret dolu bir sesle

"Olamaz, sen Chance Garcia'sın! Bebeğim, bu adamı tanıdığını bana söylemedin!"

Chance'in yüzünde acı bir ifade belirdi.

Gabe, gereksiz bir şekilde kollarını daha da sıktı.

"Yıllardır arkadaşız," dedi ve sesine olabildiğince duygu katmaya çalıştı. Ama Chance, Gabe'in sırtına bastırdığı çıplak göğsüne takılmış gibiydi. Ayrıca trençkotuna yeni bir küçümsemeyle bakıyor gibiydi.

"Bebeğim, Chance Garcia'yı tanıdığını bana hiç söylemediğine inanamıyorum!"

"O zaman ikimiz de aynı durumdayız," dedi Chance. "O da senden hiç bahsetmedi."

"Holly ve ben yeni tanıştık." Gabe eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. Dudakları sıcak ve yumuşaktı ve uzun süre orada kaldı. "Onu kendime saklamaya çalışıyordum. Ama dostum! Kesinlikle içeri gelmelisin! *The Magic Attic'in* yayınlanmamış bölümü hakkında çok fazla sorum var."

Chance'in yüzü soldu. Bir an için, kendisi gibi görünmüyordu.

"Komplolara bulaşmamaya çalışıyorum," dedi Gabe, sanki farkında değilmiş gibi. Ama Holland farkında olduğunu biliyordu. Geri çekilmek istedi, ama Gabe'in tutuşu bir uyarı ve birkaç dakika önce iyi bir adam olmadığına dair söylediklerini hatırlatıyor gibiydi. "Dostum, ortalıkta çılgın teoriler dolaşıyor," diye devam etti. "Senin görüşünü duymak isterim."

"Belki başka bir zaman." Chance geri çekilmeye başladı. Gözleri, acı verici bir saniye boyunca Holland'ın gözleriyle buluştu. Bakışlarında sorular, hayal kırıklığı ve incinmişlik parladı.

Holland söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı.

Gabe kollarını sıktı ve çenesini omzuna dayadı. Sonra dudaklarının kulağına yaklaştığını hissetti. "Onu kovalamayı aklından bile geçirme," diye fısıldadı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Chance kaldırıma ulaştığında Gabe kapıyı tekmeledi. "O adamı sevmiyorum," diye mırıldandı.

"Onun duygularını incitmene gerek yoktu." Holland, Gabe'in kollarından kurtuldu.

Gabe hiç pişmanlık duymuyor gibiydi. "O senin arkadaşın değil." "Evet, öyle... ya da öyleydi," dedi Holland.

Gabe başını salladı. "Ona güvenemezsin. Bana güven."

"Az önce bana, iyi bir insan olmadığın için sana güvenmememi söylemedin mi?"

"Aynen öyle. Ben iyi bir insan değilim ve sana şunu söyleyebilirim ki, o adamda bir terslik var."

"Chance yıllardır benim arkadaşım," diye itiraz etti Holland.

"Senin arkadaşın değil." Gabe koyu renkli gözlerini tekrar günlüğe çevirdi. "Tarih listesinden ne demiştin?"

"Önemli bir şey değil. Sadece haklı olduğunu söyledim. Burada bir sayı listesi var ve son sayı bu ay ve yıl için." Holland, söyleyecek başka bir şey kalmamış gibi günlüğü kapattı.

"Bir bakayım," dedi Gabe.

"Neye bakacaksın?"

"Günlüğü."

Holland parmaklarını günlüğün etrafında sıktı. Küçük düşürücü davrandığını biliyordu. Ama Chance ile olan olay, Gabe'i gerçekten iyi tanımadığını doğruladı ve o anda onunla daha fazla şey paylaşmak istemiyordu. Aslında, ona artık ihtiyacı olup olmadığından bile emin değildi. Eğer haklıysa ve babası Alkimik Kalbi kasasında saklamışsa, Holland'ın yapması gereken tek şey yarın sabah kasayı açmaktı.

"Neden bu kadar çekingen davranıyorsun?" diye sordu Gabe. "Bu, küçük erkek arkadaşın yüzünden mi?" Bilerek bir adım öne çıktı.

Holland bir adım geri attı. "Beni korkutmaya çalışmayı bırak. Ve daha az *çekingen* olmamı istiyorsan, senin de aynısını yapman gerekiyor. Kız kardeşimle ilgili cevaplara ihtiyacım var." Holland, Gabe'in açıkta kalan bileğine doğru başını salladı. Biraz önce, dövmenin anlamının önemli olmadığını söylemişti, ama Holland ona inanmamıştı.

Holland, January'nin onu sevdiğini biliyordu. Ayrıca, bazen kız kardeşinin sevgi biçiminin Holland'ınkinden çok farklı olduğunu da biliyordu. January, dünyayı Holland'ın gördüğünden çok daha sert bir yer olarak görüyordu ve onu bu dünyadan koruması gerektiğini düşünüyordu.

Holland, kız kardeşinin bu yüzden sır sakladığını inanmak istiyordu. January muhtemelen doğru şeyi yaptığını düşünüyordu. Ve belki de öyleydi. Belki de January'nin sırları, Holland'ın dünyayı onun gördüğü gibi parlak Technicolor renkleriyle görebilmesinin sebebiydi. Ama Holland, acı gerçekleri bilse bile, dünyayı sihirle dolu olduğuna dair umudunu ve inancını koruyabileceğini düşünmekten hoşlanıyordu — muhteşem, hazine avı türünden bir sihir
ve elini yeterince uzatırsa onu yakalayabileceğine inanmayı seviyordu.

"Sadece kız kardeşimin benden ne kadarını sakladığını bilmek istiyorum," diye devam etti Holland. "O da senin gibi tüm bu efsaneleri ve mitleri biliyor mu? Bütün bunlara nasıl karıştı?"

Gabe, Holland'a, bir kurtun kabarık beyaz bir tavşanı ya da ateşin bir marshmallow'u bakacağı gibi, sanki hiç tartışma yokmuş gibi baktı. "Sorularına cevap vermeyeceğim."

"Neden?"

"Pek çok şeye inanmam, ama sadakate inanırım. January'nin sırları ona aittir; benim paylaşmam gereken şeyler değildir."

Başka bir durumda Gabe'in *sadakati* övgüye değer olabilirdi, ama bu sadece Holland'ı karanlıkta bırakmak için bir bahane gibi geliyordu. Holland arkasını döndü ve koridordan uzaklaştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Gabe.

Holland yürümeye devam etti.

Gabe kolunu tuttu ve onu döndürdü, sonunda taş gibi yüzünde bir parça hayal kırıklığı belirdi. "Böyle kaçamazsın."

"Kaçmıyorum. Burası benim evim. Ve sen bana kız kardeşim hakkında hiçbir şey söylemeyeceksen, ben kendim öğreneceğim." Gabe, güvenli olmadığı için gitmesi gerektiği gibi saçma sapan şeyler söylerken, Holland kendini kurtardı.

"İstersen benimle gelebilirsin," dedi ve misafir odasına girdi.

January'nin en sevdiği renk maviydi, bu yüzden Holland yatağı mavi yastıklarla doldurmuş, yere mavi kareli halı almış ve hatta rafları sadece açık mavi kitaplarla doldurmuştu.

January'nin işi çok seyahat etmesini gerektiriyordu ve ne zaman Los Angeles'ta olsa Holland'ın yanına gelip kalıyordu. January, sırt çantasıyla birlikte bir sürü kıyafetini burada bırakacak kadar sık sık ziyaret ediyordu.

Holland dolabı açıp sırt çantasını çıkarırken Gabe odaya girdi. Saç lastikleri, bilet koçanları, bozuk paralar ve mektuplar dökülmeye başladı. January ne kadar zeki olsa da, çöp kutusunu kullanmayı hiç öğrenmemişti.

Gabe kapı eşiğine yaslandı. Gömleğini ve ceketini giymişti ve şimdi Holland'ın Ocak'ın eşyalarını karıştırmaya başlamasını merakla izliyordu. "Orada ne bulacağını sanıyorsun?"

"Bana söylemek istediğinden daha fazlasını." Holland birkaç eşyayı daha karıştırdıktan sonra, iki kalın zümrüt yeşili zarf buldu. Düğün davetiyesi taşıyabilecek türden şık zarflardı, ancak iş yazışmaları şeklindeydiler. Birinde January'nin adı ve adresi yazıyordu. Diğerinde Holland'ınki. January'nin mektubu zaten açılmıştı.

"Onlara dokunmamanı tavsiye ederim." Holland kendisine gönderilen mektubu yırtmaya başladığında Gabe kapı çerçevesinden uzaklaştı.

"Neden?" diye sordu Holland.

Gabe artık sadece bir adım uzaktaydı. Mektubu Holland'ın elinden almak istiyor gibi görünüyordu, ama aynı zamanda ona dokunmaktan da korkuyor gibiydi. "Bu, uğraşmak istemeyeceğin bir yerden geliyor," dedi Holland krem rengi kağıdı açarken.

First Bank of Centennial City yazısı yeşil mürekkeple üstte parıldıyordu.

Holland mektubun kimden geldiğini anında anladı. Bay Vargas'ın sesini duyabiliyordu: "*Mektuplarımı almadın mı?*

Kız kardeşi bunu neden sır olarak saklamıştı?

Gabe'e sorabilirdi, ama o, January'nin sırları konusundaki tutumunu çoktan açıkça belirtmişti ve mektuba sanki ateşlenmiş bir dinamit çubuğuymuş gibi bakmaya devam ediyordu.

"Bu bankayı neden sevmiyorsun?" diye sordu Holland.

Gabe boynunun arkasını çekiştirerek son derece rahatsız görünüyordu. "Bu banka kötü."

O anda oda aydınlandı. Fazla parlak farları olan bir araba caddeden geçiyordu. Onun evinin önündeki yolda durdu ve Gabe'in arabasını tamamen engelledi.

Aniden eğilip Holland'ın elini tuttu. "Gitmeliyiz."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Holland ön camdan dışarıya bakmaya zar zor vakit buldu, Gabe onu odadan sürükleyerek çıkardı. "Bekle..."

"Bekleyecek vaktimiz yok!"

"Koşmamı istiyorsan, ayakkabılarımla daha hızlı olurum." Holland, Gabe'in elinden kurtulmaya çalışırken kalbi deli gibi atıyordu.

Dışarıda araba kapıları çarptı.

Holland önce January'nin sırt çantasını aldı, içinde hala sırların cevapları olduğunu hayal ederek. Sonra January'nin spor ayakkabılarını giydi. Sağ ayakkabı, tabanının altına bir şey sıkışmış gibi acıtıyordu.

"Hemen gitmeliyiz." Gabe tekrar elini tuttu ve ayakkabıyı çıkarmayı engelledi.

"Dışarıda kim var?" diye sordu Holland. Ve sonra dünya karardı. Ev. Sokak lambaları. Çıkışlarını engelleyen araba. Her şey birdenbire karardı.

"Devam et," diye ısrar etti

Gabe. "Ama ışıklar..."

"Endişelenmemiz gereken şey bu değil. Arkadan çıkmamız lazım."

Karanlık onu rahatsız etmiyor gibiydi, onu ileri doğru itti. Ve bu sefer elini bırakmadı. Birkaç kez tökezledi, ama Gabe onu sıkıca tuttu.

Arka bahçede, onlar ile dışarıdaki kişi arasında sadece basit bir tahta kapı vardı. Holland, boğuk seslerini ve evin önüne yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu. "Kim var orada?" diye fısıldadı.

Gabe onu duymazdan geldi ve bahçeyi çevreleyen çitleri taradı. Hareketleri keskin ve gergindi. "Komşularından köpeği olan var mı?"

"Hayır." Bu kelimeyi söyler söylemez, Gabe ona arka çiti atlamasına yardım etti ve komşularının havuzunun olmamasını umduğunu mırıldandı.

Havuz yoktu. Ama çok fazla kaya vardı. Holland'ın ayak tabanlarını acıtıyordu ve Ocak'ın ayakkabısına ne soktuğunu çok iyi fark etti. Ama durmak için zaman yoktu. Gabe hala onları kimin kovaladığını söylememişti, ama Holland, Alkimik Kalp'in peşinde olan başka biri olduğunu tahmin ediyordu.

"Hadi," dedi Gabe. "Bir arabaya ihtiyacımız var." Komşusunun evinin yanından koşarken elini tutmaya devam etti, ta ki onunki kadar karanlık bir sokağa ulaşana kadar. Sanki biri tüm dünyayı kapatmış gibiydi. Holland, bloğun hemen arkasında bir sürü araba sesi duyduğunu iddia etse de.

"Devam etmeliyiz." Gabe onu caddenin ilerisine çekti.

Holland'ın gözleri karanlığa alıştığında, evlerin siluetlerinin ötesini görebildi. "Orada..." Sokağın aşağısını işaret etti, birisi eski bir VW Bug park etmişti.

Gabe ona bir bakış attı. Karanlıkta arabayı tam olarak görmek zordu. Ama Gabe'in sert bir şekilde başını çevirip "Kaçış arabası kavramını anlıyor musun bilmiyorum" demesinden, onun bir şey düşündüğünü anlayabilirdi.

"Kabloları bağlayabileceğimiz bir araba düşünmeye çalışıyordum."

Gabe, kahkaha gibi bir ses çıkardı. "Arabayı çalıştırmayacağız."

İki ev ileride bir ışık yanıp söndü. Garajın önünde, birinin şık bir spor arabasını park ettiği yerde tek bir yumuşak sarı ışık vardı.

"İşte o," dedi Gabe yumuşak bir sesle. Arabaya yaklaşınca adımları yavaşladı. Parmakları arabaya uzandı, tam dokunmadan, ama sanki onu okşamak istiyormuş gibi görünüyordu.

Holland, erkeklerin arabalara olan ilgisini hiç anlamamıştı. Onun ideal dünyasında, herkes bisiklet sürerdi, tercihen sepetli ve parlak renkli boyalı plaj bisikletleri. Korna çalmak yerine, insanlar küçük bisiklet zilleri çalardı, insanlara el sallayarak selam verirlerdi

ve dünya her yönüyle daha mutlu bir yer olurdu. En azından onun için.

Holland, Gabe'in bisiklet sürdüğünü hayal edemiyordu. Onun mutlu olduğunu da hayal edemiyordu. Her ne kadar şu anda mutluluğa yakın bir şeyin etrafında dolaşıyor gibi görünse de.

"Bence bunu çalamazsın," dedi Holland. Arabalar hakkında pek bir şey bilmiyordu, ama bu modelin o kadar yeni olduğunu biliyordu ki, anahtar ya da...

Gabe parmaklarıyla basit bir dokunuşla kapıyı açtı. Aynı anda motor çalışmaya başladı. "Ne diyordun?"

Holland ona şaşkın şaşkın baktı. "Bunu nasıl yaptın?" "Arabalar beni sever." Gabe sürücü koltuğuna oturdu.

Radyo zaten açıktı ve kaçış için mükemmel olan bir rock baladı çalıyordu. Holland arabaya binerken, hayatının filminin bir aksiyon filmine dönüştüğünü düşünmeden edemedi. *Sihirli bir aksiyon filmi.*

"Az önce sihir mi kullandın?" diye sordu.

Onun boğuk kahkahasını ya da bunu hayal ettiğini söylemesini bekledi. Ama hayal etmediğini biliyordu. Başka biri, Gabe'in cebinde bir tür ileri teknoloji sakladığını düşünebilirdi. Ama Holland öyle düşünmedi.

Holland her zaman sihre inanmıştı. Çocukken, fantezi ile gerçeklik arasında bir fark olduğunu biliyordu. Ama aynı zamanda, gerçeklikte insanların söylediğinden daha fazla fantezi olup olmadığını da hep merak etmişti. Sihir gerçek olmasaydı, nasıl bu kadar çok sihirle ilgili hikaye olabilirdi? Bu, Profesörün dersine ilgi duymasının diğer nedenlerinden biriydi. Profesörün mitleri, sıradan dünya ile parmağını şıklatınca tüm ışıkların söneceği sihirli bir dünya arasında bir köprü gibi geliyordu.

"Başka ne yapabilirsin?" diye sordu Holland. Yüzündeki ifadeden, onun soru sormasını sevmediğini anlayabilirdi, ama heyecanını gizleyemedi. "Mahalle karanlığa gömüldüğünde de sihir kullandın mı? Bu arabayı sürmek için ellerine ihtiyacın var mı?"

Gabe'in gaz pedalına basmasını izledi. Ama şimdi bunun muhtemelen çalıntı arabaları sürmekten zevk aldığı için olduğunu düşündü

amaçsızca sürmekten hoşlandığı için yaptığını hayal etti.

"Birincisi, biz *'büyü'* kelimesini kullanmıyoruz," dedi sert bir sesle. "İkincisi, insanlara yeteneklerini sormak kabalıktır."

"Neden?"

"Sadece sormazsın. *Büyü* kelimesini kullanırsan, insanlar senin bu dünyanın bir parçası olmadığını anlar."

"Dünya derken, Profesörün mitlerinin dünyasını mı kastediyorsun?"

Gabe kaşlarını çattı. "Efsaneler Profesör'e ait değil, ama evet..." Gözleri dikiz aynasına kayarken sözünü yarım bıraktı. "Garip."

"Nesi garip?"

"Kimse bizi takip etmiyor."

Holland arkasına baktı. Sokak lambaları yeniden yanmıştı. Ekim gecesi bir kez daha parıldıyordu. Holland, az önce ayrıldıkları araba yolunda birini gördüğünü sandı. Ama gördüğü kişi peşlerinden koşmuyordu. Orada durmuş, onların uzaklaşmasını izliyordu.

Gabe keskin bir dönüş yaptı ve sonra sadece ikisi, klimadan gelen soğuk hava ve hoparlörlerden çalan öfkeli rock baladı kaldı. "Hiç mantıklı değil," diye mırıldandı. "Sanki kaçmamıza izin vermişler gibi." Aniden Holland'a döndü. Elleri direksiyonda bile değildi. Onun gibi normal bir insan gibi davranma iddiasından vazgeçmişti. Ama şimdi ona sanki bir sır saklayan kişiymiş gibi bakıyordu. "Bana neyi söylemiyorsun? O kişinin kim olduğunu bilmiyorum, ama Alchemical Heart'ın sende olduğunu düşünerek peşine düşen biri öylece durmaz."

"Belki de senin peşindeydiler," dedi Holland. Yine, onun gülerek ya da *"tatlım"* diye bitiren bir cümle ile onu başından savmasını bekledi.

Ama Gabe, yolculuğun geri kalanında tek kelime etmedi.

Gabe, çalıntı arabayı karanlık bir araba yoluna çekerken sessizliğini korudu. Holland kapıyı açtığında okyanusun kokusunu alabildi. Tam olarak nerede olduklarını bilmiyordu, ama neredeyse sahildeydiler. Gece, saçlarını kıvırcıklaştıracak kadar sisliydi.

Gabe'i takip ederek, her adımında sihirli bir şekilde aydınlanan kıvrımlı bir yürüyüş yolunda ilerledi.

Gabe'in onu nereye götüreceğini hayal etmek için zaman ayırsaydı, muhtemelen pahalı takım elbisesine yakışan şık bir gökdelen hayal ederdi, ama burası ondan çok uzaktı.

Küçük, çitlerle çevrili bir sahil eviydi ve bir ada meşe ağacından sarkan ip salıncak, ondan daha yaşlı görünüyordu.

"Burası senin evin mi?" diye sordu. "Bu gece için öyle."

Veranda ışığı yanıp söndü ve dalgalar ve "*mi casa es su casa"* yazan paspası aydınlattı. Holland, ev sahiplerinin davetsiz misafirlerin bu hoş geldin mesajını kelimenin tam anlamıyla algılayabileceğini hiç düşündüklerini merak etti.

Kapıda elektronik tuş takımı vardı, ama Gabe şifreyi girmeye gerek duymadı. Kapı koluna dokunduğu anda kilit açıldı. Holland, bu geceyi atlatırsa, asla böyle bir elektrikli kapı kolu almayacağına dair kendine bir not aldı. Gerçi normal kilitlerin bile Gabe'i dışarıda tutamayacağını hissediyordu.

"Önden buyurun." Gabe, giriş kapısına cömertçe elini salladı. Ama yine Holland'a, sanki barutla yapılmış bir sırrı saklıyormuş gibi bakıyordu. İkisini de yok edecek güce sahip, büyük ve patlayıcı bir sır.

Sahil evi artık sıcak sarı ışıkla doluydu ve Holland'ın sosyal medya fotoğrafları için mükemmel olarak tanıtılacağına bahse gireceği bir odayı aydınlatıyordu. Kanepenin arkasındaki duvar, ortasında "I love Los Angeles!" yazan beyaz neon tabela dışında tamamen sahte yeşil yapraklarla kaplıydı.

Gabe bu tabelayı açıkça umursamıyordu, çünkü açık bıraktığı tek ışık buydu.

Sehpanın üzerinde, pembe plastik bir plak çalar, eski disketlere benzeyen neon bardak altlıklarının yanında duruyordu. Turuncu kadife kanepenin üzerindeki yastıkların hepsinde, büyükannenin evinde bulunmayacak türden sözler işlenmişti. Pasifik'e bakan pencerelerin karşısında ise Andy Warhol tarzında Dolly Parton'un devasa bir resmi vardı.

Tüm bunlar Holland'a, pop müzik soundtrack'li bir filmde yaşamayı hayal ettiğini bir kez daha hatırlattı. Aniden, bu hayallerinin onu buraya getirebileceğini hissetti, ama çok farklı koşullar altında ve kesinlikle Gabe ile değil.

Kanepenin üzerine uygunsuz bir şekilde nakış işlenmiş yastıklardan birine kaşlarını çattı ve onu bir kenara attı, sonra da oturmak istemediğine karar verdi. Koyu renkli takım elbisesiyle ve kanla ıslanmış gömleğiyle bu parlak, aşırı doygun odada dururken, son derece uygunsuz görünüyordu.

"Bu yeri sen seçtin," dedi Holland. "Resimlere bakmalıydım," diye mırıldandı. "Ben beğendim," dedi Holland.

"İyi, çünkü seni bu kadar özel kılan şeyi bulamazsak, burada ölebilirsin." Gabe'in koyu renkli gözleri, sanki kendisi de anlamaya çalışıyormuş gibi onu süzdü, ama bir saniye sonra başka yere baktı. "Bugüne kadar adını bile duymamıştım. January'nin ikizi olduğunu biliyordum, ama o senden nadiren bahsederdi. Şimdi ise herkes senin Alkimya Kalbi'ni bulmanın anahtarı olduğuna inanıyor gibi görünüyor ve ben bunun nedenini bilmek istiyorum. Bana neyi söylemiyorsun?"

Holland derin bir nefes aldı ve sonunda itiraf etti. "Çok şey."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Gabe'in yüzündeki ifadeyi okumak neredeyse imkansızdı. Ağzının küçük bir köşesi, aşırı şaşkınlık ya da *"biliyordum"* şeklinde bir memnuniyet ifade ediyor gibi hareket etti.

Holland turuncu kadife kanepeye oturdu, sonra Gabe'in de aynısını yapmasını bekledi ve "Bugün bir bankacı evime geldi" dedi.

Gabe koyu renkli gözlerini kısarak sordu. "Nereden bir bankacı?" "Centennial City'nin First Bank'ından."

Gabe'in yüzü soldu. "O banka." *B* harfini vurgulayarak söyledi. "Ne istiyorlardı?"

"Bankacı, on beş yıl önce birinin bana bir kasa bıraktığını ve yarın açmam gerektiğini, yoksa içindekilerin imha edileceğini söyledi. İlk başta bunun bir dolandırıcılık olduğunu düşündüm, ama sonra kendimi tutamadım ve randevu için aradım."

Gabe, sanki bir şişe zehir içtiğini itiraf etmiş gibi ona baktı. "Sakın bu gizemli kiralık kasanın içinde Alkimya Kalbi olduğunu düşündüğünü söyleme."

Holland'ın düşündüğü tam olarak buydu. Gabe'in onun naif olduğunu düşündüğünü anlayabilirdi, ama henüz babasıyla olan bağlantıyı ona anlatmaya hazır değildi.

"Bu kasayı incelemekte ne zararı var? İçinde Simya Kalbi yoksa, sadece on beş dakikamızı boşa harcamış oluruz."

"O kadar basit değil."

"O zaman bana açıkla."

Gabe, çenesini çevreleyen koyu sakalları uzun ve rahatsız edici bir dakika boyunca eliyle ovuşturdu. Bu, onun mutfak masası yerine kanepeye oturmayı seçtiği için pişman olmasına neden oldu. Ona bu kadar yakınken,

gerginlik, öfke ve adlandırılamayan ama çok rahatsız edici başka duygular hissedebiliyordu.

Sonunda, "Bu sıradan bir banka değil. Paralel Şafak Kutsal Tarikatı dağıldığında, üç ayrı gruba bölündü. Bir grup, Simya Kalbi'nin yarattığı büyünün yok edilmesi gerektiğini düşünüyordu."

Holland başını salladı.

"Diğer gruplardan biri ise tam tersini düşünüyordu. Kimyasal Kalbi kullanmaya devam ederek büyü yaratmak istiyorlardı..."

"Dur..." Holland sözünü kesti. "*Büyü* kelimesini kullanmamam gerektiğini söylememiş miydin?"

"İnsanların yetenekleri vardır," dedi sinirli bir şekilde. "Nesnelerin ise büyüsü vardır." "Yani... *büyü* kelimesini kullanabilir miyim?"

"*Sadece* bir nesneden bahsederken. Ama yine de... kullanma." "Aman Tanrım, sen bir snobsun!"

Gabe hemen kırılmış gibi göründü, ama sonra snob ifadesine geri döndü, bu da onun haklı olduğunu kanıtladı.

"Sen bir sihir snobusun! Bu sihirli dünyanın bir parçasısın ve *sihir* kelimesini kullanmamı istemiyorsun çünkü bunun seni daha az ciddi ve korkutucu göstereceğinden korkuyorsun."

Gabe kaşlarını çattı. "Sana Banka hakkında anlatmaya devam etmemi mi istiyorsun, yoksa sihir hakkında tartışmak mı istiyorsun?"

Kayıtlara geçmesi için, *sihir kelimesini* sürekli kullanan Gabe'di. Ama Holland bunu belirtmenin pek akıllıca olmayacağını düşündü. "Lütfen devam et," dedi tatlı bir sesle.

Gabe'in ağzı, nasıl bir ifade takınacağını tam olarak bilemiyormuş gibi, çarpık bir çizgiye dönüştü. Cinayetler, araba kovalamacaları ve talan edilmiş evler onun sıradan bir gününün parçalarıydı, ama alaycı tavırları onu şaşırtmıştı. Holland, ağzının birkaç saniye daha belirsiz bir şekilde kıvrılmasını izledi ve sonunda, "Üçüncü grup, Alkimik Kalbin yok edilmesi gerektiğini düşünmediğini, ama kullanılmaması gerektiğini de düşündüğünü iddia etti. Onlar, Alkimik Kalbi kimsenin eline geçmemesi için koruyarak dünyayı ve Alkimik Kalbi korumak istediklerini söylediler. Bu grup, Banka olarak bilinir hale geldi," dedi.

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor," dedi Holland.

"Henüz bitirmedim. Banka, Kutsal Düzen'den ilk ayrıldığında, Kimya Kalbi ve Paralel Şafak Kutsal Düzeni'nin tarihten tüm izlerini silmek için bir kampanya başlattı. Ama bununla da kalmadı. Bu dünyaya ait olmayan hiç kimsenin Kimya Kalbi'ni hatırlamamasının sebebi Banka'dır. Onlar hafızaları silerler ve bu konuda acımasızdırlar."

Holland da bunun mutlaka kötü bir şey olduğunu düşünmüyordu, ama Gabe henüz bitirmemiş gibiydi.

“II. Dünya Savaşı sırasında, Banka insanlardan bir dizi güçlü nesneyi zorla aldı. Bunun savaş için olduğunu iddia ettiler, ancak nesneler asla geri verilmedi ve nesneleri çaldıkları ailelerin çoğu Banka'nın uygulamalarına açıkça karşı çıkıyordu. Aynı şeyi yetenekler için de yaptılar. Başka bir kişiden yetenek çalmak mümkün olmamalı, ama Banka bütün ailelerin yeteneklerini almayı başardı ve şimdi bu yetenekleri, insanları kendileri için çalışmaya teşvik etmek amacıyla çalışanlarına ödünç veriyor." Gabe bunu tatsız bulmuş gibi ağzını kıvırdı ve Holland da aynı şekilde hissettiğini itiraf etmek zorunda kaldı.

"Banka, amacının düzeni sağlamak ve insanları güvende tutmak olduğunu iddia ediyor, ama asıl istedikleri şey dünyadaki tüm gücü kontrol etmek, manipüle etmek ve ele geçirmek. Bu yüzden Alkimik Kalp'i istiyorlar ve yarın oraya gidersen, sana söz veriyorum, oradan ayrılmadan önce o kutudaki her şeyi alacaklar ve sonra da anılarını alacaklar. Sadece bu konuşmayı değil, değerli profesöründen öğrendiğin her şeyi, bu gece kız kardeşin hakkında öğrendiğin her şeyi silecekler, onlar..." Gabe'in gözleri Holland'ın gözlerine bakıyordu ve Holland bir an için onun, kendisinin de tüm anılarını alacaklarını söyleyeceğini sandı, ama sonra söylediği şey çok daha kötüydü. "*Güvenli* olması için*,* hayatının son birkaç yılını bile alabilirler. Griffith Park'ta, oraya nasıl geldiklerini veya kim olduklarını hatırlamayan insanlardan biri olacaksın."

Holland'ın kollarına tüyler diken diken oldu. Profesörün bu konuyla ilgili bir dersi vardı. Her yıl öğrencilerine, Eski LA Hayvanat Bahçesi'nde bir ila birkaç düzine arasında açıklanamayan hafıza kaybı vakası rapor edildiğini söylerdi ve Profesör, bunların

hepsinin dersinde anlattığı efsane ve söylencelere rastlayan insanlar olduğunu iddia ediyordu. Sonra öğrencilerine, bu yüzden onun anlattığı hikayeleri asla tekrarlamamaları gerektiğini söylüyordu.

Holland bu efsaneye her zaman şüpheyle yaklaşmıştı. Biraz manipülasyon gibi geliyordu. Ama Gabe onu manipüle etmeye çalışıyor gibi gelmiyordu, sanki ona sadece soğuk ve sert gerçekleri anlatıyormuş gibi geliyordu. Ve Holland ona inandı.

Bu, Holland'a, belki de Profesör'e de aynı şeyin olduğunu, çok fazla gerçeğe çok fazla yaklaştığı için Banka'nın onun hafızasını sildiğini düşündürdü. Belki de bu yüzden Holland'a günlüğünü göndermişti, böylece biri hatırlayacaktı.

Gabe, konuşma bitmiş gibi kanepeden kalkmaya başladı.

"Bekle," dedi Holland. "Ya kutuda gerçekten Simya Kalbi varsa?"

"Hiç pes etmiyorsun, değil mi?"

"Hayatım buna bağlıysa, pes etmem." Holland, hayatı buna bağlı olmasa bile babasının kutusunu açmak isterdi.

"O kutuda Kimyasal Kalp'in olabileceğini düşündüğün tek bir iyi neden söyle," dedi Gabe.

Holland derin bir nefes aldı. Kendine her zaman, sonunda aşık olduğunda bunu anlayacağını söylemişti, çünkü *bu*, paylaşacağı sır olacaktı. Bu, kimseye hiç anlatmadığı tek şeydi. Ve bu, birine anlatmak için *can attığı* tek şeydi. Sadece o kişinin, o gece onu kaçırmış ya da kaçırmamış olabilecek isteksiz bir koruma olan Gabe olacağını beklemiyordu. Bu konuda hala kararsızdı.

Ama kız kardeşi ona güveniyordu, o yüzden kendisi de güvenebilirdi.

Sesini sabit tutmaya çalıştı. "Profesörün günlüğündeki tarih listesinden bahsederken sana tamamen dürüst davranmadım. Oradaki sondan ikinci tarihin bu ay on beş yıl önce olduğunu fark ettim, o da babamın bankadaki kiralık kasayı açtığı tarihti."

"Bu, Alkimya Kalbi'ni oraya koyduğu anlamına gelmez."

"Ya sana babamın da Profesör'ün efsanelerinden birinin parçası olduğunu söylersem?"

Bu, Gabe'in dikkatini çekmiş gibiydi. Başını yana eğerek sordu: "Baban kim?"

Holland derin bir nefes daha aldı. "Benjamin Tierney."

"Yönetmen olan..." Gabe sözünü kesti.

Ama Holland onun ne söylemek üzere olduğunu biliyordu. Ben'in karısının onu öldürdüğünü söylemek üzereydi, ki Ben Tierney ve Isla Saint'ten bahsedildiğinde çoğu insan böyle derdi.

Ve aniden Holland ona bir şey söylediği için pişman oldu. Babasının adını asla söylememeliydi. O...

"Hey, yapma..." Gabe omzunu tuttu, elleri o kadar sabitti ki, Holland ne kadar dengesiz hissettiğini fark etti. "Bu gece henüz dağılmadın. Şimdi de yapma." Ona sanki daha fazla şey söylemek istermiş gibi baktı, sanki özür dilemek istermiş gibi, ama Holland, Gabe'in zor durumdaki genç kızları kaçırmada ustayı olduğunu, ancak onları teselli etmeye alışkın olmadığını düşündü.

"Sorun değil," dedi Holland. "Dağılmayacağım. Ailemin hikâyesini çok iyi biliyorum."

Geri çekilmeye başladı, ama Gabe onu bir saniye daha orada tuttu ve çok sessizce, "Bilmiyordum. Kız kardeşin bana hiç söylemedi," dedi.

"Kimseye söylemiyoruz," dedi Holland. "Sana söyledim çünkü senin beni Bank'a gitmeme izin vermeyeceğini düşündüğüm için söyledim."

"Seni gönderip göndermeme konusunda hala emin değilim." Gabe elini omzundan çekti. "Ama bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, haklı olabilirsin." Yüzündeki ifade, söylemek üzere olduğu şeyden pişman olabileceğini gösteriyordu. "Ben Tierney'nin Alkimik Kalp'e sahip olduğuna dair söylentiler vardı."

"Yani haklı olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu Holland temkinli bir şekilde.

"Öyle demedim." Gabe çenesini parmak eklemleriyle ovuşturdu. "Sadece bir söylenti. Bu yüzden Sana Alkimya Kalbi'nin bir efsane olduğunu söyledim, çünkü *son zamanlardaki* tüm hikayeler gerçek hikayeler bile değil. Sadece fısıltılar, insanların tekrarlamaktan hoşlandığı dedikodular."

"Söylenti olması, doğru olmadığı anlamına gelmez. Babam kutuyu on beş yıl önce açtı. Yani zamanlama, günlüğündeki tarihle uyuşuyor."

"Bu sadece bir tesadüf olabilir," diye itiraz etti Gabe.

"Bir şey tesadüf olabilir, ama birden fazla şey bir araya geldiğinde, bu bir hikaye olur," dedi Holland.

"Ve bu hikaye, babanın dünyanın en değerli nesnesini bir kasa dairesine koymasıyla bittiğini mi düşünüyorsun?"

Holland evet demek istedi. İçgüdüsü ona cevabın evet olduğunu söylüyordu. Ama içgüdüsünün Gabe ile tartışmayı kazanmak için yeterli olduğunu düşünmüyordu.

Holland, profesörün günlüğünü çıkardı. "Ne

arıyorsun?" diye sordu Gabe.

"Profesör, Banka hakkında bir ders vermişti," dedi Holland. Bu, onun asla hatırlayamadığı bir dersti, ama Gabe'in Banka hakkında çizdiği tablodan farklı bir tablo çizdiğini hissediyordu ve Profesörün günlüğüne bununla ilgili şeyler yazdığını tahmin ediyordu.

"Banka propaganda konusunda çok iyidir," diye mırıldandı Gabe.

Gabe'in sert bakışlarını görmezden gelen Holland, sayfaları çevirmeye devam etti. "İşte burada. Profesör, Banka'nın kasalarının dünyadaki en güvenli ve emniyetli kasalar olduğunu yazmış. Banka dahil, hiç kimse Banka'dan bir şey çalmamış. Banka, kendi dünyasındaki tüm yasaları uyguluyor. Bu gücü elinde tutabilmesinin nedenlerinden biri, tüm kurallara uymasıdır. Banka şubeleri, tüm dünyada en fazla sayıda sihirli nesneye sahiptir ve insanların en değerli sihirli nesnelerini orada saklamaya istekli olmalarının nedenlerinden biri, onlara dokunulmayacağını bilmeleridir. Randevuları olduğu sürece." Bir an durdu. "Bu doğru mu?"

Gabe mutsuz bir şekilde çenesini oynattı, bu da ona cevabın evet olduğunu hissettirdi. "Başka ne diyor?"

"Bankanın en bilinen kurallarından biri, randevusu olan herkese koruma sağlamasıdır. Randevunuz varsa, o süre içinde kimse, banka bile size dokunamaz."

Holland umutla Gabe'e baktı. Eğer bu doğruysa, babasının Alkimik Kalbi Banka'nın kasalarından birine koyması daha da mantıklı geliyordu.

Gabe küçük odada volta atıyordu. Onu, aslında orada olmayabilecek efsanevi bir hazineyi almak için kötü bir bankaya gönderip göndermemeyi tartışıyor gibi görünüyordu.

gerçekte orada olmayabilecek ya da...

Aslında başka bir seçenek yoktu ve o da bunun farkında gibiydi.

"Bankaya girmekte sorun yaşamayacaksın," diye sonunda dişlerini sıkarak konuştu. "Randevun varsa, seni içeri almak isteyeceklerdir, babanın kutusunu açmanı isteyeceklerdir. Zor olan kısım seni oradan çıkarmak olacak. Randevun biter bitmez ve binadan çıkar çıkmaz, seni alıkoymaya çalışacaklar."

"Yani beni bırakacak mısın?"

"Seni durdurabileceğimi sanmıyorum," dedi, ki bu Gabe'in verebileceği en güzel iltifat gibi geliyordu.

Holland da aynı şeyi söylemeye çalıştı, ama aniden nefes almakta zorlanmaya başladı. Işık soldu ve oda bulanıklaştı. Başı biraz dönüyordu ve tekrar konuşabildiğinde, söylemek istemediği sözler ağzından çıktı. "Ya babamın kutusunda Simya Kalbi yoksa ve Banka beni alıkoyarsa?"

"Bunun olmasına izin vermem. Sen içeri gir, ben dışarı çıkmanı sağlarım," dedi Gabe. Ama birdenbire artık Gabe gibi görünmüyordu. Adam Bishop'a benziyordu. Altın sarısı saçlar, altın sarısı ten, güzel yüzünde umursamaz bir ifade.

Holland gözlerini kırptı, ama gözlerini açtığında hala Adam'a bakıyordu.

Adam, plaj evinde, tam karşısındaydı, dokunulacak kadar gerçekti, eskisi gibi yırtık kot pantolon ve ekose gömlek giyiyordu, ancak şimdi gömleği açıktı ve omzuna sarılmış bir bandaj görebiliyordu.

"Güven bana, Parlak Gözler," dedi ve sesi de Adam'ınki gibiydi. "Seninle benim dışımda kimsenin ilgilenmesine izin vermeyeceğim." Kollarını beline dolarken ağzı yavaşça bir sırıtışa dönüştü.

Holland kurtulmaya çalıştı, ama Adam onu kendine doğru çektiğinde kendini çaresiz hissetti. Tek yapabileceği, gözlerini tekrar kapatmaktı. Bu sefer daha sıkı.

"Holland..." Bu sefer ses Gabe'e benziyordu. O, burnundan ıslak bir şey damladığını hissettiği anda omzunu tuttu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Holland gözlerini açtı.

Adam gitmişti.

Gabe geri dönmüştü ve sahil evi birdenbire çok parlak olmuştu, sanki biri tüm ışıkları aynı anda açmış gibiydi. Sahte yeşilliklerden oluşan duvar göz kamaştırıcı görünüyordu, kanepe eskisinden daha parlak bir turuncu renge bürünmüştü ve elinde çok fazla parlak kırmızı kan vardı.

Öyle mi ölmüştü? Beyninde sadece Alchemical Heart'ın düzeltebileceği bir şey mi oluyordu?

Gabe, küçük sarı bir havluyla burnunu dikkatlice sildi. Onun havluyu almaya gittiğini görmemişti, ama Adam'ı hayal ettiği bir dakika boyunca onu da görmemişti.

"İyi misin?" diye sordu Gabe.

Hayır. Kesinlikle iyi değildi. Hiç de iyi değildi.

Mikrodalga saatinde 2:17 yazıyordu. Aniden kemiklerine kadar yorgun düştü.

Tek istediği uyumak ve birinin, filmin sonunda her şeyin yoluna gireceğini söylemesiydi. Belki de bir kucaklanmak istiyordu. Aslında gerçekten kucaklanmak istiyordu. Başka biriyle olsaydı, bunu isteyebilirdi, ama Gabe kucaklanmaya alerjisi varmış gibi görünüyordu. "Sanırım sadece yorgunum."

Gabe ona şüpheyle baktı. "Yorgun olduğunda hep kanaman olur mu?"

"Hiç bu kadar yorgun olduğumu hatırlamıyorum," dedi. Ve yirmi dört saat içinde burnunun üçüncü kez kanadığını ve olmayan şeyler gördüğünü itiraf etmek yerine buna inanmaya karar verdi. Belki de bu, şimdiye kadar verdiği en iyi karar değildi. Ama Beth teyze her zaman dediği gibi, *"Hatalar sadece sabahın ikisinden sonra olur."* "Gidip... temizleneceğim."

Holland'ın girdiği banyo, dev limonların basılı olduğu duvar kağıdıyla kaplıydı. Zemin siyah-beyaz damalı fayanslarla döşenmişti ve tam ortasında iki kırmızı kiraz şeklinde büyük bir banyo paspası vardı. Parlak küçük halı temiz ve yumuşak görünüyordu ve Holland hemen üzerine oturdu.

Önce January'nin sırt çantasını çıkardı. Sonra nihayet ayakkabısını çıkardı ve ters çevirdi. Taban hemen yerinden çıktı ve üzerinde *"Motor Hotel"* yazan kırmızı plastik anahtarlığa takılı bir anahtar eline düştü.

Hızlı bir statik elektrik akımı oldu, ama bunun dışında anahtar dikkat çekici bir yanı yoktu. 60'ların motellerinden çıkmış gibi görünüyordu. Bu, Holland'ın beklediği şey değildi. Onu işe yaramaz bir biblo olarak görebilirdi, ama o zaman January neden onu ayakkabısının içine saklamıştı?

Holland, profesörün günlüğünde bir otelden bahsettiğini hatırladı. Hızla sırt çantasından defterini çıkardı ve doğru sayfayı bulana kadar sayfaları çevirdi.

The Regal

Belki de en büyük efsane, ya da en azından en görkemli olanı. Regal, insanların neden hayatlarını sihir aramakla geçirdiklerinin somut örneğidir.

Kayıtlı anahtar sahibi olmak veya kayıtlı anahtar sahibinin resmi konuk listesinde yer almak gerekir.

Kayıtlı anahtar sahiplerinin konukları 24 Regal saatine kadar kalabilir.

Anahtar sahipleri istedikleri kadar kalabilirler ve bazıları da bunu yapar.

Bir dizi gizemli kaybolma olayının aslında Regal'a giriş yapan ve hiç çıkış yapmayan kişiler olduğu söyleniyor.

Davranış ve kıyafet kuralları sıkı bir şekilde uygulanır. Çıplak hayvanlar yasaktır (bunun bir şaka olup olmadığı belli değildir).

Zamanın dışında var olduğu söylenir. Regal'da bir saat, gerçek dünyada bir dakikaya eşittir, bu da onu yaşlanmak istemeyenler veya saklanmak isteyenler için mükemmel bir yer yapar.

yaşlanmak istemeyenler veya saklanmak isteyenler için mükemmel bir yer haline getirir.

Holland bunun Regal'ın anahtarı olup olmadığını merak etti. Ancak büyük otellerde plastik anahtarlıklar yoktur. Babası, çocukken ona hazine avı oyunları oynatırken, tüm ipuçlarını bulduğunda ona her zaman haber verirdi. Ona nazikçe, "*İhtiyacın olan her şeye zaten sahipsin. Sadece görmen gerekiyor.* Böylece, ipuçlarını aramaya devam etmesine gerek olmadığını, sadece elindekileri bir araya getirmesinin yeterli olduğunu anlardı. Ama artık ona bunu söyleyecek babası yoktu.

Aslında istediği şey buydu: babasının, kız kardeşinin ya da onu seven başka birinin ona ihtiyacı olan her şeye sahip olduğunu, her şeyin yoluna gireceğini, yalnız olmadığını söylemesi.

Daha fazla cevap aramaya devam etmek merakını biraz bastırabilirdi, ama ona gerçekten istediği şeyi vermeyecekti. Başka bir banyoda duş açılmıştı. Holland, ince duvarlardan boruların titreşimini duyabiliyordu. Gabe duş alıyor olmalıydı ve aniden o da duş almak için can atmaya başladı.

İçeri girdiğinde su soğuktu, ama yine de tüm kiri temizlemek iyi geldi. Kurulanıp, sırt çantasından temiz bir tişört ve ince bir şort giydi.

Giyindikten sonra, Holland kapıyı açtı ve bitişik yatak odasına girdi. Odanın ışığı yumuşak ve loştu, tahta boncuklardan yapılmış bir avizeden yayılıyordu. Neon ışıklar yoktu, sadece yatağın arkasındaki duvarda plastik çiçekler vardı ve Gabe gömleksiz bir şekilde orada duruyordu.

Koyu renk saçları nemliydi, bandajlı göğsü bronz bir kahverengi tonundaydı ve giydiği tek şey, kalçalarının üzerinde tehlikeli bir şekilde düşük duran siyah bir boxerdi. Holland kendine bakmamasını söyledi, ama o çok yakındaydı, hemen önünde duruyordu, neredeyse hiç giysisi yoktu ve aralarında neredeyse hiç boşluk yoktu.

Eğer kapıya doğru yürümek istiyorsa, Gabe'in yerinden kıpırdaması gerekiyordu. Ve o onun yanından geçecekti.

Holland, Gabe ile yatmak istemiyordu. Ne o şekilde ne de başka bir şekilde. Ama bir bakıma istiyordu. Eğer yaparsa, bunun

sabahın ikisini geçen saatlerde yapılan hatalardan biri olacağını biliyordu.

Holland odadan çıkıp *tek başına* yatakta uyumalıydı. Bu, hayatının son gecesi olsa bile, ki değildi. Böyle düşünmemeliydi.

Kapıya doğru bir adım attığında, sırtı boyunca su damladı ve beyaz tişörtünü ıslattı.

Gabe elini uzattı. Eli, belindeki çukura kondu. İçinde kelebekler uçtu. Orada ona dokunmasını beklemiyordu. Yüzündeki şaşkınlık, onun da bunu beklemediğini düşündürdü. Başka bir şeye uzanıyordu, ama parmakları onun yerine beline konmuştu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Yatmam lazım," dedi.

"Burada bir yatak var." Eli sırtına kaydı ve nemli gömleğine bastırdı.

"Oh, hayır..." Holland kurtulmak için kıvrandı, çıplak ayakları geri adım atarken ahşap zeminde neredeyse kayıyordu. "Sen de buradasın ve..."

"Neden tartıştığını anlamıyorum." Bir adım daha attı ve kız yine ona ve çıplak göğsüne çok yakın oldu. "İkimiz de biliyoruz ki, sen hangi yatakta uyursan ben de o yatakta uyuyacağım."

Midesinde bir ağrı hissetti. Sonra onu yatağa çekti.

Bir saniye önce ayaktaydı, bir saniye sonra yatakta yatıyorlardı. Birlikte. Kollarını ona dolamıştı. "Seni gözümün önünden ayırmayacağım," diye mırıldandı.

Holland, onu görmek için bu kadar sıkı tutmasına gerek olmadığını söylemeliydi. Beklediğinden çok daha güçlü olan kollarında sarılmaya ihtiyacı yoktu. Ama gerçek şu ki, Gabe'in kollarının ağırlığı hoşuna gidiyordu. Belki hoşdan da öte, belki de ona yalnız olmadığını hissettiriyordu.

Gabe uykuya dalarken, elleriyle onun gömleğinin altına kaydı ve sıcak parmakları çıplak karnına değdi. Holland geri çekilmek yerine, daha da içe doğru eğildi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Sabah gibi gelmiyordu.

Işığın grenli bir parlaklıkta olduğu ve günün o kadar sıcak olduğu ki her şeyin biraz bulanıklaştığı geç bir yaz öğleden sonrası gibi hissediliyordu.

Holland uyanıktı, ama gözlerini tam olarak açamıyordu. Gözleri uykudan ve kalan rüyalardan ağırlaşmıştı. Bir an için nerede olduğunu hatırlayamadı. Oda okyanus gibi kokuyordu ve yanında başka bir kişi vardı.

Panikledi, kısa bir süre çırpındı ve onu saran kollar daha da sıkılaştı.

"Bebeğim, sakin ol, güvendesin." Eli karnını dairesel hareketlerle okşadı.

Sonra dudaklarını omzunda, boynunda, kulağında hissetti.

Bu kötü bir fikirdi.

Bu, saymakla bitmeyecek kadar çok nedenden dolayı gerçekten kötü bir fikirdi, onu daha da gerginleştirecek nedenlerden dolayı, çünkü bugün gerçekten öleceğini bilseydi, bunu sadece onunla yapardı. Ve bugün ölmek istemiyordu.

"Bunu yapamayız." Adamın kollarından kurtuldu ve ona dönmek için yanına döndü, ki bu kesinlikle bir hataydı.

Adam sabahları çok yakışıklıydı. Grenli ışıkta daha yumuşak görünüyordu, saçları dağınıktı ve gözleri hala uykudan kaplıydı. "Günaydın, Parlak Gözler." Elini kalçasına koydu. Kendinden emin ve sıcaktı ve...

Burnundan bir damla kan düştü, ardından bir damla daha, sonra bir damla daha.

"Adam..." Holland ona uzandı, ama Adam kıpırdamadı. Yatağa daha fazla kan akarken bile irkilmedi. Gözleri hala açıktı, ama cam gibi donmuştu.

"Adam!" Holland omzunu sallayarak adını haykırdı, ama hareket eden tek şey kan oldu. "Adam! Adam..."

"Holland..." dedi, ama ağzı hareket etmiyordu. Hala donmuş ve kanıyordu.

"Adam!" Onu sallamaya devam etti.

"Holland!" diye bağırdı, bu sefer daha yüksek sesle. Sonra omzunda bir el hissetti. "Holland, uyan! Uyan!"

Bir saniye boyunca gözleri hala kapalıydı, açılmak istemiyordu. Rüyalar arasındaki o kırık boşlukta sıkışıp kalmıştı.

"Her şey yolunda," diye Gabe onu sakinleştirdi. Adam değildi. Adam sadece bir rüyaydı.

Gabe gerçekti. "Ben buradayım. Ben buradayım."

Gözleri sonunda açıldı. Gabe yatakta oturuyordu. Bir eliyle omzunu tutarken, diğer elinde kanıyla ıslanmış bir yastık kılıfı tutuyordu.

O anda dudaklarında kanın tadını aldı. "Bana ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sen..." Gabe tereddüt etti, çenesini kısa bir süre sıktı. "Adam'ın adını haykırıyordun."

Holland utanç dalgası hissetti, ardından da endişe. Gabe'e, Adam'la yatakta olduğu çok gerçekçi bir rüya gördüğünü söylemek istemiyordu. Özellikle de Gabe'in yüzünde, Adam'ı bir kez daha vurmak istediğini gösteren bir ifade varken. Bunun yerine, "Muhtemelen dünü yeniden yaşıyordum. Ve muhtemelen gidip temizlenmeliyim." dedi.

Holland titrek bacaklarla yataktan kalktı ve banyoya koştu. Yüzünü yıkadıktan sonra, January'nin sırt çantasını tekrar açtı. Kız kardeşinin çeşitli eşyalarının altında, Holland şaşırtıcı sayıda giysi ve çok eksiksiz bir tuvalet malzemeleri çantası buldu. Holland, kısa kollu, derin yakalı ve belden bükümlü zümrüt yeşili ipek bir elbise çıkardı. Banka ziyareti için fazla şık görünüyordu, ama Holland, bu bankanın ortalama bir tasarruf ve kredi bankasından daha lüks olduğunu hissediyordu.

Sonra kız kardeşinin topuklu ayakkabılarını denedi. Siyah rugan ayakkabılar, istediğinden daha yüksekti. Ama en azından biraz kalındılar ve yanlarında yeşil elbiseyle uyumlu sevimli retro düğmeler vardı.

Koşmak için pek uygun değillerdi, ama Holland koşmak zorunda kalmayacağını umuyordu. Kız kardeşinin sırt çantasında küçük siyah bir çanta da vardı. Holland onu çıkardı ve içine kız kardeşinin Motor Hotel'in plastik anahtarı da dahil olmak üzere birkaç kişisel eşyasını koydu. Anahtara dokunduğunda yine bir statik elektrik patlaması hissetti ve bunun ne işe yaradığını bir kez daha merak etti.

Gabe banyo kapısını yüksek sesle çaldı. "Hazır mısın?"

Holland kapıyı açtığında, sahil evinde farklı bir koku yayılıyordu. Tereyağı. Şurup. Tarçın. Pastırma. Kahve. Gabe kahvaltısını mı hazırlamıştı?

Mutfak, oturma odasının hemen yanındaydı. Evin geri kalanı gibi, bu küçük köşe de fotoğraf çekilmeye hazırdı. Dolaplar, yeni boyanmış orta yüzyıl yeşili tonundaydı, aletler parlak krem rengindeydi ve masanın etrafını, ortasında kalın krem rengi çizgiler olan retro vinil yemek sandalyeleri çevreliyordu.

Holland, karton paket servis kaplarının oluşturduğu dağı inceleyerek yaklaştı. Eğer yazıyı doğru okuyorsa, Gabe kabak krepleri, kabaklı Fransız tostu, kabaklı sosisler, kabaklı waffle'lar ve en sevdiği kabaklı çikolatalı kekler sipariş etmişti. Birdenbire, bugün Cadılar Bayramı olduğunu hatırladı. Bunların hepsini onun için mi sipariş etmişti?

Omuzlarının arkasında izlendiğini hissetti. Arkasını döndüğünde Gabe'i kapıda dururken gördü.

Dün gece giymediğinden emin olduğu mavi çizgili bir takım elbise giymişti. Bu takım elbisenin gözlerini ne kadar parlak gösterdiğini hatırlardı. Ya da belki de ona bakışlarından, çıplak bacaklarından yukarı doğru kayarak kısa ipeksi elbisesine bakışlarından acı bir şekilde haberdardı.

Sonra, sanki onu incelemesi bir kaza olmuş gibi masaya doğru büyük adımlarla yürüdü. Onunla yatakta yatmanın da bir hata olduğunu düşünüyor muydu acaba? Onun yanında daha rahat hissetmek yerine, her şeyin biraz daha garip olduğunu hissetti.

Holland, bazı ilişkilerin giysi etiketleri gibi bakım talimatlarıyla birlikte gelmesinin iyi olacağını düşündü:

Sadece acil durumlarda kullanın.

Yakın temastan kaçının.

Yatağa birlikte yatırmayın.

Gabe'in gözleri kısıldı. "Endişeli görünüyorsun."

"Endişelenecek ne var ki?" dedi Holland alaycı bir şekilde. "Bankadan çıkamamak, Simya Kalbi'ni bulamamak, yine kanama geçirmek dışında. Dur biraz, Bankada kanamam başlarsa ne olur?"

"Orada kanamaya başlamayın."

"Ama..."

"Sadece yirmi dakikan var," diye sözünü kesti.

"Aslında, sadece on beş dakika."

"Beş dakika erken gitmeni söylediler mi?" "Evet."

"O zaman yirmi dakikan var." Ona beyaz seramik bir saat uzattı. "Bunu tak. Milisaniyeye kadar doğru çalışır. Alkimya Kalbi'ni alıp çıkmak için her saniyeye ihtiyacın olacak."

"Peki ya kutuda değilse?" "Yine de seni oradan çıkaracağım."

"Nasıl?"

Gabe, bu soruyu sorduğu için kırılmış gibiydi. Sonra cebinden tek kullanımlık bir telefon çıkardı. "Bu benim numaram." Telefonu kadının eline verdi.

"Yanında birden fazla kullan-at telefon mu taşıyorsun?"

Gabe, onun sorusunu görmezden gelerek, "Tek irtibat kişisi benim. Alchemical Heart'ı aldığında veya bankadan çıkman gerektiğinde beni ara," dedi.

"Bekle," dedi Holland, dün gece bunu konuşmadıklarını fark ederek. "Sen de benimle birlikte giremez misin?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Neden?"

"Randevun sadece seni korur, tatlım. Randevudan bahsetmişken..." Gabe sırt çantasını gördü. "Onu içeri götürmek istemezsin. Banka, kaçmanı zorlaştırmak için zamanını boşa harcamak için yollar arayacaktır. Eğer sırt çantanı içeri götürürsen

sırt çantanı içeri götürürsen, içindeki her şeyi kontrol edip, sihirle dolu olmadığından emin olacaklar."

"Sadece kıyafetlerin olduğu bir sırt çantası," dedi, ki bu tamamen doğru değildi, ama artık Profesörün günlüğünü de içerdiği için ondan ayrılmak istemiyordu.

"Onu burada bırakmak zorunda değilsin. İçerideyken bana bırakabilirsin."

"Bana verdiğin telefon ne olacak?"

"Onu umursamayacaklar, açıkça çöp parçası. Hadi
—gidelim."

"Dur biraz, telefondan bahsetmişken. Kız kardeşimden haber aldın mı?"

Gabe başını salladı.

Holland hafif bir endişe duydu.

"Merak etme, eminim yakında bir haber alırız."

Holland, kız kardeşinin başka bir ülkede olduğunu biliyordu, ama yine de tedirgin olmuştu. "En azından telefonuma onun numarasını verebilir misin?"

"Kız kardeşinin, seni tanıdığını iddia eden bilinmeyen bir numaradan gelen aramaya cevap vereceğini mi düşünüyorsun?"

Haklıydı, ama Holland, "Yine de denemek istiyorum," dedi. Gabe telefonunu çıkardı ve bir numara söyledi.

Holland hızla bir mesaj yazdı.

> **Selam! Benim, Holland. Arkadaşın Gabe telefonumu pencereden attı, bu yüzden yeni bir telefondan mesaj atıyorum. Ve**

Daha ne kadar yazması gerektiğini düşündü. Holland'ın pek çok sorusu vardı, ama bir mesajda bunları sormak uygun gelmiyordu. Sonunda, "**Bu sabah Bank'a gidiyorum**" yazmaya karar verdi**.**

"Hadi," diye tekrarladı Gabe. "Gitmemiz lazım."

"Bir saniye daha." Holland masaya dönüp buzlu kahveyi ve kabak çikolatalı keklerin bulunduğu poşeti aldı.

Gabe hiçbir şeye dokunmadan kapıda durdu. "Aç değil misin?" diye sordu Holland.

Gabe başını salladı. "Kabak pek sevmem." "O
zaman neden bunca şey sipariş ettin?"

Omuz silkti. "Sen bayramları kutlamayı seven biri gibi görünüyordun." Sanki güzel bir şey söylemek ya da yapmak ona kurdeşen dökmesine neden olacakmış gibi hızla uzaklaştı.

Holland, kız kardeşinin sırt çantasını bagaja koyar koymaz onun ağırlığını özledi.

"Döndüğünde orada olacak," dedi Gabe.

Ama Holland'ın aklına birdenbire, filmlerde insanlar böyle şeyler söylediğinde aslında geri dönemedikleri geldi.

"Gergin misin?" diye sordu Gabe.

"Neden gergin olayım ki?" dedi Holland. "Sadece orada olup olmadığı belli olmayan bir nesneyi almak için kötü bir bankaya giriyorum ve şimdi fark ettim ki nesnenin neye benzediğini bile bilmiyorum."

"*Kimse* neye benzediğini bilmiyor. Bazıları şekil değiştirebileceğini düşünüyor."

"Bu yardımcı olmuyor," dedi Holland.

Gabe kaşlarını çattı, sonra ceketinin cebine uzandı ve eski bir bronz sikke çıkardı.

"O ne?" diye sordu Holland.

"Sadece bulduğum bir şey," dedi, bunun kesinlikle *sadece bir şeyden* daha fazlası olduğunu açıkça belli eden bir şekilde. "Şimdi elini uzatmanı istiyorum."

"Biraz daha bilgiye ihtiyacım var," dedi Holland.

Gabe iç geçirdi. "Babanın kutusunda ne olduğunu tam olarak anlamamış olabileceğin için, sana sihirli nesneleri hissetme konusunda kısa bir ders vereceğim. Şimdi elini uzat."

Bu sefer Holland itaat etti.

"Bunu avucuna koyduğumda, dokunduğunda bir şey hissedip hissetmediğini bana söylemeni istiyorum. Büyünün zorluğu, her zaman aynı hissettirmemesi. Bazen kollarında tüylerin diken diken olur, bazen de etrafındaki dünya bir saniye için sessizleşir. İnsanların her zaman fark ettiği şeyler yapar, ama dikkat etmedikleri sürece *nedenini* gerçekten fark etmezler.

Bu yüzden" —Gabe durakladı ve koyu renkli gözleri Holland'ın gözlerine kilitlendi— "Dikkatini vermeni istiyorum."

Holland başını salladı, ama nedense kendini gergin hissediyordu. Kollarında tüyler diken diken oldu, ama Gabe parayı henüz yere koymamıştı, yani bunun nedeni belli ki o değildi. Sonra Gabe parayı avucuna bastırdı ve Holland onu hissetti. Keskin, buz gibi bir esinti sıcak sabah havasını kesti. Sadece bir an sürdü. Sonra Holland güneşin tekrar üzerine parladığını hissetti.

"Sanırım hissettim." Holland gülümsedi. "Havada bir değişiklik hissettim." Gabe bir kez başını salladı ve madeni parayı geri almak için uzandı.

Holland parmağını bozuk paranın etrafında sıktı. "O kadar acele etme," dedi. "Ne işe yaradığını bilmek istiyorum."

Gabe ona ciddi bir şekilde baktı. "Bu madeni para bende olduğu sürece, bir bara girdiğimde içkiler için asla para ödemem."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Mizah anlayışımla pek tanınmam, tatlım." Ama şimdi Gabe sırıtıyordu. Onu ilk kez düzgün bir şekilde gülümserken görüyordu ve bu gerçekten güzel bir gülümsemeydi. Holland biraz başı dönmüş gibi hissediyordu ve Gabe bunu fark etmiş gibiydi. Gülümsemesinin hemen kaybolmasını bekliyordu, ama onun yerine Gabe parmaklarına uzandı ve yavaşça madeni paradan çekip aldı. "Bankadan Alkimik Kalp ile çıktığında, bu gece içkiler benden."

Profesörün dersleri gerçekten iptal mi edildi, yoksa bu da onun testlerinden biri mi?

Sınıf arkadaşlarının çoğu bunun bir test olduğuna inanıyor, hepiniz Profesörün oyunlarını sevdiğini biliyorsunuz. Birkaç arkadaşın oynamaktan bıktı, ama sen henüz pes etmeye hazır değilsin. Henüz değil.

Profesörün bir sonraki dersle ilgili ipuçları bırakmış olması gerektiğini düşünüyorsun; sadece onları bulman gerekiyor.

Notlarını gözden geçiriyorsun. *Şeytan, Banka, Regal, After Midnight Menüsü, Isla Saint ve Benjamin J. Tierney'in müstehcen ölümleri.*

Hangi hikayenin ipucu içerebileceğini hissediyorsunuz, ama Benjamin J. Tierney adı sürekli aklınıza geliyor. Neredeyse on beş yıl önce ölmüş olabilir, ama insanlar hala ona takıntılı. Hikayelerin içine hikayeler yerleştirip kişisel sürprizler saklamasıyla ünlüydü. Ve kendinizi, *onun* hikayesinde gizli bir şey olup olmadığını merak ederken buluyorsunuz.

Eski röportajları ve filmleri izlemeye ve Wonderpage'ini araştırmaya biraz takıntılı hale geliyorsunuz.

Sihir Üçlemesinin Fiyatı

Makale Konuşma Oku Gör Düzenleme Geçmişi Araç

Tamamlanmamış **Price of Magic** üçlemesi (bir JME yapımı), Benjamin J. Tierney'nin ölümünden önce üzerinde çalıştığı son projeydi.

Filmlerin Özeti [düzenle]

Price of Magic, küçük bir kasabanın kütüphanecisi olan ve ölü çağırma yeteneğine sahip Sophia Wescott'ı (Michelle Peña tarafından canlandırılan) konu alıyor. Filmin başında, Sophia ve kocası Red'in (Sam Young tarafından canlandırılan) neden tüm arkadaşlarını, ailelerini ve Kaliforniya'nın Seaspray kasabasındaki güzel uçurum kenarındaki evlerini geride bırakarak ıssız bir yere taşındıkları belli değildir. Film
geçmiş ve şimdiki zaman arasında gidip gelir ve izleyicilere Red ve Sophia'nın neden ülkenin diğer ucuna taşındıklarının sırrını yavaş yavaş ortaya çıkarır.

İtfaiyeci olan Red, bir yıl önce, söndürülmesi kolay bir yangında hayatını kaybetmiştir. Sophia, onu hayata döndürmek için necromancy yeteneğini kullanır, ancak bunu yaparken, tüm eyaleti kasıp kavuran kıyamet gibi bir yangına neden olur. Bir daha asla sihrini kullanmayacağına yemin eden
Sophia, Red ile birlikte Louisiana'daki Secret Ravine'e taşınır, ancak burada sakin yeni hayatları, rahatsız edici bir dizi çocuk cinayeti ile kısa sürede kesintiye uğrar.

Sophia ve Red, bu acımasız cinayetlerin arkasında büyülü bir tarikat olduğunu keşfederler ve Sophia'nın onları durdurup öldürülen tüm çocukları hayata döndürmesinin tek bir yolu vardır: Ölen kocasını hayatta tutan gücü feda etmek.

Ölüm Senfonisi

İkinci filmde, güçlerini geri kazanmaya kararlı olan Sophia, cinayetten aranan bir medyumla işbirliği yapar. Filmin sonunda Sophia, gerçek katili bularak medyumun cinayet suçlamasından aklanmasını sağlar. Ayrıca ölen kocasını yeniden hayata döndürür
geri getirir, ancak bu sefer bunun bedeli kendi hayatıdır.

Üçüncü Film

Bu film için özet yoktur.

Benjamin J. Tierney'nin son senaryosu hiç bulunamadı. Bazıları onun bu senaryoyu hiç yazmadığını düşünüyor. Senaryonun gerçekten var olduğu, ancak ikinci üçlemesinde olduğu gibi lanetli olduğu ve dünyanın onu asla bulmaması daha iyi olduğu yönünde söylentiler de var.

Son güncelleme: 30 Ekim 2025

Bu sayfayı daha önce okumuştunuz, ancak kayıp senaryosunun lanetli olduğundan bahsedildiğini hatırlamıyorsunuz. Sayfanın dün güncellendiğini fark ediyorsunuz ve bunun Profesörün işi olup olmadığını merak ediyorsunuz. Eğer bu bir ipucuysa...

Bilgisayarınızın ekranında siyah çizgiler beliriyor.

"Ne..." İmleci hareket ettirmeye çalışırken küfredersiniz. Tarayıcıyı kapatmaya çalışırsınız, ama bilgisayarda hareket eden tek şey siyah çizgilerdir. Ekran üzerinde dalgalı çizgiler, dizüstü bilgisayarınızı bozukmuş gibi gösterir. *Esc tu*şuna defalarca basarsınız. Kaybetmeyi göze alamayacağınız bir belgeniz var ve bu bilgisayar neredeyse yepyeni...

Ekranın tamamı gri ve bulanıklaşır. Bir an için iki kelime gördüğünü sanırsın: *Oyun Bitti*. Sonra ekran kararır. Zifiri karanlık. Ölü karanlık.

"Hayır!" Güç düğmesine basarsınız. Hiçbir
şey olmaz.
Tekrar basarsınız.
Hiçbir şey
olmuyor.

Dizüstü bilgisayarı fişe takarsınız, belki de sadece pilin bitmiştir diye düşünürsünüz. On dakika bekledikten sonra, güç düğmesine tekrar basarsınız. Ama bilgisayarınız bir daha hiç açılmaz. *Game Over* kelimesini düşünürsünüz. Bunun Profesörün oyunu olup olmadığını bilmiyorsunuz, ama işiniz bitti. Tamamen bitti.

Bu bilgisayarı yeni almıştın. Yarın teslim etmen gereken bir ödev var. Profesörün hikayelerini seviyorsun, ama keşke onun yerine Süper Kahramanlardan Bilim dersini alsaydın diyorsun.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Arabanın gösterge panelindeki saat 9:01'i gösteriyor. Bir saat sonra Holland ya bankadan çıkmış olacak ya da... Bu düşünceyi tamamlamak istemiyordu. Gabe'in sihir dersine duyduğu kısa süreli heyecan kaybolmuştu. Onun geçici gülümsemesi de öyle. Bu da ona, içki konusunda ciddi olmadığını düşündürdü. Ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan bankaya girip çıkarken hayatta kalmaktı.

Centennial City'ye giden yol, Los Angeles tarihindeki en hızlı yolculuktu. Trafik yoktu. Hiç durmak zorunda kalmadılar. Sadece bir kırmızı ışık vardı, Vic VanVleet'in en yeni filminin neon reklam panosunun yanında. Holland, Chance'in gülümseyen yüzünü görünce bir an pişmanlık duydu.

Sonra reklam panoları kalmadı, sadece güzel ağaçlar, kuşlar ve sanki yirminci yüzyılın başlarından ithal edilmiş gibi görünen mat siyah sokak lambaları vardı.

O kadar büyük bahçeleri olan bir mahalleden geçiyorlardı ki, evleri bile göremiyordu, sadece Holland'ın şehirde nadiren gördüğü muhteşem renklerle dolu ağaç sıraları vardı. Gerçekten sonbahar gibi görünüyordu.

Muhtemelen hiç görmediği renkler vardı: krem rengi tavanlı parlak yeşiller, kaputunda yarış şeritleri olan ateşli turuncular, ışıltılı kırmızılar, yanlarında şimşekler olan canlı okyanus mavileri, koyu erik morları ve retro nane yeşilleri.

Hepsi göz alıcı görünmeliydi, ama Los Angeles'ta gördüğü diğer caddelerden daha canlı görünüyordu. Kötü bir örgütün merkezinin bulunacağı türden bir yer gibi görünmüyordu. Piknik yapmak veya cumartesi günleri lüks

açık evleri ziyaret etmek için uygun bir yer gibi görünüyordu. Ancak Holland, burada yaşayan insanların hiç taşınmadığını hissediyordu.

"Burada bir banka olduğundan emin misin?" diye Gabe'e sordu.

Sonra, yaklaşık yüz metre ötede bankayı gördü. Bütün bir bloğu kaplıyordu. Absürt derecede yüksek, yeşim yeşili bir mücevher gibi görünen binanın sonsuz pencereli katlarını, göz kamaştırıcı altın rengi art deco desenler süslüyordu. O kadar çarpıcı ve o kadar yüksekti ki, daha önce nasıl görmediğini anlamadı.

Sihir.

O anda, okyanusa yaklaştığında havadaki değişikliği hissedebildiği gibi, bunu da hissedebiliyordu. Ne hissettiğini söyleyemiyordu. Bir kokusu yoktu. Ama madeni parayla yaşadığı deneyime benziyordu.

Ne kadar uzun bakarsa, banka o kadar cesur, parlak ve hatta daha yüksek görünüyordu. Bu binayı daha önce hiç görmemiş olması imkansız görünüyordu. Hiçbir filmde ya da kartpostalda yer almamış olması imkansızdı. Holland, böyle bir binayı dünyadan gizleyebilecek ne tür bir sihir olduğunu sormak istedi, ama Gabe, iğne ucu kadar düzgün çitleri olan bir evin önünde arabayı durdurdu ve aniden konuşamayacak kadar gerginleşti. Nefes almayı hala bildiğinden bile emin değildi. Başı dönüyordu. Tek yapabildiği, nefes almaktı.

Banka bir sonraki bloktaydı. Bir yaya geçidi uzaklıktaydı. Alchemical Heart'ın orada onu beklediğini umuyordu. Ama şimdi bu kadar yakın olduğu halde, bu imkansız görünüyordu. Ve orada olsa bile, onu oradan çıkarmak imkansız gibi görünüyordu.

"Bilmen gereken bir şey daha var," dedi Gabe.

"Sanırım yeterince şey biliyorum." Normalde Holland bilgiyi severdi. Gerçekleri ve hikayeleri severdi, ama şu anda başka bir şey öğrenirse, bu ona fazla gelebileceğini hissediyordu. Zaten bilmediği yeni kurallarla dolu yeni bir dünyadaydı. Kazara ihlal edebileceği kurallar.

"Rahat ol," dedi Gabe. "Her şey yakında bitecek. İçeri girdiğinde müdürden uzak durmaya dikkat et."

"Neden? Müdür kim?"

"Bilmiyorum. Bunu sır olarak saklıyorlar. Ama Müdür'ün zihin okuyabildiğini duydum." Gabe tereddüt etti. "Onunla karşılaşırsan, beni düşünmemeye dikkat et. Burada seni beklediğimi öğrenirlerse, seni buradan çıkaramayabilirim."

Holland'ın birdenbire binlerce sorusu oldu. Ama randevusuna sadece birkaç dakika kalmıştı. Saniyeler normalden daha hızlı akıyordu ve her şey ona çok ağır geliyordu. Büyü, Gabe'in gizemleri ve kendini neye bulaştırdığını gerçekten bilmediğine dair ezici his. "Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum."

"Hey..." Gabe arabayı durdurdu ve Holland'ın gözlerinin içine baktı. "Kasadan çıkar çıkmaz beni ara, dışarı adımını attığın anda orada olacağım."

"Ya önce beni yakalarlarsa?"

O, ona daha yakın eğildi. "Bunun olmasına izin

vermeyeceğim." "Ama..."

Bir elini kadının ensesine doladı ve dudaklarını kadının dudaklarına bastırdı. Ağzı yumuşaktı ama biraz sertti, sanki çekilmek istiyormuş gibi, sanki bu öpücüğün bir hata olduğunu biliyormuş gibi. Parmak uçları kadının saçlarına kayarken, alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve nazikçe ısırdı. Sonra kadını bıraktı, ama sanki onu geri almak istiyormuş gibi ona bakıyordu.

Holland tekrar eğilmeye başladı, ama o geri çekildi. Gözlerinde bir anlık pişmanlık gördüğünü sandı, ama o kadar hızlı kayboldu ki, gerçekten orada olup olmadığını merak etti.

"Çıktığında burada olacağım," dedi.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Holland, öpücüğü düşünmek için kendine bir dakika verdi. Gabe'in onu neden öptüğünü, neden pişmanlık duyduğunu ve hayatı kelimenin tam anlamıyla Bank'ın içinde olacaklara bağlıyken neden bir öpücükten dolayı gergin olduğunu merak etti.

Bir öpücük önemli değildi. Ama öpüşmek her zaman önemliydi. Ve bu çok güzel bir öpücüktü.

Holland, öpücüğü bir kez daha düşünmeye izin verdi. Kendine, bunun tekrar olmasını istediğini itiraf etti. Belki de bir öpücükten fazlasını istiyordu.

Sonra içeri girdi.

Banka, hiçbir şeye dokunmamanız gereken türden bir yer gibi görünüyordu.

Kusursuz cam kapılara dokunmayın.

Antika kapı kollarına dokunmayın.

Bankacıların parlak pirinç tuşlu fildişi daktilolarının arkasında oturduğu mermer masalara dokunmayın.

Tık-tak-tık. Tık-tak-tık. Tık...

Bir saniye için herkes yazmayı bıraktı. Sadece bir anlığına, sessizliğin kemerli tavanı kaplayan geometrik gün batımına ulaşması için yeterli bir süre. Sonra yazmaya tekrar başladılar.

Ama Holland, daktiloların temiz tıklama seslerinin altında sessiz fısıltılar olduğunu yemin etti. Hiçbir kelimeyi anlayamadı, ama kollarındaki tüyler diken diken oldu ve kalbi, birinin kendisi hakkında konuştuğunu anladığında kalbin attığı gibi hızla atmaya başladı.

"Günaydın, Bayan St. James," dedi kovboy şapkası, kovboy çizmeleri, iki sahte plastik tabanca bulunan kemeri ve üzerinde "*Bana Şerif deyin*" yazan parlak gümüş yıldızı olan yakışıklı bir bankacı.

O konuşur konuşmaz fısıltılar kesildi.

Şimdi insanlar, Holland bu bankacının neden Wyatt Earp'in kadın versiyonu gibi giyinmiş olduğunu anlamaya çalışırken, izlemiyormuş gibi davranıyorlardı.

Sonra Halloween olduğunu hatırladı. Bir an için unutmuştu. Öpücük beynini karıştırmış olmalıydı. Ama yine de bu bankacının kostüm giymiş olduğunu görünce şaşırmıştı. Tüm bu parlaklık ve "buna dokunma" havası, onun kötü bir bankadan beklediği şeyle uyuşuyordu. Kostümler ise uyuşmuyordu. Etrafında bakışlarını kaçırmaya çalışan bankacılara bakarken, anormal sayıda kovboy şapkası, kovboy çizmesi ve püsküllü deri yelekler fark etti.

"Bugün Vahşi Batı Cuması," diye açıkladı bankacı. "Cadılar Bayramı için her zaman bir tema seçeriz." Bankacı arkaya doğru yürümeye başladı, adımları o kadar hafifti ki, karmaşık altın ve zümrüt renkli şevron karolar üzerinde topukları ses çıkarmıyordu. "Bu arada, ben Padme. Sanırım bu ilk ziyaretiniz, bu yüzden sizi müdürün ofisine kadar eşlik edeceğim."

"Öyle, ama durun," dedi Holland. "Neden müdürü göreceğim? Ben bir kasa açmak için buradayım."

"Biliyorum. Ama müdür önce sizi görmek istiyor," dedi Padme nazikçe, normal bir bankada çalışan bir bankacının, pek de normal olmayan bir müşteriye özel bir görüşme hakkı verildiğini belirtmek için kullanabileceği bir üslupla. Ama bu özel bir durum gibi gelmiyordu. Holland'ın aklında sadece Gabe'in uyarısı vardı.

Müdür Manuel Vargas değilse tabii. Randevuyu ondan istemişti. Belki ona söylemek istediği başka bir şey vardı. "Müdür Bay Vargas mı?" diye sordu Holland.

Padme şaşkın görünüyordu. "Bay Vargas'ı tanımıyorum. Ama o bankanın bir parçasıysa, müdürün onu tanıdığından eminim."

"Sorun olmazsa," dedi Holland, "kutusunu açtıktan sonra müdürü görmek isterim."

Padme sıcak bir gülümsemeyle devam etti. "Korkarım bu mümkün olmayacak." Eski moda pirinç bir asansörün önünde durdu.

üzerinde ayrıntılı bir metal kapı ve şık bir kadran bulunan, şu anda üç kat yukarıda olduğunu gösteren türden bir asansörün önünde durdu. Sonra saatine baktı. "Teknik olarak, randevunuz iki dakika sonra başlayacak. Sizi henüz bir yere götürmem gerekmiyor. Ve inanın bana, Bayan St. James, o kutuyu açmadan önce müdürle konuşmak isteyeceksiniz."

Asansör çaldı. Padme kapıyı geriye kaydırdı.

Holland, iki dakika daha orada durup sonra kutuya götürülmesini talep edebileceğini düşündü, ama Padme ona sanki bu büyük bir hata olacakmış gibi bakıyordu. Ve Holland, beklemekle iki dakikayı boşa harcamaktan başka bir şey yapamayacağından emindi.

Asansöre bindi.

"Akıllıca bir seçim." Padme kapıyı kapattı ve yirmi üç rakamının yazılı olduğu yuvarlak pirinç düğmeye bastı. Asansör bir zil sesi ile cevap verdi. Kapılar kapandı ve asansör yükselmeye başladığında Holland'ın kalbi gırtlağına kadar çıktı.

Asansör hoparlörlerinden "Season of the Witch"in bir cover'ı çalmaya başladı. Padme, botlarının topuklarını müziğe uyumlu olarak hafifçe tıklattı. Kötü bir bankada çalışmak onun için sıradan bir gündü.

Asansör birkaç kat daha yükseldi, sonra Padme yavaşça Holland'a döndü. "Az önce heyecanımı gizlemeye çalışıyordum, ama ben kız kardeşinin büyük bir hayranıyım." Holland'ın daha önce hiç kimsenin January hakkında böyle konuştuğunu duymamıştı, sanki o küçük bir ünlü ya da memleketinin süper kahramanıymış gibi. Holland birdenbire çok kafası karışmıştı.

"Kız kardeşimi nereden tanıyorsun?"

"Aslında onu pek iyi tanımıyorum," dedi Padme. "Teknik olarak bu şubede çalışmıyor, bu yüzden onunla sadece birkaç kez karşılaştım. Ama işinde o kadar iyi ki, herkes January St. James'i tanıyor." Padme, sanki Holland'ın son derece gurur duyması gerekiyormuş gibi parlak bir gülümsemeyle gülümsedi.

Ama Holland'ın hissettiği tek şey midesinde bir şeyler çalkalanmasıydı. January'nin burada çalışması imkansızdı. Banka kötüydü.

Padme neşeyle devam etti. "Ayrıca kız kardeşinin partneri Adam için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim." Kalbini tuttu. " so awful when I heard about the shooting." Padme said

Bankadaki herkesin Adam'ın tamamen iyileşmesini dilediğini ve tetikçinin yakalanmasını umduğunu anlatan başka bir şey söyledi, sonra sanki yine January hakkında konuşmaya başlamış gibi geldi. Ama Holland bunların hiçbirini kafasında oturtamıyordu. Çünkü tek duyabildiği, Adam'ın dün söylediği sözlerdi: *Yemin ederim sana doğruyu söylüyorum. Kız kardeşin January ile çalışıyorum. O benim ortağım. Seni korumam için beni buraya gönderdi*.

Holland ona inanmamıştı. Gabe'e inanmıştı. Ama ya yanılmışsa?

Hayır. Adam yalan söylüyordu. Gabe değil. Gabe dün Holland'a January'i araması için telefonunu vermişti. Ve bu sabah ona January'in numarasını vermişti. Ama gerçekten öyle miydi? Holland dün hangi numarayı aradığını bilmiyordu, sadece kız kardeşinin sesli mesajına ulaştığını biliyordu, ki bu sahtecilik yapmak için yeterince kolay bir şeydi. Bugün Holland'a verdiği numara bile yanlış numara olabilirdi ve Holland bunu bilemezdi.

Holland hemen telefonunu kontrol etti. January'den hala cevap gelmemişti.

Belki Gabe haklıydı ve January bilinmeyen bir numaradan gelen aramalara asla cevap vermezdi. Ya da belki de January cevap vermediğinde şüphe çekmemek için öyle söylemişti.

"İyi misin?" diye sordu Padme. "Su ister misin?"

Holland başını salladı. İhtiyacı olan şey, tüm bunları sindirmek için daha fazla zamandı.

Asansör bir zil sesi ile durdu. Padme metal kapıyı açtı ve Holland'ın elini tuttu. Kahverengi parmakları sıcak ve yumuşaktı. "Endişelenme." Elini sıktı. "Eminim Adam çoktan iyileşmiştir." Bunun üzerine Padme veda etti ve asansörle lobide indi.

Holland saatine tekrar baktı. Randevusuna tam olarak on beş dakika kalmıştı, yani kime güvenebileceğini bulmak için on beş dakikası vardı. Ve o anda kimseye güvenebileceğini hissetmiyordu.

Adam'ın January'nin ortağı olabileceği ve Gabe'in iyi bir adam olabileceği bir dünya olduğuna inanmak istiyordu. Ama

bunun mümkün olduğunu göremiyordu. Bir adam onu korumak için gönderilmişti, diğeri ise ona yalan söylüyordu.

Holland, koridorun sonundaki tek kapıya doğru yürürken başı zonkluyordu. Muhtemelen kapıyı çalması gerekirdi, ama daha fazla zaman kaybedemezdi. Gergin bir "Merhaba" diyerek kapı kolunu çevirdi.

İlk fark ettiği şey, her yerin cam olmasıydı. Yeşil vitraydan yapılmış bir duvar, ofisi parıldayan zümrüt ışığıyla dolduruyordu. Sanki *Oz Büyücüsü* ve *Muhteşem Gatsby* kitaplarından kelimeler dökülmüş ve art deco tarzında parıldayan bir sanat eserine dönüşmüş gibiydi. Perdeler kadifeden, ışıklar altın ve cam kürelerden oluşuyordu, halı ise elmas ve stilize çiçek desenleriyle süslüydü ve ortasında, büyük bir abanoz masaya yaslanmış olarak Profesör duruyordu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Profesör, yüksek bel orman yeşili pantolon ve yakasında büyük, zarif bir fiyonk bulunan krem rengi ipek bluz giyiyordu. Küpeleri inciden yapılmıştı ve gümüş rengi saçlarının bir tarafını geriye çeken süslü bir elmas ve sedef tarak vardı.

Sisli yeşil ışıkta duran Profesör, sınıfta gördüğünden çok daha göz alıcı görünüyordu. Holland'ın onunla tanışmadan önce duyduğu söylentilerdeki gibiydi. Film yıldızı şıklığında, hayattan büyük ve Holland'ın her zaman inandığı kişi olmadığı açıktı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Holland. Cevap oldukça açıktı, ama kalbinin kırılmak üzere olduğu hissini durduracak bir açıklama umuyordu.

Holland, profesöre kötü bir şey olduğundan çok korkmuştu ve şimdi kendini tamamen aptal hissediyordu. Bu durumu doğru yorumluyorsa, profesör hiçbir zaman tehlikede olmamıştı, ipleri elinde tutan oydu. "Sen gerçekte kimsin?"

"Kim olduğumu biliyorsun," dedi Profesör yumuşak bir sesle.

"Hayır, bilmiyorum. Birkaç dakika öncesine kadar senin benim akıl hocam olduğunu sanıyordum. Sana güvenebileceğimi sanıyordum."

"Neden ikimiz de oturup konuşmuyoruz?" dedi Profesör. "Çay sipariş edeceğim ve bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

Holland çok şey bilmek istiyordu. Ama Profesör'ün söylediği tek bir kelimeye bile güvenebileceğinden emin değildi ve artık sadece on dört dakikası kalmıştı. "Beni babamın kiralık kasasına götürmenizi tercih ederim. Lütfen."

Profesör kaşlarını çattı. "Zaman konusunda endişeleniyor olmalısın, canım." Masasından büyük bir yeşim kum saati aldı. "Bu saat, tüm kumlar akıncaya kadar zamanı durduracak." Kum saatini ters çevirdi

kum saatini ters çevirdi ve tekrar yerine koydu. "Hadi, saatine bir bak."

Holland baktı. Saniye ibresi durmuştu, on saniye geçmişti. "Zamanı durdurduğunuzu ve sadece saatleri durdurmadığınızı nasıl bileceğim?"

Profesör, sanki böyle ucuz bir numara ona yakışmazmış gibi burnunu kırıştırdı. "Buraya gel." Yeşil cam pencerelerin olduğu duvara doğru büyük adımlarla yürüdü.

Holland kıpırdamadı.

Profesör homurdandı. "Bu kadar dramatik olma. Seni dışarı atmayacağım canım, birini öldürmenin pencereden atmaktan çok daha zarif yolları var. Ve en son istediğim şey senin ölmen." Yemyeşil kadife perdenin arkasına uzandı ve bir düğmeye bastı. Cam hemen berraklaştı. "Dışarıya bir bakmanı istiyorum."

Holland, dışarıyı görebilecek kadar ileriye birkaç adım attı.

Dünya hiç bu kadar hareketsiz görünmemişti. Ağaçlar donmuştu. Arabalar kavşakların ortasında durmuştu. Ama onu ikna eden kuş oldu. Uçuş halinde, hareketsiz, kanatları havada asılı duran sonbahar yapraklarının ortasında uzanmıştı.

"Ne hoş bir numara, değil mi?" Profesör, bileğini çevirerek durdurduğu dünyaya hükmederken oldukça memnun görünüyordu.

Holland, etkilendiğini inkar edemedi. Aradığı tüm sihir, sonunda, tam da önünde, buradaydı. Ve şimdi Profesör, Holland da buna sahip olabilirmiş gibi ona gülümsüyordu.

"Sana bunu ve daha pek çok şeyi uzun zamandır göstermek istiyordum." Profesörün sesi sevgiyle doluydu, sanki Holland onun en değerli öğrencisiymiş ve bu anı gerçekten bekliyormuş gibi. Ama gerçekten böyle mi düşünüyordu, yoksa sadece rol mü yapıyordu? Çünkü Holland onunla tanıştığı andan itibaren, bu kadın rol yapıyordu.

"Hâlâ soruların ve şüphelerin olduğunu görebiliyorum. Ama seni temin ederim, ben hâlâ aynı kişiyim." Profesör, Holland'a yaklaştı

ikisi de parıldayan ofisin ortasında duruyordu. "517'de sana anlattığım hikayelerin hepsi doğruydu. O derste öğrettiğim hiçbir şey aldatmaca değildi."

"Senin de bu hikayelerden biri olduğun kısmını atladın." Bu, Profesör'ü gülümsetti. "Maalesef, bu gerekliydi.

En zeki öğrencilerin bu dünyaya girebilmesi için bazı parçaları her zaman atladım."

"Neden böyle bir şey yaptınız? Neden bu oyunu oynadınız?"

"Başka biri gibi davranmayı kim sevmez ki? Ve bu durumda, bu oldukça yardımcı oldu. Yakın zamana kadar." Profesör bu söz üzerine ağzını sıkı sıkı kapattı, ama üniversitede olanlar hakkında daha fazla bilgi vermedi.

"Profesör olmak istedim çünkü en iyilerin ve en zekilerin benim için çalışmasını istedim. Yetenekli bir ailede doğmak insanları tembel ve, dürüst olmak gerekirse, oldukça sıkıcı hale getirebilir. Ama sihrin var olduğunu ve yeterince çalışırsanız ona sahip olabileceğinizi keşfetmek, sıradan insanları olağanüstü hazinelere dönüştürür. Senin gibi insanlar." Profesörün gözleri, Holland'ın gözleriyle buluştuğunda gururla parladı. "Seninle ilk tanıştığımda, canım, vampirler hakkında fan kurgu yazan bir Hikaye Anlatıcılığı bölümü öğrencisiydin. Ve şimdi haline bak, bizim dünyamıza girmeyi başardın."

Profesör durakladı ve Holland, onun bir tür tepki beklediğini anlayabildi. Bu, her zaman sınıfta yaptığı şeydi ve yıllar geçtikçe öğrenciler ona istediğini veriyorlardı. Ama Holland'ın şu anda yapabileceği tek şey kum saatine bakmaktı.

Altın kumun üçte biri çoktan akıp gitmişti. Holland bunun kaç dakikaya denk geldiğini bilmiyordu. Ama zamanın yeniden başlamasına sadece on dakika kadar kaldığını tahmin ediyordu.

"Kendinle olağanüstü gurur duymalısın," dedi Profesör sonunda. "Tabii ki, senin zeki olduğunu hep düşünmüşümdür. Aslında, lisans eğitimini bitirdiğinde sana burada bir iş teklif edecektim."

"O zaman neden yapmadınız?" diye sordu Holland.

Profesör iç geçirdi. "Aslında bunun sebebi kız kardeşindi. January başka bir şube tarafından işe alınmıştı ve senin bu dünyadan uzak tutulman şartıyla teklifi kabul edeceğini söylemişti."

Profesörün yüzü ekşidi, sanki hâlâ bu konuda kızgınmış gibi.

Dünün Holland'ı da incinmiş hissedebilirdi. Kız kardeşinin, Holland'ın tüm hayatı boyunca sihir arayışında olduğunu bilmesine rağmen neden ondan sihirden uzak tuttuğunu merak edebilirdi, ama şimdi tek düşünebildiği, January'nin onu korumak istediği idi.

"Peki, seni tam olarak neyden koruduğunu düşünüyorsun?"

Holland, Gabe'in yöneticinin zihin okuduğunu söylediğini hatırlayarak irkildi.

Profesör alaycı bir gülümsemeyle, "Kesinlikle gerekli olmadıkça bu yeteneği kullanmamaya çalışıyorum," dedi.

"Neden buna inanmakta zorlanıyorum?"

"Çünkü bugün söylediğim hiçbir şeye inanmak istemiyorsun. Ama yemin ederim, bu odaya girdiğinden beri sana söylediğim her şey doğru. Kabul ediyorum, kız kardeşin hakkında yanılıyor olabilirim. Aslında January ile çok yakın zamanda tanıştım. Ama gördüğüm kadarıyla, o seni korumuyor. January'nin tek yaptığı yalan söylemek ve seni karanlıkta bırakmak. Bu yüzden bugün seni buraya çağırdım. Bence tüm bunlar sana karşı tamamen haksızlık. Kız kardeşinin bundan hoşlanmayacağını biliyorum, ama sana burada, benim için çalışacak bir iş vermek istiyorum."

Profesör, sırları, hikayeleri ve sihri vaat eden Mona Lisa gülümsemesini gösterdi. Ulaşılamayan bir sihir, ama ona nasıl ulaşacağını, onu yakalayacağını, kendine ait kılacağını gösterebilirdi.

"Ben de tam olarak bunu yapacağım," dedi yumuşak bir sesle. "Gel benim için çalış, sonunda şeytan ve ailen hakkında cevaplar alacaksın, çünkü evet, hepsini biliyorum canım, ve çok üzgünüm, ama gerçeği ortaya çıkarmaya yardım etmeye devam edeceğime söz veriyorum." Yıkıcı derecede samimi görünüyordu. Bu, Holland'ın hissettiği tüm ihaneti silmedi. Ama Profesör'ün ona gönderdiği tüm kitapları düşündükçe, bu ihanet yavaş yavaş azaldı. Holland'ın gerçeği paylaşmak istediği anlar olmuştu ve Profesör'ün birçok konuşmaları sırasında bunu hissettiğini hayal etti.

"Banka için çalışmaya başladığında her şey daha kolay olacak. Tüm kaynaklarımıza erişebileceksin. Ve bir yeteneğin olacak." Profesörün gözleri parladı, sanki en çok bunu söylemek için can atıyormuş gibi

söylemek istediği şeydi. "Genellikle yeni işe alınanlar, her zaman iyi bir park yeri bulma yeteneği gibi küçük yetenekler alırlar. Ama senin için özel bir şey düşünüyorum."

Profesör masasına geri döndü ve güzel bir altın kutuyu okşadı. Holland, yeteneğin içinde mi olduğunu merak etti. Bunların nasıl işlediğini gerçekten bilmiyordu. Ama Profesör ona anlatmaya hazır görünüyordu. Holland evet dediği anda ona krallığın anahtarlarını vermeye hazır görünüyordu.

"Bu yetenek nedir?" diye sordu Holland.

"Oh, çok seveceksin," dedi Profesör. "Hayatını tam anlamıyla değiştirecek. Ama önce senden küçük bir iyilik yapmanı istiyorum." Holland'a yine sırıtarak gülümsedi, bu sırıtış Holland'a bu iyiliğin aslında hiç de küçük olmayacağını düşündürdü. "Buraya bir kasa açmak için geldiğini biliyorum ve kasayı açtığında, içinde ne varsa bana vermeni istiyorum."

Holland gülmeye başladı. Kendini tutamadı. "Bir an için beni gerçekten hipnotize ettiniz."

"Söylediğim her şeyin arkasındayım."

"Hayır, söylemedin," dedi Holland, hala gülerek. "Bana yardım etmek ve bana bir yetenek vermek istediğini söyledin. Ama bana yardım etmek istemiyorsun ve bana hiçbir şey vermek istemiyorsun. İstediğin şey bir takas." Holland kum saatine bir kez daha baktı. Kum daha hızlı akıyor gibiydi. "Şimdi gitmek istiyorum," dedi. "Lütfen babamın kutusuna nasıl ulaşacağımı söyle."

Profesör çenesini sıktı. "Kum bittiğinde seni bırakacağım. O zamana kadar beni dinlemeni istiyorum. İyi bir insan olduğunu biliyorum, Holland. Kimseye zarar vermek istediğini sanmıyorum. Akıllı olduğunu da biliyorum, bu yüzden babanın kutusunda ne olduğunu zaten tahmin ettiğimi biliyorsun. Eğer haklıysam, o nesnenin yanlış ellere geçmesi felaketle sonuçlanabilir. Bana Simya Kalbi'ni verirsen, Banka'nın onu zarar vermek isteyen herkesten koruyacağını garanti edebilirim. Yeni arkadaşın Gabriel Cabral gibi."

Holland gerildi. Profesörün Gabe'i nasıl tanıdığını merak etti, ama sonra onun zihin okuyucu olduğunu hatırladı. "Endişelenmene gerek yok," dedi Holland. "Gabe benim arkadaşım değil."

"İyi, çünkü Gabriel Cabral çok tehlikeli bir adam." Profesör, kum saati içinde değerli kum taneleri akıp giderken sözlerini havada asılı bıraktı.

Holland, Gabe'in tehlikeli olduğunu zaten biliyordu — arabasını mahvetmiş, onu kaçırmış, kız kardeşi hakkında yalan söylemiş, Adam'ı vurmuştu — ama Profesörün konuşma tarzında, Holland'ın Gabe'in sandığından daha da acımasız olduğunu düşündüren bir şey vardı. O sadece uzak durulması gereken biri değil, korkulması gereken biriydi.

"Yollarınızın nasıl kesiştiğini bilmiyorum," dedi Profesör. "Ama Alkimik Kalp Gabriel'in eline geçerse neler olabileceğinden korkuyorum. Ve tıpkı karısına yaptığı gibi, seni kullanıp sonra öldüreceği düşüncesinden nefret ediyorum."

YİRMİ ALTI.

Hayır. Holland'ın ilk düşüncesi, profesörün yanıldığıydı. Holland, kimsenin katil olduğuna inanmak istemiyordu, özellikle de dün geceyi birlikte geçirdiği adamın.

Kum saatinde hâlâ biraz kum kalmıştı. Holland şimdi ayrılırsa, bir adım önde olacaktı. Ve ayrılmak istiyordu. Padme ile konuştuktan sonra, Gabe'e güvenemeyeceğine karar vermişti. Ondan uzak durmak için başka nedenlere ihtiyacı yoktu. Ama Profesör doğruyu söylüyorsa, bu sadece Gabe'e güvenmemekle ilgili değildi. Bu, Holland'ın bir daha ona yaklaşmaması gerektiği anlamına geliyordu.

Profesörün onu aldattığını biliyordu, ama Holland aslında bu konuda yalan söylediğini düşünmüyordu. Ve Holland, Profesörün hikayelerine karşı her zaman bir zaafı vardı.

"Bana Gabe'in karısından bahset," dedi Holland.

"Gabriel Cabral yetenekli bir ailede doğmadı," dedi Profesör. "Böyle bir durumda, yetenek kazanmanın sadece iki yolu vardır. En saygın yol, Bankaya gelip çalışmaktır. Diğer yol ise, yetenekli birine kendini sevdirmek ve o kişi öldüğünde sana o yeteneği bırakmasını ummaktır. Gabriel Cabral ikinci yolu seçti. Büyü yeteneği olan bir aileden bir kadınla evlendi ve düğünden sonraki gün onu öldürdü."

Profesör kaşlarını çattı, ağzı yumuşadı, gözleri aşağıya doğru baktı. Yine Holland'ın tanıdığı ve sevdiği Profesör olmuştu ve gerçekten üzgün görünüyordu. "Üzgünüm, canım. Böyle kötü bir haber vermekten nefret ediyorum, ama diğer hikayelerimin aksine, bu çok iyi belgelenmiş bir gerçek. Bana inanmıyorsan, Banka'nın En Çok Arananlar listesine bakabilirsin." Sanki listeyi çağırmak için zil çalacakmış gibi masasının yanındaki cam posta kutusuna doğru elini salladı. Ama Holland kanıta ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu.

Holland, Gabe'in o otoparkta camını indirdiği andan itibaren onun tehlikeli olduğunu biliyordu. Ona güvenmişti çünkü ona kız kardeşinin el yazısıyla yazılmış bir kağıt göstermişti. Aslında tek neden bu değildi. Ama geriye dönüp baktığında, diğer tüm nedenler şimdi önemsiz geliyordu. Holland, belki de sadece inanmak istediği için ona inandığından korkuyordu. Belki de Cat haklıydı ve Holland gerçekten sadece hikayelere değil, onu korkutan insanlara da çekiliyordu.

Holland kum saatine baktı, sonunda gitme zamanının geldiğini umuyordu. Kum saatinin üstünde hâlâ biraz kum kalmıştı, ama bir çatlak aşağı doğru ilerliyordu. Aniden cam parçalandı ve altın rengi kum masanın üzerine döküldü. Bir kuş pencereye çarptı, o kadar sert ki cam da çatladı.

"Bunun olmaması gerekiyordu," dedi Profesör. Yavaşça, neredeyse mekanik bir hareketle elini saçlarının arasından geçirdi. Parmakları kanlıydı.

"Profesör, eliniz!" diye bağırdı Holland.

Ama Profesör onu duymamış ya da kanamayı fark etmemiş gibiydi. Sadece "Bunun olmaması gerekiyordu. Daha önce böyle bir şey olmamıştı" diye tekrar etti.

Sonra, birdenbire, Profesör sakin bir gülümsemeyle Holland'a baktı ve "Gitmelisin, canım. Görünüşe göre vaktin doldu" dedi.

Holland, Profesörün parmaklarında hala bulunan kanı işaret etmek için can atıyordu. Az önce ne olduğunu sormak istiyordu. Bu, Holland'ın başına sürekli gelenlerle aynı şey miydi?

Ama zaman tam anlamıyla dolmuştu.

Holland kapıya doğru yürümeye başladı.

"Babanın kutusunun içindekileri iyice düşün," dedi Profesör, sanki kafasından hala kan damlamıyormuş gibi. "Şu anda çok baskı altında olduğunu biliyorum, ama doğru kararı vereceğine inanıyorum."

Kadın gerçekten de yılmazdı. Holland, ona güvenip güvenemeyeceğinden artık emin olamamaktan nefret ediyordu, çünkü bir parçası hala ona saygı duyuyordu.

Profesör göz kırptı.

Holland, onun düşüncelerini daha fazla okuyamasın diye arkasını döndü. Ama paylaşması gereken son bir düşünce vardı. Holland, babasının kutusunu açtıktan sonra ne yapacağını kesin olarak bilmiyordu, ama Gabe'e geri dönmeyeceğini kesin olarak biliyordu.

"Bilmen gereken bir şey var," dedi Holland Profesör'e. "Gabriel Cabral bir blok ötede bir arabada oturuyor."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Holland asansöre bindiğinde asansör sessizdi. Hoparlörlerden Halloween müziği çalmıyordu. Yanında kovboy çizmeleriyle topuklarını tıklatan bir bankacı da yoktu.

Holland bunun için minnettardı. Aynı zamanda gergindi de. Holland, saatinin saniye ibresini izlerken boynundaki tılsımı sımsıkı tuttu. Sadece on iki dakikası kalmıştı. Alchemical Heart'ı alıp bankadan çıkmak için yeterli bir süre gibi gelmiyordu, özellikle de Gabe'in yardımı olmadan.

Holland, Gabe'i düşününce midesinde bir ağrı hissetti. Gabe'i Profesör'e teslim ettikten sonra kendini daha iyi hissedeceğini düşünmüştü. Ama tek hissettiği midesinde bir boşluktu. Onu öptüğü ve ona güvendiği için kendinden nefret ediyordu; ona ailesinden bahsetmişti. Bu onu aptal hissettiriyordu. Ayrıca üzgündü, bu da onu kızdırıyordu çünkü korkmuş olması gerekiyordu. Ama duyguların sorunu, bazen onları seçememenizdir. Bazen yapabileceğiniz en iyi şey, onlarla savaşmaktır.

Asansör durdu. Kapılar

açıldı.

Cıva camlı aplikler, bankanın geri kalanından kesinlikle daha eski olan küçük dikdörtgen bir odayı aydınlatıyordu. Zemin, yılların kullanımıyla aşınmış ve yıpranmış pembe ve yeşil mermerden yapılmış elmas desenli fayanslarla kaplıydı. Karşısında, zemindeki kareler gibi yeşil renkli küçük bir kadife kanepe vardı ve onun önünde, yuvarlak pirinç bir masanın üzerinde metal bir kutu duruyordu.

Babasının kutusu.

Beklediğinden daha büyüktü. Filmlerde, kiralık kasalar her zaman küçük ve dar şeylerdi, ama bu, birkaç tanesinin bir araya getirilmiş büyüklüğündeydi.

İşte buydu. Babasının ona bıraktığı son şey. Kalbi göğsünde acı bir şekilde sıkıştı.

Saati tik tak ediyordu. Ama henüz kutuyu açmaya cesaret edemiyordu.

Holland, babası öldüğünde sadece on yaşındaydı. Babası ve annesiyle ilgili anıları, defalarca baktığı albümlerdeki fotoğraflar gibi eski ve yıpranmış hissettirmeye başlamıştı. Gerçek anılardan çok, anlık görüntüler gibiydiler.

Babası Noel kahvaltısında Noel Baba şapkası takmış oturuyordu. Annesi yatağının yanında kitap okuyor ve en dramatik sesini kullanıyordu. Yıldızların altında, arka bahçede, küçük popcorn torbaları ve büyük beyaz çarşaflara yansıtılan filmlerle aile film geceleri. Doğum günü için arka bahçedeki ağacın her dalına lolipoplar asmak.

Ailesi, hayatının sadece kısa bir döneminde yanında olmuş olabilir, ama onu mucizelerle doldurmaya çalışmışlardı. Ve Holland bu mucizelere tutunmaya çalışıyordu.

Tezini araştırırken Holland bir alıntıya rastlamıştı. James Dean öldükten hemen sonra Humphrey Bogart, "O, asla kamuoyundaki imajına layık olamazdı" demişti. Holland bunu çok düşündü. Benjamin Tierney hayatında çok şey başarmıştı, ama hepsi nasıl öldüğüyle gölgelenmişti.

Holland, babası hayatta olsaydı, trajik şöhretinden çok daha fazlasını başaracağına inanmak istiyordu. Yıllar boyunca, Holland onunla ilgili bulabildiği tüm röportajları izlemişti ve babası zeki, çekici ve nazikti. Onun kendisinden alınmış olmasından nefret ediyordu.

Sonunda kutunun kapağını kaldırdı.

İçinde, bir dizüstü bilgisayarı koyabileceğiniz türden ince bir deri çanta vardı. Holland, avucunu deriye bastırıp Gabe'in ona öğrettiği gibi sihir hissetmeye çalışırken elleri terlemeye başladı. Hiçbir şey parlamadı ya da karıncalanmadı. Derisinde bir karıncalanma ya da havada bir değişiklik hissetmedi. Sıradan bir deri çantaydı.

Kendine bunun önemli olmadığını söyledi. Simya Kalbi hala içinde olabilirdi.

Gergin bir şekilde çantayı açtı ve içindeki sade manila klasörü çıkardı. Holland, ona dokunduğunda yine sihirli bir şey hissetmedi

Sadece kağıttı. Kalbi sıkışmaya başladı.

Simya Kalbi'nin kutunun içinde olacağına o kadar emindi ki, içinde olmazsa ne yapacağını hiç düşünmemişti.

Üzgün bir şekilde manila klasörü açtı ve her şey bir anda değişti. Babasının tanıdık el yazısı, üç satırlık düzgün daktilo yazısının üstüne karalanmış olarak görünce kalbi hızla çarpmaya başladı:

SIRLARIN SIMYASI

A Price of Magic filmi

Yazan: Benjamin J. Tierney

Bu, babasının kayıp senaryosuydu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Holland, babasının yazdığı başka hiçbir şeyi okuyamayacağını düşünmüştü.

Herkes bu senaryonun var olmadığını söylüyordu ve insanlar yıllarca onu aramıştı. Babası neden onu buraya saklamıştı?

Holland saatine baktı. Altı
dakika kalmıştı.

Sadece birkaç sayfa gibi görünüyordu, ama hepsini okumak için yeterli zaman yoktu.

Ama en azından birkaç sayfaya bakmadan kasadan çıkamazdı. Bu, hayattaki son günü olabilirdi ve o anda, babasının son sözlerini okumaktan daha çok istediği bir şey yoktu.

DIŞ MEKAN. MEZARLIK. GÜNBATIMI

Bir el (Red Westcott'un eli) bahar yeşili çimlerle kaplı bir mezarın önüne bir buket çiçek bırakır. Mezar taşında şöyle yazmaktadır:

Sophia Westcott

Sevgili Eşim. Güzel Ruh. Bu

sadece geçici bir durum.

Sıcak bir esintinin akçaağaç yapraklarını hışırdatması dışında, mükemmel bir sessizlik hakimdir. Sonra...

Red, yumruğunu karısının mezarına daldırır ve bir avuç toprak çıkarır.

Bir kavanozu toprakla doldurur. Mavi bir Ball kavanozu. Ancak üzerinde *Ball* yazısı yerine şunlar yazmaktadır:

Sırların

Sırları

Red, kavanoz dolana kadar öfkeyle bir avuç dolusu toprakla kavanozu doldurmaya devam eder...

Maç kesintisi

İÇ MEKAN. BOWLING SALONU. AKŞAM.

Red, toprakla dolu kavanozu masaya vurur. Kavanozda artık filmin adı yerine *Ball* yazıyor.

Arka planda toplar yuvarlanıyor, pinler düşüyor. Birisi topu oluğa atarsa, kalp şeklindeki neon tabelada *"Not Your Lucky Day" (Şanslı Günün Değil)* yazısı yanar.
Cassius Marcellus Coolidge ile İspanyol kolonyal canlanmasının birleşimi gibi düşünün. Red içeri girdiğinde neon tabela yanıyor. Aynı bowling gömleklerini giyen şık yaşlı kadınların bulunduğu vinil masaya yaklaşır. Kadınların *pembe ve* yeşil gömleklerinin arkasında beş kadın, çizgili pipetli vintage cam şişelerden soda içiyor. Altıncısı, iğne oyası yastık kılıfına sarı bir ev dikiyor.
şişelerden çizgili pipetlerle soda içiyor. Altıncısı ise iğne oyası yastık kılıfına sarı bir ev dikiyor.

RED WESTCOTT

Onu nasıl geri getirebilirim?

ALMA HERNANDEZ

Buraya gelmemeni söylemiştim, evlat.

RED WESTCOTT

Onu nasıl geri getirebileceğimi söyle, bir daha kapınıza adımımı atmayayım.

Alma kolasını yudumlarken, onu devirmek istediği bir bowling pini gibi bakıyor. Bowling salonundaki ışıklar söner, neon ışıklar

Lucky Day ve *Not Your Lucky Day* arasında yanıp söner.

ALMA HERNANDEZ

Watch Man'i görmen gerek.

Arka planda Frank Sinatra çalmaya başlar.

RED WESTCOTT

Ölüm saatimi zaten biliyorum.

ALMA HERNANDEZ

Watch Man sana sadece ne zaman öleceğini değil, daha fazlasını da söyleyebilir.

Eğer kızımı ölümden geri getirmek istiyorsan, *Kaynağa* ihtiyacın olacak ve *Kaynağı* bulmak için de Saatçi'nin sana nereye bakman gerektiğini söylemesi gerekecek.

RED WESTCOTT

Watch Man'i nasıl bulabilirim?

ALMA HERNANDEZ

Bunu senin bulman gerek. Sana kızımı nasıl geri getireceğini söylüyorum. Ama bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Ölüler ölü kalmalıdır. Geri döndüklerinde, her zaman sonuçları olur. Senin ölümsüz aşkın yüzünden yeterince insan ölmedi mi? Doğru olanı yap. Geçmişte bırakılması gerekenleri bırak, geleceği düşün ve hayatına devam et.

Holland, okurken her kelimeyi parlak, doygun renklerle, geniş bir sinema perdesini dolduran görüntülerle hayal edebiliyordu. Benjamin J. Tierney'nin hikayeleri konu olarak kasvetli olabilirdi, ama görsel olarak filmleri her zaman zengin, canlı ve ışık doluydu.

Holland'ın en sevdiği röportajlardan birinde, "Karanlık bir hikaye anlatırken, izleyenlerin umudunu kaybetmemesini sağlamak önemlidir. Onlara tutunacakları parlak bir şey vermelisiniz, bu sadece ekrandaki bir renk olsa bile, onlara dünyada hala

ışık olduğunu hatırlatmak gerekir. Karanlık gece her gün gelebilir, ama güneş her zaman doğar ve onu yok eder."

Holland gün batımı ve mezar hakkında okurken, babasının birkaç ay sonra öleceğini bilip bilmediğini merak etti. Sonra, bowling salonundaki sahneyi okuduğunda, babasının bu sayfaları neden sakladığını hemen anladı.

Şık, yaşlı kadınlardan oluşan ve aynı bowling gömleklerini giyen bir grupla vinil masaya yaklaşır. Pembe ve yeşil gömleklerinin arkasında *Hollybells* kelimesinin monogramı vardır. tişörtlerinin arkasında "Hollybells" kelimes

Bu sayfalar onun için bir ipucuydu. Başka bir hazine avı. Ve bunun Alchemical Heart'ı bulmakla sona erip ermediğini merak etti. Başka neden babası bu sayfaları saklamak için bu kadar uğraşmış olabilirdi ki?

Holland ağlamak, kız kardeşini aramak ya da ağlayıp kız kardeşini aramak istedi. Zaten duygusal olan bir günde, net düşünmek için çok fazla duygu vardı.

Holland kendine sadece birkaç sayfa okuyacağını söylemişti, ama duramıyordu. Hazine avına çıkmış bir çocuktu, babasını kaybetmemiş küçük bir kız, umudunun geri döndüğünü hisseden genç bir kadın. Bu, babasının ona son hediyesiydi ve şimdiye kadar eline aldığı en güzel ve en acı tatlı şey gibi geliyordu.

Senaryonun üzerine ilginç bir el yazısı not yazılmıştı. Ama Holland'ın dikkatini asıl çeken, Alma'nın Watch Man'den bahsetmesiydi.

Holland, Price of Magic filmlerini en az elli kez izlemişti.
Watch Man'den hiç bahsedilmemişti. Bu açıkça bir ipucuydu.

Ya babası ona bulmasını söylüyorsa...

Kasa aniden karanlığa gömüldü. Işık yoktu. Elektrik
yoktu.

Gabe.

Holland, Banka'nın onu almaya geldiğini mi, yoksa onu ele geçirdiklerini mi merak etti ve Gabe'in tüm elektriği kesmek için yeteneğini kullandığını düşündü.

Holland suçluluk duymamaya çalıştı, ama bir an için aklına gelen tek şey, Gabe'in gece yarısı evinin merdivenlerinde kanlar içinde yatarken, sabırla ona dikiş atmasını söylediği anlardı. Ve

kesinlikle suçlu hissetti. Ama kendine, Gabe gibi birinin muhtemelen hiçbir şey hissetmediğini söyledi.

Kendini hazırlayan Holland, babasının senaryo sayfalarını sıkıca tuttu ve sonra dikkatlice sayfaların saklandığı çantayı almaya uzandı. Asansörden geldiğinde başka bir kapı görmemişti, ama burada bir acil çıkış kapısı olmalıydı.

Körü körüne, sayfaları babasının çantasına tıkıştırdı ve askıyı omzuna attı.

Kollarını uzatarak dikkatli ama hızlı bir şekilde ilerledi, ta ki bir duvara çarpana kadar. Parmaklarının altında duvar kağıdını hissedebiliyordu. Sonra, ince bir çatlak gördü. Çatlağı takip etti. Çatlak yere kadar uzanıyordu. Burası kapı olmalıydı.

Holland tüm gücüyle itti, kapı kolayca açılınca neredeyse tökezleyecekti.

Yukarıda bir yerde bir pencere olmalıydı, çünkü merdivenin hafifçe yaldızlı hatlarını görebiliyordu. Çıkıştan çok uzak değildi. Dışarı çıktığında ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu, ama şimdilik sadece kaçmaya odaklanmalıydı. Merdivenlerin tepesine yaklaşırken, duvarların diğer tarafında bankacıların kaotik seslerini duydu. Holland çıkış kapısının yanında durdu ve sesler kesilene kadar dinledi.

Birkaç saniye daha dinledi. Kimse geçmezse, bu onun şansı olabilirdi. Kaçmak için tek bir şansı vardı, yoksa bu hazine avı başlamadan bitecekti.

Kapı kolunu çevirdiğinde kalbi hızla çarpmaya başladı.

Kapı, lobinin bir köşesindeki yapraklı saksı bitkilerinin yanında açıldı. Bir dakika boyunca onu gizlemek için yeterliydi, ama uzun süre değil. Lobide çok fazla pencere olduğu için, ışıkların kapalı olduğunu gerçekten anlayamıyordu. Tek bir kovboyun ona bakması yeterliydi.

Holland, yaklaşık yirmi metre uzaklıktaki ön kapıları görebiliyordu. Koşup kaçması gerekip gerekmediğini düşündü. Doksan saniyesi kalmıştı.

Sonra onu gördü. Birkaç metre ötede, geniş kenarlı bir kovboy şapkası atılmıştı. Holland onu aldı, başına taktı ve kapıya doğru koştu.

kapıya doğru koştu.

Biraz fazla hızlı hareket etmiş olabilir, ama etrafına bakmadı, arkasına bakmadı. Sokağı ve güneşi görebiliyordu. Ve sonra oradaydı, bir dakika kala başarmıştı. Holland, Gabe'in park ettiği yerin tersi yönde sokağı koşmaya devam etti. En azından ters yönde yön olduğunu umuyordu.

"Holland!" 1940'lardan çıkmış gibi görünen kiraz kırmızısı bir araba yanına yanaştı. "Hemen bin..."

Kapı açıldı ve Holland, deri sürücü koltuğunda Eileen'i gördü. Fringe ve deri giysilerle Calamity Jane gibi giyinmişti, büyük pirinç tokalı kemerine iki sahte tabanca takmıştı.

"Hayatımda gizli kimliği olmayan tek kişi ben miyim?" Holland, arkadaşına bakarak sordu.

"Her şeyi açıklayacağım ama zaman yok." Eileen hızla onu yolcu koltuğuna doğru işaret etti. "Bin. Hemen."

Holland, Eileen'in gösterge panelindeki saate bir göz attı. 10:01. Holland'ın randevusu resmi olarak bitmişti. Bankanın koruması artık yoktu. "Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?" diye sordu.

"Çünkü benden istenen şeyi yapsaydım, acil çıkışın yanına kovboy şapkamı bırakmazdım ve... ben senin arkadaşınım." Eileen, bir kumarbazın tüm fişlerini masanın ortasına koyması gibi *"arkadaş"* kelimesini ortaya attı.

"Sana inanmak istiyorum," dedi Holland. Eileen'e baktığında, arkadaşını gördü. Ama görünüşe göre Eileen, herkesin onu aldattığı bu dünyanın bir parçasıydı.

"Bana inanmasan bile," dedi Eileen, "en azından mantıklı ol. İkimiz de o topuklu ayakkabıların çok sevimli olduğunu biliyoruz, ama onlarla çok uzağa gidemezsin."

Eileen'in kovboy ceketinin saçakları sürerken sallanıyordu. Holland, Eileen'i her zaman en tutucu arkadaşı olarak görmüştü, ama şimdi biraz deli gibiydi, dur işaretlerini öneri gibi görüyordu. Bu, Holland'a büyük bir sır saklayan başka birini hatırlattı. Gerçi onu düşünmek istemiyordu. Ve eğer

dürüst olmak gerekirse, Eileen'in gizli bir kimliği olması tamamen şaşırtıcı değildi.

Eileen, Holland'ın bir cesedi saklaması gerektiğinde arayacağını söylediği arkadaşı olmuştu ve Holland bunun nedenini şimdi anlıyordu.

"Biliyor musun," dedi Holland, *"yaşamak istiyorsan benimle gel* demek için harika bir fırsatı kaçırdın."

Eileen gözlerini devirdi. "Ben ölümcül bir robot değilim." "Ama Banka için çalışıyorsun, değil mi?"

Eileen dudaklarını sıkıştırdı ve sert bir şekilde, "Gizlilik anlaşması nedeniyle buna cevap verememem," dedi.

Holland başka bir taktik denedi. "Profesör için mi çalışıyorsun?"

Eileen, cevap vermek için mücadele ediyormuş gibi yine dudaklarını büzdü. İmzaladığı gizlilik anlaşmasında bir tür sihir olmalıydı.

O daha fazla sinirlenirken araba daha da hızlandı. "Üniversiteden mezun olur olmaz bana bir iş teklif edildi. O..." Sözünü kesti, ağzını acı dolu bir ifadeye bükerek, büyük bir çaba sarf ettikten sonra, "Reddetmesi gerçekten zor bir teklifti," dedi.

"Profesör sana bir yetenek teklif etti," diye tamamladı Holland. Eileen başını salladı.

"Ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Eileen başını salladı, sonra Holland'a, arkadaşının dolandırıldığını düşündüren bir bakış attı. "Düşündüğün kadar etkileyici bir şey değil."

Holland, Profesörün ofisinde söylediklerini hatırladı. "Her zaman çok iyi bir park yeri bulma yeteneğin mi var?"

Eileen'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu nasıl tahmin ettin?" diye sordu, sonra Holland'ın bileğine baktı. Gözleri bir saniye orada kaldı ve sanki aradığını bulamamış gibi kaşlarını çattı. Birdenbire Holland, dövmelerin neyi temsil ettiğini anladı.

"Kükürt ve kalay sembollerinin bulunduğu eski bir göz mü arıyordun?"

Eileen, bu soruyu cevaplamaması gerekiyormuş gibi kaşlarını çattı. Sonra normalde saat veya kol ile kaplı olan bileğini çevirdi

tam olarak January, Gabe ve Adam'ın dövmelerine benzeyen bir dövmeyi gösterdi, ancak Eileen'inki mürekkep yeşili bir tondaydı.

Holland haklı olmalıydı. Dövmeler, kişinin bir yeteneği olduğunu gösteriyordu. "Neden..."

Holland'ın telefonu bir mesaj geldiğinde bip sesi çıkardı. Bir an için, mesajın January'den olup olmadığını ve Gabe hakkında korkunç bir hata yapıp yapmadığını merak etti. Ama mesaj kız kardeşinden gelmemişti.

Ne yaptın sen?

Aniden Holland korkmaya başladı. Sadece dört kelime vardı, ama Gabe'in bunları göndermiş olması, Banka'nın onu yakalamadığı anlamına geliyordu. Ve onun onu ihbar ettiğini biliyordu.

Holland endişeyle pencereden dışarı bakarak Gabe'in onları takip edip etmediğini kontrol etti. Hiçbir şey yoktu, sadece yol, ağaçlar ve...

Yolun kenarında bir reklam panosu belirdi. Bir an önce yoktu, sonra birdenbire ortaya çıktı.

Reklam panosunda, üstü açık bir arabada gezintiye çıkan bir çift resmedilmişti. Adam Cary Grant'e benziyordu. Kadın ise Grace Kelly'ye benziyordu, gözlerini kapatan büyük güneş gözlükleri ve rüzgarda dalgalanan Tiffany mavisi eşarbıyla bir malikaneye doğru gidiyorlardı.

Yılın sıcak aylarında, Hollywood Forever Mezarlığı gün batımından sonra mozole duvarlarından birine klasik filmler yansıtıyordu. Holland, bu reklam panosunun belki de bunun eski bir reklamı olduğunu, belki de bu yaz *To Catch a Thief filmini* göstermiş olabileceklerini düşündü.

Ancak reklam panosunda şöyle yazıyordu:

THE REGAL HOTEL
Sonraki Dönüş
0,5 mil

"Aman Tanrım." Eileen'in sesi, Holland'ın daha önce hiç duymadığı kadar heyecanlı bir tona yükseldi. "Anahtarın var."

Eileen'in bakışları heyecanla Holland'dan Cary ve Grace'e, sonra tekrar Holland'a kaydı.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Holland.

"O, Regal'ın reklam panosu. Anahtarın yoksa göremezsin."

Holland, anahtarı olmadığını söylemek üzereydi, ama sonra tereddüt etti. Çantasını açtı ve kız kardeşinin plastik Motor Hotel anahtarlığını çıkardı. Anahtara dokunduğunda parmakları bir kez daha kıvılcım saçtı. Sonra, gözlerinin önünde anahtar, üzerine iki kelime kazınmış parlak altın oval bir parçaya takılı, parlak altın bir iskelet anahtara dönüştü: *The Regal.*

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir sonraki cadde Hitchcock Way'di.

Eileen tereddüt etmeden döndü. Döndüğü anda her şey değişti.

Sabah olmuştu, ama şimdi altın saat gibi görünüyordu. Gökyüzü, tereyağı renginde parlayan bulutlar ve eriyen renklerden oluşan akıntılarla doluydu. Holland'ın gördüğü en kırmızı tuğlalarla döşeli kıvrımlı bir yolun kenarlarında, teknik renkli yeşil yapraklı palmiye ağaçları sıralanmıştı. Her şey mükemmeldi. Kuşlar uçuyor, parlak kelebekler palmiye ağaçlarının üzerinde süzülüyordu.

"Muhteşem." Eileen, tepeye çıkarken hayranlıkla parıldıyordu. En az on katlı, Gilded Age döneminden kalma bir konak göründü. "Buraya gelmeyi ne kadar uzun zamandır istediğimi bilemezsin."

"Bu yeri bu kadar özel kılan nedir?" diye sordu Holland. Anahtarın büyüsünden, bu otelin sıradan bir yer olmadığını zaten anlamıştı.

Profesörün günlüğünde bu konuyu yazdığını biliyordu, ama saat çok geç olmuştu ve Holland okuduğunda çok yorgundu, bu yüzden tek hatırlayabildiği, hayvanların kıyafet giymesi gerektiği ile ilgili bir şeydi, ki bu aslında bir şaka da olabilirdi.

"Burayı inşa eden aile, zaman ve zamanı manipüle etme yetenekleriyle tanınır," dedi Eileen. "Bu yüzden Regal'da geçen her saat, *dışarıda* sadece bir dakikadır. Şu anda Regal'ın arazisinde olduğumuz için, zaman başka her yerde yavaşlamıştır. Burada bir ay geçirebilirsiniz, ama dünyanın geri kalanında sadece on iki saat geçecektir."

Bu tam da Holland'ın ihtiyacı olan şeydi. *Zaman.* Ayrıca, anahtar olmadan kimsenin giremeyeceği fikrini de sevdi

, bu da umarım Gabe'in onu takip edemeyeceği anlamına geliyordu.

Eileen kısa bir süreliğine gözlerini yoldan ayırdı ve Holland'a doğrudan baktı. "Anahtarı nasıl ele geçirdin?"

Holland, pek çok kişi ona dürüst davranmadığından, yalan söylemek istemiyordu. Ama kardeşi anahtarı saklamış, bunu bir sır haline getirmişti. Holland, Eileen'e ne kadar güvenebileceğinden hâlâ tam olarak emin değildi.

Holland, Eileen'in iyi bir arkadaş olduğuna inanmak istiyordu. Ama Eileen aynı zamanda Profesör'ün yönettiği Banka'nın bir çalışanıydı ve Holland'ın arkadaşlarına güvenen duygusal bir insan olduğunu biliyordu.

"Keşke sana söyleyebilseydim," dedi Holland, "ama anahtar aslında benim değil."

Bu, Eileen'i daha da meraklandırdı. "Çaldın mı? Banka bu yüzden mi seni gözaltına almak istedi?"

"Neden beni gözaltına almak istediklerini bilmiyor musun?"

"Sadece bu sabah herkesin senden bahsettiğini biliyorum." Eileen, nedenini anlamaya çalışır gibi Holland'a baktı.

Artık, kusursuz çitlerle çevrili, canlı vale ve neşeli bellboylarla dolu, hepsi de pantolonlarındaki altın şeritlerle uyumlu cilalı pirinç düğmeli kardinal kırmızısı ceketler giymiş, geniş ve kıvrımlı araba yolunu görebilecek kadar yaklaşmışlardı.

Büyülü görünen yerler ve büyülü hissettiren yerler vardır, ama Regal büyülüydü. Holland bunu parmak uçlarından ayak parmaklarına kadar hissedebiliyordu. Bu büyük bir büyüydü. Tavşan deliği büyüsü. Gardırop büyüsünün öteki tarafı. Holland'ın her zaman iliklerinde hissettiği dünya, büyünün var olması gerektiği dünyaydı.

"Arabayı durdurup beni şuraya bırakabilir misin?" diye sordu Holland. "Yolun kısa bir viraj yaptığı ve vale görevlilerinin görmeyeceği yere."

"Ciddi olamazsın." Eileen'in gülümsemesi kayboldu. "İnan bana, bilmesen daha iyi."

Eileen, Holland'a, az önce bu kadar basmakalıp bir cümle kullandığına inanamıyormuş gibi baktı. Eileen, basmakalıp sözleri, halka açık yerlerde hoparlörle konuşan insanlara duyduğu aynı küçümsemeyle nefret ediyordu.

"Kendi iyiliğin için," dedi Holland.

Eileen başını salladı. "Gittikçe kötüleşiyorsun."

"Sonra bana teşekkür edeceksin."

"Hayır, etmeyeceğim."

"Sana söylerdim, ama sonra seni öldürmek zorunda kalırdım."

Eileen irkildi. "Bunu söylediğine inanamıyorum." Sonra yolun kenarına çekti. "Çık dışarı. Yeter, senden ve kullandığın basmakalıp sözlerden bıktım." Ama sonra Holland'a, onu bırakıp bunu tek başına yapmasını gerçekten istemiyormuş gibi baktı.

Kimse Eileen kadar samimi olamazdı. Tıpkı kimsenin Cat kadar sıcakkanlı ya da Chance kadar karizmatik olamayacağı gibi. Holland arkadaşlarını seviyordu, bu da onların bu işe karışmasına izin verememesinin bir başka nedeniydi.

"Sana her şeyi anlatamadığım için üzgünüm," dedi Holland, "ama şunu söyleyebilirim. Bugün bankada bir kiralık kasa açtım. Müdür ve diğer bazı kişiler, içinde istedikleri değerli bir şey olduğunu düşündüler, ama yoktu. Sadece duygusal değeri olan bir şeydi." Holland bir elini çantasına koydu. "Bana gerçekten yardım etmek istiyorsan, bankaya geri dönüp bunu onlara söyleyebilirsin."

Eileen, Holland'ın bakışlarını karşıladı. "Ben çok alt düzey bir pozisyondayım. Ama elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim." Holland arabanın kapısını açtı ve dışarı çıktı. Eileen'e daha iyi bir veda etmek istiyordu, ama ayakları yere değdiği anda Holland sihirli bir şey hissetti. Kuşların şarkısında vardı. Bir an için, gökyüzündeki tüm kuşlar aynı parlak notayı çaldılar. Eileen ve kiraz kırmızısı arabası kaybolurken, onu karşılayan bir çan sesi gibi geliyordu.

Regal, sadece siyah-beyaz filmlerde var olan türden bir cazibeye sahipti.

Holland, hareketli vale ve parlak arabalarla dolu rotundaya yaklaşırken, havanın bile farklı olduğunu hissetti. Daha temiz. Daha ferah. Nefes almanın, yaşamanın ne kadar güzel olduğunu hatırlatan türden bir hava.

Ondan önce içeri giren konuklar elbette çok güzellerdi, takım elbiseler, kürkler ve gerçek olduğunu bildiği inci kolyeler giymişlerdi. Burası, her şeyin gerçek olduğuna inandığı türden bir yerdi.

Yine de, yaldızlı girişe giden kadife halıya ulaştığında, her şey tamamen gerçek dışı geliyordu.

Şık kırmızı şapkalı ve puantiyeli elbise giymiş bir kız, camdan bir patlamış mısır makinesini çalıştırıyor, havayı nostaljik kokunun biraz daha tatlı bir versiyonuyla dolduruyor ve gelen konuklara neşeli kırmızı-beyaz çizgili kutular içinde patlamış mısır dağıtıyordu.

"Merhaba, Bayan St. James," dedi yaşlı bir görevli, bembeyaz eldivenli elleriyle Regal'ın çift kapısına uzanarak. "Hoş geldiniz..." Kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu. "Sen January değilsin." Bunu bir suçlama gibi söyledi. Nasıl anladığını sormak istedi; kimse onu ve January'yi birbirinden ayıramazdı.

Ama görevli, daha otele girmeden onu dışarı atmaya hazır görünüyordu. Adamın "Sahtekar ikiz!" diye bağıracağını düşünmüştü.

Holland, görevlinin kapıda olmasının sebebinin bu olup olmadığını merak etti; buraya ait olmayan konukları tespit etme yeteneği var mıydı?

"Ben January'nin kardeşi Holland," dedi çabucak. "Onun anahtarı bende." Çantasından anahtarı telaşla çıkardı ve onun önünde salladı.

Görevli artık onu dışarı atmaya hazır görünmüyordu, ama hoş olmayan ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla, Holland farkında olmadığı başka bir kuralı ihlal etmişti. Sonra, Holland'ın güvenmediği bir gülümsemeyle, "Check-in masasına gitmeniz gerekiyor. Girişin hemen solunda," dedi. Sonunda kapıları açarken o yönü işaret etti. "İyi konaklamalar."

Holland içeri girdiğinde neşeli piyano müziği ve hareketli sesler onu karşıladı. Hollywood Roosevelt'in lobisini her zaman sevmişti, ama bu tamamen farklı bir şeydi. Adını bilmediği kokteyller ve adlarını bilmesi gerektiğini hissettiği insanlar vardı. Herkes o kadar güzel, güçlü ya da beklenmedik bir şekilde tuhaftı ki, onlarla konuşmak istedi.

Los Angeles'a geri dönmesinin nedeni *bu* gibi geliyordu. Şeytan hakkındaki efsanelerin peşinden koşmak için değil, sihir bulmak için. Bunun gibi.

Check-in masası bile bir sanat eseri gibiydi. Ön kısmı fildişi ve pirinçten yapılmış bir mozaikle kaplıydı ve Regal'ın dış cephesinin parlak art deco görüntüsünü oluşturuyordu. Masanın arkasında, düzgünce sarılmış gazeteler, şık bir şekilde paketlenmiş paketler ve birkaç değerli anahtar içeren bir dizi alçak ahşap

posta kutusu vardı ve bu kutularda düzgünce sarılmış gazeteler, şık bir şekilde paketlenmiş paketler ve birkaç değerli anahtar vardı. Posta kutularının üzerinde, hepsi farklı yer isimleriyle etiketlenmiş bir dizi emaye saat vardı: Sidney, Tokyo, Londra, New York, Los Angeles, Regal.

Tik tak sesi gelen tek saat Regal'ın saatiydi. Saat 17:47'yi gösteriyordu, bu mantıklı değildi. Holland'ın saatine göre saat 10:23'tü; farklı bir saat diliminde olsalar bile, dakikalar aynı olmalıydı. Sonra Eileen'in burada zamanın farklı işlediğini söylediği şeyi hatırladı: *Regal'ın içindeki her saat, dışarıda sadece bir dakikadır.* Bu, Holland'ın aniden daha fazla zamana sahip olduğu anlamına geliyordu.

Tabii... Regal'ın içinde de Cadılar Bayramı olmasaydı, bu da onun daha az zamanı olduğu anlamına gelirdi.

Holland endişeyle check-in masasına yaklaştı.

Bir kuyruk vardı ve Holland, kuyrukta bekleyenlerin kostüm giyip giymediğini ya da sadece aşırı eksantrik olup olmadıklarını gerçekten anlayamıyordu. Önündeki kadın omuzlarına bir kürk atmış, bir elinde şampanya kadehi, diğer elinde ise yanan bir sigara tutuyordu. Sonra, check-in masasının arkasına uzanan uzun kıvrımlı kordonlu gümüş bir döner telefonla hızlıca Fransızca konuşan, mükemmel gümüş bıyıklı bir adam vardı. Onun önünde, küçük bir şapka ve çizgili yelek giymiş bir maymunla birlikte bir çift vardı. Ya oldukça önemli kişiler ya da oldukça sorunlu kişiler gibi görünüyorlardı: Üç personel şu anda onlara yardım ediyordu.

Holland, sırada bekleyenlerin ne dediğini duyamıyordu, ama hepsi giderek daha telaşlı hale geliyor gibi görünüyordu. Babasının senaryosunu taşıyan çantanın askısı omzuna batıyordu, birdenbire ağırlaşmıştı. Dış dünya yavaşlamış olsa da, Regal'ın içinde dakikalar çok hızlı geçiyor gibiydi.

Sonunda, daha yönetici kıyafetli başka bir personel masaya yaklaştı. Holland, onun sıradaki kişiye yardım etmek ve sırayı ilerletmek için orada olduğunu umdu. Ama sonra başka bir personelin kulağına fısıldadı ve kısa süre sonra ikisi de doğrudan Holland'a bakıyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Genelde Holland en kötüsünü düşünmekten nefret ederdi. Ancak son yirmi dört saatte olanlardan sonra, öyle yapmak zorunda olduğunu hissetti.

Hızla sıradan çıktı ve lobideki kalabalığın içine girdi. Papağanlar başının üstünde uçuyor, saksıdaki palmiye ağaçları arasında süzülüyorlardı, ancak Roosevelt'teki palmiye ağaçlarından farklı olarak, bu palmiye ağaçları gür ve canlıydı. Her şey hafif bir narenciye kokuyordu. Ve sonra lobinin ortasında gerçekten de güzel bir portakal ağacı olduğunu gördü. Beyaz eldivenli biri bir portakal kopardı, sonra gülümseyen iki misafirin içeceklerini süslemek için ustaca dilimler kesti.

Burası çok güzel ve aydınlıktı, ama ne yazık ki Holland'ın saklanabileceği bir yer değildi. Check-in masasındaki personelden herhangi birinin onu takip edip etmediğinden emin değildi, ama bakarak zaman kaybetmedi.

Portakal ağacının yanından hızla geçti.

Holland bir gürültü duydu, ardından bir tane daha, sonra da bir dizi çığlık koparan çok yüksek bir ses duyuldu.

Holland dönmeden edemedi. Sadece bir saniye sürdü, ama bu, ağacın üzerindeki tüm portakalların yere düşüp kırıldığını görmek için yeterliydi.

"Çok özür dileriz." Bir otel çalışanı, yakınlardaki konuklardan özür diliyordu. Holland ne olduğunu anlamadı, ama koşmaya başladı. İleride, Bank'takine benzer eski moda bir asansör vardı. Kadran, asansörün şu anda yedinci katta olduğunu ve yavaşça yukarı çıktığını gösteriyordu. Holland kadranın hareket ettiğini zar zor gördü. Ve fark etti ki, kız kardeşinin oda numarasını bilmiyordu. Anahtarda herhangi bir işaret yoktu.

Belki saklanabileceği bir hediyelik eşya dükkanı vardı? Lobinin ötesinde küçük bir oyuk vardı. Holland, basit bir tebeşir yazısıyla süslenmiş bir çift siyah lake kapı gördü

ve üzerinde basit bir tebeşir yazısı vardı: *Siyah ve Beyaz*. Holland bu kelimelerin ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama içeri girdi.

Anında, dünya Regal'ın Technicolor paletinden gizemli gümüş ekranın ışıltısına dönüştü. Açılış jeneriğinden önceki sahne gibi hissettirdi; bir şeyin olmak üzere olduğunu, size tam olarak ne tür bir hikayenin sizi beklediğini gösterecek bir şeyin olmak üzere olduğunu bildiğiniz an.

Holland, bu yeni tür büyüyü içine çekerek yavaşça dönmeden edemedi. İnsanlar yüksek kabinlerde oturup, üç küçük soğanla süslenmiş siyah-beyaz içecekler eşliğinde canlı sohbetler ederken, duman bulutları başlarının üzerinde süzülüyordu.

Holland'ın karşısındaki uzak tarafta, siyah papyonlu ve beyaz kıvrılmış kollu bir barmen, dolu bir barın arkasında çalışıyordu. Kokteyl çalkalayıcısını havaya fırlattı ve uzun bir alkış ve tezahürat aldı.

Barın karşısında, çiftler canlı bir grubun müziği ve cazip payetli elbise giymiş bir şarkıcının sesiyle dolu kareli dans pistinde dönüyor ve kıvrılıyorlardı. Kadın, eski moda mikrofonlardan büyük dikdörtgen olanlardan birini tutuyor ve neşeli bir Edith Piaf şarkısı söylüyordu.

Holland hareket etmeye devam etmesi gerektiğini biliyordu, ama bu siyah-beyaz harikadan etkilenmemek zordu. Kimse telefonla konuşmuyor ya da fotoğraf çekmiyordu. İnsanlar sohbet ediyor, gülüyor, dans ediyor ve öpüşüyorlardı.

Sanki etrafında yüzlerce hikaye aynı anda yaşanıyor gibiydi.

Sahnenin yanında, üzerinde iki kelimeden oluşan dar bir tabela bulunan bir çift uzun kadife perde vardı: *The Abracadabra*. Holland, *abracadabra* kelimesini her zaman sevmişti. Burası, babasının senaryo sayfalarını okumak için saklanabileceği iyi bir yer olabilir mi diye düşündü. O yöne doğru adım atmaya başladı, ama tanıdık bir ses duyunca durakladı.

Gözleri bara döndü ve anında onu gördü, bir yıldız adayı gibi kemik yapısı olan bir kadının yanında oturuyordu. Adam Bishop.

Kalbi beklenmedik bir şekilde hızla çarpmaya başladı.

Adam, gümüş ekran ışığında kesinlikle kusursuz görünüyordu. Yine de Holland, kalbinin sadece

Adam'ın koyu renk pantolonu, kadife ceketi ve umursamazca yarısı düğmeli beyaz yakalı gömleği içinde iyi görünmesinden kaynaklanmıyordu. Ceketinin kolları dağınık bir şekilde kıvrılmıştı ve kravatı boynunda gevşekçe sallanıyordu. Dikkatsiz ve zararsız görünüyordu ve Holland onu özlediğini düşünmeden edemedi.

Bu hiç mantıklı değildi. Dünden önce Adam'ı tanımıyordu, ama birdenbire onu tanıyormuş gibi hissetti. Onu bir yerden tanıyordu. Bu geceden, dün geceden veya dün öğleden öncesinden bir yerden. Nasıl olduğunu hatırlayamıyordu. Son yirmi dört saat içinde duymadığı Adam Bishop hakkında hiçbir şey hatırlayamıyordu. Ama bunu cildinde hissettiği karıncalanma, kalp atışlarının hızlanması, onun bir mıknatıs gibi dikkatini çekmesinden anladı. *Onu daha önce tanıyordu.* Ve bunun nedeni, onun kız kardeşinin partneri olması değildi. O, onun için hatırlayamadığı biri...

Aniden onun kendisine bakmasını, kendisini görmesini, fark etmesini istedi. Onunla ilgili her şeyi çok fazla farkındaydı. Dün gece vurulmuş gibi görünmüyordu. Aslında, hiç vurulmamış gibi görünüyordu.

Burada zamanın farklı aktığını bir kez daha düşündü. Adam yaralandıktan sonra Regal'a getirilmişse, onun için günler, hatta haftalar geçmişti, ama onun için sadece birkaç saat geçmişti.

Adam şimdi sarhoş gibi geniş bir gülümsemeyle, tüm dikkatini yanındaki çarpıcı kadına vermişti. Kadın, 40'lar tarzı kap kollu bir elbise, ince kristallerle süslenmiş derin bir yaka ve bir çift büzgülü eldiven giymişti.

Adam, Holland'ı ve January'e verdiği sözü tamamen unutmuş gibiydi, ama bu sorun değildi. Holland'ın Adam'ın onu fark etmesine ihtiyacı yoktu. Muhtemelen gördüğü garip görüntüler yüzünden Adam'a karşı böyle hissediyordu. Bu düşünceleri kafasından atmaya çalışırken, cam kapaklarla örtülü köpüklü içecekler taşıyan bir garsona çarpmak üzereydi. Sonra başka bir garson, bu otelde popüler bir atıştırmalık gibi görünen patlamış mısırla süslenmiş içecekler taşıyarak yanından geçti.

"Benimle dans et." Barın gürültüsünün içinde zar zor duyulan bu sözlerin ardından, Holland'ın beline davetsiz bir el uzandı.

sırtına kondu.

"Üzgünüm, pek havamda değilim." "Ben de
gerçekten sormuyorum."

Sırtındaki el, sahiplenici bir şekilde beline doğru kaydı ve kendinden emin parmaklar, Holland'ı Adam'la yüz yüze gelene kadar döndürdü.

Kalbi gergin bir şekilde hızla atmaya başladı.

Adam portakal ve votka kokuyordu ve bu kadar yakınken Holland, sadece kravatının gevşek ve çözülmüş olmadığını görebiliyordu. Adam Bishop'ın her şeyi, sadece gerçekten çekici erkeklerin başarabileceği o çekici şekilde, mükemmel bir şekilde ihmalkar ve itibarsız görünüyordu.

"Sarhoşsun," diye patladı Holland.

Adam haksız derecede mükemmel bir gülümsemeyle sırıttı. "Seni de görmek güzel. O paralı askerin seni öldürmemesine sevindim. Evet, ben gayet iyiyim. Neredeyse ölmüyordum. Sorduğun için çok teşekkürler." Bulanık gözleri keskinleşti, sarhoşluğunun bir kısmı kayboldu ve öfkeye benzer bir şeyin izleri ortaya çıktı.

Sonra dans pistinin ortasında onu döndürerek, "Sana bir içki ısmarlamak isterdim, ama sanırım bana borçlusun, senin için kurşun yediğim için," dedi. Adam, Holland itiraz etmeden önce bir garsona el salladı.

Holland, "Silahlı saldırı için gerçekten üzgünüm. Korkunç bir hata yaptım ve..." demeye başladı.

"Merhaba efendim, ne alırsınız?" Garson, Adam'a saygıyla başını eğerek araya girdi.

"Merhaba, evet, bayan bize içki ısmarlamak istiyor. O ekstra kirazlı Shirley Temple alacak." Holland'a bakıp göz kırptı. "Ben de bir sidecar alayım."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Bir an için sanki flaş patlamış gibi hissetti. Zaman durdu. Tamamen. Bar, hareketsiz bir fotoğraf gibi görünüyordu. Arka plan gri ve beyazların bulanık bir karışımıydı. Holland, Adam Bishop hariç, figürleri görebiliyordu ama yüzleri göremiyordu.

Altın sarısı saçları ve şeytani sırıtışıyla düşmüş bir melek kadar güzeldi. Aynı zamanda sarhoş ve küstah da. Adam, Holland'ın her zaman hayal ettiği gibi hesaplı bir kötü adam değildi, ama bu onun kötü adam olmadığı anlamına gelmiyordu. Vahiy kitabında şeytan, büyük aldatıcı olarak anılır. Ya Adam herkesi aldatmışsa? January'yi, Bank'ı, Holland'ı?

"Bana sanki yanlış bir şey yapmışım gibi bakıyorsun," diye mırıldandı.

"Sadece Shirley Temple'ları gerçekten sevmiyorum," dedi Holland, çünkü birdenbire ne söyleyeceğini bilemedi. Ona şeytan olup olmadığını sormalı mıydı? Ona gerçeği söyler miydi? Ya itiraf ederse ne olurdu?

"Shirley Temple şaka amaçlıydı." Adam'ın dudaklarında utangaç bir gülümseme belirdi ve bir an için çok masum göründü. Pencerenizden gizlice girip birkaç öpücük çalan, ruhunuzu satmak için anlaşma yapmayan komşu çocuk gibi görünüyordu.

"İyi akşamlar millet," diye bağırdı sahnedeki şarkıcı. "Bir sonraki şarkıma geçmeden önce, hepinize bu gecenin spesiyalini hatırlatmak istiyorum. Barmen Bernard, Charleston'daki kardeş otellerimizden birinden bize misafir olarak geldi. Orada mükemmel sidecar kokteyli yapmakla ünlüdür. Umarım hepiniz beğenirsiniz!"

Müzik yeniden başladı ve Holland rahat bir nefes aldı. "Özel içki olduğu için sidecar mı sipariş ettin?"

Yarım bir gülümseme. "Ve adı da harika."

"Daha önce sipariş etmiş miydin?"

Adam bulanık gözlerini kısarak baktı. "Neden bu kadar soru soruyorsun?"

"Önemli değil." O uzaklaşmaya başladı. Adam şeytan olmasa bile, onunla burada kalamazdı. Babasının senaryo sayfalarını incelemek için güvenli bir yere gitmesi gerekiyordu. "Seni işine bırakayım..."

Gözünün ucuyla aniden kırmızı bir parıltı gördü. Kırmızı kravat takan dört adam bara girmişti. Takım elbiselerinin geri kalanı hala siyah ve beyazdı, ama nedense kravatları parlak kırmızıydı.

Bardaki hava bir anda değişti. Sahnedeki

müzik kesildi.

Sohbetler kesildi.

Şarkıcı yanlışlıkla şarkının yanlış satırını söyledi.

Adam, odadaki tek umursamayan kişi gibiydi. Holland'ı tekrar dansa çekti, ona boynuna sarılmaktan başka seçenek bırakmadı ve tekrar konuştuğunda sesi neredeyse şakacıydı. "Bana söylemen gerek, anahtarın olmadan buraya gizlice mi girdin?"

"Hayır, anahtarım

var." "Nasıl aldın?"

"Ocak'ın anahtarı."

Gözleri bir anlığına kısıldı. "O mu verdi?" "Hayır, ben

buldum."

Adam, Holland'a yanlış cevap verdiğini düşündüren bir bakış attı, ama açıklamak için zaman yoktu. Kırmızı kravatlı adamlar artık dans pistinin kenarındaydılar. İnsanlar hızla önlerinden çekildiler. Holland koşması gerektiğini hissetti.

"Benimle kal." Adam onu biraz daha yaklaştırdı. "Eğer kalmazsan, o haydutlar seni Regal'dan dışarı çıkaracak ve bir daha geri dönmene izin vermeyecekler."

"Onları durdurabileceğini mi sanıyorsun?"

Adam, kırgın bir şekilde alaycı bir şekilde güldü. Sonra kırmızı kravatlılara döndü ve Holland'ın gördüğü en kendinden emin gülümsemeyi gösterdi.

Kırmızı kravatlı adamlar hareket etmeyi bıraktı.

"İyi akşamlar, Bay Bishop," dedi grubun en geniş kırmızı kravatlısı. Adam'ın en az iki katı genişliğindeydi, ama Holland, sesinde

sesinde belirgin bir titreme olduğunu yemin etti. Onun yanında duran diğer üç kişi tek kelime etmedi, sadece orada sert bir şekilde durdu.

Adam hafifçe sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Bir şey mi istiyordunuz?" Holland'ın beline koyduğu elini gittikçe aşağıya doğru indirdi.

Holland'ın yanakları kızardı.

"Rahatsızlık verdiğimiz için özür dileriz," dedi daha önce konuşan kırmızı kravatlı adam. "Maalesef, dans ettiğiniz genç bayan anahtar sahibi veya kayıtlı misafir değil."

"O zaman onu misafir listeme ekleyin," dedi Adam tembelce. "Ama..." diğer kırmızı kravatlılardan biri söz aldı.

"Ne dediğini duydun," diye araya girdi ilk kırmızı kravatlı adam. "Rahatsız ettiğimiz için bir kez daha özür dileriz, efendim. Masana ücretsiz içecekler gönderebilir miyim?"

Adam, sidecar ya da Shirley Temple olmayan iki içki sipariş etti. Sonra elini sallayarak kırmızı kravatlı adamları gönderdi ve onlar geldikleri gibi hızla ayrıldılar.

Sahnede müzik normal temposuna geri döndü. Herkes sanki hiçbir şey olmamış gibi dans etmeye ve sohbet etmeye devam etti. Ama Holland sarsılmıştı. Adam'ın boynundan kollarını çekti. "Yardımın için teşekkürler. Ama sanırım bundan sonrasını kendim halledebilirim."

Adam, Holland uzaklaşamadan elini tutup onu geri çekti. "Bunun nasıl işlediğini anlamadığını düşünüyorum. Sen benim misafirim, yani bu otelde kalmak istiyorsan, önümüzdeki yirmi dört saat boyunca *benimle* kalman gerekiyor."

"Neden yirmi dört saat?"

"Otelin politikası böyle. Resmi anahtar sahipleri istedikleri kadar kalabilirler, ama misafirler sadece yirmi dört *Regal* saati kalabilirler. O zamana kadar ya bu barda sarhoş oluruz ya da" Adam gözlerinin içine baktı ve tüm çekiciliği ve umursamazlığı kayboldu, "bana vurulduktan sonra ne olduğunu ve neden şu anda hayatın için kaçıyormuş gibi göründüğünü anlatırsın."

Holland donakaldı. Eileen'e söylediği gibi bir şey söylemek istedi. Adam'la daha dün tanışmıştı; ona güvenmek hiç mantıklı değildi. Ama kardeşi ona güveniyordu. Onu kardeşi göndermişti.

Holland'ın pek çok konuda pek çok sorusu vardı, ama kız kardeşinin onu sevdiğini iliklerine kadar hissediyordu. Sakladığı sırlar ne olursa olsun, bunun iyi bir nedeni vardı ve Holland'ı korumak için Adam Bishop'ı göndermişse, bunun da iyi bir nedeni vardı.

"Sana ne olduğunu anlatacağım," dedi Holland. "Ama burada konuşmamalıyız."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Holland, Adam'la birlikte asansöre adımını attığı anda rengi geri geldi. Asansörde sadece iki düğme vardı.

Ana kat
Penthouse

Holland, böyle bir yerde penthouse'un anahtarını elinde bulundurmak için bir insanın ne kadar paraya ve güce sahip olması gerektiğini merak etti.

Bir zil çaldı.

Kapı açıldı.

Ve diğer tarafta bulunan devasa alan, onun sorusuna cevap verdi.

Daha fazlası.

Adam, onun hayal edebileceğinden daha fazla güce ve paraya sahipti. Bunu barda hissetmişti. İnsanların ona karşı tepkilerinden, onun bankada çalışan birinden daha fazlası olduğu açıktı, bu da onun neden bankada çalıştığını merak etmesine neden oldu.

Karşısında, bir dizi mükemmel pencere, onun şimdiye kadar gördüğü en olağanüstü silüeti gösteriyordu. Adam ona bakmadı bile. Anahtarını asansörün yanındaki kaseye bıraktı, kadife ceketini çıkarıp, doldurulmuş bir tilkinin üzerine attı.

Artık renkli giysilere döndüğü için, pantolonunun siyah, ceketinin ise çarpıcı kırmızı kadife olduğunu görebiliyordu. Aslında, tüm çatı katı çarpıcı renklerle doluydu: koyu akuamarin, zengin zümrüt yeşili, parıldayan obsidiyen siyahı, parlak altın çizgiler ve kremsi alabaster dokunuşları. Holland, bunun gerçekten Adam'ın tercih ettiği dekor olup olmadığını, yoksa otel odalarının sadece cesur, zengin renklerde olup olmadığını merak etti.

Burası, dolaşıp eşyalara dokunmamanız gereken türden bir yerdi, ama Holland tam da bunu yapmak istiyordu. Duvarlarda, yıllar önce müzelerden çalınan türden süslü sanat eserleri bulmayı bekliyordu, ama bulduğu şey daha da iyiydi. Şimdiye kadar gördüğü en nadir film afişlerinden bazıları sıralanmıştı. Almanca bir *Metropolis* afişi, 1933 yapımı *King Kong*, 1931 yapımı *Frankenstein*, 1934 yapımı *The Black Cat* ve en sevdiği, 1947'de Fransa'da gösterime giren *Casablanca* afişi.

Babası eski röportajlarından birinde nadir bulunan *Metropolis* posterinden bahsetmişti ve Holland o günden sonra eski film posterleriyle dolu bir tavşan deliğine düşmüştü.

Adam'a koleksiyon hakkında soru sormak istedi, ama dikkatini minibarın üstünde duran çerçeveli siyah-beyaz bir fotoğraf çekti. Fotoğrafta iki adam birbirlerinin omuzlarına sarılmıştı. Bunlardan biri Adam'dı ve fotoğrafta bazen aptalca görünebilen, ama ona çok yakışan, saf mutluluk dolu geniş bir gülümsemeyle poz vermişti. Şu anda olduğu gibi giyinmişti, boynunda bağlanmamış bir papyonla beyaz bir gömlek giymişti ve yanında, Holland'ın Roosevelt'te gördüğü adama tıpatıp benzeyen beyaz smokinli bir adam vardı.

Adamın ona baktığı tanıdık bakışı hatırlayınca tüyleri diken diken oldu ve fotoğrafı eline almadan edemedi. "Bu kim?"

Adam'ın gülümsemesi anında kayboldu. "Bu benim ağabeyim Mason." Fotoğrafa sanki orada olduğunu unutmuş gibi baktı, her gün yanından geçip de gerçekten görmediği türden bir şeydi, ama şimdi hatırladığına göre, hatırlamamış olmayı diledi.

Açıkçası, Holland'ın daha fazla soru sormaması gereken bir konuydu. Ama bu, onun için çok garip bir tesadüf gibi geldiği için, fotoğrafı sanki hiçbir şey olmamış gibi yerine koyamadı. "Kardeşimi tanıyor mu biliyor musun?"

"Hayır," dedi Adam, neredeyse koruyucu bir

tavırla. "Neden?" "Dün onu gördüm."

Adam gerildi. "Nerede?"

"Hollywood Roosevelt'te."

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır. O asma katta, ben lobideydim. Hatırlıyorum çünkü bana sanki beni tanıyormuş gibi baktı, gerçekten

tanıyormuş gibi baktı. Sen onun kardeşin olduğunu söyleyene kadar bu mantıklı gelmedi, sonra belki beni January ile karıştırdı diye düşündüm."

"Kardeşim insanları etkiler." Adam fotoğrafa tekrar baktı. Gözleri hâlâ biraz odaklanmamış gibiydi, ama konuşurken keskinleşti. "Çocukken onu idolüm olarak görürdüm. Nereye giderse gitsin evrenin merkeziydi. Mason her zaman doğru şeyi söyler ve doğru şeyi yapardı. Onun benim asla olamayacağım türden bir iyi insan olduğunu düşünürdüm." Adam, sanki söylemek istemediği başka bir cümle daha varmış gibi sessizleşti.

"Ne oldu?" diye sordu Holland.

"Uzun bir hikaye, ikimiz için de pek gurur verici olmayan bir hikaye. Ama sonunda onu artık idolüm olarak görmemeye başladım." Adam, Holland'dan fotoğrafı aldı ve minibarın üzerine yüzü aşağı bakacak şekilde koydu. "Peki," dedi, konuyu kapattığını belli eden yeni bir ses tonuyla. "Bu yer hakkında ne düşündüğünü söyle." Kanepeye oturdu. Derin akuamarin rengi kadife, at nalı şeklindeydi ve sanki "*Ben senin pratik bej kanependen daha büyük, daha cesur ve daha şıkım"* diyor gibiydi.

"Şey, çok güzel."

Adam incinmiş bir yüz ifadesi yaptı. "*Güzel*, çok hayal kırıcı bir kelime. Ama dürüst olmak gerekirse, benim için biraz fazla. Regal'da çok fazla zaman geçirmiyorum."

Holland ona şüpheyle baktı.

"Bana inanmıyor musun?"

"Bilmiyorum. Aşağıdaki barda iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordun."

"Ben her yerde iyi vakit geçirebilirim." Adam arkasına yaslandı ve kollarını minderlerin üzerine uzattı. "Vurulduktan sonra, Banka beni iyileşmem için buraya getirdi ve ben o barda çok zaman geçirdim. O zaman *senin* Alkimik Kalpli kız olduğun söylentilerini duydum."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama yanlış bilgilendirilmişsin. Bende öyle bir şey yok."

"İyi." Adam'ın sarhoş playboy gülümsemesi geri döndü. "Şimdi biraz eğlenebiliriz."

Holland kaşlarını çattı.

Ona göre herkes Alkimik Kalbi istiyordu. Adam neden istemiyordu? Gözleri bir kez daha lüks penthouse'da dolaştı. Burası Regal'ın en üst katının tamamını olmasa da en azından yarısını kaplıyor olmalıydı, ama Adam pencereden dışarı bakmaya bile tenezzül etmemişti. Açıkça parası vardı ve muhtemelen tüm parlak oyuncaklara sahipti, ama gerçekten umursamıyor gibiydi.

"Beni yanlış anlama," dedi Adam. "Alkimya Kalbi'nin gücüne kayıtsız değilim, ama onu aramak ölmek için iyi bir yol ve ben hayatta olmayı gerçekten seviyorum. Ayrıca vurulmamayı da çok seviyorum."

"Bu yüzden mi iyileştikten sonra beni aramaya gelmedin?"

Adam başını yana eğdi. "Beyaz atla seni kurtarmaya gelmediğim için kırıldın mı?"

Holland'ın kullanacağı kelime *incinmek* değildi, ama aniden endişelenmeye başladı. Elleri boynundaki tılsıma gitti.

Adam'ın onu buraya yardım etmek için getirdiğini ve hazine avından bahsettiğinde tamamen destek olacağını düşünmüştü. Ama şimdi Adam'ın yardım anlayışının onu bu otel odasında sarhoş etmekten ibaret olabileceğini fark etti. Bir anlığına Gabe'i özledi, ama sadece bir anlığına. Onu daha fazla düşünmeyi reddetti.

"Yaralanmadım," dedi sonunda.

"Kızgın mısın? Çünkü biraz sinirli görünüyorsun." Adam sehpaya uzandı, sonra içecek bir şey olmadığını fark edince kaşlarını çattı. Kanepeden kalkıp minibara doğru yürüdü. "İçki ister misin?"

"Alkimik Kalbi bulmak istiyorum."

Adam başını salladı. "Bu, öldürülmenin iyi bir yolu ve kız kardeşin senden seni hayatta tutmamı istedi."

"Öyleyse, onu bulmama yardım etmelisin," dedi Holland. "Watch Man dün beni aradı."

Adam donakaldı. "Ne dedi?"

"Alchemical Heart'ı bulmazsam, Cadılar Bayramı gecesi saat 11:59'da öleceğimi söyledi."

Adam yavaşça çenesini okşadı ve içinden küfretti. "Şunu bir netleştirelim. Yarın öleceksin ve hala içki içmek istemiyor musun?"

Holland kanepeden bir yastık alıp ona fırlattı. "Ciddiyim."

"Ben de," dedi Adam, ama minibardan uzaklaşmış ve şimdi ayılmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Benden ne istiyorsun?"

"Az önce Alkimik Kalbi aramanın iyi bir ölüm şekli olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyle dedim, ama sana bir şey olmasına izin verirsem, kız kardeşin beni öldürür." Holland, son yirmi dört saatte January hakkında öğrendiği her şeyden sonra, Adam'ın mecazi değil, gerçek anlamda konuştuğunu hissetti ve bu yüzden kız kardeşini çok sevdi.

"Bana gerçekten yardım etmek istiyorsan," dedi Holland, "Watch Man'i bulmamız gerekiyor."

Adam ona şaşkın bir ifadeyle baktı. "Neden?"

Holland, babasının senaryosundan bahsetmeyi düşündü. Adam'ın Alchemical Heart'a ilgisizliği, ona güvenme konusunda kendini daha iyi hissettirdi. Ama aynı zamanda babasının son sözlerini *kimseyle* paylaşamayacakmış gibi hissediyordu.

"Bir önsezim olduğunu söylersem bana inanır mısın?" "Hiç de bile."

"Alchemical Heart'ın nerede olduğunu bilmediğimi, ama çok güvenilir bir kaynaktan Watch Man'i görmemiz gerektiğine dair bir ipucu aldığımı söylersem?"

"Daha iyi. Ama bu işe karışmak için hayatımı riske atacaksam, bundan biraz daha fazlasına ihtiyacım var." Adam, onun çantasına bakarak,

Holland, onun düşündüğünden daha ayık olup olmadığını merak etti. Ya da belki de bu, bardaki playboy Adam'ı kapatıp, kız kardeşinin onu koruması için gönderdiği Adam'ı açmasıydı.

"Şu anda sana daha fazlasını verememem," dedi Holland. "Kız kardeşim sana güvendiği için ben de sana güveniyorum, ama her şeyi öğrenmek istiyorsan, bundan *biraz* daha fazlasına ihtiyacım olacak."

Adam sırıttı. "Seni Watch Man'e götürsem ve sonra yeniden görüşsek nasıl olur?"

"Yani onun nerede yaşadığını biliyor musun?"

Adam anında kırılmış gibi göründü. "Herkesi nerede bulacağımı bilirim. Kız kardeşin neden sana göz kulak olmamı istedi sence?" "Ben de kendime bunu sorup duruyorum."

Bu, ona gerçek bir gülümseme kazandırdı, ela gözlerini parlatacak türden bir gülümseme. "Şu anda içinde bulunduğun bu dünya, yabancılara pek sıcak davranmıyor. En sorumlu kişi olmadığımı biliyorum, ama ihtiyacın olan her kapıdan geçmene yardım edebilirim." Bunu, sanki bir meydan okumayı kabul etmiş gibi söyledi, sanki ona bu konuda ne kadar iyi olduğunu göstermek için sabırsızlanıyormuş gibi, sanki onun ölmesi fikri gerçek bir tehdit değil, sadece bir meydan okuma gibi.

Holland, onun küstahlığını sinir bozucu mu yoksa güven verici mi bulduğunu bilmiyordu. Belki de ikisinden de biraz. Adam Bishop'da, Holland'a onun ya beklenmedik sarhoş kurtarıcısı ya da sonunun başlangıcı olacağını hissettiren, adlandırılamaz bir özellik vardı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Gidip üstümü değiştireceğim," dedi Adam. "Ben yokken minibarı karıştırmak ya da bir şeyler çalmak isterseniz çekinmeyin."

Adam odadan çıkar çıkmaz Holland'ın midesi guruldadı. Gözetleme fırsatını kaçırmak istemiyordu, ama hayatı için kaçmak onu acıktırmıştı. Ayrıca böyle bir yerde minibarın nasıl olacağını merak ediyordu. Sürpriz bir şekilde, minibar eski bir plak çalar dolabı büyüklüğünde mütevazı bir şeydi. Açmak üzereyken, yanındaki duvarda tuhaf bir düğme fark etti.

Düğme, "*Şampanya için basın*" yazısının altında, küçük altın bir çerçevenin ortasındaydı. Holland elbette düğmeye basmak üzereydi, ama sonra çerçevenin altında çentikli bir kadran fark etti. Kadranı çevirdiğinde parmakları karıncalandı.

Düğmenin etrafındaki çerçevede şimdi "*Sidecar için bas" yazısı* görünüyordu. Otel açıkça bu özel ürünü tanıtıyordu. Yine de, içini hafif bir endişe kapladı. Hayatındaki pek çok insan göründükleri gibi değildi.

Çentikli kadranı bir kez daha çevirdi. Şimdi *"Popcorn için bas"* yazısı belirdi. Midesi tekrar guruldadı ve düğmeye bastı. Ne olacağını tam olarak bilmiyordu, ama popcorn'a benzeyen hiçbir şey görünmedi. Otelden birinin getireceğini düşünerek asansöre doğru baktı. Sonra dolabın içinden patlama sesi geldi. Geri döndü ve sonunda minibarın kapısını açtı.

Holland parmaklarının karıncalandığını, kıvılcımlar çıktığını veya etrafındaki havanın bir an için değiştiğini fark etmedi, ama bunun sihir olduğunu biliyordu. Bu, zamansız şeylerin basit sihri ya da büyük tavşan deliği sihri değildi. İkisi arasında bir şeydi.

Dolap, tereyağı ve şeker kokuyordu ve tiyatroya ilk adım attığınız andaki koku gibiydi. İçinde kırmızı kadife perdelerle kaplı küçük bir sahne vardı ve perdelerin arasında üç adet uzun pembe-beyaz çizgili kutu vardı. Holland, patlamış mısır sahnenin önündeki şeker çubuklarının üzerine taşana kadar dolmasını hayretle izledi.

Şekerlerin hiçbiri tanıdık gelmiyordu. Hepsi, "*Güneş Işığını Tadın*" ve "*Nostaljiyi Isırın*" gibi yazılar bulunan parlak folyo ambalajlı, ultra parlak etiketlere sahipti.

Patlamış mısırın üç çeşidi vardı: tereyağı, karamel ve çedar. Holland karamel kutuyu aldı. Sonra kendini tutamayıp şekerlerden birini de aldı: *"Unuttuğun En Güzel Anı*".

"Orada ne buldun?"

Holland, Adam'ın sesini duyunca hızla döndü ve karamelli mısırın bir kısmını onun mükemmel zeminine döktü.

Mavi kot pantolon ve yumuşak beyaz gömlek giymiş, Lana Del Rey'in eski şarkısından çıkmış gibi görünüyordu. Duş almış olmalıydı, çünkü temiz ve bitkisel bir kokusu vardı ve altın sarısı saçlarının uçları nemliydi. Gözleri, bir elinde tuttuğu şeker çubuğundan diğer elindeki patlamış mısır kutusuna kayarken, alnına bir damla su düştü. Açıkça eğlenmiş bir şekilde sırıttı. "Patlamış mısırı nereden buldun?"

"Düğmeyle." Holland duvara doğru işaret etti, ama şimdi düğmenin üzerindeki yazıda "*Viski için bas*" yazıyordu. "Bu garip."

"Kullanan kişiye göre değişiyor," dedi Adam.

Ona düğmeyi çevirmesini, başka ne çıkacağını görmek için sormak üzereydi. Ama bir avuç patlamış mısırını çaldıktan sonra asansöre doğru yöneldi ve Holland onu durdurmak istemedi.

Watch Man'i ziyaret etme zamanı gelmişti.

"Bugün çok sıcak olacak, arkadaşlar. Los Angeles'ın çoğu öğle saatlerinde 38 dereceyi geçecek, bu da bugünü Güney Kaliforniya tarihinin en sıcak Cadılar Bayramı yapacak. Bu, seksi Cadılar Bayramı kostümlerini giymeyi heyecanla bekleyen herkes için iyi bir haber olmalı.

kostümlerini giymeyi heyecanla bekleyen herkes için iyi bir haber olmalı. Bu gece çok fazla çıplak ten göreceğimi tahmin ediyorum. Ama arkadaşlar, lütfen dikkatli olun. Ne olduğunu bilmiyorum, belki sadece sıcaklıktan dolayıdır, ama diğer rekor kıran haberlerde..."

Adam radyo kanalını müzik çalan bir kanala çevirdi. Holland, müziğin onu rahatlatacağını düşündüğünü merak etti. Watch Man'i hemen bulmak istemişti, ama Regal'dan ayrıldıklarından beri saniyeler birbirini takip ediyor ve hızla dakikalara dönüşüyordu.

Torpidogardaki saat 11:16'yı gösteriyordu. Yarım saattir yola çıkmışlardı. Öğlen hızla yaklaşıyordu, günün yarısı neredeyse bitmişti.

Adam elini bacağına koydu. Bunun sadece onu sakinleştirmek için olduğunu biliyordu ve şaşırtıcı bir şekilde, işe yaradı. Onu bir günden çok daha uzun süredir tanıyormuş gibi hissetmeye devam etti. Adam tamamen ayık olmadığı için arabasını ona sürmesine izin verdi. Şaşırtıcı derecede iyi bir yolcu oldu, sürüşü hakkında yorum yapmadı veya onun lüks arabasını kullanma şeklinden endişe duymadı, bu da onun birden fazla arabası olduğunu düşündürdü.

"Buraya gel," dedi yumuşak bir sesle.

Beverly Hills Hotel, Holland ve arkadaşlarının Profesör'ün sidecar efsanesini duyduktan sonra ziyaret ettikleri ilk otellerden biriydi. Burası, pembe ve yeşil renklerin asla solmadığı, neon ışıkların hiç yanıp sönmediği bir yerdi ve havuz başında bir öğleden sonra geçirirseniz, hayatınızın her zaman bir derginin parlak kapağı gibi olacağına inanmak kolaydı.

Holland, buranın insanların şeytanla anlaşma yaptığı bir yer olmadığını hemen anlamıştı. Burası, parlak *Beverly Hills Hotel* tabelasının önünde selfie çekip içkilerinin fotoğraflarını çektiğiniz bir yerdi, ki kendisi de daha önce bunu yapmıştı (gerçekten çok güzellerdi, çekmemek imkansızdı).

Arabadan inip lobide girerken Adam'a fısıldadı, "Watch Man'in burada yaşamasına şaşırdım."

"Neden?" diye sordu Adam.

"Burası çok canlı görünüyor."

"Muhtemelen bu yüzden burayı seçmiştir. Eğer senin işin insanlara ne zaman öleceklerini söylemek olsaydı, hayat dolu bir yerde yaşamak istemez miydin?"

Adam, dışarıya yeşil yapraklar ve pembe çiçeklerden oluşan bir labirente açılan büyük bir cam kapıyı açtı. Gökyüzü mavi çiçek rengindeydi ve radyodaki DJ'in dediği gibi hava çok sıcaktı. Birkaç adım attıktan sonra Holland'ın cildi parlamaya başladı ve bazı bitkiler sanki *eriyormuş* gibi görünüyordu.

Elini uzattı ve parlak yeşil bir yaprağa dokundu. Plastikten yapılmamıştı, ama parmaklarında parlak yeşil bir leke bıraktı. "Şuna bak," dedi Holland.

Adam kaşlarını çattı. "Belki yanlış böcek ilacı kullanmışlardır."

"Bu otel... sihirli mi?" diye sordu.

Adam başını salladı. "Regal gibi birkaç otel daha var, ama hiçbiri Los Angeles'a yakın değil. Bu sadece sıradan, dünyayı mahvetmiş olduğumuz bir durum."

Holland, Watch Man'in bungalovuna giderken birkaç eriyen bitki daha fark etti. Sapları lastik gibi bükülüyordu ve birden fazla çiçek, tuğla yola parlak pembe damlalar damlatıyordu. Holland, sihirli dünyaya henüz çok aşina olmadığını biliyordu, ama burada olan her neyse, sihir gibi görünüyordu.

Adam'ın ona yalan mı söylediğini, yoksa sadece umursamıyor mu olduğunu merak etti. Adam ayılmaya başlamıştı, ama sanki hiçbir şey onu etkileyemezmiş gibi, dikkatsiz bir zarafetle dünyayı dolaşmaya devam ediyordu. Holland ise her adımda daha da endişeleniyordu. Etrafındaki dünyanın bir şekilde onun endişesini yansıtıyor olabileceğini düşündü.

Bungalov 22'ye giden tuğlalardan buhar yükseldiğini gördüğüne yemin edebilirdi. Bina, Beverly Hills Hotel'in karakteristik pembe tonlarından biriyle boyanmıştı ve tropikal bitkilerin gölgesinde kalıyordu.

Adam kapıyı çaldı. "Umarım doğru kapıdır."

Bir saniye sonra, yaşlı bir beyefendi kapıyı açtı. Uzun brokar bir smokin ceketi giymişti ve yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Kayboldunuz mu?"

"Umarım kaybolmamışızdır," dedi Adam. "Watch Man'i görmeye geldik."

Yüzündeki merak kayboldu, gözlerindeki nezaket de öyle. "Korkarım ki, davetsiz misafirleri kabul etmiyor."

"Mason Bishop'un küçük kardeşi geldiğini söyleyin."

Yaşlı adamın yüzü biraz soldu.

"Sorun değil. Onları içeri al, sevgilim," dedi arkasında bir ses.

"Görünüşe göre bugün şanslı günün." Adam zoraki bir gülümseme takındı ve yavaşça kapıyı açtı.

Holland bu bungalovların hiçbirine girmiş değildi, ama bazılarının otelin ünlü konuklarından esinlenerek yapıldığını biliyordu. 1 numara Marilyn Monroe'nunkine, 5 numara Elizabeth Taylor'a aitti ve bu da açıkça Frank Sinatra'nunkine aitti.

Bu, zarif siyah bir kuyruklu piyano, "Witchcraft" şarkısını çalan eski bir plak çalar, uzun sütunlar ve altın rengi duvarlarla tamamlanmış, yüzyıl ortası modern bir şaheserdi. Holland, sütunların ve altın rengi duvarların Bay Sinatra ile ne ilgisi olduğunu tam olarak bilmiyordu, ama bunlar zaten etkileyici olan mekana daha da fazla şıklık katıyordu.

"Sütunlar biraz fazla gibi geliyor," diye mırıldandı Adam.

"Bilmiyorum," dedi Holland. "Bence eğlenceliler." Ayrıca, insanlara ne zaman öleceklerini söyleyen bir adamın evini eleştirmek iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu. Ama Adam aynı fikirde değildi. Evdeki bitki sayısından rahatsız olmuş gibiydi. Holland, oturma odasının biraz ormana benzediğini kabul etmek zorundaydı. Oturma odasında, bir otelde bekleyebileceğinizden daha fazla canlı ev bitkisi ve en az yirmi beş adet çevirmeli telefon vardı.

Kapıyı açan adamla aynı yaşta başka bir beyefendi, telefonlardan biriyle konuşuyordu. "Partnerinizle daha fazla yürüyüş yapmanızı, gün batımını izlemek için zaman ayırmanızı ve o zehirli kurabiyeleri yemeyi bırakmanızı öneririm. İyi günler." Telefonu dikkatlice yerine koyduktan sonra yavaşça Adam ve Holland'a yaklaştı.

Adam'ı kısık gözlerle süzdü, bu da Adam'ı sadece eğlendirdi. Ama Holland'ı görünce adam geniş bir gülümsemeyle karşıladı. "Bir gün sizinle tanışmanın zevkini yaşayacağımı umuyordum. Ve bu kadar kısıtlı bir zamanda beni ziyaret ettiğiniz için gurur duydum." Elini tutup iki eliyle sıktı.

Bu, Watch Man olmalıydı. Ama sesi, Holland'ın telefonda duyduğu ses gibi gelmiyordu. O sesin orta Atlantik aksanı olduğunu açıkça hatırlıyordu, ama bu ses

çok tipik Kaliforniya aksanı gibiydi. Yavaş, rahat, gevşek. "Aksanın ne oldu?"

Daha geniş bir gülümsemeyle cevap verdi. "Tamamen taklit. Telefon görüşmelerinde yardımcı olduğunu fark ettim. Aksan ayrıca iş ve özel hayatımı birbirinden ayırmamı sağlıyor."

"Yani Watch Man olmak senin işin mi?"

Kafasını salladı. "Bu karmaşık bir hikaye. Sana anlatmaktan memnuniyet duyarım. İster inan ister inanma, Ernest ve ben çok fazla ziyaretçi almıyoruz. Ama sınırlı zamanınla, Bayan St. James, sanırım sen buraya başka bir hikaye için geldin."

Holland aslında neden orada olması gerektiğini bilmiyordu, ama bir zamanlar tanıdık gelen bir heyecan, babasının hazine avlarında hissettiği o heyecan verici kalp atışları, bir ipucunu takip edip haklı olduğunu keşfettiğinde hissettiği sevinç patlamasını hissetti. Babasının Watch Man'i bulması için verdiği ipucu oldukça açık görünüyordu, ama yine de onun tarafından doğrulanmış gibi hissetmek ona büyük bir memnuniyet verdi.

Watch Man, Holland ve Adam'ı bungalovun arkasındaki özel bir terasa yönlendirdi. Kaliforniya'daki çoğu arka bahçeden daha büyüktü, tropikal çiçeklerle kaplı ahşap bir çit, taş bir şömine ve demir yeşili masalar ve parlak beyaz minderli sandalyelerle donatılmış iki oturma alanı vardı. Holland bir çeşme göremiyordu, ama Watch Man onları karşısındaki aşk koltuğuna oturmaya yönlendirirken suyun yumuşak sesini duyabiliyordu. "Hadi çay içelim."

Aralarındaki masada üç çaydanlık vardı: mor çiçekli siyah bir çaydanlık, soluk turuncu çiçekli beyaz bir çaydanlık ve otelin renklerine uyan pembe çiçekli turkuaz bir çaydanlık.

"Bizi bekliyordunuz," dedi Holland.

Watch Man bilmiş bir şekilde gülümsedi. Sonra başını, beyaz çaydanlığı eline alan Adam'a çevirdi. "Hayır, Bay Bishop, o Bayan St. James için. Size siyah çayı verdim." Watch Man nazikçe masanın üzerine eğilerek Adam'a bir fincan çay döktü. Ve çay gerçekten siyahtı. Mürekkep kadar koyu ve kaynar sıcaktı. "Güven bana genç adam, beğeneceksin."

Watch Man, Adam fincanı dudaklarına götürene kadar keskin bakışlarını Adam'dan ayırmadı. Adam buharı üfleyip uzun bir

bilinçli bir yudum aldı, insanlara ne zaman öleceklerini söyleyen adamı gücendirmek istemediği belliydi.

"Çok lezzetli." Adam bunu içten söylememiş gibi söyledi, ama Saatçi yine de gülümsedi ve Holland'a döndü.

Şimdi sıra ondaydı. Kendine bir fincan doldurdu, dikkatli bir yudum aldı, ki aslında oldukça ferahlatıcıydı, ve bunu söyledi.

"Çok naziksiniz." Gözcü Adam kendine bir fincan doldurdu. "Şimdi, buraya gelme sebebinize geçelim. Babanızdan bahsedelim."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Babanın filmlerini çok severdim," diye başladı Watch Man. Altın ve beyaz tüylü bir tekir kedi gelip bacaklarına sürtündü. Watch Man kedinin kafasını okşadı ve "Kedime bile Red adını verdim. *The Price of Magic* filmi yüzünden," dedi.

Holland gülümsedi. İnsanların onun önünde babasının filmlerinden bahsettikleri sayısını sayamazdı. Ama bu, Ben Tierney'in onun için kim olduğunu bilen birinin bunu yaptığı ilk seferdi. Bu, Holland'ın hayal ettiği ama hiç yaşamadığı bir şeydi ve onu mutlu bir su birikintisi gibi hissettirdi, sanki bir parçası güneşte erimiş gibi. Sonra Adam'ın hemen yanında oturduğunu hatırladı.

Gergin bir şekilde ona döndü. Adamın gözleri zaten ona bakıyordu. Şaşırmış görünmüyordu, ama etkilenmemiş de değildi. *Zaten biliyordu.*

Adam'ın gözleri gülümsemesini kaybetmişti ve ağzının köşeleri, *üzgün olmaktan* çok daha fazlasını ifade eden bir şekilde aşağı doğru kıvrılmıştı. Holland, January'nin ona ne zaman söylediğini merak etti. January'nin ona *neden* söylediğini merak etti. Her ne kadar bu iki şey de, January'nin Adam'a güvenip ona söylemiş olması kadar önemli olmasa da. Bu tek gerçek, Holland'ın bilmesi gereken her şey gibi geliyordu.

"Ben'in üçüncü filmi bitirememesi ne büyük bir trajedi," diye devam etti Watch Man. "Bir keresinde bana, Red gibi karakterler hakkında yazmayı sevdiğini söylemişti, çünkü sadece cesaret ve azimden başka hiçbir şeyi olmayan sıradan bir adamın, dünyamızın en olağanüstü güçlerine - açıklanamayan, inanılmaz, aşırı derecede adaletsiz olanlara - karşı koyup galip gelebileceğine inanmaya ihtiyacı vardı."

Watch Man, Holland'a anlamlı bir şekilde baktı ve Holland, içinde acı tatlı bir duygu hissetti. Bu sözün, babasının kasıtlı olarak bıraktığı bir ipucu mu

babasının kasıtlı olarak bıraktığı bir ipucu mu, yoksa sadece onun kişiliği gereği söylediği bir şey mi olduğundan emin değildi. Her halükarda, bunu duyduğuna sevindi.

"Yani, babamı tanıyordun?"

"*Tanımak* biraz abartılı olabilir. Ben'in trajik vefatından önce onunla kısa bir görüşme yapma şerefine nail oldum. O çok iyi kalpli biriydi ve hayatı boyunca bu özelliğini daha da geliştiren nadir insanlardan biriydi. Ama konuyu çok ileri götürüyorum." Watch Man, çayını yudumlamak için bir ara verdi ve Holland ile Adam'ın da aynısını yapmasını bekliyor olmalıydı, çünkü onlar yapana kadar devam etmedi. "Baban eski ailelerden birinden geliyordu."

"Bununla ne demek istediğinizi tam olarak anlamadım," dedi Holland. "Bu dünyada iki tür insan vardır: doğuştan
, ve hayatlarının bir noktasında onu bulan ve sonra hayatlarının geri kalanını ona uyum sağlamaya çalışanlar." Saatçi, çayından bir yudum daha aldı. Yine, Adam ve Holland da aynısını yapana kadar oturup gülümsedi. Yine de Holland rahatlayamıyordu. Bahçede oturup çay içmek, onun için zamanı olmayan bir lüks idi. Saatçinin biraz daha hızlı konuşmasını diledi.

"Baban ilk tipti," diye devam etti Watch Man. "Ve sadece sihirli bir ailede doğmakla kalmadı, yüzyıllardır sihirli bir ailede doğdu."

Bu Holland için yeni bir haberdi, ama nedense tamamen şok olmamıştı. Belki de her zaman sihre inanmış olduğu içindi. Babasının bir gün ona söylemeyi planladığını mı, yoksa kendi başına öğrenmesi için hazine avlarını tasarladığını mı merak etti.

"Babanın ailesinde, çocukların on sekizinci doğum günlerinde beni aramaları gelenekti. Tierney ailesi pratik, eski büyücülük geleneğine sahip bir aile olduğu için, kırk yaşından önce ölecek bir çocuğa miras bırakmanın bir anlamı olmadığına inanıyorlardı."

"Çocuklar ölüm zamanları hakkında yalan söyleyemezler miydi?" diye sordu Holland.

Watch Man, çay içmek için bir ara daha verdikten sonra şöyle dedi: "Tierney ailesinde olmaz. Onlar,

Tabii ki, baban bu kadar genç yaşta öleceğini öğrendiğinde, bu yeteneği onunla paylaşmamaya karar verdiler."

"Yani, genç yaşta öleceği için ailesi onu reddetti mi diyorsunuz?" Holland, babasının ailesinden uzaklaştığını hep biliyordu, ama nedenini hiç bilmiyordu. Onu büyüten teyzesi ve amcası aslında kan bağı olan akrabaları değildi; onlar, anne babasının eski arkadaşlarıydı ve anne babası öldükten hemen sonra Los Angeles'tan ayrılmışlardı.

Büyükbabası ve büyükannesinin hala hayatta olup olmadığını sormak istedi, ama babasını genç yaşta öleceği için reddeden bir aileyi tanımak istediğinden emin değildi.

"Babanın ailesini çok sert yargılamadan önce, kimin gücü devralacağına karar verirken ölüm yaşını dikkate almanın oldukça yaygın olduğunu bilmelisin," dedi Watch Man. "Eğer büyükannen ve büyükbaban yeteneklerini babana aktarmış olsalardı, o yetenekler babam öldüğünde Bank tarafından alınırdı, sana aktarılmazdı, çünkü reşit olmadan güç almaya dair kurallar var. Babanın ailesi de, ona verdiğim görevi tamamlayamayacağını ve daha uzun bir ömür yaşayamayacağını biliyordu. Bu, senin görevin gibi imkansız bir görevdi. Ama senin aksine, ben babanı bu görevi yapmaması konusunda uyardım."

"Görev neydi?" diye sordu Holland.

"Babanıza, daha fazla zaman istiyorsa, Simya Kalbi'ni bulup onu şeytanlardan birine vermesi gerektiğini söyledim."

"Şeytanlardan birine mi demek istiyorsunuz?" diye sordu Holland, endişelenerek. Bu, daha önce duymadığı bir hikayeydi. Yaptığı tüm araştırmalarda, sadece bir şeytan vardı. Adam'a bir bakış attı, bu konuda bir fikri olup olmadığını görmek için, ama o her zamanki gibi rahat görünüyordu, koltuğunda rahatça uzanmıştı.

Bacağını hafifçe itti, ama Adam kıpırdamadı. Derin uykuda mıydı?

"Sonunda," dedi Watch Man nefes vererek. "Çayı çok hafif yapmışım diye korkuyordum."

"Bunu ona sen mi yaptın?" Holland, Adam'ın çay fincanına dehşetle baktı. "Açıklayacak vaktimiz yok." Watch Man, saatine hızlıca bir bakış attı

saatine hızlıca baktı. "Bay Bishop uyanmadan önce sadece birkaç dakikamız var."

"Ama onu neden uyuttun?" Holland, önündeki özenle düzenlenmiş sahneyi izledi: Adam uyuyordu, Watch Man aniden yüksek alarm durumuna geçmişti, üç çaydanlık önceden tahmin edilmiş bir hassasiyetle yerleştirilmişti. "Bugün geleceğimi nereden bildin?"

"Baban söyledi," diye sertçe cevapladı.

"Ama bana ailesinin ona yetenek vermediğini söylemiştin." "Vermediler."

"Ama o zaman..."

"Sorularınız beklemek zorunda, Bayan St. James." Gözcü, yastığının altından uzun, kahverengi bir belge zarfı çıkardı. "Babanız ölmeden önce bunu bana verdi. Benim tavsiyemi dinlemeye karar vermişti: Alkimik Kalbin gücünün kimseye fazla geldiğini ve onu iki şeytandan hiçbirine veremeyeceğini söylemişti."

"Durun," Holland tekrar sözünü kesti, "lütfen...
'

Sessizce, "Şeytanı oluşturan iki adam var. İki kardeş." dedi. Gözcü Adam'a doğru döndü ve bu sefer Holland, Adam'ın uyuduğundan emin olmak için bakmadığını hissetti.

"Demek istediğin..."

"Hayır..." Gözcü Adam sözünü kesti. "Ben hiçbir şey demedim." Ama bir kez daha bakışları Adam'ın üzerinde durdu ve Holland onun ne demek istediğini tam olarak anladı.

Yanında yatarken, gözleri nazikçe kapalı, altın sarısı saçları alnına dağılmış olan Adam, kesinlikle şeytan gibi görünmüyordu. Belki onu ilk gördüğünde öyle düşünmüştü, ama şimdi sadece güzel yüzlü, pervasız bir genç adam gibi görünüyordu. "Emin misin?" diye sordu Holland Gözcü'ye. "Onun vurulduğunu gördüm. Kanadığını gördüm."

"Onun Tanrı olduğunu söylemedim." Gözcü, dudaklarını sinirli bir şekilde sıkıştırdı. "Şimdi, bu konuyu tartışarak daha fazla zaman kaybetmek ister misin, yoksa babanın söylediklerini anlatayım mı?"

Holland sessizleşti, ancak Adam hakkındaki düşünceleri hala çok gürültülüydü. January, partnerini ne kadar iyi tanıyordu?

Ama January, Adam'a ebeveynleri hakkında bilgi vermişti. Holland, bu sırrı paylaşacak kadar güvendiği kimse olmamıştı. Gabe'e söylemesinin tek nedeni, hayatının kelimenin tam anlamıyla ona bağlı olmasıydı. Şimdi ise hayatının, Adam'a güvenip güvenemeyeceğine ve Watch Man'in ona söyleyeceği şeye bağlı olduğunu hissediyordu.

"Alkimya Kalbi'nin hiçbir insanın sahip olamayacağı kadar güçlü olduğunu söyledikten sonra, baban sana verdiğim zarfı, kızlarından biri beni ziyarete gelene kadar saklamamı istedi."

Holland elindeki zarfa baktı. Ağırlığı ve boyutu, kasa dairesinde bulunan klasöre benziyordu. Bu hazine avının başlaması onu çok heyecanlandırmıştı, ama şimdi, babasının ölmeden önce bunu Watch Man'e getirdiğini hayal ederken, onu yere indiren farklı bir tür ciddiyet hissediyordu. Bu sadece onun son hazine avı değildi; bu, onun için son arzusu idi. Onu hayal kırıklığına uğratamazdı.

Yine de, babasının kendisi ve Adam'ın tam olarak ne zaman geleceğini nasıl bildiğini hala anlamıyordu. Tabii babası Simya Kalbi'ne sahip değilse. Ve Simya Kalbi ona geleceği görme yeteneği vermişse, tıpkı Zincirli Kütüphane'de ona rastlayan insanlara yetenekler verdiği gibi.

Holland, zarfı koruyucu bir şekilde parmaklarıyla sıktı. "Babam geleceği görebilme yeteneğine sahipti, değil mi?"

Saatçi iç geçirdi. "Geleceğe dair öngörüler aldatıcı olabilir. Babanızın ne gördüğünü bilmiyorum, ama ben birisi bana saati sorduğunda her zaman birden fazla sonuç gördüğümü biliyorum. Geleceğin gidişatı, geçmişe dönüşene kadar sabitlenmez. Ve, ne olursa olsun..." Tekir kedi mırıldandı. Saatçi saatine baktı. "Zamanımız neredeyse doldu. Acele edin Bayan St. James, o zarfı çantanıza koyun ve kimseye göstermeyin. Acele edin," diye tekrarladı. "Bayan St. James, o zarfı çantanıza koyun ve kimseye göstermeyin."

Holland ona şaşkın bir şekilde baktı. Alnında ter damlaları nemli bir çizgi oluşturmuştu. Yoksa kan mıydı? Bazı damlalar diğerlerinden daha koyu görünüyordu. "İyi misiniz?"

"Acele edin, Bayan St. James, o zarfı çantanıza koyun ve kimseye göstermeyin." Yüzünden rahatsız edici kırmızı bir ter damlası düştü ve sonra donakaldı. Ağzı, gözleri, masanın üzerinde duran elleri... Hiçbir şey hareket etmiyordu. Kırmızı ter damlası bile masaya düşmedi. Havada asılı kaldı.

Holland'ın göğsü o kadar sıkıştı ki, bir an nefes almakta zorlandı ve belki de o da donup kalacak sandı. Çılgınca Saatçi'nin elini tuttu ve sallamaya çalıştı, ama hiçbir şey olmadı. Bu, bankada Profesör'e olanlara korkutucu bir şekilde benziyordu, ama bu daha da uzun sürüyordu.

Sonra kedi mırıldandı ve sonunda zaman yeniden akmaya başladı. Ter damlası masaya düştü.

"Çabuk, o zarfı çantana koy ve kimseye gösterme," dedi Saatçi, sanki daha önce hiç söylememiş gibi.

Holland zarfı hızla çantasına, babasının senaryosunun sayfalarının yanına koydu. "Efendim, sanırım kanamanız var." Adamın alnını işaret etti.

Saatçi, Adam hafifçe şaşkın bir ifadeyle gözlerini açarken, bir peçeteyle alnını sildi.

"Korkarım size verebileceğim tek şey bu," dedi Watch Man, sanki bir soruyu cevaplamış gibi. Alnındaki kan çoktan silinmişti. Holland bunu gerçekten sormak istiyordu, ama az önce tekrarladığı kelimeleri kullanmadan nasıl sorabileceğini bilemiyordu. O kelimeleri söylerse, Adam çantasının içinde bir şey olduğunu anlayacaktı. Yine de bir an için bunu tartıştı. Bir şey kırılmış ya da kırılmak üzereydi ve Holland bunun bir şekilde kendi hatası olduğu konusunda kötü bir hisse kapıldı.

Yanında, Adam gözlerindeki uykuyu sildi. "Ne kadar süre baygın kaldım?"

"Çok uzun değil," dedi Holland. "Ama korkarım gitmemiz gerekiyor." Watch Man'e döndü. "Zaman ayırdığınız ve çay ikram ettiğiniz için çok teşekkür ederim." Aniden titremeye başlayan bacakları üzerinde ayağa kalktı. Kalamayacağını biliyordu, ama nereye gideceğini henüz bilmiyordu. Regal'a geri dönmek en mantıklı seçenek gibi görünüyordu, ama oraya giderse Adam'la kalmak zorunda kalacaktı ve Holland ona güvenmenin iyi bir fikir olduğundan pek emin değildi.

Adam'a kız kardeşini arayabilir mi diye sormayı düşündü, ama bu Holland'a Gabe konusunda yanlış bir güvenlik hissi vermişti. Belki de Adam'ı bırakıp buradan tek başına gitmek daha iyiydi, bu fikir onu korkutsa da.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Saat 12:59'du.

On bir saat kalmıştı.

Holland ve Adam, Watch Man'in bungalovundan ayrılırken, Holland kostüm giymiş birkaç kişi fark etti. Seksi bir Kırmızı Başlıklı Kız'ın bir kurtla el ele tutuştuğunu gördü ve ana otele girmeden hemen önce, Adam'la birlikte sigara içen ve kırmızı boynuzlu bir şeytanla konuşan bir melek gördü.

"Yani Watch Man, ben uyurken gerçekten yararlı bir şey söylemedi mi?" diye sordu Adam.

"Hayır," dedi Holland, sesini doğal tutmaya çalışarak. "Sadece babamın filmlerini ne kadar sevdiğini söyledi."

Adam ikna olmamış bir şekilde kaşlarını çattı. "Watch Man'in hiçbir bilgisi yoksa, buraya gelmenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü bana söylemek ister misin?"

"Sadece bir önseziydi," dedi Holland.

Adam onu dikkatle izlemeye devam etti ve yanlışlıkla odalarından çıkan bir çifte çarptı. "Özür dilerim," diye özür diledi. Sonra gözleri tekrar Holland'a döndü, keskin ve suçlayıcı bir bakışla. "Neden yalan söylüyorsun?"

"Yalan söylemedim..." Sözleri ağzından çıkmadan, Adam elini tuttu ve onu bir kapıdan içeri çekti.

Aniden, pencerelerinden bolca ışık giren ve önceki konuğun parfümünün kokusu hâlâ havada asılı duran, zarif pembe ve yeşil renkli bir otel süitinde buldu kendini.

"Ne yapıyorsun?" diye ciyakladı Holland.

Adam elini bıraktı ve süit odayı sanki kendisine aitmiş gibi büyük adımlarla geçti.

"Bizi buraya nasıl soktun..." Adam'ın omzundan çantasını aldığını görünce sözünü kesti. Panikle göğsü sıkıştı. Çantaya uzandı. "Onu geri ver!"

"Bana gerçeği söyle." Adam iki eliyle kolayca bileklerini yakaladı. Onları birbirine yaklaştırarak onu süitin ortasında tutsak etti.

Holland onun tutuşuna karşı direndi. Ama Adam kıpırdamadı. Hareket eden tek şey ağzıydı, sanki onun üzücü kaçma girişimi onu eğlendiriyormuş gibi. "Zamanı dolan kişi ben değilim, Parlak Gözler."

Holland bu isimle donakaldı. Onun kendisine böyle seslendiğini daha önce duymuştu. Ama sadece vizyonlarında. Onu daha önce tanıdığı düşüncesi aklına geri geldi. Adam, onun için hatırlayamadığı biri idi.

Elleri cildine sıcak geliyordu. Tutuşu sağlamdı ama eskisi kadar sıkı değildi ve dudakları hala eğleniyor gibi görünse de, gözlerinde başka bir şey vardı. Sanki ona yalan söylemesi onu incitmiş gibi, incinmiş görünüyordu.

Holland'ın çözmesi gereken iki bilmece vardı: Simya Kalbi'nin gizemi ve Adam Bishop'ın gizemi. Ve ikincisini çözmeden birincisini çözemeyeceğinden emindi.

"Tamam," itiraf etti. "Yalan söyledim. Sen uyurken Watch Man bana bir şey söyledi." Bir süre durdu. "Senin şeytan olduğunu söyledi."

Adam'ın gülmesini, sırıtmasını ya da gururlandığını söylemesini bekledi. Güzel gözlerinde bir parça şaşkınlık görmesini bekledi. Bekledi, bekledi, bekledi.

Adam sonsuz saniyeler boyunca orada durdu. Sonunda, "Ben şeytan değilim," dedi.

"O zaman neden bunu söylemek bu kadar uzun sürdü?"

Adam ona yine imkansız derecede uzun bir saniye baktı. Elleri sıcakken birdenbire çok soğuk olmuştu. "Yemin ederim, ben şeytan değilim, ama bir zamanlar şeytandım."

Holland bacaklarının güçsüzleştiğini hissetti.

Adam onu bıraktı. Ellerini bıraktı ve geri çekildi.

Holland, koridorda insanların gürültülü valizleri itip telefonlarında yüksek sesle konuştuklarını, sıradan hayatlarını yaşadıklarını duydu,

ayaklarının altında bir başka sağlam zemin parçası daha parçalanıyordu.

Karşısında duran Adam tek kelime etmedi.

Sanki kaçacağından korkuyormuş gibi ona baktı. Ve sanki kaçmasını istiyormuş gibi, sanki ona kendisinden olabildiğince uzaklaşmasını söylemek istiyormuş gibi. Ve kırılgan bir kalp atışı boyunca, o gerçek şeytandan çok şeytan tarafından lanetlenmiş biri gibi geldi.

"Bana hikayeyi anlat," dedi Holland. Bacakları daha sağlam hissediyordu ve bir parçası gerçekten kaçmak istiyordu, ama onu dinleyene kadar bu odadan çıkamayacağını biliyordu.

Adam elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu uzun bir hikaye ve senin fazla zamanın yok."

"O zaman bana özetini anlat."

Adam minibara doğru yürüdü. Hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle minibarı bir kez gözden geçirdi, sonra Holland'a dönerek, "Bu dünyada, her ailenin mirası kimin alacağına karar verme şekli farklıdır. Babam, kardeşim Mason ve bana, en fazla güç ve nüfuz toplayanımıza tüm sihrini ve yeteneklerini miras bırakacağını söyledi. Kardeşim her zaman altın çocuk, iyi çocuktu. Ama herkes bilir ki, iyi olmak her zaman zirveye ulaştırmaz. Ben iyi biri değildim, ama hayatım boyunca her şeyi yoluna koymayı başardım."

Adam *bu* kelimeleri*,* başka biri *"zar zor idare ediyorum"* der gibi söyledi, ama Holland, Adam'ın "iyi idare etmek" ifadesinin, sadece idare etmekten çok daha fazlasını ifade ettiğini hissetti.

"Ne olacağını bilmiyordum, ama sonra Mason bana benimle rekabet etmek istemediğini söyledi. İkimizin de yeteneklere sahip olmasını istiyordu, bu yüzden birlikte çalışmamızı önerdi. Ve ne yapabileceğimiz konusunda bir fikri vardı." Adam'ın gülümsemesi geri geldi, ama artık acı bir gülümsemeydi.

"Kardeşinin fikri neydi?" diye sordu Holland, gerçekten bilmek istediğinden emin olmadan.

"Birlikte şeytan olabileceğimizi söyledi." Holland'ın midesinde bir korku hissi belirdi.

"Anlamalısın, babamdan daha çok ağabeyimi idolize ediyordum." Adam'ın sesi yumuşak ve yalvarır gibiydi. Holland, onun daha önce onu kandırdığını hatırladı, ama bu sefer öyle görünmüyordu

bu sefer rol yapıyormuş gibi görünmüyordu. Sanki kendinden bir parça koparıyormuş gibi görünüyordu. Sesi daha sertleşmişti ve gözleri Holland'ınkilerle her buluştuğunda, bakışları çok samimiydi. "Mason kimseye zarar gelmeyeceğine söz verdi. Gerçekten şeytan olmayacağımızı, kötü olmayacağımızı söyledi. Sadece onun adını kullanarak bir imparatorluk kuracaktık."

"Nasıl?" diye sordu Holland.

"Herkes şeytanı duymuştur," dedi Adam. "Ama çoğu insan onun neye benzediğini, nerede yaşadığını veya en sevdiği içkinin ne olduğunu bilemez. Mason, şeytan hakkında bir dizi efsane yaratma fikrini ortaya attı, bizi işaret eden efsaneler."

"Şeytanın sepeti gibi mi?"

"Aynen öyle. Ama bu bizim bulduğumuz ilk hikaye değildi. Natalia West'in hikayesiyle başladık. Onu hatırlıyor musun diye sorardım, ama hatırladığını biliyorum, çünkü tezinde onun hakkında yazmıştın." Bir an için, belli belirsiz etkilenmiş gibi göründü. "Kayıtlara geçsin, kardeşim ve ben onunla hiçbir zaman anlaşma yapmadık. Ama yaptığımızı iddia ettik. Natalia West'in şöhrete kavuşmasının şeytanla anlaşma yaptığı için olduğu yönünde bir söylenti çıkardık, ardından gizemli ölümünün anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirmediği için olduğu yönünde başka bir söylenti çıkardık.

Kardeşim bunu ilk önerdiğinde, bana gülümsediğini hatırlıyorum, sanki her şey sadece bir aldatmaca ve eğlenceymiş gibi. Ve ona inandım. Mason kimseyi öldürmeyeceğimizi söyledi." Adam ellerine baktı ve Holland, onun bir içki tutmak istediği izlenimini edindi. "Mason, insanlar şeytanın Los Angeles'ta yaşadığına ve insanları ünlü yapma gücüne sahip olduğuna inanırsa, bize geleceklerini söyledi. Ve geldiler.

Şeytan hakkında söylentiler yaymaya başladıktan sonra, kardeşim yetenekleri daha az olan ailelerden bizim için çalışacak insanlar topladı. Böylece iyilikler toplamaya başladık. Mason, başkalarının yeteneklerini kullanarak, yetenekleri veya sihirleri olmayan insanları kendi başlarına açamayacakları kapılardan geçirdi ve bu kapılardan geçtikten sonra, hepsi *şeytana* iyilik borçlu oldular."

"Peki tüm bu olaylarda senin rolün neydi?" diye sordu Holland, ama sorusu sadece bu değildi; tüm bu hikaye kafasını karıştırmıştı. Şeytan hakkında yaptığı tüm araştırmalarda, bunun sadece şeytanı bir kişilik olarak kullanan bir adam ya da iki adam olabileceği hiç aklına gelmemişti.

bir adamın ya da *iki* adamın şeytanı bir persona olarak kullandığını hiç düşünmemişti. Adam Natalia West'ten bahsettiğinde, Holland gerçeği çözdüğü için kısa bir süre zafer hissetmişti, ama şimdi herkes gibi kandırılmış gibi hissediyordu.

"İlk başta, birçok dedikodu yaydım ve birçok toplantı düzenledim. Los Angeles'ta dolaşıp, güzel ama çok güzel olmayan kızlarla tanıştım. Akıllı ama sosyal becerileri eksik erkeklerle ya da çekici olmayan yüzleri olan mükemmel aktörlerle konuşurdum. Sonra onlara tüm bunları değiştirebileceğimi söylerdim. İlk başta çoğunlukla aktörlerle anlaşmalar yapmaya başladık. Ama sonra kardeşim, daha da fazla güce sahip insanların bize iyilik borçlu olmasını istedi. Her zaman daha fazlasını istedi. Ve istediğini elde etti, ta ki... babamız öğrenene kadar."

"Bir dakika, bunu baban için yaptığını sanıyordum?"

"Öyleydik. Ama o etkilenmedi. Mason'ı hayal kırıklığına uğrattığını ilk kez gördüm. Babam, bizim küçük gangsterlerden farksız olduğumuzu ve başka bir varis bulacağını söyledi. Ertesi sabah babam ölmüştü ve Mason *tüm* yeteneklerine sahipti." Adam, hâlâ inanamıyormuş gibi başını salladı. "En kötüsü, bunu hemen anlamamış olmam. Babamın kalbini kırdığımızı ve bu yüzden öldüğünü düşünmüştüm. Ama kalp kırıklığı değildi. Mason'dı."

"Emin misin?"

Adam başını salladı, acısının yerini öfke almıştı. "Kardeşim, babamın tüm yeteneklerinin en büyük oğluna geçeceğini bilerek, yeni bir varis bulamadan babamı öldürdü. O zaman ben de her şeye son vermeye çalıştım. Kardeşime bunu durdurmamız gerektiğini söyledim. Kimseyi öldürmek istemedim. Kimseyi incitmek istemedim," dedi Adam, ama *"incitmek"* kelimesini sert bir şekilde söylemesi, Holland'a Adam'ın kesinlikle insanları incittiğini düşündürdü.

Holland, kalırsa onun da kendisine zarar vereceği düşüncesi birden aklına geldi. Bu hikaye, şimdiye kadar gördüğü en kırmızı bayraktı, ama Holland ayrılma isteğinin azaldığını fark etti. Adam doğruyu söylüyorsa, onun düşmanı kardeşi idi, kendisi değil.

"Bu, aranızın bozulduğu zaman mıydı?" diye sordu.

"Hayır. Mason, şeytanın adını tek başına kullanmaktan memnundu. Benim babamızın büyüsünden hiçbir şeyim yoktu, bu yüzden bir tehdit oluşturmuyordum. Ta ki Mason'ın yeteneklerini elinden almaya çalışana kadar."

"Sonra ne oldu?"

"İyi gitmedi." Adam'ın gözleri otel odasına kaydı, hala yalnız olduklarından emin olmak için. "Araştırmalarında, son zamanlarda kimsenin şeytanla anlaşma yapmadığını fark etmiş olabilirsin."

Holland aslında bunu fark etmemişti. Geçmişe o kadar takıntılıydı ki, şimdiki zamana dikkat etmemişti. Ama Adam haklıydı. Holland, şeytana atfettiği son zamanlarda ölen hiçbir ünlü kişi hatırlayamadı. Ve Roosevelt'e yaptığı tüm ziyaretlerinde, dün geceye kadar kardeşi orada hiç görmemişti.

"Kardeşim hala yeteneklerine sahip. Ama şu anda onları kullanamıyor."

"Neden şu anda kullanamıyor?" diye sordu Holland.

"Başka birinden yetenek çalmak neredeyse imkansızdır. Yapabileceğim en iyi şey, kardeşimin yeteneklerini kilitlemekti. Ama Alkimik Kalp'i ele geçirirse her şey değişir."

"Sence onu mu arıyor?"

"Evet. Mason'ın yeteneklerini kullanmasını imkansız hale getirmeden önce bile, Kimya Kalbi'ni istiyordu. Her zaman istemişti. Sence neden onunla anlaşma yapan pek çok kişi ona borcunu ödeyemedi?"

"Kardeşine borcunu ödemenin tek yolunun ona Alkimik Kalbi vermek olduğunu mu söylüyorsun?"

"Çoğu insan için evet," dedi Adam, somurtkan bir ifadeyle.

"Ama bu imkansız." Holland midesinin bulandığını hissetti. Sonra babasını ve Watch Man'in Ben'in hayatta kalmasının tek yolunun şeytanlardan birine Alchemical Heart'ı vermek olduğunu söylediğini düşündü. Ama bunu düşünürken bile, Holland babasının böyle aptalca bir anlaşma yapacağını hayal edemiyordu.

"Sen ve kardeşin benim ailemle bir anlaşma mı yaptınız?" diye sordu.

"Hayır," dedi Adam hemen. "Senin anne babanla asla bir anlaşma yapmadım."

"Peki ya kardeşin?" Adam kaşlarını çattı.

"Bu evet mi, hayır mı?"

"Bilmiyorum," dedi sessizce. "İlişkimiz bitmeden önce bile kardeşim benim haberim olmayan birçok şey yapmıştı."

"Yani o yapmış olabilir," dedi Holland. "Ailemin ölümünün gerçek sebebi o olabilir."

"Neden buna inanmak istediğini anlayabiliyorum, ama dün sana söylediğim şeyde ciddiydim. Bugün hayatta kalırsan, bu sorunun cevabını aramak yarın ölümüne neden olur. Kardeşim tüm yeteneklerine sahip olmayabilir, ama yine de inanılmaz derecede tehlikeli."

Holland kaşlarını çattı. Bu cevabı bulmak için her şeyi yapacaktı, ama Adam ona yardım etmeye niyetli değildi. "Kız kardeşim tüm bunları biliyor mu?"

"Genelde bu hikayeyi içki içerken anlatmam." Adam ellerine baktı ve sonra barış teklifi gibi çantasını uzattı. "Şimdi kaçmak istersen, seni suçlamam."

Holland bunu düşündü. Adam'dan uzaklaşmak, kimseye güvenmek zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu. Ama aynı zamanda yalnız kalacağı anlamına da geliyordu. Holland bunu tek başına yapmak istemiyordu ve Alkimik Kalbi bulmayı başarırsa, Adam'ın kardeşini sonsuza kadar durdurmasına da yardım edebilirdi. Ve bu fikir ona gerçekten hoş gelmişti.

Holland, Roosevelt'te Mason'ı gördüğü anı hatırladı, onu açıkça tanıdığı anı, ve aniden bunun nedenini biliyor mu diye merak etti. "Biriyle çıkıyordum," dedi Adam'a. "Dün gece öldürüldü ve benimle sadece ailemi araştırmak için tutuldığı için çıktığını öğrendim. Dairesinde bana nasıl yaklaşacağına dair ayrıntılı talimatların yazılı olduğu altın ve siyah bir dosya buldum."

Adam elini çenesinden yavaşça aşağıya doğru kaydırdı. "Kardeşime benziyor. Altın ve siyah her zaman onun imzası olmuştur. Ve öldürmekten çekinmez."

"Hâlâ bir sorum var," dedi Holland.

"Sadece bir mi?"

"Daha fazlasını sorardım ama dediğin gibi, zamanımız kısıtlı. Kaç yaşındasın?"

Bu soru ona şaşkın bir gülümseme kazandırdı. "Bilmek istediğin bu mu?"

"Bu hikayede matematik tutmuyor. Ya yaşına göre inanılmaz derecede iyi görünüyorsun ya da çok uzun zamandır yaşlanmıyorsun."

Adam'ın gülümsemesi genişledi. "İnanılmaz derecede iyi göründüğümü mü düşünüyorsun?"

Holland onu tokatlamak için ani bir dürtüyle mücadele etti. "Öyle olduğunu biliyorsun."

Bir saniye daha sırıttı, sonra ifadesi ciddileşti. "Seni hayatta tutma konusuna geri dönelim mi?" Adam, Holland'ın çantasının kapağına uzandı.

OTUZ ALTI.

"Sana içindekileri göstermemem gerekiyor," dedi Holland. "O zaman muhtemelen bunu açmama izin vermemelisin," dedi Adam. Ama onu durdurmadı.

Adam az önce şeytan olduğunu itiraf etmişti. Ama artık şeytan değildi. O, kız kardeşinin ortağıydı; January ona güveniyordu. Holland da ona güvenebilirdi. Ve Watch Man'den gelen zarfı gerçekten açmak istiyordu. Holland, babasının kaç tane ipucu sakladığını bilmiyordu ve daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu.

Şu anda bulundukları lüks otel odası, açık valizler ve dağınık yatak ve kanepenin üzerine saçılmış banyo malzemelerine bakılırsa dolu görünüyordu. Konukların muhtemelen öğle yemeğine çıktıklarını, ancak her an geri dönebileceklerini düşündü.

"Bir belge zarfı var," dedi. "Önce onu açmalısın, hem de çabuk."

Adam zarfı çıkardı. "Bu ne?"

"Bilmiyorum. Sen baygınken Watch Man verdi."

"O piçin beni bayılttığını biliyordum." Adam, Holland'ın yaptığı gibi zarfı elinde tarttı ve sonra ona uzattı. "Sana verildiyse, sen açmalısın."

Holland'a iki kez söylemeye gerek yoktu. Hızla klipsi açtı. Zarfın içinde sayfalar vardı. Kasa içindekinden daha az sayfa vardı, ama Holland onları hemen tanıdı.

DIŞ MEKAN. OTEL VERANDASI. GÜNDÜZ.

Red ve Watch Man, 1960'ların Palm Springs'ini andıran bir terasta otururken tropikal kuşlar aşağıya bakıyor.

1960'ların Palm Springs'ini andıran bir verandada otururken tropikal kuşlar onları izliyor. Beyaz ferforje sandalyeler,

, beyaz beton karoların arasında düzgün bir çim ve tabii ki plastik flamingolar var.

Watch Man ve Red Scrabble oynuyorlar. Karolar, dekorla uyumlu beyaz ve turkuaz rengindedir. Red'in sadece dört karosu kalmıştır: *OEMJ*.

GÖZETMEN

Sıra sende.

Kırmızı, isteksizce *O* harfini koyarak *"to"* ve *"go"* kelimelerini oluşturur.

SAATÇİ

Gerçekten çaba göstermediğinizi hissediyorum, Bay Westcott.

RED WESTCOTT

Buraya oyun oynamaya gelmedim.

GÖZETMEN

Hayat bir oyundan başka nedir ki? Karşılaştığınız herkes bir rakip, bir müttefik ya da bazen bir ipucudur.

Watch Man tahtaya karolar yerleştirerek *REVERSE* kelimesini oluşturur.

RED WESTCOTT

Sen nesin?

SAATÇİ

V harfinin çift harf puanı ile birlikte 68 puan olduğunu düşünüyorum.

RED WESTCOTT

Benim sorduğum bu değildi.

SAATÇİ

Ama belki de yine de cevap veriyordum. Sıra yine sizde, Bay Westcott. Kazanmak için bir şansınız kaldı.

Başlamadan önce doğru yönde olduğundan emin ol.

"Bunların var olduğunu bilmiyordum." Adam sayfalara bakmaya devam etti. Gözleri parlak ve iriydi, heyecanından neredeyse çocuksu bir hali vardı. O gerçekten bir hayranıydı. "Biliyor musun..." Aniden başını kaldırdı, sanki

konuştuğu kişinin kim olduğunu hatırlamış gibi. "Bekle... şaşırmış görünmüyorsun."

"Bu, aldığım ilk sayfa grubu değil." Holland çantaya uzandı ve senaryonun geri kalanını çıkardı.

Adam hemen yine hipnotize oldu. Üçüncü sayfaya geldiğinde, "Bugün Watch Man'i görmek istemenizin nedeni bu muydu? Bahsettiğiniz güvenilir kaynak bu muydu?" dedi.

"Ben küçükken, babam hep hazine avları düzenlerdi.
Bu sayfaları görür görmez, onun yine aynısını yaptığını anladım."

"O bir dahiydi," dedi Adam saygıyla. "Sence bu yeni sayfalar bize bir sonraki adımda nereye bakmamız gerektiğini söyleyecek mi?"

"Evet."

Adam sonraki sayfaları aldı ve kanepenin üzerine yaydı, orada bırakılmış giysileri yere itti. "Bence kurşun kalemle yazılmış son satır bize kazma hakkında bir şey söylemeye çalışıyor," dedi. "Belki de bungalovlara geri dönüp babanızın orada bir şey gömüp gömmediğine bakmalıyız."

"Babamın ipuçları genellikle birden fazla parçadan oluşur," dedi Holland. "İlk sayfalarından daha dikkatli olsaydım, Watch Man'i bu otelde bulacağımı muhtemelen kendim anlayabilirdim." Holland, Red'in Watch Man'i nerede bulabileceğini sorduktan hemen sonra Frank Sinatra'nın çaldığı sahne talimatlarının yazıldığı senaryoyu işaret etti.

"Bu biraz zorlama gibi görünüyor," dedi Adam.

"İlk ipucuyla birleştirirsem değil." Holland ikinci sayfayı gösterdi. "Alma'nın bowling takımı Hollybells, bu benim çocukluk lakabımdı. Üzerine işlenmiş tişörtler yeşil ve pembe, herkesin bildiği gibi Beverly Hills Hotel'in imza renkleri."

"Peki, bu yeni sayfalar ne anlatıyor sence?" diye sordu Adam. "Bence bir sonraki ipucu, oynadıkları oyunla ilgili.
Red'in taşlarına bak." Holland bir kez daha sayfayı işaret etti. "Burada başlangıçta dört taşı olduğu yazıyor. Birini yere koyarak *"to"* ve "*go*" kelimelerini oluşturuyor ve elinde *EMJ* kalıyor. Sonra, *"clue"* kelimesini söyledikten hemen sonra, Watch Man *"reverse"* kelimesini yere koyuyor."

Adam şaşkın bir ifadeyle baktı.

"*EMJ* harflerini tersine çevirirsen, *JME* olur. JME'ye git." "Film stüdyosu gibi mi?" diye sordu.

"Sıradan bir film stüdyosu değil," dedi Holland. "Jericho Monroe Entertainment, babamın çalıştığı stüdyo. Sanırım bir sonraki durağımız orası olmalı. Babam bir şey sakladıysa, eminim oradadır."

Jericho Monroe Entertainment bir şeyi saklamak için mükemmel bir yerdi. Stüdyo o kadar büyüktü ki, kendi posta kodu vardı. Ayrıca itfaiye, sağlık ofisleri ve tam donanımlı bir basketbol sahası, tenis kortu ve pickleball sahası içeren bir spor merkezi de vardı.

"Arkadaşım Cat, Hikaye Anlatma Bölümü başkanının asistanı. Daha dün, bu akşamki parti için kostüm istersem onu aramamı söyledi."

"Ne partisi?" Adam davet edilmediği için biraz kırılmış görünüyordu.

"Hollywood Roosevelt'in Haunted Halloween Ball partisi. Arkadaşlarım ve ben her yıl gideriz. Cat'e kostüm istediğimizi söylersek, bizi partiye sokar. Sadece nereye bakacağımı bilmiyorum..."

Holland, otel odasının kapısı açılmaya başlayınca sözünü kesti.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Ne oluyor lan?

"Odamızdan çıkın!" Birkaç saniye içinde, öfkeli turistlerin bağırışları güzel süiti doldurdu.

Holland paniklemeye başladı.

Adam ona gülümseyerek döndü. "Merak etme, Parlak Gözler. Yakalanmayacağız." Başka bir şey söylemeden, süiti kendinden emin adımlarla geçti. "Sanırım bir yanlış anlaşılma var." Sesini sonra duyamadı. Holland onun sonra ne dediğini duymadı ve görmedi de — babasının sayfalarını toplamakla meşguldü — ama birkaç saniye içinde çift bağırmak yerine gülüyordu.

"Çok özür dileriz," dedi kadın.

"Sizinle akşam yemeği yiyebilir miyiz?" diye sordu adam.

"Oh, lütfen, evet!" dedi kadın. "Sizi yemeğe çıkarmak isteriz." Sonra Polo Lounge hakkında bir dakika boyunca sohbet ettiler. "Fotoğrafını çekmek isteyeceğiniz türden yemekler var."

Holland artık tüm sayfaları toplamıştı. Sadece çantaya ve Adam'a ihtiyacı vardı — Adam, çifti tekrar güldürüyordu, muhtemelen fotoğrafını çekmek isteyeceğiniz yemekler hakkında. Holland sinirlenmemeye çalıştı. Adam'ın yaptığı her neyse, onları kurtarmıştı. Sadece nasıl yaptığını bilmiyordu.

Adam bir kez daha özür dileyerek, adamın elini tutup sıktı. Sonra kadın Adam'a sarıldı. Gözlerinde gerçekten yaşlar mı vardı? Bir saniye sonra ikisi de gitmişti ve Adam kendinden çok memnun görünüyordu.

"Az önce ne yaptın?" diye sordu Holland.

Adam omuz silkti. "Bu benim cazibem."

Holland gözlerini kısarak, "O kadar da çekici değilsin," dedi.

"Bana tüm sırlarını anlatan kızın sözleri." Adam kapıyı açık tutmak için omzunu kapıya dayadı.

Holland boynunda bir sıcaklık hissetti. "Sırlarını bu yüzden açığa çıkarmadım," dedi. Ama onu, altın sarısı öğleden sonra ışığının altında, kapıya yaslanarak, bir şekilde daha da uzun görünmesini sağlayan bir şekilde dururken izlerken, çekiciliğinin bunun bir nedeni olabileceğinden korktu.

"Gitmeliyiz," dedi aniden, koridora adım atarak. "Bilmelisin, sana senaryoyu anlattım çünkü bu sihirli dünyaya aşina değilim ve..." Holland, çiftin başına gelenleri fark edince aniden sustu. "Ne yaptığını biliyorum. Sihir. O zavallı insanlara sihir yaptın."

Adam onun yanıldığını söylemedi, ama koridorda yürürken de pek memnun görünmüyordu. Gabe, *sihir* kelimesini kullandığı için ona zor anlar yaşatmıştı. Ama Adam aynı sorunu yaşamıyor gibiydi, muhtemelen sihirli bir aileden geldiği için. Kanıtlaması gereken bir şey yoktu. Ama... "Bekle..." Ona doğru döndü. "Sihir gücün olmadığını söylemiştin."

"Hayır," dedi Adam düz bir sesle. "Babamın tüm büyüsünü kardeşim aldığını söyledim."

"Ama senin bir yeteneğin var, *değil mi*?" diye sordu Holland. İnsanların ona nasıl davrandığını görmüştü. Ve bu dünya hakkında bir şey öğrendiyse, o da yeteneklerin her şey olduğu idi.

"Yeteneğim Bankadan ödünç aldım." Yüzünde utanç gibi bir ifade belirdi. Ama Holland bunu sadece bir saniye fark etti.

Beverly Hills Hotel'in büyük çıkışına yaklaşıyorlardı ve camın diğer tarafında Holland bir çift kovboy şapkası gördü. "Oh, hayır," diye fısıldadı.

"Ne oldu?" diye sordu Adam.

"Önemli bir şey olmayabilir. İleriye bak," diye fısıldadı. "Kovboy kostümü giymiş iki kişi var."

Adam ona sorgulayan bir bakış attı.

"Sanırım onlar bankadan," dedi Holland. "Onları tanıdın mı?"

"Hayır, ama ben genellikle o şubede çalışmıyorum." Adam hızını yavaşlattı ve kolunu Holland'ın omzuna atarak onu kendine çekti. Adam sıcaktı ve çok sağlamdı. Holland, Adam'ın kollarını ilk gördüğü zaman, onun spor yaptığını ama çok fazla değil diye düşündüğünü hatırladı. Ama şimdi ona bu kadar yakınken, birdenbire bu düşüncesinin yanlış olduğunu hissetti.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Adam parmaklarıyla kadının kolunu tembelce okşadı ve kadının cildinde küçük kıvılcımlar uyandırdı. "Koşarsak herkes bize bakacak, ama kimse halka açık bir yerde sevgisini gösteren bir çifti görmek istemez." Adam eğildi ve kadının başının üstüne yavaşça bir öpücük kondurdu, sonra da yanağına bir öpücük daha kondurdu.

Birkaç adım daha attılar. Cam kapılara neredeyse varmışlardı. Holland'ın kalbi hızla atıyordu, ve Adam'ın dudakları düşüyordu.

"Rahatla," diye fısıldadı. Sonra onu öptü. Kısa ve tatlı bir öpücük olmasını bekliyordu, ama bu sefer ağzı uzun süre kaldı. Onu alay etti, yaladı, alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve biraz daha alay etti. Holland, ona karşılık öpüşürken cildinin daha da ısındığını hissetti. Kimsenin onlara bakmak istemeyeceğini söylemişti, ama bu, gözlerini ayıramayacağın türden bir öpücük gibiydi.

Kesinlikle uzaklaşamayacağı bir öpücük gibi hissediyordu. Gün ortasında, insanların baktığı kalabalık bir otelin önünde bile. Bir kez, biraz sertçe ısırdı, alt dudağını neredeyse morartacaktı, sonra uzaklaştı. "Benim liderliğimi takip etmeni istiyorum."

Onu tekrar öptü. Sonra kolunu omzundan indirdi, elini tuttu ve vale arabayı getirirken onu arabaya doğru götürdü. "Bu senin araban değil," dedi Holland.

"Yakında senin olacak." Adam sürücü tarafına geçti. Holland, kovboy şapkalı adamların izleyip izlemediğini görmek için arkasını dönmek istedi, ama gözlerini Adam'dan ayıramadı. Gözlerini Adam'dan ayıramıyordu. Belki de asıl görmek istediği, o öpücüğün onu da kendisi kadar etkilemiş olup olmadığıydı.

Birkaç saat önce Gabe'i öptüğünü düşününce bir parça suçluluk duydu. Teknik olarak, onu öpen oydu. Ve Gabe'in onu öpmesine izin vermek korkunç bir hataydı. Suçluluk duyacak hiçbir şeyi yoktu. Ama tüm duyguları yüzeydeydi, onları harekete geçirmek çok da zor değildi.

Orada durup izlerken hava daha sıcak hissediyordu ve tüm manzara biraz soluk görünüyordu. Adam arabanın diğer tarafından ona gülümsedi ve birdenbire artık Adam değildi. O, Gabe Cabral'dı.

Holland'ın göğsü panikle sıkıştı, başı dönüyordu ve...

Dam

la.

Dam

la.

Dam

la.

"Hayır!" Holland burnundaki kanı sildi, parmak uçları kırmızıya boyandı. Yine oluyordu. Aslında orada olmayan bir şeyi görüyordu. Gabe'i düşündüğü için miydi?

Gabe'in arabayı çalmadığını biliyordu; çalan Adam'dı. Ama artık Adam'ı göremiyordu, sadece Gabe'i görüyordu. Son gördüğünden daha rahat giyinmişti, koyu renk kot pantolon ve siyah gömlek giymişti. "Bebeğim, arabaya binme zamanı," dedi sevgiyle.

Kaçmak istedi, ama bacakları hareket etmiyordu, sadece vücudunun çalıntı arabaya kayıp gittiğini hissetti.

Deri koltuk altında sıcak hissediyordu. Parmakları klimayı açmak için uzanırken, Gabe radyoyu ayarlıyordu. "Bu şarkıyı sevmiyorum," diye mırıldandı. Ama bir sonraki istasyon da aynı şarkıyı çalıyordu. Tekrar değiştirdi, ama aynı şarkı her yerde çalıyordu. "Ne oluyor lan..."

Gabe radyoyu kapattı, ama aynı lanet şarkı hoparlörlerden çıkmaya devam etti.

Holland, diğer görüntülerden nasıl kurtulduğunu hatırlamaya çalıştı. Gözlerini kapattı. Başını salladı. Ama müzik çalmaya devam etti. "Durdur şunu. Durdur şunu..."

"Deniyorum," dedi Adam.

Holland, onun sesini tanıdı ve yoğun bir rahatlama hissetti. Gözlerini açtı. Sıcak deri koltuklar, zayıf klima, radyodan aynı şarkı çalıyordu.

Adam endişeli bir ifadeyle ona bir mendil uzattı. Adamın yaşlanmadığını öğrendiği için mendillerinin artık mantıklı geldiği düşüncesi aklından geçti. O anda, bazen en uygunsuz tepki olarak gülünür gibi, biraz güldü.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu.

Holland mendille burnunu silmeyi bitirdi ve pencereden dışarı baktı, Beverly Hills Hotel'in arazisini terk ettiklerini gördü. JME'ye gidiyorlardı.

Holland uzanıp radyo kanalını değiştirdi. Aynı şarkı çalıyordu. Tekrar değiştirdi. Yine aynı şarkı. Tıpkı gördüğü vizyondaki gibi.

"Sanırım bozulmuş," dedi Adam.

"Daha önce değiştirdin mi?" diye sordu Holland. "Ben baygınken."

"Radyoyu pek düşünmüyordum," dedi.

Ama o hala bozuk radyoyu düşünüyordu. Bu, bir şekilde geleceği gördüğünü merak etmesine neden oldu, ama bu mantıklı değildi çünkü o zaman Gabe'i değil, Adam'ı görmüş olacaktı. İlk üzüntü dalgası geçtikten sonra, Gabe'i düşünmek Holland'da giderek artan bir dehşet hissi uyandırdı, bu yüzden onu düşünmemeye acımasızca çalışıyordu.

"Senin dünyanda burun kanaması bir şeyin işareti mi?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla değil," dedi Adam.

Holland, Adam'ın ofisinde, Roosevelt'te, sahil evinde ve... Kanadığını hatırladığı tüm anları düşünmeye çalıştı, ama giydiği kıyafete bakınca düşünceleri kesildi. Hâlâ kız kardeşinin elbisesini giyiyordu, ama topuklu ayakkabı yerine şık beyaz spor ayakkabılar giyiyordu.

Holland, kız kardeşinin ayakkabılarının anahtarı gibi sihirli olup olmadığını merak ederek onlara dokunmak için eğildi. Ama elektrik çarpması ya da ani bir sessizlik olmadı. Bunlar sıradan ayakkabılardı ve Holland onları nereden aldığını bilmiyordu.

"Ayakkabılarımı ne zaman değiştirdim?"

Adam ona şaşkın bir şekilde baktı. "Beverly Hills Oteli'nden ayrılmadan önce, kaçmamız gerekirse diye değiştirdin. Misafir odasından spor ayakkabı ödünç aldın."

Holland, izinsiz bir şey almanın aslında hırsızlık olduğundan oldukça emindi, ama bu küçük suçtan çok, bunu hiç hatırlamaması onu daha çok endişelendiriyordu.

Radyoda tekrar tekrar çalan aynı şarkı yeniden başladı, ta ki Adam sonunda radyoyu kapatana kadar. "Bu şarkıyı hiç sevmiyorum."

Holland bir déjà vu hissi yaşadı. Ama sonra Gabe'in neredeyse aynı şeyi söylediğini hatırladı. Başka bir şey oluyordu, onu korkutmaya başlayan bir şey... Önce görüntüler ve kan, şimdi de anıları kaybolmaya başlamıştı.

Günün sonuna kadar başka neler kaybedebileceğinden korkmaya başlamıştı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Holland önce ikonik su kulesini gördü. Uzun ve gümüş rengi, mavi gökyüzüne karşı belirgin bir şekilde göze çarpıyordu ve üzerinde ikonik blok harflerle *JME* yazıyordu.

Jericho Monroe Entertainment.

Holland buraya ilk kez geldiğinde beş yaşındaydı. O ve kız kardeşi, *Çocuklar Günü* için babalarıyla birlikteydiler*!* Tek istediği Prenses Poppy ve evcil midillisi Pistachio'yu görmekti. Holland, Poppy'nin şovda kullandığı gibi bir gökkuşağı değneği bile getirmişti. January ise Sparkles adlı köpeği görmek istemişti. Bir kutu ödül maması ve bir tasma getirmiş, ödül mamasıyla köpeği tasmaya takıp eve götürmeyi planlamıştı.

Herkes, hayali karakterlere olan umutları, hayalleri ve inançlarıyla bu iki kızın çok değerli olduğunu düşünmüştü. Şimdi bile, büyümüş olsalar da, Holland'ın birazcık bile olsa inanmamak zordu.

Film stüdyosu, Regal'dan farklı bir tür sihir barındırıyordu, ama yine de sihirdi. İnanmanı, hissetmeni ve merak etmeni sağlayan şey sihir değilse nedir?

Holland, korkmuş mu yoksa heyecanlı mı hissettiğini, yoksa kafasındaki tüm bu uğultunun başka bir tanımlanamayan duygu mu olduğunu bilmiyordu.

Adam arabayı güvenlik kulübesinin yanında durdurdu ve güvenlik görevlisi dışarı çıktı. JME'nin klasik TV dizisi *My Neighbor Next Door*'daki baba gibi giyinmişti*.*

"Mutlu Cadılar Bayramı," dedi Adam. "Hikaye Anlatma Departmanındaki arkadaşımızı görmeye geldik."

"Adınız?" diye sordu güvenlik görevlisi.

"Charlotte Davis," diye cevapladı Holland.

"Arayıp haber vermiş mi bilmiyorum, ama ofisini arayıp teyit edebilirsiniz." Adam, tartışmaya yer bırakmayacak kadar kendinden emin bir tavırla konuştu.

tartışmaya yer bırakmayan kendinden emin bir tavırla konuştu. Holland, onun sihrini mi kullandığını yoksa sadece kendisi mi böyle olduğunu merak etti.

İlk tanıştıklarında onu ne kadar kolay etkilediğini ve bu etki geçince ne kadar şaşkın olduğunu düşündü. Sihir değil, diye karar verdi.

Yine de güvenlik görevlisi tartışmaya girmeden bir telefon görüşmesi yaptı ve sonra dostça bir "Sağdaki otoparka park edebilirsiniz. Personel için ayrılmış bir yer ama bugün çok dolu değil. Bayan Davis oraya gelip sizinle buluşacak" diyerek onları geçirdi.

"Teşekkürler dostum," dedi Adam.

Ve böylece içeri girdiler.

Holland arabadan inerken saatine baktı. Fark ettiğinden daha geç olmuştu. Saat 3:33'tü. Güneş, sanki bu son şansıymış gibi parlıyordu, ışınlarını ve ısısını hiç esirgemiyordu. Asfaltın eridiğini koklayabiliyordu.

Stüdyo son birkaç yılda hiç değişmemiş gibi görünüyordu. Holland, artık yönetmen Vic VanVleet'e ait olan babasının eski park yerine doğru yürüdü. Vic'in arabası şimdi orada park edilmişti, parlak sedef rengi elektrikli bir araba ve üzerinde VX3 yazan özel plaka vardı — bu, onun yapım şirketinin adıydı.

"Peki, nereden aramaya başlayacağız?" diye sordu Adam. "Babamın eski bungalovu. 17 numara."

Adam şüpheci bir ifadeyle baktı. "Bunca zaman geçtikten sonra orada hala bir ipucu olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Babam bizi henüz hiç hayal kırıklığına uğratmadı."

"Hey millet!" Cat, kabzasında mücevherli bir kalp bulunan bir kılıç sallayarak otoparka girdi. JME'nin en popüler televizyon programlarından biri olan *Knife and Cross'taki* Isabella Rose gibi giyinmişti. Bu program, Holland'ın en sevdiği vampir dizisiydi. Evet, Holland özellikle stresli olduğunda, bazen hala bu dizi için hayran kurguları yazıyordu.

Dizide, dünyanın en ölümcül vampiri ve vampir avcısının insan sevgilisi olan Isabella, kazara bedenlerini değiştirmişlerdi ve her zaman o döneme pek uygun olmayan ama Cat'in şu anda giydiği gibi kesinlikle muhteşem elbiseler giyiyordu. Elbise, zarif siyah dantel askılar

ve etrafına dökülen soluk pembe tül katmanlarından oluşuyordu ve muhteşem bir etek oluşturuyordu.

"Kostümü çok beğendim," dedi Holland.

"Teşekkürler! Onu giymek için çok heyecanlıydım ve senin burada olmana çok sevindim!" Cat, Holland'a sıkıca sarıldıktan sonra Adam'a döndü. "Sen Holland'ın eşisin herhalde. Senin hakkında çok şey duydum!"

Cat, Adam'ın Jake olduğunu sanıyordu ve Holland onu düzeltmeye niyetli değildi. Neyse ki Cat, Jake'i sadece Clark Kent olarak tanıyordu; Holland, çıktığı erkeklerin gerçek isimlerini asla paylaşmazdı. Bu, birinin numarasını telefonuna erken kaydetmek gibi bir şeydi.

Neyse ki bu durumda Holland, Adam'ı gerçek adıyla tanıtma fırsatı buldu.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Adam. "Bizi buraya getirdiğin için teşekkürler."

"Ne zaman istersen," dedi Cat. "Eğer bir daha tur için gelmek istersen, ben senin kızınım. Yani, ben senin kızın değilim. Holland açıkça senin kızın, ama ben Holland'ın arkadaşıyım, bu da beni senin arkadaşın yapıyor!" Cat telaşlı konuşuyordu ve o asla telaşlanmazdı.

Adam, turistlerle dolu tramvaylardan birine bakmak için döndüğünde, Cat Holland'a "*O çok seksi!"* diye fısıldadı.

Holland gülümsememeye çalıştı, çünkü bunun gerçek bir gülümseme olacağını biliyordu. Ama o ve Adam sadece rol yapıyordu. Adam artık rol yapmaya bile pek uğraşmıyordu. Beverly Hills Hotel'de öpüştüklerinden beri, ona dokunmamak için bilinçli bir çaba gösteriyor gibiydi.

"Ah, sana söylemeyi neredeyse unutuyordum," diye ekledi Cat yüksek sesle. "Chance da burada."

Holland'ın midesi birdenbire düğümlendi. Dün geceden sonra, şimdi onunla karşılaşamazdı. Onu görürse ve ona bir açıklama yapamazsa, onu asla affetmeyebilirdi. "Burada ne işi var?" diye sordu.

"Vic VanVleet ile görüşüyor." Cat sahte kılıcını küçük bir daire çizerek salladı, çünkü Isabella Rose sadece olağanüstü şık olmakla kalmıyor, aynı zamanda silah kullanmada da çok iyiydi. "Sanırım onun başrol oynadığı başka bir film yapmak istiyor."

"Chance için harika bir haber," dedi Holland. Ve bu onun için de harikaydı, çünkü büyük olasılıkla onunla karşılaşmayacaktı.

"Ona benim bu konudan bahsettiğimi söyleme," dedi Cat. "Eminim bu akşamki partide sana kendisi söylemek isteyecektir."

"Merak etme," dedi Holland. "Burada olduğumuzdan bahsetmeyeceğim bile."

Cat, onları otoparkın karşısına geçirmeye başlarken ona minnettar bir gülümseme attı. "Normalde yürüyebiliriz derdim, ama bu sıcaklık çok aşırı ve kostüm departmanı çok uzak, bu yüzden golf arabasını ödünç alabiliriz diye düşündüm."

"Aslında," dedi Holland, "Adam ve ben önce bungalovlara gidebiliriz diye düşündüm. Ben Tierney'nin eski bungalovuna bir göz atmak istiyorduk."

Cat hemen tedirgin oldu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Sadece hızlıca bir fotoğraf çekmek istiyoruz. Ben sinema öğrencisiyim," dedi Adam

düzgün bir şekilde yalan söyledi. "Benjamin Tierney bunun nedeni ve onun çalıştığı yeri gerçekten görmek istiyorum."

Cat dudağını dişleriyle ısırdı.

"Lütfen." Adam uzanıp koluna dokundu.

Cat ona şaşkın gözlerle baktı. Bu dokunuş onu çileden çıkarmış olmalıydı. Önceden telaşlı görünüyordu, ama şimdi gözleri parlıyordu. Kafasını salladı. Gözlerindeki parıltı biraz azaldı, ama bir an için ifadesi biraz boşaldı. "Az önce ne hakkında konuşuyorduk?"

"Patronun aradı," dedi Adam. "Ofisine dönmen gerekiyor, bu yüzden Holland ve ben kostüm departmanında buluşalım dedik."

"Evet, doğru. Bu iyi bir fikir." Cat kılıcını su kulesinin sağına doğrulttu. "Birazdan görüşürüz," dedi, ama sesinde her zamanki coşkusu yoktu. Sesi uzaklardan geliyor gibiydi.

Holland, Adam'ın büyüsünün nasıl işlediğini tam olarak bildiğini fark etti ve bu onu dehşete düşürdü. Bu, onun düşündüğü gibi büyünün büyütülmüş bir versiyonu değildi. Eğer haklıysa, Adam Bishop parmaklarının dokunuşuyla anıları silme ve tamamen yeni anılar yazma gücüne sahipti.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Adam yanlış bir şey yapmış gibi görünmüyordu, hatta hiçbir şey yapmış gibi görünmüyordu. Belki de en korkutucu yanı da buydu.

"Arkadaşıma ne yaptın?" diye sordu Holland. "Ona yeteneğini mi kullandın?"

Adam ellerini ceplerine soktu. İnkar etmedi, bu da cevabın evet olduğu anlamına geliyordu.

"Bunu yapmana gerek yoktu."

"Evet, yapmam gerekiyordu," dedi Adam sertçe.

"Cat senin dünyana ait değil. Onun bu olaydan zarar görmesini istemiyorum."

Adam çenesini oynattı. Holland, o ana kadar, Gabe onu vurmadan hemen önce Profesörün ofisinde bile, Adam'ı hiç kızgın görmediğini fark etti. "Oteldeki çifte yaptığımda umursamamış gibi görünüyordun."

Holland, onun yeteneğini kullandığını bilmediğini söylemek istedi, ama biliyordu; sadece yeteneğinin ne olduğunu henüz bilmiyordu. Onun sihir kullandığını umursamamıştı, sadece *bunun* onun sihri olmasını sevmemişti.

"Bana da bunu yaptın mı?" diye sordu. "Aramızdaki konuşmalardan herhangi birini sildin mi?"

Adam kahkahayı bastı. "Eğer yeteneğimi sana kullanmış olsaydım, bana bu soruyu sormazdın. Ve arkadaşın Gabe'in beni vurmasına izin vermezdin."

Holland yine suçluluk duydu, ama bu konuyu öylece bırakamıyordu. Hafızasında bu kadar çok şey ters gitmişken olmazdı. "Bu yine de hayır demek değil."

Adam iç geçirdi. "Herkes hayır diyebilir, Holland, ben sadece neden benim hayırıma inanman gerektiğini söyledim." Gözleri Holland'ınkilerle buluştu ve Holland gözlerinde bir parça acı gördü. "Hiçbir zaman senin anılarını silmedim ya da yeni anılar eklemedim

. Benim dünyamda, bir yeteneğin olması gerekir, ama ben benimkini kullanmayı pek sevmem, gerekli olmadıkça. Ve... Ben daha çok cazibemle idare etmeyi tercih ederim." Ağzı tanıdık bir sırıtışa dönüştü. Ama Holland, ellerinin hala cebinde olduğunu fark etmeden edemedi.

Bungalovlara giden parke taşlı yolda sessizce yürürken ellerini orada tuttu.

JME'de her şey mükemmeldi ve Holland'ın tüm korkuları ve gerginliğine rağmen, stüdyonun büyüsüne kapıldı. Binaların hepsi, insanların sinemaya gitmek için hala şık giyindiği ve çoğu filmin bir buçuk saatten kısa olduğu Hollywood'un altın çağından kalmaydı.

Her yerde film afişleri vardı. Binaların dış duvarlarını kaplayan devasa duvar resimleri o kadar büyüktü ki, insanlar belirli otoyollardan bile görebiliyordu. Holland, "*Knife and Cross—Season VII coming soon!" (Bıçak ve Haç—7. Sezon Yakında!)* yazan bir afiş gördü. Afişte, televizyon dizisinin adını taşıyan karakterler, arkalarında alevler yükselirken birbirlerine bakıyorlardı.

Tabii ki, binaların çoğunu kaplayan sarmaşıkların arasına asılmış klasik filmlerin çerçeveli afişleri de vardı.

Holland, Adam'a gizlice bir bakış attı. Penthouse'undaki film afişleri, onun bir film hayranı olduğunu düşünmesine neden olmuştu, ama o, onun kadar büyülenmiş görünmüyordu. Tabii ki, elleri de hala ceplerindeydi, bu yüzden belki de sadece rahatsızdı.

"Biliyor muydun," dedi Adam'a, "90'ların ortasında bir stüdyo yöneticisi JME'nin eski bir Doğu Kıyısı üniversite kampüsü gibi görünmesini istediği için, tüm o sarmaşıkları dikmelerini istediğini?"

Adam başını salladı, tam o sırada bir sincap sarmaşıklardan fırlayıp yolun karşısına koştu ve Holland'a başka bir hikayeyi hatırlattı.

"Ayrıca, ismini vermeyeceğim başka bir stüdyonun, sincapları ziyaretçilere yaklaşıp yiyecek dilenmeleri için eğittiği söyleniyor."

Bu hikaye ona bir gülümseme kazandırdı ve devam etmesi için ilham verdi.

"Ne yazık ki, buradaki sincaplar o kadar dost canlısı değil," diye devam etti. "Ve sözde geceleri ortaya çıkan vahşi kedilerden oluşan koca bir krallık var. Bahçıvanlar, fareleri ve sıçanları uzak tuttuğu için onlara yiyecek bırakıyor."

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Adam.

"Cat söyledi." Holland ona sürekli işiyle ilgili sorular soruyordu. Cat'in hikayelerinde Ben Tierney pek geçmiyordu, ama her geçtiğinde Holland, onun bir parçası hala bir yerlerde yaşıyor gibi hissediyordu.

Bungalov 17'ye vardılar.

Her şey portakal kokuyordu ve bir an için Holland yine beş yaşındaydı ve babası ona ve January'e küçük bir bahçeden portakal toplamasına izin veriyordu.

Bahçe hala oradaydı, ama artık küçük değildi. Bungalovun önündeki ağaçlar, tıpkı Holland gibi yaşlanmıştı. Dolgun, budaklı ve güzeldi ve önlerinde solmuş, elle boyanmış bir tabela vardı:

Ücretsiz portakal
—Çiftçi Ben

O anda onu ne kadar özlediğini hissetmek acı vericiydi. Babasının portakallarından birini alıp sonsuza kadar saklamak istedi, portakalların sonsuza kadar dayanmayacağını bildiği halde.

Bir tanesine uzanmaya başladı, ama bungalovun üzerinde yapım şirketinin adını fark etti: VX3.

Holland elini indirdi, birkaç adım yaklaştı ve pencereden içeri baktı.

Bu bungalov artık Vic VanVleet'e aitti ve o içeride Chance Garcia ile konuşuyordu.

KONUŞMA

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Adam, sesi alçaktı.

Saatine baktı. 3:57.

"Fazla seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," dedi. Bekleyip daha fazla zaman kaybedebilirlerdi ya da içeri girebilirlerdi.

Holland'ın aklına, Chance ile olan arkadaşlığının alev alıp Vic VanVleet'in adamlarını çağırarak onları stüdyodan attığı bir görüntü geldi. Holland, Vic VanVleet'in gerçekten adamları olduğunu sanmıyordu. Ama sonra Holland bu bungalovu ziyaret etmek istediğini söylediğinde Cat'in tepkisini hatırladı ve bu fikir o kadar da uzak bir ihtimal gibi gelmedi.

"Belki de biraz beklemeliyiz..." Holland, Chance'in ayağa kalkıp Vic VanVleet'in elini sıktığını görünce cümlesini yarıda kesti.

Ve aniden Holland'ın aklına üçüncü bir korkunç fikir geldi. Ama önceki iki fikirden biraz daha az korkunç görünüyordu.

"Hadi," diye fısıldadı Holland, Adam'a. Sonra onu binanın yan tarafına çekti.

Chance, havalı adımlarla köşeyi döndü.

Holland'ın avuçları terliyordu ve sesi biraz tiz çıkıyordu: "Selam."

Chance aniden durdu. Ona baktı, sonra Adam'a, sonra tekrar ona baktı ve ifadesi şaşkınlıktan mutluluğa, sonra da "ne oluyor lan"a dönüştü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Şu anda açıklayamam," dedi Holland. "Ama senden bir iyilik yapmanı istiyorum."

Chance, onun hiç duymadığı acı bir sesle güldü. Artık onun kim olduğunu bile bilmiyormuş gibi ona baktı.

"Son yirmi dört saatte farklı bir insan gibi göründüğümü biliyorum. Ama yemin ederim, her şeyin iyi bir açıklaması var."

"Nedir o?"

"Şu anda sana söyleyemem."

"Tabii ki söyleyemezsin." Chance başını sallamaya başladı. "Gitmem gerek."

Adam öne çıktı, ellerini ceplerinden çıkardı ve Chance'in koluna uzandı.

Chance hemen geri atladı. "Bana dokunma dostum!"

"Üzgünüm," dedi Adam, ama tekrar denemeye hazır görünüyordu.

Holland elini Adam'ın koluna koyarak onu durdurdu. Chance'in gitmesine izin veremezdi. Holland'ın onun yardımına ihtiyacı vardı. Ama Adam'ın hafızasını silmesine izin vermek doğru yol değildi.

Holland hayatında hiç bu kadar derin nefes almamıştı. Bugün atlatabilirse hayatının eskisi gibi olacağı yanılgısı içinde yaşıyordu, ama bu asla olmayacaktı. Belki de en iyisi buydu. Hayatını kurtarmak için kaçmak hoşuna gitmiyordu, ama babası hakkında konuşabilmeyi seviyordu ve bu yönünü tekrar saklamak istediğinden emin değildi.

"Chance, bekle," diye seslendi. "Bu babamla ilgili."

Chance hemen durdu ve döndü. Holland, gözlerinde tüm soruları görebiliyordu.

Beni manipüle mi ediyor? Sonunda hiç bahsetmediği ebeveynlerinden mi bahsedecek? Söylediği tek kelimeye bile inanabilir miyim?

"Aslında soyadım St. James değil," dedi. "Ben Holland Tierney olarak doğdum. Annem Isla Saint, babam ise Benjamin J. Tierney. Sana hiç söylemediğim için üzgünüm. Kimseye söylemedim. Kız kardeşim ve ben üniversiteye gittiğimizde soyadlarımızı değiştirdik. Bunu sana şimdi söylüyorum çünkü dün babamın bana bir şey bıraktığını öğrendim ve bunun onun eski bungalovunda olduğuna inanıyorum. 17 numara."

"Sana inanacağımı sanmıyorum," dedi Chance. Bir kez daha, uzaklaşmaya hazır görünüyordu.

"Seni incittiğim için üzgünüm," dedi Holland. "Ama beni tanıyorsun. Babam, şeytanı bulmaya bu kadar takıntılı olmamın tek nedeni. Bence onunla bir anlaşma yaptı ve bu yüzden öldü. Bence, herkesten çok senin, neden bu konuyu hiç konuşmak istemediğimi anlayabilirsin

konuşmak istemediğimi anlayacağını düşünürdüm. Bu da sana yetmezse, internette araştırabilirsin. Ben ve Isla'nın ikiz kızları vardı. Telefonum yanımda değil, yoksa eski bir aile fotoğrafını gösterirdim."

Chance elini saçlarının arasından geçirdi. Kararsız görünüyordu, sanki ona gerçekten inanmış ama kızgın kalmak istiyormuş gibi. "Bunun dün gece olanlarla bir ilgisi var mı?"

"Evet." Holland bu kadarla yetinmek istedi, ama Chance'in daha fazlasını istediğini görebiliyordu. "Dün gece birlikte olduğum kişi bir hataydı. O da benim şu anda aradığım şeyin peşindeydi."

"Peki ya sen?" Chance çenesini Adam'a doğru eğdi.

"Sadece onu hayatta tutmaya çalışıyorum," dedi Adam.

Chance onu ihtiyatla izlemeye devam etti, Adam'a olan nefretini neredeyse hissedebilirdin. Ama Holland'a tekrar baktığında öfkesi azalmıştı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sadece Vic VanVleet'i bungalovundan çıkarmanı ve biz arama yaparken yarım saat boyunca onun dikkatini dağıtmanı istiyorum."

"Vic VanVleet'le hiç tanıştın mı?" diye sordu.

Holland başını salladı.

"Onu oradan çıkarabilirim, ama en fazla on beş dakika."

Chance, bungalova girip Vic VanVleet'i dışarı çıkarmak için bir dakikadan az bir süre harcadı.

Ne dediği her neyse, kadının kapıyı kilitlemeyecek kadar dikkatini dağıtmaya yetti. Belki de çok yakında geri dönmeyi planlıyordu.

"Çabuk hareket etmeliyiz," dedi Holland, Adam'a.

Bungalov, Vic VanVleet'in kişisel tarzıyla dekore edilmişti. Her şey parlak pop art tarzındaydı. Duvarlardaki film afişleri bile Holland'ın hiç görmediği, neon ve aşırı doygun renkli versiyonlardı.

Vic VanVleet, Holland'ın her zaman sevmesi gerektiğini düşündüğü türden bir yönetmendi. Prodüksiyon şirketi VX3, akıllı diyalogları, ustaca anlatımı ve acı tatlı romantizmleri bir araya getiren zengin gizem filmleriyle tanınıyordu. Bu tür filmler, eleştirmenlerin övgüyle bahsetmesi için her zaman biraz fazla ticariydi

bu da onları halk için tam da doğru türde eğlenceli hale getiriyordu.

Chance ile çektiği en yeni filmi çok konuşuluyordu. Yine de, bu filmlerde Holland'ı rahatsız eden bir şeyler vardı.

Adam masaya oturdu, Holland ise kitaplıklara yöneldi.

Vic'in kitap rafları Funko Pops, filmlerden kalma beyzbol şapkaları ve diğer çeşitli eşyalarla doluydu, ayrıca parıldayan bir çiftin eski bir fotoğrafı da vardı. Holland eğilip yakından baktı. Fotoğraftaki kişilerden biri Vic VanVleet, diğeri ise Holland'ın babasıydı.

"Babam Vic VanVleet'i tanıyordu," dedi Holland şaşkınlıkla.

Adam, darmadağın ettiği masadan başını kaldırdı. "Ne buldun?"

"Bu, babam ve Vic'in fotoğrafı ve görünüşe göre onlar bir çiftti." Ben çok genç görünüyordu ve Vic ise kesinlikle ışıl ışıl. Saçları daha uzundu ve Ben onu yanağından öperken gülümsüyordu.

"Bunu biliyor muydun?" diye sordu Adam.

"Hayır. Bilmiyorum. Belki." Ben ve Isla'nın aşk hikayesi her şeyi gölgede bırakmıştı. Ama Holland, babasının hayatında başka bir kadın olduğunu biliyordu. "Annemden önce, babam Jericho Monroe'nun torununun kızı Victoria Monroe ile çıkıyordu."

Bu, çoğu insanın muhtemelen bilmediği bir isimdi. Victoria Monroe, Ben Tierney'in Wonderpage'inde bir dipnottu, ama Holland bu sayfayı ezbere biliyordu.

"Vic, Victoria'nın kısaltması değil mi?" diye sordu Adam.

Öyleydi. Holland ayrıca VanVleet'in Vic'in kızlık soyadı olmadığını da biliyordu.

Chance onunla çalışmaya başladığında, bir ay boyunca tek konuştuğu şey oydu. Holland, Vic'in Poisonberries grubunun solisti Simon VanVleet ile sadece kırk yedi gün evli kaldığını anlattığını hatırlıyordu. Bu, Vic VanVleet'i hiçbir şey için ünlü yapan sansasyonel hikayelerden biriydi. Holland etkilenmemişti, ama Chance hayran kalmıştı. Bunun cesur bir hareket olduğunu, prodüksiyon şirketi için üçlü V'yi elde etmek için yaptığı bir şey olduğunu düşünmüştü. Belki de öyleydi.

Ya da belki de bu evlilik, deli gibi aşık olup alenen aşağılanmış bir kadının pervasız tepkisiydi.

Holland kesin olarak bilemezdi. Ama bir şeyi bildiğinden emindi. Bu fotoğraf başlangıçta Vic'e ait değildi. Fotoğraf çerçevesi koyu renkli ve erkeksiydi, ofiste Vic'in pop art tarzına uymayan tek şeydi, bu da Holland'a fotoğrafın babasına ait olup olmadığını merak ettirdi. Babası, Vic'in bunca zaman sonra bile ondan kurtulamayacağını bildiği için bilerek bırakmıştı.

"Sanırım ipucu bu." Holland çerçeveyi ters çevirdi. Çok eski olduğu için açılmak istemedi, ama neredeyse bir dakika boyunca zorladıktan sonra arka kısmını çıkarmayı başardı.

İçinden bir kağıt parçası düştü.

Hold

JME: ***Mülkiyet Departmanı***

Dizi Adı: *Alchemy of Secrets*

Set:

İletişim: *Ben Tierney*

Telefon

Tarih: *2/2011*

Özel Talimatlar: *İhtiyacı olan ama istemiyen biri. İhtiyacı için sadece bir kez kullanıp bir daha asla kullanmayacak biri.*

"O nedir?" diye sordu Adam.

"Rezervasyon fişi gibi görünüyor. Sahne departmanında kullanıyorlar," diye açıkladı Holland. "Sanırım eşyaları kiralamak için kullanıyorlar."

Adam masanın arkasından çıkıp daha yakından bakmak için yaklaştı. "Özel talimatları nasıl yorumluyorsun? Sence baban, Alkimik Kalbi bulan kişinin onu sadece bir kez kullanabileceğini mi söylüyor?"

"Bunu sonra düşünürüz," dedi Holland. "Ama bu fişin bizim ipucumuz olduğu konusunda haklısın. Sahne departmanına gitmeliyiz."

"Umarım benim yüzümden kaçmıyorsun?" dedi tiz, melodik bir ses.

KONUŞMA

Holland, Vic VanVleet'in şeytanla bir anlaşma yapıp yapmadığını, gerçekten iyi bir cilt bakımı rutini olup olmadığını ya da sadece estetik ameliyatlara inanan biri olup olmadığını bilmiyordu, ama sanki yirmi beş yıldır hiç yaşlanmamış gibi görünüyordu.

"Sen Tierney ikizlerinden biri olmalısın," dedi Vic. "Ben'in kızlarını her yerde tanırım. Hangisisin sen? January mı, Holland mı?"

"Şey... Holland," dedi şaşkınlıkla, ama Vic'in ofisinde hala Holland'ın babasının fotoğrafı olduğu için şaşırmaması gerektiğini düşündü. Holland'ın hala elinde tuttuğu fotoğraf.

Vic o anda fark etmiş gibi görünüyordu, ya da belki de hemen fark etmişti. Holland, bu kadının çok az şeyin gözünden kaçtığı hissine kapıldı. Vic muhtemelen ütülü beyaz çarşaflarla yatağa giriyor ve fotoğraf çekimi için yeterince şık bir şekilde uyanıyordu.

Yine de, gözleri fotoğrafa kayarken her şeyi yumuşadı. "Muhtemelen bunun neden burada olduğunu merak ediyorsundur."

Başka biri olsaydı, Holland sadece uyumlu olmak için evet derdi, ama Vic VanVleet, insanların nezaket ve saçmalıkları bir kenara bırakmasını takdir eden türden bir kadın gibi görünüyordu. "Çünkü sen Victoria Monroe'ydun. Babamın ilk aşkı."

Şimdi şaşkınlık sırası Vic'teydi. "A+ sana," dedi. "Onu sevmeyi hiç bırakmadığımı itiraf etmekten gurur duymuyorum. Bu bungalovu miras aldığımda, fotoğraf masanın içindeydi. Onu atmaya kıyamadım. Ben harika bir film yapımcısı ve iyi bir insandı. Keşke aynı şeyi senin kaltak annen için de söyleyebilseydim."

Holland irkildi. Sonra elleri yumruk oldu. Her zaman babasına daha yakın olmuştu, ama annesini düşünmek ona acı veren bir şekilde seviyordu. Isla, Ben kadar aklında değildi

ama ikisini de şiddetle korumak istiyordu.

“Annenle ilgili bir şey beni rahatsız ediyordu, biliyorsun, nişanlımı çalmadan önce bile. Ölülerin arkasından kötü konuşmayı sevmem...”

"O zaman söyleme," diye Adam sözünü kesti. "Bence Holland yeterince acı çekti." Vic'e sert bir bakış attı, ama bu sadece onun kararlılığını daha da güçlendirdi.

"Gerçeklerden kaçmak kimseye fayda sağlamaz," diye tükürdü Vic. Ve şimdi gözlerinde, Holland'a, Adam'la birlikte oradan bir an önce kaçmaları gerektiğini hissettiren kötü bir parıltı vardı. Vic cebine uzanıp telefonunu çıkardı. "Biliyor musun, Ben Tierney ve Isla Saint'in dengesiz kızının benim bungalovuma zorla girdiğini duysalar basın ne düşünür acaba? Ya da önce polisi, sonra basını mı aramalıyım?"

"Bunu yapma..." dedi Holland.

Ama Vic çoktan tuşlara basmaya başlamıştı. Telefon hoparlördeydi ve Holland birinin cevap verdiğini duyabiliyordu. Sonra Adam Vic'in bileğini tuttu.

Gözleri, tıpkı Cat'inki gibi uzaklara daldı.

Adam Vic'in aramasını kapattı ve Holland'a gergin bir şekilde baktı.

Onun sihrini kullanmasını izlemek hâlâ korkutucuydu, ama bu sefer Vic hiçbir suçluluk hissetmiyordu. "Sorun yok."

Tanıdık sırıtışı geri döndü. "Aslında izin istemiyorum. Bu sefer gitmen gerekiyor."

"Ama..."

"Sen buradaysan, onun hafızasını gerekenden fazla silme isteği duyacağım." Adam'ın parmakları Vic'in ince bileğini sıktı. "Lütfen Holland, git."

Holland, onun üçüncü kez sormasına gerek kalmadı. Vic ve Ben'in fotoğrafını bıraktı ve sessizce bungalovdan çıktı.

Köşede, bir düzine filmin arka planında gördüğünden emin olduğu bir çeşmenin yanında, gölgede bekledi.

Saatine göre, saat 4:37'ydi. Zavallı Cat, onlara ne olduğunu merak ediyor olmalıydı.

Bir dakika geçti. İki
dakika.
Üç dakika.

Şimdi Holland da Adam için endişelenmeye başlamıştı. Neden hala bungalovdan çıkmamıştı? Otelde Cat ve diğerlerine yeteneğini kullanması sadece birkaç saniye sürmüştü. Holland, belki de bir şeyler ters gitmiş olabileceğini düşündü.

Sonunda Adam ortaya çıktı.

Golf arabasının anahtarlarını elinde tutarak köşeyi döndü. "Yeni arkadaşım Vic VanVleet'in nezaketi."

Adam, Holland'a anahtarları nasıl aldığını tam olarak anlatmadı, ama Vic ile karşılaşmasının ona pahalıya mal olduğunu görebiliyordu. Yüzü biraz solmuştu ve alnı terliydi, ancak terleme sadece sıcaktan kaynaklanıyor olabilirdi.

Gün oldukça geç olmuştu ve Adam golf arabasını sahne donanımı departmanının deposuna doğru sürerken stüdyo boşalmaya başlamıştı.

Bina bir uçağı barındıracak kadar büyük görünüyordu.

Holland, merdivenlerden çıkmaya başladıklarında düşük bir gürültü duydu, kapıya yaklaştıkça ses daha da yükseldi. İki büyük endüstriyel fan, odaya hava üflüyordu ve bu, ona sanki sadece filmlerde var olan bir pazara girmiş gibi hissettirdi.

Tavandan bisikletler sarkıyordu, kitap rafları büstlerle doluydu ve yerde dev bir altın kaplumbağa duruyordu. Başka bir duvar ise çeşitli pozlarda seramik ellerle tamamen kaplıydı: açık avuç içi, başparmak yukarı, orta parmak. Önlerindeki yerde devasa bir seramik sağ ayak vardı. Korsan gemisi şeklinde bir kristal avize, Poseidon heykeli, bir Vespa ve bir kuyruklu piyano vardı. Holland, daha da talihsiz bir randevuda izlediği talihsiz bir filmden bir dizi maskeyi tanıdı.

Sahne donanımı departmanının başkanı, terli görünen bir tur grubunun önünde durmuş, onlara tahnit hayvanlar hakkında bilgi veriyordu. "Bir sahnenin başında bunlardan birini görürseniz" — küçük bir tahnit kurt koleksiyonunu işaret etti — "muhtemelen bir kötü adamla karşılaşıyorsunuzdur."

Her turist telefonunu çıkarıp fotoğraf çekti, ardından adam turu "*Mutlu Cadılar Bayramı*" diyerek sonlandırdı ve *vedalaştı*.

Yarım düzine selfie çektikten sonra, Holland, Adam ve sahne donanımı departmanı başkanı geriye kalan tek kişilerdi.

Sahne sorumlusu, uzun gri saçlarını at kuyruğu şeklinde bağlamış ve Hollywood'daki herkesten daha fazla gülümseme çizgisine sahipti. Holland ve Adam'a, onları nazikçe dışarı atmak üzere olduğunu belirten bir bakışla döndü. Ama sonra fikrini değiştirmiş gibi göründü. "Siz tanıdık geliyorsunuz," dedi Holland'a. "Tanışmış mıydık?"

Gülümsemesi, Holland'ı babasını tanıyıp tanımadığını sormaya teşvik etti. Adam kesinlikle yeterince yaşlı görünüyordu. Ancak Vic VanVleet'in verdiği yanıtın ardından tereddüt etti.

"Sanmıyorum," dedi Holland. Sonra kendini ve Adam'ı tanıttı.

"Ben Tom," dedi adam.

"JME'de ne kadar süredir çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Oh." Çenesinin üzerindeki gri sakalları biraz ovuşturdu. "Yaklaşık otuz dokuz yıldır buradayım."

"O zaman Benjamin Tierney'i tanıyor olmalısınız," dedi.

Gülümsemesi tüm depoyu aydınlatacak kadar parlaktı. "Tabii ki Ben'i tanıyordum. Onunla ilk filminde tanıştım."

"*Time Warrior* mu?" diye sordu Holland.

Tom'un gözleri kısıldı. "Bunu nereden biliyorsun? O film sinemalarda hiç gösterime girmedi ki."

"Biz sinema öğrencileriyiz," dedi Holland, Adam'ın kitabından bir sayfa alarak yalan söyledi. "Ben Tierney hakkında tez yazıyorum."

Holland yalan söylemede hiç iyi değildi ve Tom'un onu anladığını hissetti. Ama sonra dostça gülümsemesi geri döndü. "Ben gerçek bir yetenekti. Akıllıydı. Hikaye anlatımına önem verirdi. Bence, ömür boyu bir kez karşımıza çıkan türden vizyoner bir hikaye anlatıcısıydı. Ama... Sanırım siz ikiniz benim anekdotlarımdan daha fazlasını için buradasınız, çünkü turda bunlardan çok anlattım."

"Bu konuda bize yardımcı olabilir misiniz diye merak ediyorduk." Holland ona tutma fişini uzattı.

Tom çenesini ovuşturdu. "Bunu nerede buldunuz?" Holland'a baktı. Onu gerçekten inceledi. Sanki zihninde bir fotoğraf çekiyormuş gibi, onu hareketsiz bırakan türden bir bakıştı. O kadar uzun sürdü ki, onun kim olduğunu anladığından neredeyse emindi.

Bir parçası bunu istiyordu. Rastgele iki öğrenciye anlatmayacağı, ama Ben'in kızına anlatabileceği hikayeleri duymak istiyordu.

"Ben buldum," dedi Adam sonunda.

Tom, sanki onu ilk kez fark etmiş gibi, biraz endişeli bir ifadeyle ona baktı.

Adam, sahne amirine alaycı bir gülümseme attı, bu da onu biraz rahatlattı. Ama Holland, Adam "Babam büyük bir film koleksiyoncusuydu ve bu, Ben'in çerçeveli fotoğrafının arkasında duruyordu. Ama ne için olduğunu bilmiyoruz" dediğinde Tom'un biraz şaşkın görünmeye devam ettiğine yemin etti.

"Bu bir rezerve fişi," diye açıkladı Tom. Sesinde hafif bir titreme vardı, ama konuşmaya devam ettikçe bu titreme kayboldu. "JME'de sadece insanlara sahne malzemesi kiralamıyoruz. Sektördeki herkes, gerekli izinlere ve sigortaya sahip olduğu sürece istediği her şeyi kiralayabilir. Bu tür fişler, malzemeler teslim alınana kadar onları rezerve etmek için kullanılır."

"Bu fişin neyi tutmak için kullanıldığını biliyor musun?" diye sordu Holland.

Tom yine çenesini ovuşturdu. "Ne için kullanıldığını bilmiyorum, eğer bir şey için kullanılmışsa tabii. Bu talimatlar biraz garip ve bu filmi daha önce hiç duymadım. Ama Ben Tierney'nin buraya son geldiği zamanı hatırlıyorum. Ölmeden kısa bir süre önceydi. Hatırlıyorum çünkü onu son kez o zaman görmüştüm ve alışılmadık bir istekte bulunmuştu."

"Ne istemişti?" diye sordu Holland.

"Size göstersem daha iyi olur. Biraz yürümek sizin için sorun olur mu?"

KONU 42

Öndeki şeyler turlar için seksi şeyler," diye açıkladı Tom. "Geriye doğru gittikçe heyecan azalıyor."

Yaklaşık yirmi metre sonra, Holland çeşitliliğin azaldığını fark etti, ama yine de her şeyi büyüleyici buluyordu.

Duvarlar motosiklet kasklarıyla kaplıydı. Üniversite kampüsündeki tüm birinci sınıf erkek öğrencileri için yeterli sayıda gitar vardı. Daha fazla tahnit hayvan vardı, bu sefer kediler, çocukken çok sevdiği *The Nine Feline Lives of Calliope Canyon* adlı filmden.

Sonra Oval Ofis vardı.

Kopyası neredeyse mükemmeldi; sadece masalar ve sandalyeler değil, pencereler, perdeler ve çimlerin manzarası da o kadar gerçekçiydi ki, zaman olsaydı Holland kesinlikle durup bakardı.

Ama zaman yoktu. Hatta, Tom lambalarla dolu bir odada durduğunda Adam'ın sabırsızlanmaya başladığını görebiliyordu. "Maliye departmanı her zaman en iyi Noel partilerini düzenler," diye düşündü. "Geçen yıl, bunların hepsini kiraladılar." Kristal avizelerle kaplı tavana doğru elini salladı.

"Ona gerçeği söylemek istemediğinden emin misin? O zaman ben ona unutturabilirim," diye fısıldadı Adam.

"Hayır," dedi Holland ve ardından, bu adama yeteneğini kullanmanın bir seçenek olmadığını açıkça anlattığını umduğu bir bakış attı. Vic VanVleet'te bu haklı bir şey gibi gelmişti. Ama Tom sadece nazik ve yardımsever biriydi.

Tom onları bir merdiven çıkardı ve bir dizi telefonu geçtiler: çevirmeli telefonlar, 90'ların telefonları, tek tuşlu acil durum telefonları. Ondan sonra, rahatsız edici sayıda oyuncak bebek kafası vardı. Sadece kafaları.

Üçüncü katta masalar, sandalyeler ve çeşitli yatak odası mobilyaları vardı. Tom çirkin bir ekose kanepenin önünde durdu ve gururla, "Bu benim en çok para kazandıran ürünüm," dedi.

"Oh, gerçekten mi?" Holland kibar davranmaya çalıştı. Kanepe, ikinci el mağazasından reddedilmiş gibi görünüyordu. Bir kolundan dolgu malzemesi çıkmıştı ve ekose, 70'lerden kalma gibi kokuyordu.

Tom, Holland'ın ne düşündüğünü biliyormuş gibi gülümsedi. "Bu kanepenin karakteri var. İnsanlar karakterli şeyleri sever."

Birkaç kılıç geçtiler, ancak Holland'ın beklediği kadar çok değildi.

"Silahlar sorumluluk nedenleriyle zor," diye açıkladı Tom. "Ama ilginç bir bilgi: Eskiden *My Neighbor Next Door'daki* sarı evin altında bir atış poligonu vardı. Evin mutfağında poligona inen bir gizli kapı var, ya da eskiden vardı. Ev açıkça JME turlarının bir parçası, bu yüzden gizli kapı artık olmayabilir. Ama fırsatın olursa, keşfetmeye değer olabilir."

Adam, Holland'a *ona cevap verme, belki konuşmayı kesecek*.

Kaba olmak istemiyorum, diye gözleriyle cevap vermeye çalıştı. Ama o da sabırsızlanmaya başlamıştı.

“Yaklaştık mı?” diye sordu Adam sonunda.

"Merak etme," dedi Tom. Başka bir merdivende durdu ve Holland ile Adam'a önce çıkmalarını işaret etti. "Sadece bir kat daha var."

Holland, onun doğruyu söylediğini umuyordu. Onun kolay gülümsemesi ve anekdotları nedeniyle ona güvenerek büyük bir hata yapmadığını umuyordu.

Cildi karıncalanıyor ve kalbi, sanki hemen önünde bir şey bekliyormuş gibi hızla atıyordu — ya da dünyanın en büyük ikinci el mağazasından geçmişti ve şimdi dördüncü katta, kolayca kaçamayacağı bir yerdeydi.

"Şimdi benden vazgeçme," dedi Tom dostça. "Ve onlardan hiçbirini yeme," diye ekledi, dev bir sakız makinesinin önünden geçerken.

Bu kat, tüm korku filmi yönetmenlerinin alışveriş yaptığı yer olmalıydı.

Yenilmez sakızların ardından bir dizi rahatsız edici karnaval oyunu, çıplak mankenler, çok gerçekçi bir palyaço ve sonra...

Tom antika bir masanın önünde aniden durdu ve yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Ne oldu?" diye sordu Holland.

"Gitmiş."

KONUŞMA

Tom, Holland'ın hissettiği kadar üzgün görünüyordu. Ortasında büyük bir dikdörtgen izden başka hiçbir şey olmayan tozlu bir masanın önünde duruyorlardı.

"Burada ne vardı?" diye sordu Holland.

Uzakta yüksek bir çarpma sesi duyuldu ve Holland irkildi.

Tom eliyle işaret etti. "Bu tür şeyler her zaman olur. Turistlere hiçbir şeye dokunmamalarını söylüyorum ama onlar dokunuyor ve gürültü patlama oluyor! Bam! Bang!"

"Tur gruplarının ön tarafa gelmediğini söylediğini sanıyordum," dedi Adam.

"Genelde gelmezler, ama bugün bağlantıları olan zengin bir adam için özel bir tur var." Tom boş masaya bakarak başını salladı. "Hala yok olduğuna inanamıyorum. Burası nadiren kontrol edilir."

"Burada ne vardı?" diye tekrarladı Holland.

"Bir kitaptı. Eski, ortaçağdan kalma bir şey. Ben en son buraya geldiğinde elinde bir zincir seti tutuyordu ve onu oraya koyabilir miyim diye sordu."

Holland, Adam'a bir bakış attı. Adam'ın ifadesinden, onun da Profesörün Zincirli Kütüphanesi efsanesini düşündüğünü tahmin etti. Ancak Adam heyecanlı görünmüyordu. Muhtemelen böyle bir saklanma yerinin Alkimya Kalbi için çok bariz olacağını düşünüyordu.

"Kim ödünç aldığını bulabilir misin?" diye sordu Holland. *Tabii* gerçekten ödünç almışsa. Eğer çalınmışsa, başka biri önce bulmuşsa, babasının Alkimya Kalbi ile ilgili ipuçlarının hiçbir önemi kalmazdı.

Tom saatine baktı. Saat neredeyse altı olmuştu. Sonra telefonunu çıkardı ve birini aradı. "Selam Devon, çabuk ol.

mümkün mü?" Devon diğer uçta bir şeyler söylediğinde mırıldandı ve başını salladı. "Teşekkürler dostum. İyi Cadılar Bayramı geçir." Tom telefonu kapattı ve Holland'a gülümsedi. "Sana bunu söylememiştim. Ama kitap *Knife and Cross* setinde. 10. sahne. Görünüşe göre sezon finali için istemişler."

"Yardımın için teşekkürler," dedi Adam.

Tom irkildi. "Sen nereden çıktın?"

"Başından beri buradaydı," dedi Holland sabırla, ancak Tom'un Adam'ın varlığından ikinci kez şaşırması onu tedirgin etmişti. Adam unutulabilir bir kişi değildi.

Tom kafasını kaşıdı, uzun gri saçlarını daha da dağınık hale getirdi. "Aklımı kaçırıyor olmalıyım. Tabii ki buradaydın. Neden öyle düşündüm bilmiyorum..." Elini saçından çekerek sözünü yarım bıraktı.

Parmak uçları kırmızıydı.

Tırnaklarından kan

damlıyordu.

"Ellerin," dedi Holland. Ama zavallı adam ellerini görmüyor gibiydi. Orada durmuş, aynı hareketi tekrarlıyordu. Parmaklarını gri saçlarının arasından geçirip geri çekiyor, sanki Adam'dan daha fazlasını unutmuş gibi bakıyordu.

"Buradan çıkmalıyız," dedi Adam. "Ama...

onda bir sorun var."

"Biliyorum," dedi Adam. "Ama benim bilmediğim bir şey bilmiyorsan, onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Holland, Tom'un dikkatini çekmek için son bir kez daha denedi, ama işe yaramadı. Profesör ve Gözcü'nün iyileştiği gibi, onun da iyileşeceğini kendine söyledi. Ama yine de böyle bir şeyin olması onu çok üzdü ve bir şekilde bunun kendi hatası olduğunu düşünmeden edemedi.

Holland, Profesörle konuşabilmeyi diledi. Neler olduğunu bilen biri varsa, o da Profesördü. Holland, sanki Profesörün efsanelerinden biri olabilecek bir hikayeye dönüşüyormuş gibi hissediyordu: *Holland St. James: Dünyayı Yıkmış Kız*.

Ama Profesör, yardımının karşılığında şüphesiz bir şey isteyecekti ve Holland bunun ne olacağını çok iyi biliyordu.

Dışarıda, dünya hala bunaltıcı bir sıcaklıkta idi. Güneş batmış olmalıydı, ama gökyüzünde sıkışmış gibi görünüyordu, bir yumurtanın ortası kadar parlak. Yuvarlak, parlak ve yanlış. Ve sonra... kayboldu.

Güneş yoktu. Gökyüzü mavi ve parlak olmaktan çıkıp mor tonlara ve soluk bir ışığa dönüştü. Holland aniden aklını kaçırıyormuş gibi hissetti.

"Hey, ne düşündüğünü bilmiyorum, ama her şey yoluna girecek." Adam elini uzattı ve onun elini tuttu.

"Hayır!" Holland aniden paniğe kapıldı. Kendisine veya çevresindeki insanlara ne olduğunu anlamamış olabilir, ama bir şekilde kırılmış olduğunu hissediyordu. "Bana dokunmamalısın." Uzaklaşmaya çalıştı, ama Adam parmaklarını sıkıca tuttu.

"Bana zarar vermeyeceksin, Holland."

"Bunu bilemezsin."

"Ya da belki de umurumda değil." Bir adım daha yaklaştı ve diğer elini kızın yanağına koydu, parmakları kızın kızarmış cildine serin bir dokunuş yaptı.

"Bana dokunmamalısın."

"O zaman çekil." Başparmağı yavaşça çenesini okşadı.

Kalbi hızla atıyordu ve zaman dakikalarla değil kalp atışlarıyla ölçülseydi dünya nasıl farklı olurdu diye merak etti. Böyle anların dünyayı daha hızlı döndürdüğünü, dakikaları saatlere çevirdiğini hayal etti.

Bu, uzaklaşması gerektiğini hissettirdi. Sahip olmadığı zamanı boşa harcıyordu. Ve Adam, zamanını boşa harcamak için tehlikeli biriydi. Çekici ve yakışıklı olabilir, ama Holland onun elleriyle neler yapabileceğini görmüştü. Şu anda ona güçlerini kullandığını düşünmüyordu. Ama kendini onun kolayca kullanabileceği bir duruma sokmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordu.

"Gitmeliyiz." Gökyüzündeki son ışıklar sönmeye başladığında uzaklaştı.

KONU 44

Knife and Cross'un çekildiği 10. sahne, sahne donanımı departmanından çok uzak değildi, ama yine de zaman kazanmak için golf arabasını kullandılar.

Adam, sahne 10'un kapısına, sahne donanımı departmanında olduğu gibi aynı temkinli ifadeyle baktı, sanki Holland'a fazla umutlanmamasını söylemek istermiş gibi. Ama onun tek sahip olduğu şey umut ve birkaç saatti. Saatler parmaklarının arasından kum gibi akıp gidiyordu. Umudunu da kaybedemezdi.

Adam kapıyı açtı ve önce onun girmesine izin verdi.

10. sahne çok büyüktü, Holland'ın çocukken ziyaret ettiği sahnelerden daha büyüktü. Kenarlardaki sarı yangın hatları boştu, ama sahnenin geri kalanı setler, sahne donanımı, kameralar ve ışıklarla doluydu. Ve bu, bir vampir mahkemesinin içinde durmak gibi, şaşırtıcıydı. Çökmüş ve güzeldi. Tabutlar bile güzeldi.

Başka bir gün olsaydı, Holland her santimetresini keşfetmek isterdi.

"Anladığım kadarıyla dizinin hayranısın?" diye mırıldandı Adam.

"Neden böyle düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Her şeyden," dedi Adam gülümseyerek. "Bana vampir rol yapma oyununa katılmamı isteyecekmişsin gibi görünüyorsun."

Holland yanaklarının ısındığını hissetti. Aklından geçen bu değildi. Hiç de değil. Ama Adam bunu söyler söylemez, Adam'ın dişlerinin kesinlikle boynuna batmadığı bir yere batması görüntüsü aniden zihninde canlandı. "Aslında bu dizide insanları tercih ederim."

"Yani Cross hayranı mısın?" dedi Adam.

Şaşkınlıkla ona döndü. Dün tanıştıklarından beri Adam ona bir sürü inanılmaz şey anlatmıştı, ama bunu inanması en zor olanıydı. "Diziyi izliyor musun?"

"Tabii ki izliyorum." Adam sırıttı. "Isabella çok
seksi." Holland, mantıksız bir kıskançlık hissetti.

Adam'ın sırıtışı genişledi.

"Sen çok kötüsün," dedi. Sonra ayrılmayı önerdi.

Holland, bu tür durumlarda ayrılmanın genellikle kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Ama 10. Aşama çok büyüktü ve Adam'dan biraz uzaklaşmanın iyi bir fikir olacağını düşündü.

Vampir mahkemesi iki ayrı bölüme ayrılmıştı. Üst mahkeme, balo salonu benzeri bir ortam ve güzel kafeslerle, ihtişam ve altınla doluydu. Adam o bölümü üstlendi, Holland ise alt mahkemeyi aradı. Burası ölümcül bahçeler, parıldayan siyah çiçekler ve kadife kaplı tabutlarla doluydu.

Holland, kitabı aramak için tabutlardan birini açıp açmamayı düşünürken adımları yankılanıyordu. İçinde aslında vampirlerin olmadığını biliyordu. Ama tüyleri diken diken olmuştu, kanı uğulduyordu.

Burada sihir vardı. Bunu hissedebiliyordu. Nasıl olur da kimse bunu hissetmemişti? Ya da belki hissetmişlerdi, sadece başka bir tür sihirle karıştırmışlardı. Ama Holland bunun Hollywood yıldız tozu olmadığını biliyordu. Bu, Simya Kalbi'ydi. Yakınlarda olmalıydı.

Holland, ayakta duran tabutların oluşturduğu labirentte hızla ilerledi ve sonunda yerde insan şekilli iki tebeşir izi gördü. Sonra, tebeşir izlerinin hemen ötesinde, demir bir kaide üzerinde duran şeyi gördü: babasının zincirlerle sardığı kitap.

"Adam, buraya gel," diye bağırdı Holland. "Buldum." Ve bu bir sahne dekoru gibi görünmüyordu.

Deri, onun şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha eskidi. Ortaya çıkan sayfalar, adını bilmediği bir renkteydi. Kitap toprak, küf ve metal kokuyordu. Zincirlere dokunduğunda, onlardan kalp atışı gibi atan bir sihir hissedebildi.

Adam yaklaşırken içinden küfretti. "Bunlar Banka zincirleri."

"Banka zincirleri nedir?"

"Kırılmazlar veya açılmazlar. Sadece uygun anahtarla açılabilirler."

"Ama... senaryoda anahtardan bahsedilmiyordu." Öyle miydi? Holland, sayfaları çıkarıp bir şey kaçırıp kaçırmadığını hızlıca kontrol etmek üzereydi

Holland bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyordu, ama yine de kız kardeşinin anahtarını çıkardı, anahtar plastik Motor Hotel anahtarına dönüşmüştü.

"O Regal'ın anahtarı," dedi Adam.

"Biliyorum. Ama ya kitap da açarsa?" "Kitabı neden açsın ki?"

"Kız kardeşimin eşyaları arasında buldum ve aklıma bir fikir geldi... Ya babam, kız kardeşimle birlikte onun gizemini çözmemiz için iki farklı ipucu bırakmışsa?"

"Aslında fena fikir değil," dedi Adam. Holland anahtarı kilidin içine soktu.

Kıvılcımlar çaktı. Kilit tısladı.

"Hayır!" Holland daha fazla uğraştı.

Kitabın üzerindeki zincirler kırmızı renkte parladı.

"Bence durmalısın," dedi Adam. "Ama açmanın bir yolu olmalı..."

Bir kapı gıcırdayarak açıldı. 10. Aşama'nın kapısı.

Holland ve Adam donakaldılar. Etrafları rastgele yerleştirilmiş tabutlar ve siyah gül ağaçlarından oluşan bir labirentle çevriliydi, ama ağaçların arasından Holland'ın içeri giren kişiyi görebileceği kadar boşluk vardı.

Onlardan biri tur rehberi gibi giyinmiş genç bir kadındı, ama Holland ona pek dikkat etmedi. Yanındaki adamdan çok korkmuştu. Onu görür görmez, aklını başına toplayamadı. Aklının ona oyun oynadığını ummak istedi, ama Adam da onu görebiliyor gibiydi.

Adam kadının kolunu tuttu ve "*Saklanmalıyız*" diye fısıldadı.

Holland zincirli kitabı almaya çalıştı, ama kitap çok ağırdı.

"Zamanımız yok," diye dudaklarını oynattı Adam.

Sonra iki kolunu da Holland'ın beline doladı. Onu geriye doğru çekti ve kendisiyle birlikte tabutun içine soktu.

KONUŞMA

Tabutta bir çatlak vardı. Geri kalan her şey karanlıktı ve Adam vardı. Adam ellerini dikkatli kullanıyor gibiydi, ama Holland onun varlığını çok iyi hissediyordu. Adam'ın parmaklarının göğüs kafesini sardığını, göğsünün sırtına bastırdığını, dudaklarının kulağının köşesinde olduğunu hissedebiliyordu. Yine de düşünceleri tabutun diğer tarafındaki adama gidip geliyordu.

"Bu diziyi çok seviyorum," dedi Gabe. Sesi, Holland'ın midesini dehşetle bulandırdı.

Adam onu daha sıkı tuttu, dudakları hala kulağının kenarına bastırılmıştı. Hareket etmediler. Adam tek kelime etmedi, ama Holland onun fısıldadığını duyduğuna yemin edebilirdi: "*Onun sana dokunmasına izin vermeyeceğim*."

"Nasıl figüran olabilirim?" diye sordu Gabe. Sesi şeker gibi tatlıydı. Dün gece Chance'e kullandığı aynı samimiyetsiz, coşkulu ses tonuydu.

"Muhtemelen bazı bağlantılarımı kullanabilirim," dedi neşeli bir kadın sesi.

Holland tabutun aralığından dışarı baktı. Gabe'in yanındaki tur rehberi kısa ve inceydi, ya da belki de her adımda daha uzun ve daha tehditkar görünen Gabe'in yanında küçük görünüyordu.

Holland'ı kaçırdığından daha rahat giyinmişti. Koyu renk kot pantolon, siyah gömlek, siyah botlar, omuzlarında sırt çantası. Neredeyse Holland'ın gördüğü vizyondaki haliyle aynıydı.

"Bu ne?" diye sordu Gabe, zincirli kitaba yaklaşırken Holland ise sadece izlemekle yetindi.

"Bunu size söylememem gerekir," dedi tur rehberi, "ama sanırım bu yedinci sezon finali için."

Gabe kitaba dokundu ve zincirler kırmızı renkte parladı. "Ne yapıyorsun?" dedi tur rehberi.

"Sen söylemezsen ben de söylemem," dedi Gabe, ama sesi normale dönmüştü. Kaba. Soğuk. İlgisiz.

Sonra sahnedeki tüm ışıklar titremeye başladı.

Tur rehberi titreyerek bir adım geri attı. Holland, Gabe'in bir anahtar çıkardığını korkuyla izledi.

Adam arkasında gerildi. Holland kendine her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Onun anahtarı işe yaramamıştı. Bu anahtar da işe yaramayacaktı, ama Gabe anahtarı kilide soktuğunda kilit kıvılcım çıkarmadı. *Anahtarı nereden bulmuştu?*

Holland'ın çantasından bir zil sesi geldi.

Gabe'in başı tur rehberine doğru döndü. "Bu senin telefonun mu?"

"Sanmıyorum," dedi rehber.

Holland paniğe kapıldı ve telefonunu susturmak için acele etti. *Onu kim arıyordu ki?* Numarayı bilen tek kişi Gabe'di ve o meşguldü.

İyi haber: Zaten çalan telefonu aramayı bırakmıştı.

Kötü haber: Zincirler kitaptan düşmüştü.

Gabe kitabın kapağını açtığında Holland'ın kalbi deli gibi atmaya başladı.

Adam onu sıkıca tuttu. "Çok geç," diye fısıldadı.

"Hayır," diye nefes nefese söyledi Holland. Onu hala durdurabilirlerdi. Gabe şimdi orada öylece duruyordu. Bakıyordu. Hareket etmiyordu.

Bir dakika... Gabe neden hareket

etmiyordu? "Huh," dedi sonunda.

Minyon tur rehberi şimdi şaşkın görünüyordu.

Holland'ın kalbi deli gibi atıyordu, ama şimdi sanki batıyormuş gibi hissediyordu, çünkü ne Gabe ne de tur rehberi, kitapta dünyanın en güçlü nesnesi varmış gibi bakmıyordu.

Tur rehberi gergin bir şekilde güldü ve bir şey söyledi, ama Holland duyamadı. Hiçbir şey duyamıyordu. Tek yapabildiği, Gabe'in elleri cebinde uzaklaşmasını tabutun çatlağından izlemekti.

"Hiçbir şey almadı," diye fısıldadı Holland ve sonra tabuttan dışarı çıktı. Adam onu takip etti ve bir an için ikisi de Gabe ve tur rehberi gibi orada durdular.

Açık kitaba baktılar.

Kitap sahteydi. İçindeki sayfalar boştu. Ortasına bir delik açılmıştı ve çok sıradan bir nesneyi gizleyen ince bir dikdörtgen kalmıştı.

KONU 46

Sarı bir kalem.

Sonu olmayan bir şaka gibiydi.

Holland kalemi eline aldı. "Anlamıyorum."

"Bir şeyi gözden kaçırıyor olmalıyız." Adam boş kitabı aldı ve salladı, ama içinden sadece toz döküldü.

"Burada bitemez," dedi Holland.

Kalemi aldı ve kitapta bir şeyler karalamaya başladı, sihirli kelimelerin ortaya çıkmasını umuyordu, ama tüm sihir Gabe'in açtığı kilitte kalmış gibiydi. Holland, onun anahtarı nasıl bulduğunu tekrar merak etti. Sonra tabutta aldığı gizemli telefon görüşmesini hatırladı.

Hızla çantasına uzandı ve telefonu çıkardı.

Cevapsız arama Centennial City

First Bank

Sesli mesaj

Adam aniden gergin göründü.

"Bu numarayı nasıl bulduklarını bile bilmiyorum," dedi Holland.

"Boş ver," diye uyardı Adam.

Ama Holland çoktan mesajı *din*lemeye başlamıştı.

"Merhaba canım," Profesörün tanıdık sesi telefondan geldi. "Arkadaşın Gabriel ve ben ilginç bir sohbet ettik ve bana bu numarayı verdi. Beni geri ararsan çok sevinirim. Ama arayacağından şüpheliyim, o yüzden açıkça konuşacağım. Bay Cabral ile konuşurken, senin çok endişe verici kanama sorunlarından haberdar oldum.

"Sana ne olduğunu biliyorum Holland ve seni nasıl kurtaracağımı da biliyorum, ama bana Simya Kalbi'ni getirmelisin. Bu gece Hollywood Roosevelt Halloween Balosu'nda beni bulabilirsin, umarım bulursun. Lütfen çok geç olmadan sana yardım etmeme izin ver."

Mesaj biter bitmez Adam, "Ona güvenemezsin," dedi.

Ama sorun şu ki, Holland ona inanmak istiyordu. Daha önce, onun sorununu bilen tek kişinin Profesör olacağını düşünmüştü.

"Simya Kalbi'ni bulursan, ona ihtiyacın kalmaz."

"Peki ya bulamazsak?" Holland saatine baktı. Sadece beş saat kalmıştı. Ve babasının son ipucu pek de ipucu gibi gelmiyordu. Gabe onu almaya bile zahmet etmemişti. Ama Gabe'in babasının senaryo sayfaları yoktu.

Holland babasının sayfalarını çıkardı ve hemen gördü. Babasının tanıdık el yazısı — *kurşun kalemle yazılmıştı.*

"İşte bu," dedi heyecanla. "Babam, kurşun kalemle yazdığı notlara bakmamızı istiyor."

İlk sayfa grubunu işaret etti.

DIŞ MEKAN. MEZARLIK. GÜNBATIMI

Bir el (Red Westcott'un eli) bahar yeşili çimlerle kaplı bir mezarın önüne bir buket çiçek koyar. Mezar taşında şöyle yazmaktadır:

Sophia Westcott

Sevgili Eşim. Güzel Ruh.

Bu sadece geçici bir durum. *Komşum mu?*

Sıcak bir esintinin akçaağaç yapraklarını hışırdatması dışında, mükemmel bir sessizlik hakimdir. Sonra...

Red, yumruğunu karısının mezarına daldırır ve bir avuç toprak çıkarır.

"Kalemle yazdığı kelimelere bak: *Komşum mu?*
Ve sonra şuna bak."

Holland, Watch Man'in yazdığı sayfalara ulaşmak için sayfaları karıştırdı ve son sayfanın altını işaret etti. Babası kalemle şöyle yazmıştı

"*Kazmaya başlamadan önce doğru yönde olduğundan emin ol*."

"Yani, otele döndüğümüzde, kazma konusunda haklıydım," dedi Adam.

"Evet, babam bir şey gömmüş gibi görünüyor. Ve bence bu bize nereye bakmamız gerektiğini söylüyor."

Adam'a ilk sayfadaki kurşun kalem izlerini tekrar gösterdi. "*My Neighbor Next Door*'da kullanılan evler JME turlarının bir parçası. Sanırım bir sonraki ipucunu oraya gömmüş."

Holland, bunun son ipucu olmasını umuyordu.

Holland, Adam'la birlikte 10. sahneden çıktıklarında zamanın değiştiğini keskin bir şekilde hissetti.

Stüdyo boş görünüyordu.

Artık turist otobüsleri yoktu.

Gökyüzü, şehir merkezinde olabildiğince kararmıştı.

Holland ve Adam stüdyonun arka bahçesinden geçip *My Neighbor Next Door'un* evlerine doğru giderken golf arabasının gürültüsü çok yüksek geliyordu.

Set, gerçekliğin farklı bir versiyonu gibi geliyordu. Kapıların asla kilitlenmediği, telefonların sadece arama yapabildiği ve çoğu sorunun anne veya babayla samimi bir konuşma ile çözülebildiği günlerden kalma bir mahalle.

Holland, gün ışığında hepsinin pastel renkli şekerler kadar güzel olacağını, bembeyaz panjurları ve taşan çiçek tarhları olacağını biliyordu. Ama bu gece, mahalle ürkütücüydü. Sokak lambaları, tüm evleri yumuşak bir ışıkla kaplıyordu ve bu da renklerini ayırt etmeyi imkansız hale getiriyordu.

"Her şey aynı görünüyor," diye mırıldandı Adam. Sanki cazibesini anlamamış gibi mükemmel caddeyi baştan aşağı süzdü.

"*Komşumdan* hoşlanmadın mı?" diye sordu Holland. Her ne kadar şu anda buranın sağlıklı bir yerden çok korku filmi setine benzediğini kabul etmek zorunda olsa da. Ve nerede kazmaları gerektiğini de bilmiyordu. 10. Aşamadan ayrılmadan önce Adam büyük bir kürek almıştı, ama tüm bahçeleri kazmak bütün geceyi alacaktı.

"Senaryoyu tekrar çıkarabilir misin?" diye sordu Adam.

Holland, sokak lambalarından birinin altında durdu ve babasının "*My Neighbor Next Door"* yazdığı sayfayı uzattı.

"Red, yumruğunu karısının mezarına daldırır ve bir avuç toprak çıkarır," diye okudu Adam. "Mezar mı aramamız gerekiyor?"

Holland ona kaşlarını kaldırdı. "Bu sokakta mezar falan yok." Sayfaları çevirmeye devam etti, ama kurşun kalemle yazılmış tek kelimeler *"Komşum mu?*" ve "*Kazmaya başlamadan önce doğru yönde olduğundan emin ol*" idi.

"Onlardan birkaçını görebilir miyim?" diye sordu Adam.

Holland, Watch Man'den aldığı sayfalar setini ona verirken, kasada bulduğu sayfaları dikkatle inceledi.

İlk sayfada zaten bir ipucu vardı, bu yüzden ikinci sayfaya odaklandı ve gözden kaçırdığı bir şey olup olmadığını merak etti.

İÇ MEKAN. BOWLING SALONU. AKŞAM.

Red, toprakla dolu kavanozu masaya çarptı. Kavanozun üzerinde artık filmin adı yerine *Ball* yazıyordu.

Arka planda toplar yuvarlanıyor, pinler düşüyor. Birisi topu oluğa atarsa, kalp şeklindeki neon tabelada *"Not Your Lucky Day" (Şanslı Günün Değil)* yazısı yanıyor.

Cassius Marcellus Coolidge ile İspanyol kolonyal canlanmasının birleşimi gibi düşünün. Red içeri girdiğinde neon tabela yanıyor. Aynı bowling gömlekleri giymiş şık yaşlı kadınların bulunduğu bir vinil masaya yaklaşır. Kadınların

beş kadın, çizgili pipetli vintage cam şişelerden soda içiyor. Altıncısı, iğne oyası yastık kılıfına sarı bir ev dikiyor.

altın sarısı bir evi nakışlı yastık kılıfına dikiyor.

Holland'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. "Sanırım bir sonraki ipucunu buldum." Son paragrafı işaret etti. "Nakışlı yastıkla ilgili bu kısmı görüyor musun? Hikayeyle hiçbir ilgisi yok. Sanırım sarı eve gitmemiz gerektiğini ima ediyor."

"Sarı evi nasıl bulacağız?" diye sordu Adam. Karanlıkta tüm renkler aynı görünüyordu.

Ama Holland'ın ışığa ihtiyacı yoktu. *My Neighbor Next Door'u* izlemiş olan herkes, sarı evin, kolları kırık, aşkların itiraf edildiği ve

gözyaşları döküldüğü bir ağacın olduğunu bilirdi. Ve şimdi, babasının sırlarının buraya gömüldüğünü merak ediyordu.

KONUŞMA

Bu taraftan." Holland, Adam'ı sokağın sonuna kadar götürdü.

Rüzgâr eski tahta salıncağı salladı ve salıncağın asılı olduğu ağacın yapraklarını hışırdatıyordu.

"İlk sayfayı bir daha görebilir miyim?" dedi Adam. "Sanırım yaprakların hışırtısı hakkında bir satır var."

Haklıydı. Telefonundaki el fenerini kullanarak Holland'a sayfanın altındaki kelimeleri gösterdi.

Sıcak rüzgârın akçaağaç yapraklarını hışırdatması dışında, mükemmel bir sessizlik vardı. Sonra...

Red, yumruğunu karısının mezarına daldırır ve bir avuç toprak çıkarır.

"Belki de bu, ağacın dibine gömüldüğü anlamına gelir," dedi Adam.

"Burada başka bir ipucu olmalı," dedi Holland. "Babam ağacın tüm dibini kazmamızı istemezdi."

Adam el fenerini kullanarak ağacın dibinde dolaşırken, bir işaret aramak için yapraklar hışırdadı...

"Orada!" Holland, gövdenin dibine yakın bir yeri işaret etti, ağaca iki harf kazınmıştı. Küçük ama derindi, Holland'ın tahminine göre yarım inç kadar. Yıllar geçmesine rağmen silinmeyecek kadar derindi.

B + I

"Bunlar annemle babamın baş harfleri," diye fısıldadı. Bir an için Holland'ın boğazı düğümlendi. Babasının geride bıraktığı her küçük şey, kalbine bir ok gibi saplanıyordu, ama bu farklıydı, çünkü sadece bir ipucu değildi. Annesi için yazılmış küçük bir aşk mektubuydu.

Bir an için, Adam'ın baş harflerine baktığını gördü. Yüzündeki ifade okunamazdı. Holland, onun gerçekte ne düşündüğünü anlayabilmeyi diledi.

düşündüğünü anlayabilmeyi diledi.

Beverly Hills Oteli'ne döndüklerinde, Adam, Holland'ın anne babasının kardeşi Mason ile bir anlaşma yapıp yapmadığını bilmediğini söylemişti. Ama Holland, Adam'ın gerçeği söylemek istemediği için böyle dediğini merak ediyordu.

Holland gerçeğe inanıyordu. Gerçeği öğrenmek istiyordu. Ama Adam'ın ona söyleyeceği hiçbir gerçeğin onu mutlu etmeyeceğini biliyordu. Eğer ailesi Mason ile anlaşma yapmışsa, o zaman Mason onların ölümünün sebebiydi, eğer anlaşma yapmamışlarsa, o zaman annesi sebebiydi.

Adam gerçekten gerçeği biliyorsa, Holland onun bunu söylememesinin nedeninin nezaketi mi yoksa korkusu mu olduğunu merak etti.

"Görünüşe göre bu bizim kazmamız gereken ipucu," dedi Adam. 10. aşamadan aldığı küreği uzattı. "Sen mi yapmak istersin, yoksa ben mi yapayım?"

Holland küreği almak istedi, ama Adam'ın kollarına bir bakış, onun açıkça daha güçlü olduğunu doğruladı.

Onun kazmasını izlerken bir ayağından diğerine ağırlığını verdi. Kürek dolusu kürek dolusu. Sanki babasının senaryosunun başlangıcı gibiydi.

Sonra kürek cama çarptı.

Aynı anda hem sessiz hem de gürültülüydü. Umudun çınlaması. Gömülü hazinenin sesi. Mutlak gerçeğin anı.

Adam küreği bir kenara attı ve toprağı temizlemeye başladı. Holland çoktan dizlerinin üzerine çökmüş, Adam'ın telefonunu el feneri gibi tutuyordu. Kalbi heyecandan çarpıyordu ve bir an için burnu kanayacak sandı.

Şimdi olmaz. Şimdi olmaz. Şimdi olmaz.

Adam sonunda yerden bir kavanoz çıkardı ve ona uzattı. "Umarım içinde kalemden fazlası vardır."

"Öyle olacak," diye fısıldadı.

İçinde pek bir şey yoktu. Sadece bir iplikle bağlanmış ince bir kağıt parşömen.

Holland onu açarken Adam telefonu havaya kaldırdı. İki sayfa vardı.

İlk sayfada, babasının el yazısını hemen tanıdı.

Doğru kararı vereceğini biliyorum, evlat.

İhtiyacın olan her şeye zaten sahipsin. Sadece bunu görmen gerekiyor. Keşke orada olup seni sevdiğimi söyleyebilseydim.

Baba

Ve Holland yine boğazı düğümlendi. Bu sayfayı defalarca okuyabilirdi. Kelimeleri ezberleyene kadar eski tahta ağaç salıncakta oturup okuyabilirdi.

Ama bakması gereken ikinci bir sayfa daha vardı. Başka bir senaryo sayfası.

İÇ MEKAN. BOWLING SALONU

Siyah bir bowling topu, *THE END* (SON) yazan altı pin'e doğru yuvarlanıyor.

"Sanırım bu son ipucu," dedi Holland.

"Bakabilir miyim?" diye sordu Adam.

"Aslında, onu ben alacağım," dedi başka bir ses.

Gabriel Cabral sokak lambasının altında durmuş, elinde bir silah tutuyordu.

Holland'ın omurgasından bir ürperti geçti. Bu yüzden kitaptan kalemi almamıştı. Holland'ın onu bulmasını istemişti, böylece onu takip edip nereye gittiğini görebilirdi. Gabe, onun sandığından daha hesaplı biriydi. Bu, onun da kitap üzerindeki zincirleri çözen anahtar karşılığında Profesör'e kendisiyle ilgili bilgileri verip vermediğini merak etmesine neden oldu. Alkimya Kalbi'nin onu arayanları öldüren bir efsane olduğunu söyleyen biri için, arama konusunda oldukça yetenekli görünüyordu.

Gabe hafifçe döndü ve silahı Adam'a doğrulttu.

"Parşömeni ver," dedi Gabe, dün gece ona arabaya binmesini söylediği kadar rahat bir şekilde.

"Yapma..." dedi Adam, Holland'a.

"Bu da bir seçenek," dedi Gabe. "Onu tekrar vurmak hiç sorun olmaz. Ve bu sefer daha iyi bir iş çıkarırım."

"Kimse vurulmayacak." Holland, Gabe'e öfkeyle baktı. Ya da bakmaya çalıştı. Silah tutan bir katile öfkeyle bakmak zordu. "Al." Titreyen eliyle parşömeni uzattı.

Gabe başını salladı. "Bana gelmelisin tatlım. Yeni erkek arkadaşına yaklaşmayacağım." Bir an için Gabe'in

gözleri Adam'a kaydı, sonra tekrar Holland'a dönerek ona neredeyse bir uyarıya benzeyen bir bakış attı.

Holland yavaşça ona doğru yürüdü. Elindeki parşömenle, diğer sayfalar olmadan pek bir şey yapabileceğinden emin değildi. Ama ona hiçbir şey vermek istemiyordu. Ve ne yaptığını düşünmeden önce koşmaya başladı.

"Diğer yöne git!" diye Adam'a bağırdı. Gabe, Adam'ı vurup onu kovalayamazdı.

Silah sesi duyulmadı, ama Holland arkasında Gabe'in ağır ayak seslerini duydu.

Holland sarı eve koştu, Tom'un mutfaktaki gizli kapı hakkında doğruyu söylediğini umarak.

Holland merdivenlerde çılgınca koştu. Mutfak diğer tarafta, gölgeler ve karanlık pencerelerle çevriliydi. Gabe'in eve girdiğini duyduğu anda, gizli kapının izini ve onu kaldırmak için küçük bir halkayı buldu.

Holland dizlerinin üzerine çöktü ve halkayı çekti.

Kırmızı ışık, normalde bile güvenli görünmeyen bir merdiveni aydınlattı. Merdivenden aşağı inmeye başladığında, Gabe mutfağa koştu. Mümkün olduğunca hızlı inmeye çalışırken neredeyse düşüyordu.

Neon çıkış işaretine yönelen kırmızı ışıklar dışında her yer karanlıktı.

Atış poligonu görmedi, sadece birkaç temizlik malzemesinin bulunduğu bir tünel gördü. Stüdyoyu dolaşmak için burayı dönüştürmüş olmalılar. İki yöne gidebilirdi, ama ikisinde de saklanacak yer yoktu, sadece uzun, ürkütücü koridorlar vardı.

Sağa doğru koştu. Ayaklarının altında sert beton vardı. Saklanacak yer yoktu. Daha hızlı koşmak için kendini zorladı. Bunu yapabilirdi. Her gün koşuyordu. Yaşamak istiyordu. Bunun bir anlamı olmalıydı. Çaresizce saklanacak bir yer aramaya devam etti. Tünelden çıkmanın bir yolunu. Ama sadece parlayan kırmızı çıkış işaretleri vardı, koşarken onu alay ediyorlardı.

Aniden sağa döndü. Ve sonra bir çift elin belini sardığını hissetti. "Hayır! Bırak beni!" Holland tekmeledi ve çığlık attı.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye homurdandı Gabe.

"Çok geç," diye bağırdı Holland.

Gabe'in elleri bir saniye durdu. Sonra onu döndürerek yüz yüze geldi. Çenesi sıkılmıştı ve gözleri kararmıştı. "Bankada sana ne söylediklerini bilmiyorum," dedi Gabe, "ama ben karımı öldürmedim."

"O zaman bana bunu söylediklerini nereden

biliyorsun?" "Çünkü herkes öyle inanıyor."

"Ama..."

"Onu ben öldürmedim, Holland." Gabe onu biraz daha sıkı tuttu, kalbinin çarpışını hissedecek kadar yaklaştırdı. Yüzündeki ifadeyi okumak imkansızdı, ama hızlı kalp atışları ona duygusuz olmaktan uzak olduğunu gösteriyordu. "Ne olduğunu öğrenmek istiyorsan, benimle gel."

"Az önce bana silah doğrulttun."

"*Ona* doğrulttum. Ona güvenemezsin." Gabe, sanki onun inanması gereken tek şey buymuş gibi ona baktı. Önemli olan tek gerçek buydu.

"Güvenemeyeceğim kişi sensin. Bana Alkimik Kalp'in bir efsane olduğunu, ona inanmadığını söyledin, ama belli ki onu her şeyden çok istiyorsun!"

"Onu istemiyorum, ona ihtiyacım var. Ama bu sana zarar vermek istediğim anlamına gelmez." Gabe onu daha da kendine çekti. Gözleri acı çekiyordu ve *kırmızıydı*. Kan kırmızısı.

Holland, gözlerinin köşelerinde kan biriktiğini gördü. "Hayır!" Kurtulmaya çalıştı ve kanın yanaklarından akmaya başladığını dehşetle izledi. "Beni bırakmalısın."

Gabe başını salladı. "Aynı hatayı yapıp duruyorsun."

"Kanaman var," dedi Holland. Ama diğerleri gibi Gabe de onu duymadı.

"Aynı hatayı yapıp duruyorsun," diye tekrarladı.

"Ne hatası?" diye sordu Holland. Ama birdenbire Gabe, Gabe değildi. O, Adam'dı. Ve ona, onu korkutan kişi sanki Holland'mış gibi bakıyordu. Ve o anda Holland, kendi gözlerinden kan aktığını hissetti.

KONUŞMA

Holland kendine geldiğinde yerde yatıyordu. Tünel nemli ve yapışkandı. Ayağa kalktı. Gabe gitmişti, çantası da. *Alçak herif.* Az önce bulduğu son iki sayfayı ve babasının diğer tüm sayfalarını da almıştı. Ama başka bir şey bırakmış gibi görünüyordu.

January'nin sırt çantası, Holland'ın yere yığıldığı yerin hemen yanında duruyordu. Hızla çantayı açtı. Profesörün günlüğü de dahil olmak üzere her şey hala içindeydi.

Gabe'in bunu geri getirmesinin, onun çarpık ahlak anlayışının bir parçası olup olmadığını merak etti. Ama eğer herhangi bir ahlak anlayışı olsaydı, ona silah çekip babasının tüm ipuçlarını alıp onu bu gece ölüme terk etmezdi.

Holland saatine baktı. Saat 8:03'tü. Dört saatten az zaman kalmıştı. Adam'ı bulması gerekiyordu. Yoksa gerek yok muydu?

Ona güvenemezsin, demişti Gabe. Holland, Gabe'e güvenemeyeceğini biliyordu, ama onun sözleri onda bir şüphe tohumunu ekmişti. Bu son kısmı tek başına geçmenin daha iyi olup olmadığını merak etmesine neden olan bir soru.

Gabe tüm sayfalarını çalmış olabilir, ama Holland babasının son ipucunun onu nereye götürdüğünü biliyordu. Alkimik Kalbi'ni nerede bulacağını biliyordu. Ve Adam'ı aramaya vakti olup olmadığından emin değildi.

"İşte buradasın!" diye seslendi Adam.

İçinde bir tür suçluluk duygusu belirdi.

Adam, genellikle endişeli görünmeyen bir yüze sahipti, ama ona doğru koşarken yüzünde endişe dolu bir ifade vardı. "Sana zarar verdi mi?"

"Ben iyiyim," dedi Holland. "Ama babamın tüm sayfalarını aldı."

"Hepsini mi?"

"Önemli değil."

Adam, bunun hangi dünyada sorun olmayabileceğini anlamadığını belirten bir bakış attı. Holland ise Gabe'e güvenip ona güvenmediğinden dolayı kendini çok kötü hissetmeye devam etti. Adam ona hiç silah çekmemişti, ondan bir şey çalmamıştı, karısını öldürdüğünü gizlememişti.

Gabe, ona güvenmemesi gerektiğini kısa bir süreliğine hissetmesinin tek sebebiydi. Yine de Holland, Adam'dan uzak durması için başka sebepler olduğunu da unutamıyordu. Adam'ın yeteneği onu hala tedirgin ediyordu. Alchemical Heart ile ilgili bu iş bittiğinde, Adam tekrar sadece January'nin ortağı olacak ve Holland da Adam'ın olmadığı bir hayata dönecekti.

"Gabe tüm sayfalara sahip olabilir, ama nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum." Sonra tünelde yürümeye başladı, çıkış için parlayan kırmızı işaretleri takip ederek. "Kavanozun içinde son bir senaryo sayfası vardı. Son bir sahne vardı, altı pinli bir bowling salonu ve "*The End*" yazıyordu.

"Los Angeles'ta çok sayıda bowling salonu var," dedi Adam.

"Evet, umarım Gabe de öyle düşünüyordur. Ama babamın hangi bowling salonunu kastettiğini biliyorum. Açılış sayfalarında, bowling salonundan bahsettikten hemen sonra, "*Cassius Marcellus Coolidge'in İspanyol kolonyal canlanışıyla buluştuğunu düşünün*" diye tanımlıyor.

"Bunu nasıl hatırladın?" Adam, sanki birdenbire sözlük, ansiklopedi ya da insanların genellikle eğlence için okumadıkları başka bir kitaba dönüşmüş gibi ona baktı.

"Son birkaç saat içinde o sayfaları yaklaşık yirmi kez okudum. Cassius Marcellus Coolidge'in kim olduğunu bilmiyorum, ama İspanyol kolonyal canlanmasını biliyorum."

Adam etkilenmiş görünüyordu.

Holland, aslında tanıdığı tek İspanyol kolonyal canlanma tarzı binanın olduğunu ona söylemedi. "Los Angeles'ta en sevdiğim yerlerden biri

bu tarzda inşa edilmiş ve tesadüfen içinde bowling salonu olan bir oyun salonu var."

"Nerede?"

Adam'ın yüzü birden soldu. "Ne oldu?" Adam saçlarını iki eliyle taradı ve kısa bir süre gözlerini kapattı.

"Orası kardeşim Mason'ın olduğu yer."

Adam iki eliyle saçlarını karıştırdı ve kısa bir süre gözlerini kapattı. "Kardeşim Mason orada."

Holland, önceki gece asma katta Mason'ı gördüğü vizyonu hatırladı. O, ikinci kez burnu kanamıştı. Aniden, bu olay daha da önemli hale geldi. "Bu gece orada olacağını nereden biliyorsun?"

"Çünkü o hep oradadır," diye cevapladı Adam. "Mason o otelden ayrılamaz."

"Ne demek oradan ayrılamıyor?"

"Onun yeteneklerini elinden almaya çalıştığımda, bunu tam olarak başaramadım. Yapabileceğimin en iyisi, onu o otelde hapsetmek ve herhangi bir büyü kullanmasını engellemekti."

"Eğer güçlerini kullanamıyorsa..."

"Yine de tehlikeli," diye araya girdi Adam. "Ve Mason seni benimle görürse, sana zarar vermeye çalışacaktır."

"O zaman ayrılabiliriz."

"Hayır," dedi Adam keskin bir sesle. "Seni gözümün önünden ayırmak istemiyorum."

Holland'ın sesi ve sözleri onu sinirlendirdi.

Ama gerçekten öyle miydi, yoksa Gabe'in ekmiş olduğu güvensizlik tohumları mıydı? Adam onun müttefikiydi. Gabe ise düşmanıydı; ona yalan söylemiş, ondan çalmış, onu ölüme terk etmişti.

Sonunda Holland ve Adam tünelin sonuna ulaştılar. Son parlayan kırmızı çıkış işareti endüstriyel görünümlü bir kapının üzerindeydi ve Holland, kapıdan geçerken Adam'a karşı kalan güvensizliğini silkelemeye çalıştı.

Kapı, JME turunun bir parçası gibi görünen bir salona açılıyordu. Her iki tarafta, klasik filmlerden ve popüler televizyon dizilerinden kostümler giymiş mankenler sergileniyordu. Mankenler kadife iplerle çevrilmiş ve önemlerini açıklayan küçük plaketlerle süslenmişti.

Holland, *Knife and Cross* için hazırlanan tüm dekoru gördü ve ardından *Mirrorland* için göz kamaştırıcı bir sergi vardı. Her şey gümüş, kar ve parıldayan ışıklardan oluşuyordu ve ortasında annesinin giydiği ünlü elbise duruyordu.

Holland aniden önünde durdu. "Roosevelt'e gitmeden önce yapmamız gereken bir şey daha var."

KONU 49

Holland, annesi gibi bir aktris olmak istememişti. Her zaman babası gibi bir hikaye anlatıcısı olmak istemişti. Ama şimdi, annesinin ikonik *Mirrorland* elbisesini giyerek orada dururken, Holland bunun cazibesini anlayabiliyordu.

Elbise biraz başka dünyadan, biraz gizli bar romantizmi vardı, omuzlarını saran soluk mavi-mor bir kürk ve boynunu saran uzun inci kolyelerle. Dar kesimli korsaj, kalçalarından aşağıya doğru akan şeffaf bir örtüyle kaplıydı ve yürüdükçe parıldayan mavi ve mor boncuklarla kaplı kısa bir eteğe dönüşüyordu.

Adam, *Knife and Cross'tan* Cross gibi giyinmişti: koyu renk deri pantolon, uzun çizme, kolları kıvrılmış bol kahverengi gömlek ve kalçalarına düşük asılı iki silah kemeri. Parmaklarında başka bir silahı çevirip duruyordu: karmaşık bir kabzası olan bir bıçak. Holland'ı görür görmez bıçak elinden düştü.

Holland gülümsememeye çalıştı.

Hollywood Roosevelt'e vardıklarında saat geç olmuştu. Holland saate bakmak istemedi, çünkü bunun yeterli olmayacağını zaten biliyordu.

Adam'la birlikte arabadan inip çift cam kapıya yaklaştıklarında, Halloween'ın ateşli enerjisini hissedebiliyordu. Diğer tarafta, yeni bir sıra kırmızı kadife perde otelin içini görmeyi engelliyordu, ama Holland müzik sesini duyabiliyordu. Caz, büyük orkestra müziği, ona sallanan etekler ve şık bardaklarda içilen sert içkiler hayal ettiriyordu.

1940'lardan kalma bir uşak gibi giyinmiş bir adam perdelerin önünde duruyordu. Pantolonu çizgili, ceketinin arkası uzun ve eldivenli ellerinde gümüş bir tepsi tutuyordu. Tepsinin bir tarafında büyük cam tıpalı eski moda bir içki şişesi, diğer tarafında ise kabartmalı altın yazılarla süslenmiş krem rengi kartlar duruyordu.

"Oynamak isterseniz bir tane alın," dedi uşak.

Holland'ın oyun oynayacak zamanı yoktu. Ama Adam neşeyle "Teşekkürler" diyerek bir tane aldı. Sonra bir tane daha alıp Holland'a uzattı. Holland onu bir kenara itmek istedi, ama kartın önündeki yazı onu durdurdu:

_____*bunu* _____*ile* _____*.*

"Bu Clue oyunundan." Kartı ters çevirdi. *Cinayet, gizli bir geçidi olan bir odada işleniyordu.* İpucunun altında, gerçek masa oyununda olduğu gibi bir tablo vardı.

"Başka bir gece olsaydı buna bayılırdım," dedi Holland Adam'a. Ama bu gece, ipucu sinirine dokundu. "Bu ipucunun benimle dalga geçtiğini mi yoksa beni uyarmaya çalıştığını mı hissetmeliyim, bilmiyorum."

"Ben olsam endişelenmezdim." Adam sırıttı, ama bu, gözlerine yansımayan gülümsemelerden biriydi.

Holland ve Adam merdivenlerden yukarı çıkıp, Clue'nun serasına dönüştürülmüş lobinin bulunduğu koridora doğru ilerlerken, müzikle karışan hareketli sohbetler giderek yükseldi.

Holland, oyundaki kış bahçesi gizli geçitli odalardan biri olduğu için, bir kez daha uğursuz Clue kartını düşündü.

Baş döndürücü bir dizi çiçekli bitki getirilmişti ve odayı daha da renklendirmişti. Gerçi buna gerek yoktu. Otel kostümlü insanlarla doluydu, fotoğraf çekiyor, flört ediyor, içki içiyor, öpüşüyor, içkileri döküyor ve ipuçları paylaşıyorlardı. Gece, tüm partinin sarhoş olduğu saatlerdi. Holland, ayık olan tek kişi gibi hissediyordu. Adam bile birkaç dakika içinde bir şekilde bir kokteyl kapmayı başarmıştı.

"Kardeşini görüyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Ama buralarda bir yerde." Adam, ikisi de odayı gözden geçirirken uzun bir yudum aldı.

Holland, gözünün ucuyla Profesörü gördüğünü sandı. Hızla Adam'ın kolunu tuttu.

"Ne oldu?" Holland onu asma kata çıkan merdivenlere doğru sürüklerken, içkisi döküldü, ancak bu gece kütüphane, bilardo salonu ve balo salonu için işaretler vardı.

"Sanırım Profesörü gördüm," diye fısıldadı Holland. "Lobide, Mary Poppins gibi giyinmiş."

"Mary Poppins, gerçekten mi?"

"Aslında oldukça uygun. O sihirli ve pek de nazik değil."

Bu sözler Holland'a Adam'ın kahkahasını kazandırdı ve Adam içkisini bitirdi. Holland, Adam'ın Alkimik Kalbi bulacaklarından o kadar emin olduğu için mi içtiğini, yoksa kardeşini göreceği için mi gergin olduğunu merak etti.

Merdivenler daha fazla insanla doluydu. Holland ve Adam, Bıçak ve Haç gibi giyinmiş bir çiftin yanından geçtiler; Fransız hizmetçi gibi giyinmiş başka bir parti katılımcısı yerde yatıyor ve o akşamın cesedi olarak fotoğraf çektiriyordu. Adam ve Holland dikkatlice onun etrafından dolaştılar.

Asma kat bir şekilde daha da fazla insanla doluydu. Orkestra balo salonunda çalıyor olmalıydı, çünkü burada ses kulakları sağır ediyordu. Holland, Adam'la birlikte kalabalığın içinden bowling salonuna doğru ilerlerken başka hiçbir şey duyamıyordu.

Beyaz smokin giymiş bir adam görünce donakaldı. Neyse ki Mason değildi. Ama sonra tüm endişelerini yeniden yüzeye çıkaran başka bir adam gördü. "Adam, bu Gabe."

Kostüm giymemiş tek kişi oydu. Gabe, JME'de giydiği kıyafetlerin aynısını giymişti ve hızla bowling salonuna doğru ilerliyordu.

Adam'ın yüzündeki kaygısızlık bir anda kayboldu. "Onunla ben ilgilenirim. Sen burada kal, görünme."

"Ayrılmak istemediğini sanıyordum."

"İstemiyorum. Ama senin ona tekrar yaklaşmanı da istemiyorum."

Bir saniye sonra Adam ortadan kayboldu. Holland, kalabalığın içinde kaybolana kadar onun hareketlerini izledi. Sonra o da harekete geçti.

. Saatine göre, Alkimik Kalbi bulmak için iki saatten az zamanı vardı. Öylece kalmayacaktı...

Güçlü bir el omzunu yakaladı ve onu döndürdü.

Holland çığlık attı ve yumruğunu geri çekti. Ama o sadece Chance'di.

Romantik bir romanın kapağındaki korsanlar gibi giyinmişti, uzun altın sarısı saçlı bir peruk takmış, her iki kulağına altın küpeler takmış ve neredeyse tamamen düğmeleri açık bırakılmış, fırfırlı bir gömlek giymişti. Beline uzun, kıvrımlı bir kılıç bağlanmıştı. Harika bir kostümdü. Ama Holland'ın sinirleri gergindi. Chance'i bu kostümle görmek bile onu sakinleştiremiyordu.

"Beni çok korkuttun," diye fısıldadı.

"Üzgünüm," dedi Chance. "Seninle konuşmam lazım." Gözleri kalabalık asma katta dolaştı. "Sana göstermem gereken bir şey var. Daha özel bir yere gidebilir miyiz?"

"Chance, gerçekten uygun bir zaman değil." Holland onu itip geçmeye çalıştı ama Chance yolunu kesti ve gülümsemesi kayboldu.

"Bana borçlusun. Ve bunu görmen gerek." O itiraz etmeden elini tuttu ve asansörlere doğru yürümeye başladı.

"Hey! Sen Chance Garcia mısın?" diye seslendi biri.

Chance onu görmezden geldi, Holland'ı açık asansöre çekti ve başka kimse binemeden kapıları kapattı. Onu hiç böyle görmemişti. "Chance, beni tedirgin ediyorsun."

"İyi." Üst kata giden düğmeye bastı. Sonra, asansör yükselmeye başlar başlamaz acil durdurma düğmesine bastı. Asansör aniden durdu. Holland dengede kalmak için duvara uzandı, ama Chance orada durup ürkütücü bir sakinlikle bekledi. "Gergin olmalısın. Birlikte olduğun adamda çok yanlış bir şey var."

"Adam mı?"

Chance başını salladı. "Vic VanVleet'in yeni filminde bu işi kabul etmemin bir nedeni var ve bu, oyunculuğa geri dönmek istediğim için değil. *The Magic Attic'teki* son günümün hayaletinden hiç kurtulamadım. Ne olduğunu araştırmak için JME'ye geri dönmek istedim. Aylardır bunu yapıyorum. Stüdyodaki herkesle arkadaş olmaya çalıştım, böylece eski fotoğrafları inceleyip eski hikayeleri dinleyerek olanları anlamaya çalışabilecektim. Bugün seni

Adam'la birlikte gördüğümde, onu ilk kez görmüyordum." Chance telefonunu uzattı ve çerçeveli bir fotoğrafın resmini gösterdi. "Bu, *The Magic Attic*'in çekimlerinin ilk günüydü. Tanıdık birini görüyor musun?"

Holland, elbette, genç Chance dahil olmak üzere oyuncuları tanıdı.

"Çok mutlu görünüyorsun," dedi.

"Ben kendimden bahsetmiyorum. Bakmaya devam et."

Holland fotoğrafı inceledi ve bu sefer çok iyi tanıdığı bir yüzü görmek sadece birkaç saniyesini aldı.

Adam Bishop.

"Bu fotoğrafta hatırlayamadığım tek kişi oydu," dedi Chance. "Etrafa sordum ama stüdyodaki kimse onu hatırlamıyor. Ama onu düzinelerce başka fotoğrafta buldum."

Chance, Holland'a Adam'ın birkaç fotoğrafını daha gösterdi. Her birinde, Adam hiç yaşlanmamıştı. Ama Holland'ı en çok tedirgin eden şey, Adam'ın her fotoğrafında tezinde bahsettiği birinin de görünmesiydi. Her fotoğrafta farklı bir kişi vardı, ama hepsi trajik veya gizemli koşullarda ölmüş kişilerdi.

"Görmen gereken bir fotoğraf daha var," dedi Chance biraz isteksizce. "Bugün seni stüdyoda bıraktıktan sonra, *Mirrorland* setinden bu fotoğrafı buldum.

BÖLÜM ELLİ

Sanırım arkadaşın şeytan olabilir," dedi Chance. Ama sesinde heyecan ya da şakacılık yoktu. Onu sonunda buldukları için zafer duygusu da yoktu.

Holland, fotoğrafa bakarken başı dönüyordu. Ailesi ortada, yan yana duruyordu ve hemen arkalarında Adam Bishop vardı.

Adam'ın bir zamanlar şeytan olduğunu söylediğini hatırladı. Ama aynı zamanda anne babasıyla asla bir anlaşma yapmadığını da söz vermişti.

Fotoğrafta Mason'ı aradı. Chance'in tüm fotoğraflarında onu aradı, ama sadece Adam vardı.

Bu, Adam'ın Mason hakkında yalan söylediğini kanıtlamıyordu, ama ya söylemişse? Ya Holland her şeyi tersine anlamışsa ve Adam gerçekten kötü adamsa?

Holland, January'nin ona güvendiğini hatırlattı kendine. O da ona güvenebilirdi. Ama Holland'ın elinde bunun için ne gibi kanıtlar vardı? Şimdi düşündüğünde, Bank'ta Adam'ın adını anan tek kişi vardı: Padme. Bu yeterli olmalıydı, ama Holland Adam'ın sadece anıları silmekle kalmayıp, onları değiştirdiğini de görmüştü. Eğer gerçekten kardeşi yerine şeytan rolünü oynuyorsa, Adam'ın Holland'ı January'nin ortağı olduğuna ikna etmek için Bank'ta kimin anılarını değiştirmesi gerektiğini bulması kolay olurdu.

Aniden, Holland Profesör'ü bulmak için çaresizce Adam Bishop'ı tanıyıp tanımadığını sormak istedi. Ama bunun için zaman yoktu. Holland asansörden çıkar çıkmaz, Adam'ı bulmaya mı yoksa Kimya Kalbi'ni kendi başına aramaya mı karar vermesi gerekiyordu.

Holland asansörü yeniden çalıştırdı. Chance artık onu gözünün önünden ayırmak istemiyor gibi görünüyordu. Onu bir kez daha incitmeden bu durumdan nasıl kurtulacağını bilmiyordu.

Neyse ki Holland için Chance Garcia, korsan kostümü içinde bile kolayca tanınabilirdi. O ve Chance asansörden çıktıktan birkaç dakika sonra, partiye katılanlar selfie çekilmek istedi ve Holland arkadaşından uzaklaşmaya başladı.

Gece, sarhoşluktan sarhoşluğa geçmişti. Ayakkabılarının altındaki zemin yapış yapışdı, her şey likör ve şeker kokuyordu ve caz müziği artık sadece gürültü gibi geliyordu.

Holland tanıdık bir kahkaha duydu ve dönüp balo salonunun girişinde Eileen ile konuşan Cat'i gördü. Holland, Cat'ten daha önce ayrıldığı için suçluluk duydu, ama şu anda arkadaşlarıyla konuşma riskini göze alamazdı. Kalbi bulduktan sonra. Kalbi bulursa, hepsine bunu telafi edecekti.

Holland, Roosevelt'in Yedek Odası'na, yani bowling salonunun bulunduğu oyun salonu ve kokteyl salonuna neredeyse girmişti ki, nerede arayacağını bilmediğini fark etti. Ama sonra babasının notundaki sözleri hatırladı. *İhtiyacın olan her şeye zaten sahipsin. Sadece onu görmen gerekiyor.*

Holland bunu yapabilirdi. Ebeveynlerinin tam olarak neden öldüklerinin gizemini çözememiş olabilir, ama babasının nasıl bir insan olduğunu doğrulamıştı. Bu hazine avında tanıştığı herkes, Ben Tierney'i ona gurur duymasını sağlayan ve ona daha yakın hissettiren bir portre çizmişti.

Ben iyi bir insandı.

Kalbi vardı ve hayatı boyunca onu daha iyi kullanmayı başaran nadir insanlardan biriydi.

Ben gerçek bir insandı. Akıllıydı. Hayatta bir kez karşımıza çıkan türden vizyoner bir hikaye anlatıcısıydı.

Babası bunu yapabileceğine inanıyorsa, o da yapabilirdi.

Holland babasına güveniyordu ve babası da ona güveniyordu.

Oyun salonuna adımını attığı anda müzik kesildi ve aniden babasının bitmemiş filmine girmiş gibi hissetti. Toplar yuvarlanıyor, pinler düşüyor ve tuhaf Halloween kostümleri giymiş insanlar kokteylleri

. Çift şeritler gece için yeşil boyanmıştı ve tüm toplara tek haneli numaralar yapıştırılmıştı, bu da her şeridi dev bir bilardo masası gibi gösteriyordu.

Bunu görmelisin, *diye* yazmıştı babası. Sonra *onu* gördü. Mason Bishop.

Kollarındaki tüm tüyler diken diken oldu.

Mason, kokteyl salonunda uzanmış, dün geceki gibi giyinmişti: koyu renk pantolon, beyaz smokin, boynunda çözülmüş kravat.

Hâlâ onun Adam'ın aynadaki yansıması gibi göründüğünü düşünüyordu: daha sert, daha soğuk. Saçları daha koyu, ama teni daha açıktı. Muhtemelen kardeşinden birkaç santim daha uzundu ve sanki yüzyıldır gülümsememiş gibi görünüyordu.

Holland, onun bowling salonundaki manzarayı izleyip sıkılmış gibi görünmesini izledi. Sonra gözleri ona takıldı. Holland yine aynı şeyi hissetti; dün geceki gibi elektriksel bir yük havada çınladı.

Aniden, Mason artık sıkılmış görünmüyordu. Sonra birdenbire, tam onun önünde belirdi. "Bu gece biraz geç kaldın."

Holland istemeden bir adım geri attı. "Bunu... bunu nasıl yaptın?" Gözleri, Mason'ın az önce uzandığı kokteyl salonunun uzak tarafına kaydı, sonra tekrar önündeki adama döndü. Adam, kardeşinin yeteneklerini kullanamadığını söylemişti. Ama açıkça görülüyordu ki Adam yalancıydı.

Mason'ın yüzü karardı. "Evet, kardeşim bir yalancı ve daha bir sürü talihsiz sıfatla tanımlanabilir."

"Benim ne yaptığımı nasıl bildin?"

"Aklını okuyamam," diye kesintiye girdi Mason. "Ve buna gerek de yoktu. Bu konuşmayı daha önce de yaptık."

BÖLÜM ELLİ BİR

Tüm bowling pinleri aynı anda devrildi. Oyun salonunu sarhoşların toplu tezahüratları kapladı. Herkes birbirine high-five yapıp, *Halloween büyüsü* gibi sözler söylüyor ve hayretle etrafına bakınıyordu — Holland ve Mason hariç herkes.

Mason, bu konuşmayı *tekrar* yapmak istemiyormuş gibi Holland'a baktı. Holland, onun sözlerini düşünürken başı dönüyor, midesi bulanıyor ve biraz da öfkeleniyordu. Bir şekilde bu konuşmayı daha önce yapmış ve unutmuştu. Gerçi gerçekten unutmuş olsaydı, bunun hafıza kaybı olduğunu sanmazdı. Adam'dı.

"Bu konuşmayı ne zaman yaptık?" diye sordu.

"Sana anlatacağım. Ama kardeşim gelmeden önce gitmemiz gerek." "Yapamam..."

"Burada Alkimik Kalbi bulamayacaksın," diye keskin bir şekilde araya girdi Mason.

Holland, onun ses tonuna sinirlendi. Mason'da, sanki *üzerinde* "*Parlak oyuncakları sever. Kolay sıkılır*." uyarısı olması gereken bir adam olduğunu hissettiren bir şey vardı.

"Küçük sihirbazlık numaralarından etkilendim," dedi Holland, "ama..."

"Neden sürekli burun kanaması ve halüsinasyonlar gördüğünü sana söyleyebilirim," diye
sözünü kesti.

"Bunu zaten duydum."

"Profesöründen mi? Watch Man'den, zavallı Tom'dan ve o depresif piç Gabe'den de bahsetti mi?"

Holland, Mason'ın tüm bunları nasıl bildiğini sormaktan kendini alıkoymaya çalıştı. Gabe'in kanamasını kimseye anlatmamıştı bile.

Bu konuyu daha önce konuşmuştuk, demişti Mason. Ama ona Gabe'den ne zaman bahsetmiş olabilirdi?

"Kanamam hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Holland.

"Beni takip etmezsen bu iş asla iyi sonuçlanmaz. Kardeşim buraya gelene kadar sadece doksan saniyemiz var. Doğruca sana gelecek. Sana dokunduğu anda bu konuşmayı unutacaksın. Alkimik Kalbi bulamayacaksın ve bir saat sonra öleceksin." Sanki onun ölümü ona büyük bir rahatsızlık verecekmiş gibi sinirli bir ses tonuyla konuşuyordu.

Ama sonunda dikkatini çeken, "*asla iyi sonuçlanmaz*" sözleriydi. "Seninle gidersem ne olur?"

"Bir şansın olur." Mason kokteyl salonundaki bara doğru yürümeye başladı. Clue oyununda bilardo odasında gizli bir geçit yoktu, ama Hollywood Roosevelt'te barın hemen yanında gizli bir kapı vardı. Mason, ahşap panellerle uyumlu bir kapı kolunu işaret etti. Holland, barın aynasında Adam'ı gördüğü anda kolu çevirdi. Sonra diğer tarafa geçmeye başladı.

Mason, bir omzunu kitaplarla dolu duvara dayadı, bir şekilde Holland'dan önce küçük kütüphaneye girmişti. Mason'ın sihrinin ne olduğunu tekrar merak etti, ama bu onun en acil sorusu değildi. "Bana burun kanamalarımdan bahset."

"Bu gece çok enerjiksin." Mason başını hafifçe eğerek ona baktı. "Bu halini seviyorum."

"Neden birbirimizi tanıyormuşuz gibi konuşuyorsun?"

"Çünkü tanışıyoruz. Ya da..." Ağzı, sanki hoş olmayan bir şeyi ısırmış gibi büküldü. "Seni tanıyorum. Sen beni hiç hatırlamıyorsun."

"Kardeşin yüzünden mi?"

"Bazen. Her zaman değil." Mason iç geçirdi ve ikinci omzunu kitaplığa dayadı. "Çoğunlukla *senin* yüzünden."

"Neden benim yüzümden olsun ki?"

"Çünkü sen ölüyorsun. Alkimik Kalbi asla bulamıyorsun, çünkü o bu otelde saklı değil. Gece yarısından bir dakika önce ölüyorsun. Sonra tam gece yarısından çeyrek sonra, zaman Cadılar Bayramı arifesine geri dönüyor ve biz bu dansı baştan başlıyoruz."

"Hayır." Holland geriye doğru sendeledi. "Sana inanmıyorum."

"Her seferinde böyle diyorsun. Sonra bana babanın seni yanlış yönlendirmeyeceğini söylüyorsun."

"Yönlendirmez!" dedi Holland. O birçok imkansız şeye inanıyordu. Zaman döngülerine, sihirli nesnelere ve ölülerin dirilmesine inanıyordu, ama Holland babasının onu hayal kırıklığına uğratacağına inanamıyordu.

Mason *üzgünmüş* gibi omuz silkti, ama Holland onun içten söylediğini düşünmüyordu. Mason'ın, aynı kırk sekiz saati tekrar tekrar yaşamak zorunda kalmaktan sıkılmış ve sinirlenmiş olmaktan başka bir şey hissetmediğini düşünüyordu. Yine de ona inanıp inanmadığından emin değildi.

"Sen benim pislik olduğumu düşünüyorsun," dedi Mason. "Ben öyle demedim."

"Bunu daha önce konuşmuştuk," diye hatırlattı Mason. "Zaman döngüsünün nasıl ve neden oluştuğunu bilmiyorum. Ama burun kanamalarının hemen başlamadığını biliyorum. Bunların zaman döngüsünün bir yan etkisi olduğunu düşünüyoruz. Zaman ilerlemek istiyor, ama ilerleyemediği için bozulmaya başladı."

O konuşurken, Holland burnundan bir damla kan düştüğünü hissetti. Mason'ın kaybolmasını, kütüphanenin bulanıklaşmasını bekledi. Ama tek gördüğü Mason'ın ona kaşlarını çatmasıydı.

Holland, annesinin elbisesini mahvetmemesi için eliyle hızla sildi, ancak Mason haklıysa, elbise en son endişeleneceği şeydi. "Neden şu anda bir görüntü görmüyorum?" diye sordu.

"Senin vizyonların vizyon değil, geçmiş zaman çizgilerinin anıları," dedi. "Neden benimle birlikteyken görmüyorsun bilmiyorum. Sanırım bunun, benim zamanın dışında var olmamla bir ilgisi var, bu yüzden ben tüm bunları hatırlıyorum, ama başka kimse hatırlamıyor."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Holland.

"Bunu yapmamın mümkün olmasının nedeni ile aynı." Mason kitaplıktan uzaklaştı, bir adım attı ve sonra...

Kayboldu. Holland onun duvardan geçtiğini bile görmedi, sadece ortadan kayboldu. Sonra, sanki sisden insana dönüşüyormuş gibi, daha yavaş bir şekilde yeniden ortaya çıktı.

Holland, Mason'ın eline uzandı, ama parmakları onun içinden geçti ve aniden Adam'ın neden Mason'ın bu otelden ayrılamayacağını ve güçlerini kullanamayacağını söylediğini anladı. "Sen bir hayaletsin."

Mason yavaşça alkışladı, ellerini birbirine bastırırken hiç ses çıkmadı. Holland'ın zihni milyonlarca parçaya bölünmemiş olsaydı, bu onu gerçekten şaşırtabilirdi. Ama Mason'ın bir hayalet olduğunu öğrenmek, gecesinin diğer tüm rahatsız edici detaylarıyla uyumlu görünüyordu. Tabii ki o bir hayaletdi, kardeşi şeytandı ve Holland ölecekti, ama o bunu değiştirmek için kararlıydı.

"Eğer bir hayaletsin, neden seni görebiliyor ve duyabiliyorum?" "Çünkü sen öldün."

Holland hala bunu kafasında oturtamıyordu, ama daha fazlasını bilmek istiyordu. "Kaç kez?"

"Sana söylersem, sadece moralin bozulur." "Yine de bilmek istiyorum."

Mason kitaplığa yaslandı. "Neredeyse her seferinde bunu söylüyorsun."

"Bu konuşmayı kaç kez yaptık?"

"Bilmiyorum. Çok kez. Ama her zaman aynı değil. Gabe seni otoparkta kaçırdığında onunla gidip gitmediğine bağlı. Bazen kaçıp kardeşimi buluyorsun. Bu genellikle bankadayken Profesör'e Adam'ı ele verdiğin anlamına geliyor ve sonra bir şekilde Gabe ile buraya geliyorsun ve o geceler sen ve ben hiç konuşmuyoruz."

"Ama yine de ölüyorum?"

Mason somurtkan bir şekilde başını salladı.

"Nasıl?"

"Bir şartla söyleyeceğim." Mason, Holland'a doğru yavaşça bir adım attı. Daha önce, kardeşinden bir santim daha uzun olduğunu düşünmüştü, ama yanılmıştı. En az iki santim, belki de daha fazla uzundu. Mason bir hayalet olabilir, ama yine de korkutucuydu. "Bu gece Alkimik Kalbi bulursan, beni tekrar hayata döndürmeni ve kardeşimi öldürmeni istiyorum."

Holland başını salladı. "Bunu yapamam."

"Her seferinde öyle diyorsun. Ama yapabilirsin. Güven bana. Neden öldüğünü söylediğimde, bunu yapmak isteyeceksin."

"Yanılıyorsun," dedi Holland. Bu gece öğrendiği her şeyden sonra, Adam kesinlikle hikayesinin kötü adamı gibi geliyordu, ama yine de

onu öldürmek istemiyordu. Kimseyi öldürmek istemiyordu. "Sanırım gitme vaktim geldi."

"Kardeşim," dedi Mason. Holland donakaldı.

"Seni öldüren o. Bu odadan çıktığın andan gece yarısına kadar, seni her zaman kardeşim öldürür."

BÖLÜM ELLİ İKİ

Alkimik Kalbi asla bulamazsın, çünkü o bu otelde saklı değil.

Holland, Mason'ın ona söylediği hemen hemen her şeyin peşini bırakmıyordu, ama bu belki de en çok aklından çıkmayan şeydi. Babasının onu hayal kırıklığına uğratacağına inanamıyordu. Ama Roosevelt dışında başka nerede arayacağını bilmiyordu ve sadece yirmi dakikası kalmıştı.

Parti sarhoşluktan ölüme doğru gidiyordu. Kalabalık azalmıştı, bu da Adam'ı aramasını ve onun da onu bulmasını kolaylaştırıyordu.

Holland, Mason'ın kardeşi hakkındaki uyarısından daha fazla şok olmak istiyordu, ama durup düşündüğünde, Adam'a güvendiği için kendini inanılmaz derecede aptal hissediyordu. Ve şimdi sadece on dokuz dakikası kalmıştı. Gözden kaçırdığı bir şey olmalıydı.

Ya da belki de yanlış düşünüyordu. Babası şöyle yazmıştı:

İhtiyacın olan her şeye zaten sahipsin. Sadece bunu görmen gerekiyor.

Ya babası, tüm ipuçlarına sahip olduğunu söylemiyorsa? Ya gerçek Simya Kalbi'ne zaten sahip olduğunu söylüyorsa?

Holland, kız kardeşinin sırt çantasını unutmuştu, ama birden omuzlarındaki ağırlığını fark etti. Çantayı çıkarıp tuvalette aramayı tercih ederdi, ama kapının önünde uzun bir kuyruk vardı. Oyun salonundaki karanlık bir köşe işini görürdü.

Dikkatlice fermuarını açtı. Simya Kalbi'nin neye benzediğini bilmiyordu, bu yüzden dokunarak aramak zorundaydı. Çantanın ana fermuarını açmaya başladığında, arkada gizli başka bir fermuar hissetti. Gizli bir bölme.

Parmakları titreyerek onu açtı. İçinde etkileyici bir miktar nakit para, daha da etkileyici bir sahte pasaport ve ince altın bir kolye buldu...

Zinciri dokunduğunda partinin gürültüsü azaldı. *Sihir.* Holland onu çantadan çıkardı ve hemen tanıdı. Bu, kız kardeşinin kükürt kolyesiydi, Holland'ın her zaman taktığı kolyenin eşiydi. January da her zaman kendi kolyesini takardı. Neden onu çıkarmış ve saklamıştı?

Holland içgüdüsel olarak kız kardeşinin kolyesini taktı. Bir saniye için her iki kolye de sıcaktı, sonra aniden yanacak kadar ısındılar. Onları çıkarmak için uzandı. Ama yanma başladığı anda, birdenbire durdu. Kolyelere dokunduğunda, iki tane yerine sadece bir tane vardı. Altın zincir boynunda bir gerdanlık oluşturmuştu. Döndü ve panelli aynada yansımasını gördü.

Kolyenin ucunda hala bir charm asılıydı, ama narin bir şeyden, simya kalbi sembolü şeklinde kalın, parıldayan bir altın parçasına dönüşmüştü.

Holland'ın vücudunun her santimetresi titriyordu. Heyecanlı ve korkmuştu, aynı anda milyonlarca duygu hissediyordu. Bu olmalıydı. Mason yanılmıştı. O ölmeyecekti. Dünyanın en güçlü nesnesinin bundan biraz daha büyülü olması gerektiğini ya da belki de sadece boynunda durmaktan biraz daha etkileyici bir şey yapması gerektiğini düşünmüş olabilir. Ama Holland bunu daha sonra, Hollywood Roosevelt'ten sağ salim çıktıktan sonra düşünebilirdi.

Şu anda on dakikası vardı. Hâlâ üst kattaki oyun salonundaydı. Hızlı hareket ederse, aşağı inip dışarı çıkabilir ve belki de Adam onu bulamadan bekleyen taksiye binebilirdi.

Holland, kız kardeşinin sırt çantasını takıp, bayraklarla süslenmiş dekorasyonları ve yorgun kostümleriyle lobiyi gören balkona doğru ilerlerken kalbi hızla atıyordu. Orkestra gitmişti, ama balo salonunda biri piyano çalıyordu — şarkının aksaklığı ve temposunun biraz bozukluğuna bakılırsa, muhtemelen bir konuktu.

Holland merdivenlere ulaştığında adımlarını hızlandırdı. Işıklar artık daha loştu, gece için ayrılan konukların yerini gölgeler almıştı, ancak hala bir dizi parti katılımcısı vardı. Kimseyi tanımadı. Chance'in, Cat'in ya da...

Yumuşak ve sıcak bir el omzuna kondu. "İşte buradasın, Parlak Gözler. Gece yarısından önce seni bulamayacağımdan endişelenmiştim. Ama şimdi senin de beni aradığını görüyorum."

El, bileğine doğru kaydı ve tüylerini diken diken etti. Sonra onu döndürdü. Adam, ona daha önce hiç görmediği bir ifadeyle baktı. Dudakları öfkeli bir çizgiye bükülmüştü, gözleri donuktu, gülümsemiyordu. Ama konuştuğunda, sesi saf müzik gibiydi. "Sen de beni bulamayacağından endişeleniyordun. Ama şimdi buradayım ve o kadar rahatladın ki, beni gözünün önünden ayırmak istemiyorsun."

"Evet, seni arıyordum," dedi. Rahatlama hissi onu sardı.
Adam'la her yere giderdi, yeter ki onu gözünün önünden ayırmasın.

Adam onu neredeyse acı verecek kadar sıkı tuttu, ama Holland pek umursamadı, çünkü Adam onu lobide, hala Clue'daki seraya benzeyen, ancak biraz hayaletli bir versiyonu olan yere götürdü. Daha fazla gölge, daha az misafir ve kalan misafirler sandalyelerde ve kanepelerde bayılmıştı. Holland, bayılmış bir iskeletin üzerinde uyuyan Özgürlük Heykeli'ni gördü.

Adam onu, oyundaki cam seranın duvarlarından birine benzeyen bir enstalasyonun yanındaki karanlık bir köşeye götürdü. Garip, bulanık bir yürüyüş oldu. Aslında Holland, nasıl başladığını hatırlayamıyordu. En son net olarak hatırladığı şey, Adam'la otele girmesi, onu kaybetmesi ve sonra çılgınca onu aramasıydı. Ama o bile bulanıktı.

Güçlü bir içki içmiş olmalıydı. Kendine lanet etti. Bütün geceyi nasıl boşa harcamıştı? Holland saatine baktı ve aniden yapması gereken şeyi hatırladı. "Gece yarısına kadar sadece yedi dakikamız var."

"Sorun yok. Endişelenmene gerek yok," dedi Adam, güzel, müzik gibi sesiyle. "Bu bina yıkılmak üzere değilse, gece yarısından önce ölmeyeceksin."

Onu kendine çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Holland. "Simya Kalbi'ni bulmamız gerekiyor."

"Tek ihtiyacın olan benim," dedi Adam. Sonra dudakları Holland'ın dudaklarına değdi. Holland'ın ağzı kolayca açıldı. Adam'ın tadı brendi ve narenciye gibiydi ve dili nazikçe Holland'ın diline değdiğinde Holland biraz sarhoş gibi hissetti. Öpücüğü dokunuşundan daha yumuşaktı, ama Holland Adam'ın onu kendine doğru çekişinin sertliğini sevdi. Adam'ın dudakları onun dudaklarıyla oynamaya devam ederken, tadına bakarken, yalarken, Holland'ın başını zevkle hafifletirken, ellerinin güçlü hissini sevdi. Gözleri kapalıydı, ama açarsa her şeyin, ikisi hariç, ışık ve gece yarısı renkleriyle bulanıklaşacağını hayal etti.

"Bunu çok istedim," diye fısıldadı Adam, ağzına. Sonra öpücüğü daha da derinleştirdi, onu Roosevelt lobisinin karanlık köşesine doğru çekerek sırtını duvara dayadı.

Elini boğazının önüne getirdi. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Burası dokunulmaktan hoşlandığı bir yer değildi. Sonra parmaklarını boynundaki zincirde hissetti. Bir anı aklına geldi. Kolye. Bu kolyeyle ilgili önemli bir şey vardı.

Geri çekilmeye çalıştı, ama sırtı duvara dayalıydı ve Adam'ın tutuşu çok sıkıydı. Bir eli sırtında demir gibi sıkıydı, diğeri ise hala boğazındaydı ve kolyeyi çekiyor, çekiyor, yırtıyordu.

"Hayır," diye bağırdı Holland. Ama Adam'ın sert dudakları hala onun dudaklarında idi.

Boynundaki el, saç derisine kaymış, dudaklarını dudaklarına bastırarak fısıldıyordu, "Bu acıtacak." Ve sonra onu sırtından bıçakladı.

Holland'ın hayatında hiçbir şey bu kadar acı vermemişti.

Adam onu bir kez daha öperken, Holland onun ağzına karşı çığlık attı. O küfretti ve çığlık attı, Adam ise dudakları ve diliyle hepsini karşıladı, son bir kez dudaklarını onun dudaklarına bastırdı ve sonunda onu bıraktı.

Onu bıraktığında gözleri bulanıklaşmıştı. Bir an için onun üzgün göründüğünü düşündü.

Sonra kanlı ellerinde onun tek umudunu tutarak uzaklaştı.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Holland yere yığılmamaya çalıştı. Sırtına aldığı bıçak darbesi onu hemen öldürmezdi; bunu *Knife and Cross* fanficini yazarken yaptığı araştırmalardan biliyordu. Ama bu sıradan bir yara gibi gelmiyordu. Zehirli, zehirlenmiş gibi hissediyordu.

Jake'i düşündü, onun da aynı şekilde öldüğünü. Artık onu kimin öldürdüğünü kesin olarak biliyordu, ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Otel dönmeye başlayınca Holland öksürdü. Burada arkadaşlarıyla geçirdiği tüm geceler de dahil olmak üzere, bulanık anılar yeniden su yüzüne çıktı. Eileen, Chance ve Cat'in, şeytan olabileceğini düşündükleri insanlara içki ısmarladıklarını gördü, tıpkı kibritle oynayan çocuklar gibi. Sonra, görüşünün köşesinde Holland başka bir tanıdık figür gördü. Beyaz smokin giymiş bir adam. *Mason*.

Adam yaklaştıkça, Adam'ın sildiği anılar daha da netleşti. Kütüphanede yaptıkları konuşmayı, ayrılmadan önce verdiği uyarıyı hatırladı. *Seni öldüren her zaman kardeşimdir*.

Mason haklıydı, ama bundan mutlu görünmüyordu. Ayrıca öncekinden daha gerçek, daha az hayalet gibi görünüyordu. Holland, bunun ölmek üzere olduğu için mi olduğunu merak etti.

"Bu kısım için hiç buraya gelmemiştim. Ama bu gece farklı hissettim ve umdum ki..." Sanki duygularını kelimelere dökmek onları istediğinden daha gerçek hale getirecekmiş gibi, sözlerini yarım bıraktı. Yakından bakıldığında, Mason'ın ifadesi daha da mutsuzdu. Ama Holland, onun bu ifadeyi silip, hissettiği her neyse onu kaçınılmaz olanı kabullenmeyle değiştirdiğini görebiliyordu.

"Hala yanıldığını düşünüyorum," diye boğuk bir sesle söyledi Holland. Kanın sırtından aşağı aktığını ve saniyelerin tükendiğini hissedebiliyordu, ama

pes etmeyi reddetti. Mason'ın yenilmiş ifadesi onu daha da kararlı hale getirdi.

Watch Man, yarını görebilmenin tek yolunun Alchemical Heart'ı bulmak olduğunu söylemişti. Yani, ölmemesi gerekiyordu. Tabii Alchemical Heart'ı gerçekten bulamamışsa başka.

Kolye konusunda yanılmış olmalıydı. Ama yine de babasının, Alkimik Kalp'in kendisinde olduğuna dair haklı olduğuna inanıyordu. Bu da, ona *sahip olmanın* yeterli olmadığı, Watch Man'in dediği gibi onu gerçekten *bulması* gerektiği anlamına geliyordu.

Holland, kız kardeşinin sırt çantasını tekrar açmak için el yordamıyla aradı ve içine tıkıştırdığı giysileri çıkardı. Profesörün günlüğüne dokunur dokunmaz parmakları karıncalanmaya başladı. Günlüğü çıkardığında ters duruyordu ve arka yüzünde kabartmalı Alkimik Kalp sembolü görünüyordu. Artık karıncalanmayı ayak parmaklarına kadar hissedebiliyordu.

Aniden, her şey çok açık hale geldi. Holland onu ne kadar uzun süre elinde tutarsa, büyüyü o kadar çok hissedebiliyordu — canlı bir varlık gibi atıyor, kullanılmak istiyordu. Gabe ona defalarca Kimyasal Kalbin neye benzediğini kimsenin bilmediğini ve bazılarının onun şekil değiştirebileceğinden şüphelendiğini söylemişti. Holland, şekil değiştirmesi konusunda haklı olduğunu düşündü. Onun her zaman bu günceye benzediğini hayal edemiyordu.

Babasının bunu ona nasıl gönderdiğini merak etti. Ama bunu daha sonra çözmesi gerekecekti. Simya Kalbi şimdi ellerinde parlıyordu.

Sarhoş iskelet kanepede biraz canlandı.

"Bu..." Mason yaklaştı, ama kitabı görünce sözleri kesildi.

Holland'ın harekete geçmesi gerekiyordu. Adam hala yakınlarda olduğu için daha fazla dikkat çekme riskini göze alamazdı.

O kadar acı çekiyordu ki, tekrar koşabileceğini sanmıyordu. Ama belki de koşmasına gerek yoktu. Uzakta olmayan bir yerde, parti için kurulmuş geçici bir duvar vardı ve üzerinde küçük bir ok ve iki hayat kurtaran kelime kazınmıştı: *gizli geçit*.

Holland kelimelerin üzerine bastı ve aniden başka bir odada buldu kendini. Aslında, Roosevelt'in lobisinin ayrılmış bir bölümündeydi

lobisinin ayrılmış bir bölümündeydi, ama iki kanatlı koltuk ve üzerinde parlayan bir Tiffany lambası olan küçük bir masa ile küçük bir oturma odası gibi görünüyordu.

Holland, artık ayakta duramayacak hale gelmiş, deri koltuklardan birine çöktü. Kalp hâlâ parlıyordu, ama onu iyileştirmek de dahil olmak üzere başka bir şey yapmıyor gibiydi.

Sonra Mason orada belirdi, onun üzerinde yükseliyordu. "Şimdi Simya Kalbi'ni kullanmalısın."

"Bunu nasıl yapacağım?" diye hırıltılı bir sesle sordu.

"Kimse sana nasıl kullanılacağını söylemedi mi? Tabii ki söylemediler," diye mırıldandı Mason. Sonra hızla konuşmaya başladı. "Simya Kalbi, nesnelerin bilinçli olduğu başka bir dünyadan getirildi. Bu sadece bir nesne değil. Düşünebilir, seçim yapabilir ve hareket edebilir. Onun gücünü kullanmak istiyorsan, bunu özellikle istemelisin."

"Bu çok fazla kelime," dedi. Dünyadaki her şey acıtıyordu ve şimdi de görüşünün kenarları kararıyordu. Parlayan kitap dışında, pek bir şey göremiyordu. Ama Mason'ın az önce ona söylediklerini anladığını umuyordu. "Yaşamam lazım," dedi elindeki kitaba.

"Hayır," dedi Mason keskin bir sesle. "Simya Kalbi'ne ne yapmasını istediğini söyle."

"Bağırmana gerek yok," diye mırıldandı Holland. Kitaba tekrar seslendi. "Beni iyileştirmeni istiyorum."

"Daha açık ol. Kalbinin atmasını ve kanamanın durmasını söyle."

Holland, Mason'ın sözlerini tekrarladı. "Ve lütfen zehri de yok edebilir misin?"

Konuştuğu anda, Alchemical Heart daha parlak bir şekilde parladı ve Holland öğürmeye başladı. Boğazı, midesi, her şeyi yanıyormuş gibi hissetti ve sonra şimdiye kadar tattığı en iğrenç şeyi masaya tükürdü.

Hemen ardından Holland'ın acısı kayboldu ve görüşü geri geldi. Önündeki masada yarısı bitmiş içecekleri ve gece boyunca dökülen her şeyi görebiliyordu. Mason hariç, dünya yeniden netleşmeye başlamıştı. Mason soluk, yine hayalet gibi görünüyordu. Ve hala mutsuz görünüyordu.

"Bir gülümseme istemek çok mu fazla olur?"

"Hâlâ güvende değilsin."

Holland saatine baktı. Gece yarısına saniyeler kalmıştı. Beş. Dört. Üç. İki. Bir.

Zaferini kutlamak için havai fişeklerin patlamasını ya da görünmeyen büyük bir saatin çalmayı bekliyordu. Tezahürat etmek, ağlamak ya da konfeti atmak istiyordu. Ama en çok, kimse onu öldürmeye, ondan bir şey çalmaya ya da ona silah doğrultmaya çalışmadan, sessizce oturmak istediğini fark etti. Güvendeydi ve bunu hissetmek istiyordu.

Etrafında, lobi tedirgin edici bir sessizliğe bürünmüştü. Müzik bile durmuştu, bu da duvarın diğer tarafında yaklaşan birinin sesini daha da belirgin hale getiriyordu.

Holland donakaldı.

Mason ortadan kayboldu ve birkaç saniye sonra tekrar ortaya çıktı. "Sadece Gabe," dedi, biraz küçümseyerek.

Gabe'in bu dünyada pek iyi bir şöhreti olmadığı açıktı. Ama Holland, onun hayatta olmasına sevindiğini fark etti. Gabriel Cabral'ın gerçekte kimin tarafında olduğunu hâlâ bilmiyordu, ama Adam hakkında onu uyarmaya çalışmıştı. Bu da bir şey sayılırdı. Yine de, onun Alkimik Kalbi ne kadar çok istediğini biliyordu ve onu burada, Kalp'le birlikte bulmasını istemiyordu.

"Rahatlayabilirsin," dedi Mason. "Gitti. Geride bıraktığın kıyafetlere birkaç saniye kaşlarını çattı, sonra uzaklaştı."

Holland saatine tekrar baktı. İki dakika geçmişti. "Sanırım bu, resmi olarak güvende olduğum anlamına geliyor."

Mason başını salladı. "Adam hatasını fark ettiğinde, gerçek Alkimik Kalp için geri dönecektir."

Holland, hiç bu kadar karamsar biriyle tanışmadığını yemin etti. "Bu daha önce hiç olmadıysa bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü Adam'ı tanıyorum." Mason, meydan okurcasına onun bakışlarına karşılık verdi. "Güzel yüzlü olduğu için onu küçümseme."

Holland, kırılmış gibi davrandı. "Az önce beni öldürmeye çalıştı." Artık Adam'ın yakışıklı olduğunu düşünmüyordu. Kardeşinin kötü bir taklidi gibi görünüyordu. Aslında, Mason'a bakmak onu biraz tedirgin ediyordu çünkü ikisinin akraba olduğu belliydi.

"Ben kardeşim gibi değilim," dedi Mason.

"Senin zihin okuyamadığını sanıyordum?"

Mason, "*Sen beni hatırlamayabilirsin, ama ben seni hatırlıyorum*" der gibi başını eğdi.

"Hâlâ kardeşime zarar vermek istemediğini biliyorum, ama kendini korumak istiyorsan, onunla ilgili bir şeyler yapman gerekiyor."

Mason saatine baktı ve Holland, zamanın gece yarısı çeyrek geçe sıfırlandığını söylediğini hatırladı. Saat şimdi sadece beş geçiyordu. Döngünün gerçekten kırılıp kırılmadığını öğrenmelerine on dakika kalmıştı. Ve Holland onun haklı olduğundan korkuyordu.

En azından kendisi hakkında haklı olduğunu biliyordu. Her şeye rağmen Adam'a zarar vermek istemiyordu, ama onun durdurulması gerektiğini de biliyordu. Sadece nasıl yapacağını tam olarak bilmiyordu.

Keşke daha fazla zamanı olsaydı. Ve o anda, dünyanın en büyülü nesnesi olan Simya Kalbi'nin hâlâ onda olduğunu fark etti.

Holland boğazını temizledi ve günlüğe baktı. "Lütfen zamanı durdurmanızı istiyorum."

Anında, günlük bir kum saatine dönüştü. Profesörün ofisindeki kum saatine benziyordu, ancak bu altın renginde ve yeşil kum taneleriyle doluydu. Kumun miktarından, Holland sadece birkaç dakikası olduğunu tahmin etti.

Mason alaycı bir şekilde, "Sana söylemiştim, büyü kullanmayı başarmak istiyorsan, isteklerinde kendinden emin ve kararlı olmalısın," dedi.

"Kibar davranmam, kendime güvenmediğim anlamına gelmez... Bekle," dedi Holland. "Senin donmuş olman gerekmiyor mu?"

"Hayalet," diye hatırlattı Mason. "Zaman ve büyü beni aynı şekilde etkilemiyor." Bakışları hızla düşen kuma kaydı, yüzündeki ifadeyi okumak zordu. "Orada fazla zaman kalmadı. Kardeşimi öldürmek istemiyorsan, Simya Kalbi'nden onun benim yerime geçmesini iste."

Holland tereddüt etti. Adam'ı hayalete dönüştürmek aslında iyi bir fikir gibi geliyordu. Ama Mason'ı insana dönüştürmek konusunda o kadar emin değildi. O onu tanıyor olabilirdi, ama o onu tanımıyordu. Adam'ın anlattığı hikayelere artık inanmasa da, Mason hakkında başka hiçbir

bilgisi yoktu. "Bunu yaparsam, Alchemical Heart için beni öldürmeyeceğinden nasıl emin olabilirim?"

"Alchemical Heart'ı isteseydim, seni öldürmeme gerek kalmazdı." Sanki cinayet onun için o kadar aşağılık bir şeydi ki, bu fikri düşünmeye bile değmezmiş gibi, neredeyse kayıtsız bir şekilde söyledi. "Ve ben kardeşim gibi değilim. Ben sözümün eriyim ve bana hayatımı geri verirsen, Alchemical Heart'ı almayacağım. Onu istemiyorum bile. Sadece buradan kurtulmak istiyorum."

O konuşurken kum saati son kum tanesini de boşalttı.

Holland, saatlerin tik tak sesinin artık hayatının geri kalanında onu tedirgin edip etmeyeceğini merak etti, çünkü zaman tekrar akmaya başlar başlamaz bunu hissetti.

Holland ona seslendiğinde, Simya Kalbi hala kum saati şeklindeydi. "Adam Bishop'un bir daha kimseye zarar vermesini istemiyorum. Adam'ın kardeşi Mason'ın yerini almasını istiyorum. Adam'ı bu otelde sonsuza kadar dolaşacak ve bir daha hiçbir canlıya zarar vermeyecek bir hayalete dönüştürün."

Kum saati parlamaya başladı, Mason da öyle.

Holland, onun neredeyse orada olan, neredeyse gerçek, neredeyse insan olan, şimdiye kadar gördüğü herkesten daha insan gibi hissettiren birine dönüşmesini izlerken nefesini zar zor alıyordu. Adam'ın Mason'ın gittiği her yerde evrenin merkezi olduğunu söylediğini hatırladı ve şimdi o çekimi kesinlikle hissedebiliyordu.

Cat orada olsaydı, beyaz smokin giyen bir adamda bir şey olduğunu söylerdi. Eileen, bunun onun uzun boylu olması nedeniyle olduğunu söylerdi. January, bunun Holland'ın erkekler konusunda trajik bir zevke sahip olması nedeniyle olduğunu söylerdi. Holland, bunların hiçbirinin neden olmadığını söylerdi. Yine de bunların hepsi ve ona isim koyamadığı başka bir şey vardı. Sadece bunun onu biraz korkuttuğunu biliyordu.

Mason Bishop'un da en az onun kadar veda etmek istediğini gözlerinden okuyunca biraz rahatladı.

"Hâlâ, fırsatın varken kardeşimi öldürmen gerektiğini düşünüyorum," dedi.

"Çok hoş bir teşekkür oldu. Rica ederim."

"Sadece sana bir tavsiye vermeye çalışıyorum. Adam artık pek bir şey yapamayacak, ama ben zamanla güçlendim, o da güçlenecek. Dikkatli olmalısın. Ve..." Bir adım daha yaklaştı.

Holland, kum saatini korumak için elini üzerine koydu.

"Sakin ol, St. James. Sözümü tutacağım. Ama diğerleri bunu almaktan çekinmeyecek. Fırsatın varken buradan gitmelisin. O şey, insanların peşine düşmesini bekliyor."

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Mason veda etmedi. Holland da bunu beklemiyordu. Aslında, biraz bekliyordu. Ona hiç söylemediği *teşekkürle* birlikte.

Dünün, Mason'ın ona teşekkür ettiği bir versiyonu olup olmadığını merak etti. O kadar çok dün yaşadığı fikrini tam olarak kavrayamamıştı. Her şeyi çözmesi için muhtemelen çok fazla yarın gerekeceğini düşündü. Ve şu anda çözmesi gereken başka şeyler de vardı.

Mason Bishop veda etmekte berbat olabilir, ama Holland, Mason'ın Alkimik Kalp konusunda haklı olduğunu biliyordu. Holland, Adam'ın ona bir daha zarar veremeyeceğinden emin olmuştu, ama Alkimik Kalp'i isteyen tek kişi Adam değildi.

Oradan çıkması gerekiyordu. Son kez Kimyasal Kalp olduğunu düşündüğü şeyle kaçmaya çalıştığında işler pek iyi gitmemişti.

"January ne yapardı?" diye yüksek sesle düşündü.

"Kız kardeşinin beni bulamamış olmasının bir nedeni var."

Holland, beklenmedik bir sesin duyulmasıyla irkildi. Dönüp baktığında, önceki gün giydiği şapka ve kareli askıları giymiş Manuel Vargas'ı masanın üzerinde otururken gördü.

"Buraya nasıl geldin?"

"Ben hep buradaydım. Bu şekilde benimle konuşmanın daha rahat olacağını düşündüm." Gülümsedi, ama bu tam olarak insan gülümsemesi değildi. Biraz fazla abartılıydı. Yanaklarındaki kırışıklıklardan kaşlarına ve saç çizgisine kadar yüzünün her yeri hareket ediyor gibiydi.

O anda kum saatinin kaybolduğunu ve onun yerine onun oturduğunu fark etti.

"Başından beri sendin." Holland, onunla ilk tanıştığında hissettiği yoğun déjà vu hissini ve yanlışlıkla Profesör'den geldiğini sandığı paketi ona verenin o olduğunu hatırladı. Ama paket postayla gönderilmemişti. Paket her zaman onun bir parçasıydı, ya da belki de o paketin bir parçasıydı. Holland, tüm bunların nasıl işlediğini tam olarak anlamamıştı, ama Bay Vargas diye birinin hiç var olmadığından oldukça emindi. Bay Vargas her zaman Simya Kalbi olmuştu.

"Bingo!" diye heyecanla dedi. "İstediğim herhangi bir şekle girebilirim, gerekirse birden fazla şekle de, ama sadece bu şekiller birbirine çok yakınsa."

"Yani haklı mıyım?"

"Kesinlikle." Sihirinden bahsetmekten açıkça keyif alan bir şekilde sırıttı. "Şimdi, ne yapmak istediğinden bahsedelim."

"Ne yapabilirim?"

"Ne istersen yapabilirsin." Daha da geniş bir gülümsemeyle, sanki heyecan verici bir şey yapmasını umduğunu düşündüren bir şekilde gülümsedi.

"Ailemi geri getirebilir miyim?"

Gülümsemesi kayboldu. "Getirebilirsin. Eğer istersen. Ancak, bunu tavsiye etmem. Büyü kullanmanın her zaman bir bedeli vardır. Bu, evrendeki dengeyi korumakla ilgili bir şeydir. Örneğin, baban beni geleceği görmek için kullandığında, seni eğlenceli, son bir hazine avına gönderdiğini düşünüyordu. Ancak bunu yaparak, öngöremediği, çok daha karanlık bir sonla biten yeni bir gelecek yarattı." Alkimik Kalbin ifadesi ciddiyetini korudu.

"Bunun kötü olduğunu düşünüyorsan, birini ölümden geri getirmekten daha fazla dengeyi bozan bir şey yoktur. Sevdiğin birini gerçekten geri getirmek istiyorsan, bunu yapmanın en iyi yolu zamanı geri almaktır, ama bunun bedeli unutmaktır. Yani hayatının son on beş yılını hatırlamayacaksın. Ve bu geri alınacak çok uzun bir süre. Eğer aileniz birkaç dakika önce ölmüş olsaydı, durum farklı olurdu." Gözleri parladı.

Holland bir an için, nasıl sürekli öldüğünü ve zamanın sürekli yeniden başladığını düşündü ve sormadan edemedi: "Bana da bu mu oldu?"

Simyacı Kalp bacaklarını ileri geri salladı. "Bu soruya gerçekten cevap veremem, çünkü eğer haklıysan, seni kurtaran kişinin ödediği bedelin bir kısmı, senin bunu asla bilememen. Bu yüzden, tekrar söylüyorum, on beş yıl geriye dönmeni tavsiye etmiyorum, çünkü bu herkes için oldukça karmaşık bir durum yaratır. Ama bu tamamen senin seçimin," diye ekledi neşeyle.

Holland bir dakika boyunca bunu düşünmeden edemedi. Ama sonra babasının senaryosundaki Alma'nın Red ile konuştuğu bir sahneyi hatırladı. *Ölüler ölü kalmalıdır. Geri döndüklerinde, her zaman sonuçları olur... Doğru olanı yap. Geçmişte dokunulmaması gerekenleri bırak, geleceği düşün ve yoluna devam et.*

Belki de senaryo sadece bir hazine haritası değil, aynı zamanda bir uyarıydı. Babası geleceği görmüştü ve Holland'ın hazine avının sonuna geldiğinde ne yapmak isteyeceğini tam olarak biliyordu.

Artık, Kalbi kimsenin bulamayacağı bir yere saklamamış olması çok daha mantıklı geliyordu. Kartları, tek kazananın o olmasını sağlayacak şekilde dizmişti. Ve öngörülemeyen sonuçlar olsa da, Holland yine de bunu yaptığı için minnettardı. Ona tekrar yakın hissetme, onunla ilgili hikayeler dinleme ve sonunda onun hakkında konuşma şansı bulduğu için mutluydu.

Babası, küçük matruşka bebekleri gibi Paskalya yumurtalarının içine Paskalya yumurtaları koyarak çok kasıtlı davranmıştı. Belki de bu hazine avının içinde birden fazla hikaye olacağını başından beri biliyordu.

Onu ve annesini geri getirmek için çaresizce çabalıyordu. Holland, yaşadıklarından sonra her şeyin sonuçlarıyla başa çıkabileceğini hissediyordu. Ama babasının bunu istemeyeceğini biliyordu. Babasının, ona Alkimik Kalbi güvenli bir şekilde saklaması için gönderdiğini hayal etti, çünkü babası, çok cazip gelse bile tehlikeli bir şey yapmayacağına güveniyordu.

"Bilgin olsun, kullanılmaktan hiç rahatsız değilim." Simya Kalbi sırıttı ve Holland yine onda kesinlikle insanlık dışı bir şey olduğunu fark etti. "Büyü yayılmak içindir. Ancak baban bunu istemedi." Gülümsemesi aniden kaşlarını çatmaya dönüştü ve Holland, başka biri Kalp'i almaya gelirse, onun sadakatinin hızla değişebileceğini düşündü.

Eğer onu kullanmayacaksa, ondan kurtulması gerekiyordu. Yine de tereddüt etti. Bir zamanlar tek istediği sıradan, büyüsüz hayatına geri dönmekti, ama bunun için çok fazla şeyin değiştiğini biliyordu.

Regal'a veya Bank'a geri döneceğinden emin değildi, ama dönerse, güçsüz olmak istemiyordu. Babasının, onu ve annesini ölümden geri getirmek için Simya Kalbi'ni kullanmasını istemediğini biliyordu. Ama bu, onu hiç kullanamayacağı anlamına gelmiyordu.

"Bir yetenek istiyorum," dedi Holland, fikrini değiştirmeden önce.

Rahatsız edici bir şekilde memnun görünüyordu, dudakları Cheshire Kedisi gibi kulaklarına kadar gerilmişti. "Bunu isteyeceğini umuyordum."

Holland tereddüt etti. Onun heyecanı, bunun belki de kötü bir fikir olduğunu hissettirdi.

"Sakın fikrini değiştirdiğini söyleme."

"Sadece doğru yeteneği seçtiğimden emin olmak istiyorum," diye kaçamak cevap verdi Holland.

Gülümsemesi kayboldu. "Üzgünüm, ama ben öyle çalışmıyorum. Bana yapmamı söyleyebileceğin bazı şeyler var. Ama korkarım bu onlardan biri değil. Her insan benzersiz, aktif olmayan bir yetenekle yaratılmıştır. Ben bu gücü aktive edebilirim. Ama ne olacağını seçemezsin. Ve aktive edilene kadar ne olduğunu bilemezsin."

Holland bir kez daha bunun bir hata olabileceğini hissetti. Alkimya Kalbi de ona sihrin her zaman bir bedeli olduğunu söylemişti ve o bu sihrin ne olacağından bile emin değildi. Ama bunu yapmazsa, sihrinin ne olabileceğini, *kendisinin* ne olabileceğini hep merak edeceğini biliyordu.

"Yap." Holland, bir çocuk dilek tutar gibi, bu sözleri söylerken gözlerini kapattı.

Gözlerini açtığında, Simya Kalbi yine bacaklarını ileri geri sallıyor ve daha da geniş bir gülümsemeyle bakıyordu. "Etkinleşmesi birkaç gün veya birkaç hafta sürebilir, ama etkinleştiğinde memnun kalacaksın." Yüzü yaramaz bir ifadeye büründü.

Holland, kendini tam olarak neye bulaştırdığını merak etti. Ama seçiminden pişman değildi.

Gerçek şu ki, Holland St. James sihir kazanma fırsatını reddedebilecek durumda değildi.

Şimdi tek yapması gereken, Simya Kalbi ile ne yapacağına karar vermekti. Hâlâ buradan onunla kolayca çıkabileceğini, hatta çıkabileceğini bile hayal edemiyordu.

Kendi kendini yok etmesini istemeyi düşündü. Sonra Gabe'in bunun *tüm* büyüyü yok edebileceğini söylediğini hatırladı ve bunun sorumluluğunu üstlenmek istemedi.

Babası gibi onu saklaması gerekiyordu. Ancak babası onu saklamamıştı. Ona göndermişti. Onu geleceğe göndermişti.

Onun, tek bir kişinin sahip olamayacağı kadar güçlü olduğuna inanmıştı. Ve onu saklamak için çok güçlü olduğunu da biliyor olmalıydı. Sonra, Kimyasal Kalbi geleceğe gönderenin sadece babası olup olmadığını, diğerlerinin de aynısını yapıp yapmadığını merak etti. Kimyasal Kalbin ortadan kaybolup on yıllar sonra yeniden ortaya çıkmasının nedeni bu muydu?

Simya Kalbi, sanki onun ne düşündüğünü biliyormuş gibi, ona üzgün bir şekilde baktı. "Bu veda etme zamanı mı?"

"Korkarım öyle," dedi Holland. "Gelecekte yeni bir yuva bulmanın zamanı geldi."

"Peki o ev nerede olacak?"

Holland bir an için bilemedi. Sonra babasının yazdığı son bir şeyi hatırladı. Bekletme fişindeki özel talimatlarını. "Geleceğe gitmeni istiyorum, sana ihtiyacı olan ama seni gerçekten istemeyen birine. Nazik, seni sadece bir kez kendi ihtiyacı için kullanıp bir daha asla kullanmayacak birine."

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Hollywood Roosevelt'in dışında Charlie Chaplin'in heykelinin bulunduğu bir bank var. Bu gece, Mary Poppins gibi giyinmiş bir arkadaşı vardı. O bankta, gerçek Miss Poppins'i gururlandıracak şekilde dik ve düzgün bir şekilde oturuyordu.

Hava nihayet Kasım ayına uygun bir sıcaklığa düşmüştü, ki artık resmi olarak Kasım ayı gelmişti. Ama bu kadın titremezdi. Beklemeye alışkındı. Genellikle, başkalarını bekleten oydu. Ama bu gece olağan olan hiçbir şey yoktu. Roosevelt'teki herkes bunu hissetmişti: zamanın garip duraklamaları, enerji dalgaları, bu partinin sadece göz boyama olmadığı hissi... Ama kimse bunu Holland St. James kadar hissetmemişti.

"Alkimik Kalp bende değil."

Profesör, bankın üzerinden Holland'a baktı. "Biliyorum. Artık gece yarısı geçti, resmi olarak Kasım ayındayız. Kalp, listedeki bir sonraki tarihe kadar yine saklanacak."

Holland, Profesör'ün bilmediği bir şeyi bildiğini fark etti, ama sadece "Üzgün görünmüyorsunuz" dedi.

"Sana bir şey öğretmedim mi, canım? Dünyada her zaman aranacak sihirli nesneler vardır." Profesör, bankta oturduğu yerden nazikçe kalktı. "Seni bırakayım mı?"

"Sanırım ben iyiyim." Holland, özellikle elbisesinin arkasını görürseniz, hiç de iyi görünmediğinden oldukça emindi. Ama Profesör, onun iyiliği için, bunu nazikçe belirtmekten kaçındı.

"Öyleyse, şimdilik hoşça kal, canım. İş teklifim hala geçerli. Artık sana çok iyi bir yetenek vaat edemem, ama yine de bunun senin için değerli olacağını düşünüyorum."

Holland, Profesöre artık bir yeteneğe ihtiyacı olmadığını söylemek istedi. Aslında, yakında bir yeteneğe sahip olacağı düşüncesiyle gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı.

. Bankada bir işe ihtiyacı yoktu ve bunu söylemek istiyordu, ama bunun yerine "Düşüneceğim" dedi.

Bu gece Holland St. James için birçok şey değişmiş olabilir, ama yine de tavşan deliğinin kapısını tam olarak kapatamıyordu.

Epilog

Ertesi sabah, Holland her şeyi yeniden gerçek olarak hissedebiliyordu. Dakikaların geçtiğini hissedebiliyordu, henüz yaşanmamış, sabahın ilk nefesindeki gibi taze dakikalar.

Hepsini içmek için koşuya çıktı. Hava tamamen değişmişti ve soğuk bıçak gibi keskin, tüm kiri ve smogu temizliyor, Los Angeles'ı mutluluk verici bir şekilde temiz hissettiriyordu.

Holland, sanki kaybolacakmış gibi, henüz yaşanmamış anların hissini kovalayarak daha hızlı koştu. Ciğerleri dayanamayana kadar, bacakları yanana ve ter içinde kalana kadar koştu. Hızını keser kesmez teri çok çabuk soğudu ve üşüdü, nefesi kesildi. Ama bir dakika boyunca, dünün düşünceleri onu rahatsız etmedi. Ya da ondan önceki günün ve ondan önceki günün.

Normalde Santa Monica sahilindeki kaldırıma sadık kalırdı, ama bugün ayakkabılarını çıkarıp ayak parmaklarını kuma batırmak istedi. Kumu ayaklarında hafif nemli hisseder hissetmez, nemli ve kuru kısmın tam sınırında, sahile oturdu.

Holland denizi seyretti ve dalgaların sesiyle kendini hipnotize etmeye çalıştı. Yapması gereken çok şey olduğunu biliyordu. Öncelikle yeni bir telefon almalı, sonra kız kardeşi ve arkadaşlarıyla iletişime geçmeliydi. Özellikle January ile konuşması gerekiyordu.

Ama bu basit an için, bunların hiçbirini dert etmek istemiyordu. Her şeyin yoluna gireceğine inanmak istiyordu. Dalgalar ayak bileklerine çarparak baldırlarına sıçradığında, ayak parmaklarını kuma kıvırdı ve taytları ıslandı. Nefes alıp vermenin ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmeye çalıştı. Hayatta olmanın. Üşümenin ve dilinde tuzun tadını hissetmenin.

Orada oturup suyun gelip gitmesini hissetti, ta ki dünün nasıl farklı geçebileceğini merak etmeye başlayana kadar. Hollywood Roosevelt'ten Adam'la birlikte çıkabileceği bir versiyon olmadığını biliyordu, ama Gabe'le birlikte çıkabileceği bir versiyon olup olmadığını merak etti.

Onu istediğinden daha fazla merak ediyordu. Dünkü olaylardan sonra, onu gerçekten January'nin gönderip göndermediğini tekrar merak etmeye başladı. Bunu kesin olarak öğrenmenin tek yolu kız kardeşiyle konuşmaktı. January, Gabe'in ona verdiği kullan-at telefona hala mesaj atmamıştı, bu da Holland'a onun yalan söylediğini düşündürdü.

Bir dalga daha çarptı ve o anda Holland, omuzlarının arasında keskin bir acı hissetti.

Biri onu izliyordu.

Arkasını döndü, ama sadece birkaç plajcı vardı. Havlularını bırakıp, her zaman soğuk olan Pasifik'e doğru koştular. Ve kimse onu izlemediği için mutlu olduğunu söyledi kendine. Kimsenin onu orada bulamadığı için. Bu anı yalnız geçirmek güzeldi.

Bir dalga daha vurdu. Çocuklar dalgadan kaçarken çığlık attılar. Ve Holland yine o iğne batması gibi bir farkındalık hissetti, ardından havada bir değişiklik oldu.

Kız kardeşi onu bulmuş olabileceğini umarak döndü. Ama ona doğru yürüyen Mason Bishop'dı. Beyaz smokinini pahalı bir kot pantolon ve açık mavi bir gömlekle değiştirmişti, bu kıyafet ona smokinden daha çok yakışıyordu.

Yanına oturdu ve Holland yine onun insanlığı karşısında ezildi. Onun taşıdığı güç karşısında. O orada otururken, Holland diğer kişinin sessizliği bozmasını bekleyen oyunu oynadı. İlk başta garip bir şekilde gergin ve emin olamadığı için, ama sonra sessizlik içinde oturup dalgaların çarpışmasını başka biriyle izlemek şaşırtıcı derecede hoş olduğu için.

"Bunu özlemişim," dedi sonunda, okyanusa bakarak. "Sesini, kokusunu ve güneşin sisi yakıp kavurduğu hissi hatırlayabileceğini sanırsın. Ama anılar asla gerçeği kadar iyi olamaz."

"Hayır, öyle değil," diye onayladı Holland. O anda anne babasını düşündü ve bir an için onları geri getirmemiş olmaktan pişmanlık duydu.

getirmemiş olmaktan pişman oldu.

"Alkimik Kalbi kullanmış olmayı diliyorsun," dedi Mason. Holland başını ona çevirdi.

O da, "*Seni tanıyorum, hatırladın mı?"* der gibi bir bakışla karşılık verdi.

"Aslında onu tekrar kullandım," dedi.

Kaşlarını kaldırdı. "Kendine bir yetenek mi verdin?"

"Evet." Holland, bunu söylerken sihirli gücün sonunda ortaya çıkacağını umuyordu, ama hiçbir değişiklik hissetmiyordu. Ve bileğinde hala dövme yoktu.

"Aferin sana," dedi Mason. "Ama kimseye söyleme."

"Neden?"

"İnsanlar bunu öğrendiklerinde sana farklı davranırlar. Sıradan biri olduğunu düşünürlerse, gardlarını biraz daha indirirler. İnsanlar eninde sonunda bunu anlayacaklar, ama anladıklarında bile onlara ne olduğunu söyleme."

"İnsanlar senin yeteneğini biliyor mu?"

"Hayır, ve ben böyle olmasını tercih ediyorum."

"Bana söyler misin?" diye sordu Holland.

Ona, *"Hayatta olmaz"* diyen bir bakış attı. "Ben kendim bulurum," dedi ona.

"İyi şanslar." Mason okyanusa dönüp dalgaların çarpıp geri çekilmesini izledi, ta ki Holland'ın merakı sonunda galip gelene kadar.

"Buraya gelmenin bir nedeni var mı?" diye sordu. "Dünyadaki onca plaj varken, neden benimkinde oturmayı seçtin?"

"Bunun benim teşekkür etme şeklim olduğunu söyleyebilirsin." Mason kumdan kalktı. "Dün beni hayata döndürdün ve şimdi sana borçluyum."

Holland'ın telefonu çaldığı anda Mason arka cebine uzandı. Kalbi birdenbire hızla çarpmaya başladı. Telefonu çıkardı ve isme baktı: **January**.

Kız kardeşi sonunda arıyordu.

Mason'a beklemesini söylemek için başını kaldırdı. Ama görünüşe göre Mason gibi erkekler beklemez. O çoktan sahilden uzaklaşmaya başlamıştı. Yine veda etmedi. Ama kumda bir şey bırakmıştı. Altın art deco kenarlıklı mat siyah bir kartvizit.

Kapanış Jenerik

Bu kitabı yazabildiğim için Tanrı'ya şükrediyorum. Bu, şimdiye kadar yazdığım en zor kitap olabilir ve aslında bitmiş olması küçük bir mucize gibi geliyor.

Bu hikaye üzerinde yıllarca çalıştım ve bu süreçte bana yardım eden ve cesaret veren pek çok harika ve muhteşem insan oldu. Caroline Bleeke, her konuda mükemmel ve bana karşı çok sabırlı olduğun için teşekkür ederim. Muhteşem menajerim Jenny Bent'e teşekkür ederim. Bu satırları yazarken, on yıllık yıldönümümüzü kutluyoruz ve sana ve Bent Agency'deki herkese minnettarlığım devam ediyor!

Yıllardır bu kitaptan bahsetmeme katlanan inanılmaz ve sevgi dolu aileme çok teşekkür ederim. Anne, baba, Allison, Matt ve Matt, hepinizi çok seviyorum!

Hayatımdaki tüm harika, güzel insanlara ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem! Teşekkür ederim.

Isabel Ibañez, Anissa de Gomery, Mary Pearson, Margie Fuston, Brandy Ruscica, Stacey Lee, Sarah Barley, Nancy Trypuc, Rachel Griffin, Adalyn Grace, Adrienne Young, Jenny Lundquist, Shannon Dittemore, Katie Nelson, Amanda Altamirano, Kerri Maniscalco, Kristen Williams, Richelle Latona ve Kyle.

Ayrıca, gerçek Victoria VanVleet'e de en büyük teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Bu kitap, sen olmasaydın kesinlikle aynı olmazdı. Harika turlar için Bill, Robert ve Michael'a da özel teşekkürlerimi sunuyorum!

Harika ABD yayıncım Flatiron Books'a ve bu kitapta çalışan tüm muhteşem insanlara çok teşekkür ederim. Maris Tasaka, Laywan Kwan, Marlena Bittner, Jane Haxby, Donna Noetzel, Frances Sayers, Morgan Mitchell, Emily Walters, Vincent Stanley, Steve Wagner, Mary Retta, Malati Chavali, Louis Grilli ve Megan Lynch'e teşekkür ederim. İngiltere'deki muhteşem yayın ekibime de çok minnettarım

yayıncılık ekibime çok minnettarım! Katie Espiner, Bethan Morgan, Cait Davies ve Anna Valentine'e çok teşekkür ederim.

STEPHANIE GARBER'IN DİĞER ESERLERİ

Bir Zamanlar Kırık Bir Kalp Serisi

Bir Zamanlar Kırık Bir Kalp Bir

Zamanlar Asla Sonu

Olmayan Bir Balad Gerçek

Aşk için Bir Lanet

Caraval Serisi

Caraval

Efsanevi

Finale

Muhteşem

Yazar Hakkında

Stephanie Garber, *New York Times* ve uluslararası en çok satan Caraval ve Once Upon a Broken Heart serilerinin yazarıdır. Kitapları otuzdan fazla dile çevrilmiştir. *Alchemy of Secrets*, yetişkinler için yazdığı ilk romanıdır ve dünya çapında yayınlanacaktır. E-posta güncellemelerine buradan kaydolabilirsiniz.

Flatiron Books e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler
ve yeni çıkan kitaplar ile diğer harika kitaplar hakkında
bilgi almak için haber bültenimize kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak

için buraya tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda anlatılan tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

SIRLARIN SIMYASI. Telif hakkı © 2025 Stephanie Garber. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için Flatiron Books, 120 Broadway, New York, NY 10271 adresine başvurun.

www.flatironbooks.com

Kapak tasarımı: Laywan Kwan
Kapak resmi: kadın © Mosuno / Stocksy; ışıltılar © Android Boss / Shutterstock; pırıltılar © Android Boss / Shutterstock; lamba © Noctiluxx / Getty Images; saç © Irina Bg / Shutterstock; anahtar © B.Dpunkt / Shutterstock

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloglama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-78915-0 (ciltli)
ISBN 978-1-250-42067-1 (imzalı)
ISBN 978-1-250-41907-1 (uluslararası; ABD dışında satılır, hakların mevcudiyetine tabidir) ISBN 978-1-250-78916-7 (e-kitap)

eISBN 9781250789167

Bu kitabın yayıncısı, yapay zeka teknolojileri veya sistemleri eğitimi amacıyla bu kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermemektedir.
yayıncı, bu kitabın metin ve veri madenciliği istisnasından, Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi'nin 4(3) maddesi uyarınca açıkça muaf tutulduğunu belirtir. 2019/790'ın Metin ve Veri Madenciliği istisnası kapsamına girmesini açıkça sak

E-kitaplarımız promosyon, iş, eğitim ve özel perakende/toptan satış amaçlı toplu olarak satın alınabilir. LütfenMacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine başvurun.

İlk ABD Baskısı: 2025

İlk Uluslararası Baskı: 2025

İçindekiler

1. Başlık Sayfası
2. Telif Hakkı Bildirimi
3. İthaf
4. *Folklor 517*
5. Birinci Bölüm
6. İkinci Bölüm
7. *Folklor 517: Şehrin En İyi Sidecar'ı*
8. Üçüncü Bölüm
9. *Folklor 517: Hollywood Forever Mezarlığı*
10. Dördüncü Bölüm
11. *Folklor 517: Banka*
12. Beşinci Bölüm
13. Altıncı Bölüm
14. Yedinci Bölüm
15. Sekizinci Bölüm
16. Dokuzuncu Bölüm
17. *Folklor 517: Zincirli Kütüphane*
18. Onuncu Bölüm
19. On Birinci Bölüm
20. Onikinci Bölüm
21. *Folklor 517: Bir Sonraki Duyuruya Kadar*
22. On Üçüncü Bölüm
23. On Dördüncü Bölüm
24. On Beşinci Bölüm
25. On altıncı bölüm

26. On Yedinci Bölüm
27. On sekizinci bölüm
28. On Dokuzuncu Bölüm
29. Yirminci Bölüm
30. Yirmi Birinci Bölüm
31. Yirmi İkinci Bölüm
32. Yirmi Üçüncü Bölüm
33. Yirmi Dördüncü Bölüm
34. Yirmi Beşinci Bölüm
35. Yirmi Altıncı Bölüm
36. Yirmi Yedinci Bölüm
37. Yirmi Sekizinci Bölüm
38. Yirmi Dokuzuncu Bölüm
39. Otuzuncu Bölüm
40. Otuz Birinci Bölüm
41. Otuz İkinci Bölüm
42. Otuz Üçüncü Bölüm
43. Otuz Dördüncü Bölüm
44. Otuz Beşinci Bölüm
45. Otuz Altıncı Bölüm
46. Otuz Yedinci Bölüm
47. Otuz Sekizinci Bölüm
48. Otuz Dokuzuncu Bölüm
49. Kırkıncı Bölüm
50. Kırk Birinci Bölüm
51. Kırk İkinci Bölüm
52. Kırk Üçüncü Bölüm
53. Kırk Dördüncü Bölüm
54. Kırk Beşinci Bölüm
55. Kırk Altıncı Bölüm
56. Kırk Yedinci Bölüm
57. Kırk Sekizinci Bölüm
58. Kırk Dokuzuncu Bölüm
59. Ellinci Bölüm
60. Elli Birinci Bölüm
61. Elli İkinci Bölüm

62. Elli Üçüncü Bölüm
63. Elli Dördüncü Bölüm
64. Elli Beşinci Bölüm
65. Epilog

66. Kapanış Jenerik
67. Stephanie Garber'ın Diğer Eserleri
68. Yazar Hakkında
69. Telif

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️